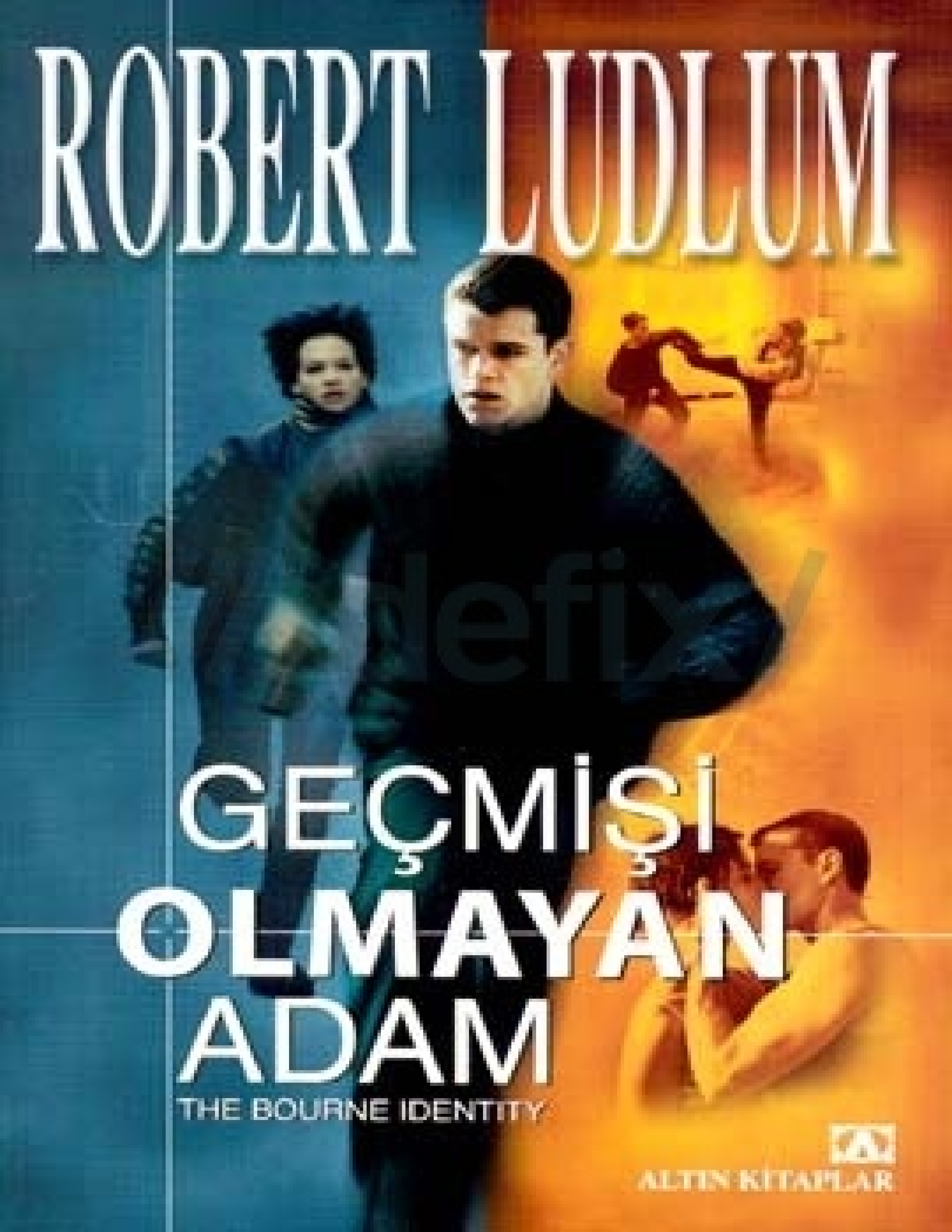
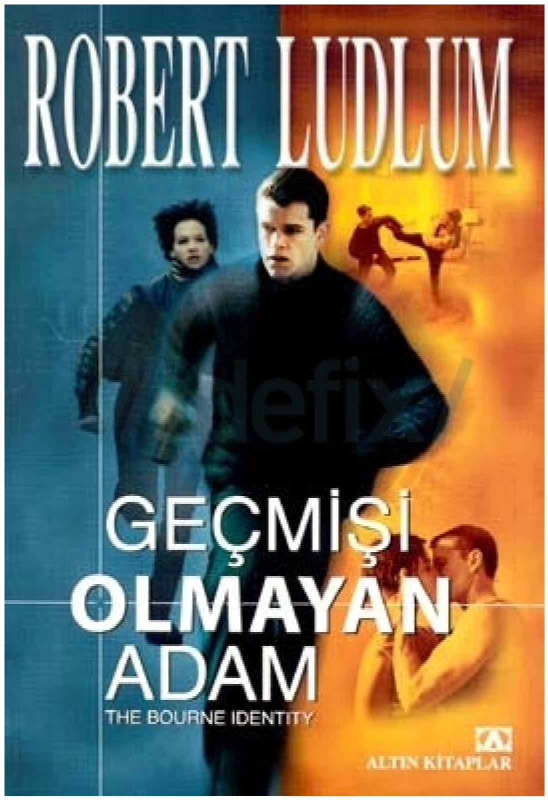
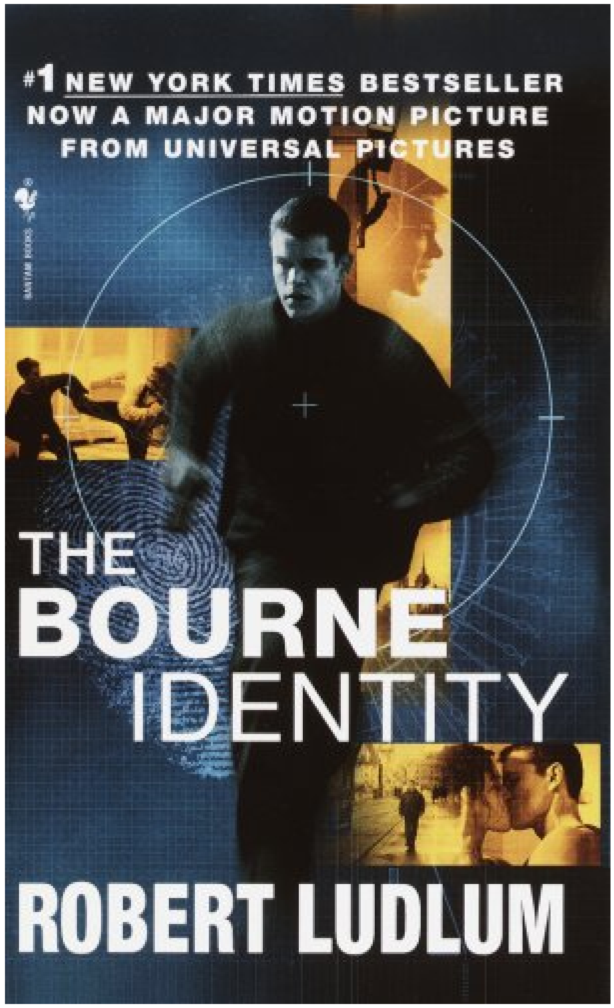
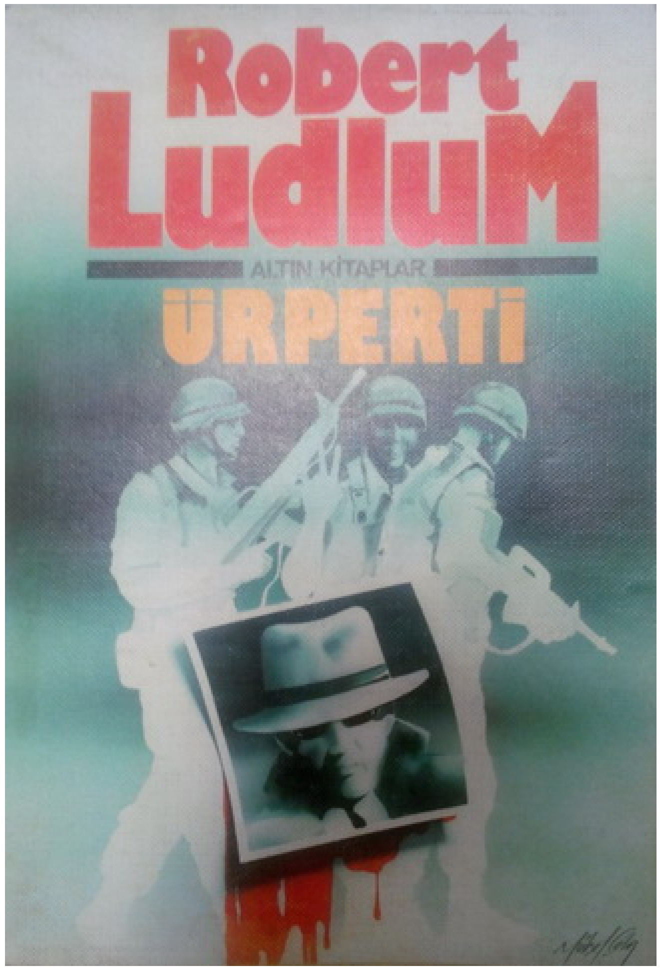

ROBERT LUDLUM
GEÇMİŞİ
OLMAYAN
ADAM
THE BOURNE IDENTITY
ALTIN KİTAPLAR

ROBERT LUDLUM
GEÇMİŞİ
OLMAYAN
ADAM
THE BOURNE IDENTITY
ALTIN KİTAPLAR

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLER
NOW A MAJOR MOTION PICTURE
FROM UNIVERSAL PICTURES
THE BOURNE IDENTITY
ROBERT LUDLUM

ROBERT LUDLUM

Ürperti

(The Bourne Identity)

Geçmişi Olmayan Adam

Türkçesi;

Gülten SUVEREN

BİRİNCİ BÖLÜM

Balıkçı gemisi karanlık, hırçın; denizin öfkeli dalgalarına bata çıka ilerlemeye çalışıyordu. Dev gibi dalgalar büyük bir güçle tekneye vuruyor, sular köpük köpük güverteden akıyordu. Tahtalar gıcırdıyor, halatlar bükülüp kopma noktasına gelene dek geriliyor, gemi iniltiyi andıran sesler çıkarıyordu.

Arka arkaya iki patlama, deniz ve fırtınanın homurtusuyla teknenin iniltisini yardı. Patlamalar loş kamaradan gelmişti. Bir adam kapıdan fırlayarak bir eliyle küpeşteyi yakaladı. Diğer elini de midesine bastırmıştı.

İkinci adam korkunç bir niyetle usulca onu izledi. Kamara kapısına dayanıp dengesini bularak tabancasını kaldırdı. Arka arkaya ateş etti.

Küpeştedeki adam ellerini birden başına götürdü ve vücudu dördüncü merminin şiddetiyle geriye doğru büküldü. Balıkçı teknesinin burnu birden

iki dev dalganın arasına girince, yaralı adamın ayakları yerden kesildi. Elleri başında, sola doğru dönerken, kapı ağzındaki adam da sendeleyerek kamaranın içine doğru itildi. Beşinci kurşun da hedefini bulmuştu. Yaralı adam haykırdı. Elleriyle tutunabileceği bir şey arıyordu. Sürekli olarak suratına çarpan su zerreleri ve akan kanlar yüzünden gözleri görmez olmuştu. Yakalayabileceği bir şey de yoktu. Vücudu öne doğru kayarken dizleri büküldü. Tekne şiddetle iskele yanına yatarken, kafası kurşunlarla parçalanan adam da yandan kayarak aşağıdaki çılgın, karanlık denize gitti.

Şafağın ilk ışıkları Akdeniz'in sakin sularını pırıldatıyordu. Küçük bir balıkçı teknesinin elleri halat yanığı içinde kalmış, gözleri kanlı kaptanı denizin düzgünlüğünden hoşnut, kıçta oturmuş bir Gauloise sigarası içiyordu. Açık kaptan köşküne bakınca, kardeşinin daha hızlı gidebilmek için gaz verdiğini gördü. Teknenin tek tayfası da birkaç metre ötedeki ağları kontrol ediyordu. Kardeşiyle gemici aralarında konuşup bir şeye gülüyorlardı. Bu da iyiydi, çünkü bir gece önce durum hiç de gülünecek gibi değildi. O fırtına nereden kopup gelmişti?

Marsilya'dan aldıkları hava raporunda böyle bir şey belirtilmiyordu. Öyle olsaydı kıyıya sığınırlardı. Şafak vakti La Seynesur Mer'in seksen kilometre güneyindeki avlanma sahasına erişmişti kaptan. Fakat pahalıya patlayacak hasarları göze almak niyetinde değildi. Artık tüm onarım işleri, ateş pahasıydı. Gözlerini kapatarak ellerini güverteyi kaplayan tuzlu sulara soktu. Halattan berelenen ellerine deniz suyu iyi gelirdi. Bunlara fırtınada yerinden fırlayan halatlar neden olmuştu.

“Bak! Orada!”

Seslenen kardeşiydi. Anlaşılan kardeşinin güçlü gözleri onun uyumasına izin vermeyecekti.

Kaptan haykırdı.

“Ne var?”

“Burun, iskele. Suda bir adam var! Bir şeye tutunmuş! Bir tahta parçası olacak!”

Kaptan dümene geçerek tekneyi sudaki adamın sağına yaklaştırırken, dalga yapmamak için de hızı kesti. Adam en küçük harekette tutunduğu tahtadan kayıp gideceğe benziyordu. Tahtayı kıskaç gibi tutan bembeyaz elleri dışında vücudu boğulmuş ve bu dünyadan göçmüş bir adamınki gibi gevşekti.

Kaptan kardeşiyle tayfaya, “Halatları ilmek yapın!” diye bağırdı.

“Suyun içine sokup bacaklarına geçirin. Dikkatli olun! Halatları beline kadar çıkarın. Usulca çekin.”

“Elleri tahtayı bırakmıyor!”

“Uzan ve ellerini aç. Belki elleri ölüm yüzünden kenetlenmiştir!”

“Hayır. Sağ... Dudakları kımıldıyor fakat sesi çıkmıyor gözleri de açık ama bizi gördüğünü sanmıyorum.”

“Ellerini kurtardık!”

“Onu kaldırın. Omuzlarından tutup yukarıya çekin. Yavaş olun!”

Tayfa, “Aman Tanrım!” diye haykırdı.

“Başına bakın. Yarılıp açılmış!”

Kaptanın kardeşi düşüncesini açıkladı.

“Fırtınada kafasını tahtaya vurmuş olacak.”

Kaptan yaralara bakarak bu varsayımı kabul etmedi.

“Hayır. Ustura kesmiş gibi temiz yara. Buna kurşun neden olmuş. Onu vurmuşlar.”

“Bundan emin olamazsın.”

Kaptan gözlerini adamın vücudunda gezdirdi.

“Birden çok yarası var. İle de Port Noir'a gideceğiz. En yakın ada orası. Rıhtımda bir doktor var.”

“İngiliz mi?

“Hastalara bakıyor ya...”

Kaptanın kardeşi, “Bakabildiği zamanlar,” diye karşılık verdi.

“Şarap izin verdiği zaman. Doktor hastalarından çok hastalarının hayvanları konusunda başarılı oluyor.”

“Ziyanı yok. Biz oraya erişene kadar bu da bir ceset olacak. Yaşayacak olursa, fazla benzin parasıyla tutamadığımız balıkların karşılığını ondan isterim. Ecza çantasını getir. Başını sarmamız belki işe yarar.”

Tayfa, “Bakın!” diye bağırdı.

“Gözlerine bakın.” Kaptanın kardeşi sordu.

“Ne olmuş gözlerine?”

“Bir az önce gözleri çelik halatlar kadar griydi. Şimdi de masmavi!”

Kaptan omuz silkti.

“Güneş daha parlak şimdi. Ya da gözlerin seni aldatıyor. Neyse önemi yok. Mezarda hiç renk bulunmaz.”

Balıkçı teknelerinin sürekli düdüklerine martıların hiç kesilmeyen çığlıkları karışıyor, hep birlikte doklara özgü evrensel sesi oluşturuyorlardı. Akşamüzeri yaklaştığı için güneş batıda ateşten bir top olmuştu. Hava durgun, çok nemli ve sıcaktı. Rıhtımın yukarısında, limana bakan parke döşeli bir yol ve birkaç boyası dökülmüş beyaz ev vardı Bunlar birbirlerinden kuru topraklar ve kumlardan fışkırmış otlarla ayrılıyorlardı. Yıkılmakta olan verandalar kazıklarla tutturulmuştu. Bu evlerin yıllar önce iyi günler görmüş olduğu belliydi. Her birinin sokağa inen toprak yolu vardı. Sıradaki son evin yolu diğerlerinden fazla aşınmıştı. Burası sekiz yıl önce kimsenin anlamadığı ya da aldırmadığı koşullar yüzünden Port Noir'a gelen bir İngiliz’e aitti. Adam doktordu ve rıhtımın da bir doktora ihtiyacı vardı. Çengeller, şişler ve bıçaklar para kazanmanın yanı sıra yaralamada da kullanılıyordu. İnsan doktoru iyi bir gününde yakalayabilirse atılan dikişler fena olmazdı. Fakat viski ya da şarap kokusu fazla belliyse, o zaman iş talihe kalmış demekti. Ama yine de hiç yoktan iyiydi.

O gün yoldan kimse geçmemişti. Pazardı ve cumartesi geceleri doktorun köyde kör kütük olana kadar içtiğini herkes biliyordu. Yalnız son birkaç haftadır doktorun programını değiştirdiği ve köyde hiç görünmediği de anlaşılmıştı. Ne var ki, pek büyük bir değişiklik de sayılmazdı bu. Doktora devamlı olarak şişelerle İskoç viskisi gönderiliyordu. La Clotat'dan gelen balıkçı teknesi, insandan çok cesedi andıran o yabancıyı getirdiğinden, beri evinden çıkmamıştı doktor.

Doktor Geoffrey Washburn irkilerek uyandı. Gözlerini kırpıştırarak kendisine gelip açık yatak odası kapısından içeriye baktı. "Orada kestirirken yine hastasının anlaşılmaz sözleri yüzünden mi uyanmıştı? Hayır, hiç ses yoktu. Dışarıdaki martılar bile bir lütuf sayılacak kadar sessizdiler. İle de Port Noir'ın kutsal günüydü. Hiçbir tekne avladığı balıklarla dönerek kuşları kışkırtmazdı.

Washburn koltuğunun yanındaki masada duran boş bardakla yarısı boşalmış viski şişesine baktı. Bu bir gelişme sayılırdı. Normal bir pazar gününde şimdiye dek şişe çoktan boşalmış olurdu. Kendi kendine gülümseyerek her ay yolladığı parayla viski içmesini sağlayan Coventry'deki ablasına şükretti. Bess iyi bir kadındı ve istese ona çok daha fazlasını yollayacak durumdaydı. Fakat yine de doktor yaptıklarından dolayı ablasına teşekkür borçluydu. Bir gün ablası ölecek, para da gelmeyecekti. Kendisi de sonunda hiçbir acı kalmayana dek dertlerini en ucuz şarapla unutmaya çalışacaktı.

Bu kaçınılmaz gerçeği kabullenmeye başlamıştı... Üç hafta beş gün önce isimlerini vermek istemeyen balıkçıların denizden çıkarıp kapısına getirdikleri yarı ölü yabancıyı görene kadar bu sonu kabul etmişti. Balıkçılar bir iyilik etmiş ama işe karışmaktan kaçınmışlardı. Tanrı bunu anlardı. Adam vurulmuştu.

Ancak balıkçılar adamın vücudunda ve kafasında kurşunların dışında bir derdi olduğunu anlayamamışlardı. Sıska doktor koltuktan kalkarak sendeleye sendeleye limana bakan pencereye gitti. Jalûziyi indirip güneşe engel olmak için gözlerini kısarak jalûzinin aralığından yola baktı. Bir balıkçı ailesi atlı arabayla pazar gezintisine çıkmıştı. İnsan böyle bir manzarayı başka nerede görebilirdi? Sonra yaz aylarında bakımlı atların çektiği arabaların dolaştığı Londra'daki Regent Parkını anımsadı. Bu kıyaslamaya yüksek sesle güldü. Fakat kahkahası çabucak kesildi. Üç hafta önce düşünülemeyen bir şey bu kahkahanın yerini aldı. İngiltere'yi bir daha

görme umudunu unutmuştu. Ama bu değişebilirdi artık. O yabancı bunu değiştirebilirdi.

Teşhisinde yanılmamışsa bu, herhangi bir gün, saat ya da dakikada olabilirdi. Bacaklar, karın ve göğüsteki yaralar derin ve tehlikeliydi. Kurşunlar saplandıkları yerlerde kalmamış ve yaralar deniz suyuyla devamlı dağlanmamış olsaydı, ölüme yol açabilirlerdi. Bunları çıkarmak öyle tehlikeli de olmamıştı. Dokular yumuşamış, sterilize edilmiş, yani neştere hazır duruma gelmişti. Asıl sorun kafadaki yaraydı. Yara beyin zarının altına iniyor ve thalamus ile hippothalamuş (*) bezlerinin lifli kısımlarına kadar işlemişe benziyordu. Kurşun iki tarafta da birkaç milimetre öteye saplansaydı yaşamsal işlevler sona ererdi. Neyse bu olmamıştı. Washburn da bir karar alarak otuz altı saat içkiye el sürmemiş, mümkün olduğunca nişastalı besin alıp su içmişti. Londra'daki Macleans Hastanesinden atıldığından beri en nazik ameliyatı yapmış sayılırdı. Beynin lifli kısımlarını fırçayla milimetre milimetre temizlemiş, sonra yaranın üstüne zarı gerip dikmişti. Bunları yaparken de fırça, iğne ya da pensle yapacağı en küçük bir hatanın hastanın ölümüne neden olacağının bilincindeydi.

Tanımadığı bu hastanın ölmemesini birkaç neden yüzünden istemişti. Fakat asıl bir neden önemliydi.

Ameliyat sona erip hastada canlılık belirtileri aynı şekilde devam edince, Geoffrey Washburn de şişesine dönmüştü. Sarhoş olmuş ve sarhoşluğu sürdürmüş ama sızmamıştı. Daima nerede olduğunu ve ne yaptığını biliyordu. Bu da kesin bir ilerleme sayılırdı. Artık neredeyse yabancı gözlerini açacak ve ağzından anlaşılır sözler dökülecekti.

Bu her an olabilirdi;

Önce sözler duyuldu. “Kim var orada? Bu odada kim var?” Washburn ağır ağır ayağa kalktı. Ani bir hareket ya da sesle hastayı korkutmaması önemliydi. Önündeki birkaç dakika, yaptığı ameliyatlar kadar nazikti. İçindeki doktor bu ana hazırdı

Yumuşak sesle, “Bir dost,” diye mırıldandı.

“Dost mu?”

“İngilizce konuşuyorsun. Böyle olacağını düşünmüştüm. Amerikalı ya da Kanadalı olduğunu sanıyordum. Diş dolguların İngiltere veya Paris'te

yapılmamış. Kendini nasıl hissediyorsun?"

"Pek bilemiyorum..."

"Bu biraz zaman alır. Barsaklarını boşaltma ihtiyacı duyuyor musun? Sol yanındaki beyaz kap bunun için. Zamanında yetişebilirsek tabii."

"Özür dilerim."

"Hiç dileme. Bu doğal bir ihtiyaç. Ben doktorum. Senin doktorun. Adım Geoffrey Washburn. Senin adın ne?"

"Efendim?"

"Adının ne olduğunu sordum."

Yabancı başını çevirerek sabah güneşinin aydınlattığı beyaz duvara baktı. Sonra dönerek mavi gözlerini doktora dikti.

"Bilmiyorum."

"Oh, Tanrım... ,,

"Sana tekrar tekrar söyledim, zaman alacak bu. Ne kadar karşı gelmeye kalkarsan, kendine o denli acı verir ve güçleştirirsin."

"Sen sarhoşsun."

"Genellikle öyleyim. Bunun önemi yok. Fakat dinleyecek olursan sana ipuçları verebilirim."

"Dinliyorum."

(*) Beynin arka alt kısmındaki önemli bezlerden ikisi

"Hayır, dinlemiyorsun. Bundan kaçıyorsun. Kozanın içinde yatıyor ve beyninin üstünü de örtüyorsun. Beni tekrar dinle."

"Dinliyorum."

Komadayken... o uzun komadayken.... üç ayrı dilde konuştun. İngilizce, Fransızca ve Doğu dili olduğunu sandığım tuhaf bir şey. Bundan da diller

bilen biri, dünyanın türlü yerinde rahat rahat dolaşabilen biri olduğun anlaşılıyor. Coğrafyayı gözönüne alarak düşün. Hangi dil sana daha rahat geliyor?”

“İngilizce olduğu belli.” Bunda anlaşmıştık. Seni en rahatsız eden hangisi?” Bilmiyorum.”.

“Gözlerin çekik değil yuvarlak. Konuştuğunun Doğu dili olduğunu söyleyebilirim.”

”Öyle gözüküyor.”

“Öyleyse neden konuşuyorsun? Şimdi çağrışım yapmaya alış. Bazı sözleri yazdım. Şimdi dinle, bunları söylediğin şekilde

tekrarlayacağım. Ma... km... Tam... Quan... Ki... scb... Aklına ilk gelen şeyi söyle.”

“Hiç.”

“Aferin.”

“Allah kahretsin ne istiyorsun?”

“Bir şey... Ya da herhangi bir şey.”

“Sarhoşsun.”

“Bu konuda anlaşmıştık. Hep sarhoşum. Ayrıca senin hayatını kurtardım. Sarhoş ya da değil, ben bir doktorum, Vaktiyle çok iyi bir doktordum.”

“Ne oldu?”

“Hasta, doktoru sorguya mı çekiyor?”

“Neden olmasın?”

Washburn durup pencereden rıhtıma baktı.

“Sarhoştum. Sarhoş olduğum için iki hastayı ameliyat masasında öldürdüğümü söylediler. Biri ölseydi paçayı kurtarabilirdim. Ama iki kişi ölünce olmazdı.”

“Gerekli miydi?”

“Ne?”

“Şişe.”

Washburn pencereden dönerek hafif sesle, “Belasını versin, evet,” diye cevap verdi. “Gerekliydi ve halâ da gerekli. Hem hasta, doktor konusunda

karar verme hakkına sahip değildir.”

“Özür dilerim.”

“Ayrıca özür dilemek gibi sinire dokunan bir huyun var. Biran bile senin özür dileyecek bir tip olduğuna inanmadım.”

“Öyleyse sen bilmediğim bir şeyin farkındasın.”

“Senin hakkında epey bilgim var. Ve bunun pek azından bir anlam çıkıyor.”

Adam koltukta öne doğru eğilince gömleği açılarak kaslı vücudu ortaya çıktı. Göğsü ve karnı sargılar içindeydi.

“Konuştuklarımızın dışında kalan şeyler mi?”

“Evet?”

“Komadayken söylediğim şeyler mi?”,

“Yok, hayır. Bunların çoğunun sayıklama olduğunu konuştuk. Konuştuğun diller. Coğrafya bilgin. Adını bile duymadığım kentlerden söz ettin. Fakat insan adlarını söylemekten kaçındın. Bunları açıklamak istiyor ama söylemiyordun. Sonra sertlik eğilimin... Saldırma, gerileme, gizlenme, kaçma... bütün bunlar epey şiddetliydi. Yaraları korumak için çoğu zaman kollarını bağlamak zorunda kaldım. Fakat bunları konuştuk. Başka şeyler var.”

“Ne demek istiyorsun? Onlar nedir? Neden bana söylemedin?”

“Çünkü bunları duymaya hazır değildin. Halâ da olduğundan emin değilim.”

Adam arkasına yaslandı. Koyu renk kaşları öfkeyle çatılmıştı.

“Artık doktorun önyargısına gerek yok. Hazırım. Sen neden söz ediyorsun?”

“Önce göze oldukça hoş görünen kafa yapından başlayabilir miyiz? Özellikle yüzün. Sen bu suratla doğmamışsın.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Büyüteçle bakılınca ameliyat izleri daima görülür. Seni değiştirmişler, oğlum.”

“Değiştirmişler mi?”

“Güçlü bir çenen var. Bir zamanlar bu çenede çukur da varmış ama bunu gidermişler. Elmacık kemiklerin çıkık. Sol elmacığının üstünde bir ameliyatın ince izleri kalmış. Bence oradaki bir et benini yok etmişler. İngilizlerinki gibi bir burnun var, Bir zamanlar bu burun şimdikinden daha iriceymiş, bunu da hafifçe inceltmişler. Sert hatların yumuşatılmış ve yüzünün ifadesi değiştirilmiş. Ne dediğimi anlıyor musun?”

“Hayır.”

“Yakışıklı sayılacak bir erkeksin fakat suratın kendi başına değil, ait olduğu sınıf yüzünden dikkati çekiyor.”

“Sınıf mı?”

“Evet. Sen her gün kibar kriket alanları, tenis kortlarında görülen beyaz Anglo Sakson tipinin örneğisin. Bu yüzler birbirinden hemen hemen ayırt edilemezler, değil mi? Yüz hatları biçimli, dişler düzgün, kulaklar başa yapışık. Dengesiz bir şey yok. Her şey yerli yerinde. Biraz da şımartılmış bir tipsin. Kendinden emin, hatta küstah ve bildiğini yapmaya alışmış biri.”

“Hâlâ ne söylemeye çalıştığını anlayamadım.”

“Öyleyse şunu dinle. Saç rengini değiştirirsen, yüzün de değişir. Evet, saçlarda bir kuruluk, yer yer boya kalmış. Gözlük takar ve bıyık bırakırsan tümüyle başka bir adam olursun. Otuzunu geçmiş olduğunu ve kırkına yaklaştığını tahmin ediyorum. Fakat on yaş fazla ya da beş yaş genç de olabilirsin. Gözlükten söz ederken aklıma geldi. Geçen hafta yaptığımız testleri anımsıyor musun?”

“Tabii.”

“Görüşün çok iyi. Gözlüğe hiç ihtiyaçn yok.”

“Ben de olduğunu düşünmedim zaten.”

“Öyleyse neden gözün ağ tabakasıyla kapaklarında, devamlı, kontak lens takmanın neden olduğu izler var?”

Bilmiyorum... anlamı yok.”

“Bunu açıklayabilecek bir şey söyleyebilir miyim? “

“Evet, lütfen.”

Doktor yine pencereye dönüp dalgın dalgın dışarıya baktı.

“Belirli tipteki kontak lensler gözlerin rengini değiştirmek için kullanılır. Senin gözlerin gri ela. Fazla ışıkta mavi duruyor. Doğa bu bakımdan sana yardım etmiş. Göz rengini değiştirmene gerek yokmuş.”

“Ne için gerek yokmuş?”

“Tipini değiştirmen için. Bu tam anlamıyla profesyonellere özgü bir iş. Vizeler,pasaport, ehliyet vb. belgelerde istek üzerine değiştirilebilecek nitelikte özelliklerin var. Saç: Kahverengi, koyu sarı, kızıl. Gözler: Yeşil, gri ya da mavi olabilir. Çok fazla olasılık bulunduğunu sen de kabul edersin değil mi? Bilinen bu sınıf içinde yüzler türlü şeylerle tanınmaz hal alabilir.”

Adam zorlukla koltuktan kalkarken soluğunu tuttu.

“Belki de yanlış düşünüyorsun.”

“Bütün izler ortada. Bunlar kanıt sayılır.”

“Senin tarafından biraz da kuşkuyla yorumlanmış olabilir. Belki de bir kaza geçirdim ve yüzüme dikiş atmaları gerekti. Bu durum ameliyatı açıklar.”

“Sana yapılan türden olanı değil. Saçın boyanması, çenedeki çukurların, et benlerinin yok edilmesi yüzü onarma işlemine girmez.”

Yabancı adam öfkeyle, “Bunu bilemezsin!” diye söylendi. Değişik tür kazalar ve değişik yöntemler vardır. Orada değildin. Emin olamazsın.”

“İyi! Bana kız. Bunu gerektiği kadar sık yapmıyorsun. Öfkeliyken de düşün. Sen kimsin ve ne iş yaparsın?”

“Bir satıcı... Uzak Doğuda işleri olan çokuluslu bir şirketin müdürü. Bu olabilir. Ya da yabancı diller öğretmeni. Bu da olası.”

“İyi. Şimdi bunlardan birini seç”

“Bu... Bunu yapamıyorum.” Adamın gözlerinde umutsuzluk belirmişti.

“Çünkü bunlardan hiçbirine inanmıyorsun.” Adam başını salladı.

“Hayır. Sen inanıyor musun?”

Washburn, “Hayır,” dedi.

“Bunun da belirli bir nedeni var. Sözünü ettiğimiz işlerde insan daha çok masa başında oturur. Sende fiziksel güçlüklere karşı koymaya alışmış bir vücut yapısı var. Yetiştirilmiş bir atlet filan olduğunu söylemiyorum. Sadece kasların sağlam. Kol ve ellerin dirençli ve çok güçlü. Senin ağır yük taşıyan bir işçi ya da her gün ağ çekmekten kasları gelişmiş bir balıkçı olduğunu

söyleyebilirdim ama bilgin veya kültürün böyle bir olasılığı ortadan kaldırıyor.”

“Bir şey söylemek istediğini anlıyorum. Bambaşka bir şey.”

“Çünkü birkaç haftadır büyük baskı altında birlikte çalıştık. Bunu daha fazla ertelemenin anlamı yok. Açıkçası bunun için yeterince sabrım da yok. Benimle gel.” Washburn önden giderek dispanser olarak kullandığı odaya girdi.. Bir köşede duran eski tip sinema makinesini aldı.

“Marsilya'dan tıbbi malzemeyle birlikte bunu da getirttim.” Aygıtı küçük masaya koyup fişini de prize soktu.

“Harika bir şey sayılamaz tabii ama işimiz için yeterli. Lütfen perdeleri kapat.”

Adı ve belleği olmayan adam pencereye gidip perdeyi indirince oda karanlığa büründü. Washburn sinema makinesinin ışığını yakınca karşı duvarda parlak bir kare belirdi. Doktor objektifin arkasına küçük bir selüloit yerleştirdi. Kare birden büyütülmüş harflerle doldu.

GEMEİNSCHAFT BANK BAHNHOFSTRASSE. ZÜRİH.

SIFIR - YEDİ - ON YEDİ - ON İKİ - SIFIR -ON DÖRT - YİRMİ ALTI - SIFIR

Adsız adam, “Bu nedir?” diye sordu.

“İyi bak, İncele. Düşün.”

“Bu bir tür banka hesabı.”

“Tamam. Üstteki bankanın ad ve adresi. Elle yazılı numaralar da bir ad. Elle yazıldığı için de hesap sahibinin imzası yerine geçiyor. Bilinen bir yöntemdir bu.”

“Bunu nerede buldun?”

“Senden aldım. Çok küçük bir negatif. Bence otuz beş milimlik bir filmin yarısı boyunda. Bu ameliyatla sağ kalçanın derisinin altına yerleştirilmişti. Numaraları sen yazmışsın. Bu senin imzan. Bununla Zürih'de bir kasayı açabilirsin.”

2

Jean - Pierre adında karar kıldılar. Bu, kimsenin ilgisini çekmeyecek, sıradan bir isimdi. Marsilya'dan da dördü Fransızca, ikisi İngilizce çeşitli kalınlıkta altı kitap geldi. Bunlar baş ve beyin zedelenmeleriyle ilgiliydi. Kitaplarda öğrenilmesi, anlaşılması zor yüzlerce sözcük vardı. Bunlar hasar gören beynin bellek kaybına neden olduğunu açıklıyordu.

Koyu renk saçlı adam, masa lambasının yetersiz ışığı yüzünden gözlerini ovuşturarak, "Bu işte kesin kurallar yok," dedi.

"Geometrik bir bilmeceye benziyor. Bellek kaybı türlü şekillerde ortaya çıkabiliyor. Bunun nedeni fiziksel ya da ruhsal olabiliyor. Veya ikisinin karışımı. Üstelik sürekli ya da geçici olarak görülebiliyor. Belirli hiçbir kural yok."

"Kabul." Washburn karşıdaki koltuğa oturmuş viskisini yudumluyordu.

"Fakat olanlara biraz yaklaşıyoruz sanırım. Bence sen büyük bir şok geçirdin. Bu, hem fiziksel hem de ruhsaldı." Doktor üstüne kâğıtlar takılı bir yazı tahtası aldı.

"Bu, senin buraya getirildiğin günden itibaren olan geçmişin. Kısaca özetleyeyim. Kurşun yaraları, daha önce ruhsal gerilim dolu bir durumda kaldığını açıklıyor. Daha sonra en az dokuz saat suda kalman da bu psikolojik zararı daha kesinleştirmiş. Karanlık, fırtınalı deniz akciğerlerin güçlükle hava alması şoka neden olmuş. Yaşayabilmen için bu şoktan önceki her şeyin silinmesi gerekmiş. Anlıyor musun?"

"Öyle sanırım. Beyin kendisini korumuş yani."

"Beyin değil akıl. Unutma sayesinde akıl bedeni ve kendisini korumuş." Washburn sayfaları çevirdi.

"Burada yüzlerce gözlem yar. Verilen ilaçlar, bunların dozları, gösterdiğin tepkiler, kullandığın ve tepki gösterdiğin sözcükler... Bunları normal konuştuğun zaman ve komada sayıklarken kaydettim. Sen türlü

zıtlıklarla dolu gibi gözüküyorsun. Daima yüzeyin altında kalan bir şiddeti kontrol eder gibisin. Ayrıca sana ıstırap veren düşüncelerin de var. Bununla birlikte o acının neden olduğu öfkeyi ender olarak açığa vuruyorsun., Fakat bütün bunları inceleyerek senin için en rahat olan şeyi, en iyi yapabildiğin şeyi öğrenmeye başladık, Bu da biraz ürperti verici."

"Hangi bakımdan?"

"Sana bir örnek vereyim." Doktor kâğıtları bırakarak koltuktan kalktı. Duvara dayalı eski dolabı açarak büyük bir otomatik tabanca çıkardı. Belleğini yitirmiş adam oturduğu yerde vücudunu kastı. Washburn bu tepkinin farkındaydı.

"Bunu hiç kullanmadım. Nasıl kullanacağımı bildiğimden de emin değilim. Rıhtımda buldum." Gülümsedi ve birden silahı adama attı. Adam silahı havada yakaladı. Kendinden emin bir tavırla, rahatlıkla ve çabucak kapmıştı tabancayı,

"Silahı sök."

"Ne?"

"Silahı parçalarına ayır. Şimdi."

Adam tabancaya baktı ve sessizlikte parmakları ustalıkla hareket etti. Otuz saniyeden kısa bir süre içinde silahı söktü. Sonra doktora baktı. Washburn, "Ne demek istediğimi anlıyor musun?" diye sordu.

"Yeteneklerin arasında, silahlar konusundaki olağanüstü bilgi de var."

Adam heyecanla sordu. "Ordu?"

Doktor, "Hiç de olacak gibi değil," dedi.

"Komadan çıktığın zaman dişlerindeki dolgulardan söz ettim. Orduda bu tür dolgu yapmazlar. Hem yüzüne yapılan ameliyat da askerlikle ilgin olmadığını gösteriyor."

"Öyleyse ne?"

"Şimdi bunun üstünde durmayalım. Olanlara dönelim. Beyinle uğraşıyorduk, değil mi? Ruhsal gerilim ve şok. Yani beynin kendisinden değil, ona yapılan baskıdan söz ediyorduk. Anlatabiliyor muyum?"

"Devam et"

"Şokun etkisi hafifleyince baskılar da azalır. Sonunda aklın kendisini korumasına gerek kalmaz. Bu durumda da eski ustalıklarına ve

yeteneklerine kavuşmaya başlarsın. Belirli davranış ve tutumlarını anımsarsın. Bunları doğal olarak yaparsın. Fakat orada bir boşluk var ve bu sayfalar bunu düzeltmenin imkânsız olduğunu gösteriyor,” Washburn susup koltuğuna ve kadehine döndü. Oturup içkisini içerek bitkin bitkin gözlerini kapattı.

Adam, “Devam et,” diye fısıldadı.

Doktor gözlerini açıp hastasına dikti.

“Beyne dönüyoruz. Ortadan kalkan ruhsal baskılar eski yeteneklerine kavuşmana izin veriyorlar. Fakat bunları geçmişine bağlayabileceğini hiç sanmıyorum. Çünkü anılarını alan ve nakleden fiziksel kanallarda değişiklik olmuş. Bu değişiklik yüzünden eskisi gibi çalışamıyorlar. Bunların tahrip edildiğini söyleyebiliriz.”

Adam hareketsiz oturuyordu.

“Cevap Zürih’te olmalı.”

“Henüz değil. Daha hazır değilsin. Yeterince güçlenmedin.”

“Ama güçleneceğim.”

“Evet, güçleneceksin.”

Haftalar geçti. Sözlü çalışmalar devam ederken yazılı sayfalar da çoğaldı ve adam gücüne kavuştu. On dokuzuncu haftada Akdeniz'in sakin ve pırıltılı olduğu güneşli bir sabahtı. Adam adet edindiği şekilde bir saat kadar rıhtımda koşmuş ve tepelere çıkmıştı. Günde yirmi kilometre kadar koşuyor ve hızını günden güne artırıyordu. Şimdi de yatak odası penceresinin önündeki koltuğa oturmuş kesik kesik soluyordu. Terden atlet fanilası sırılsıklam olmuştu. Hâlâ çok içen doktor artık eskisi gibi sarhoş olamamaktaydı. Evin arka bölümündeki dispanserde çalışıyordu. Belleğini yitirmiş olan adam onun yeni bir umuda kapıldığının farkındaydı. Bu umut da Zürih’te Bahnhofstrasse'deki bir bankaya bağlıydı. Neden o caddeyi bu kadar kolaylıkla anımsıyordu?

Yatak odasının kapısı açıldı ve beyaz gömleğine hastasının kanları bulaşmış olan doktor sırıtarak içeriye daldı. Zaferle, “Başardım!” dedi.

“Bir iş bulma bürosu açıp aldığım komisyonlarla geçinmem yerinde olur.”

“Neden söz ediyorsun?”

“Anlaştığımız gibi ihtiyaç duyduğun şeyden. Dışarıda çalışman gerekiyor, iki dakika önce Mösyö Jean-Pierre adsızını işe aldılar. Hem de en az bir hafta için.”

“Bunu nasıl basardın? Hiç iş olmadığını sanıyordum.”

“Claude Lamuche'un bacağını ameliyat etmem gerekiyordu. Kendisine lokal anestezi ilacımın çok ama çok az olduğunu söyledim. Pazarlık ettik. Pazarlık konusu da sendin. Bir hafta onun yanında çalışacaksın. Eğer işe yararsan seni bırakmayacak. Hoş, bu da pek gerekli sayılmaz artık. Öyle değil mi?”

“Gerekli olup olmadığından emin değilim. Sana söyledim, Bir ay önce böyle bir sınava ihtiyacım olabilirdi. Ama artık gitmeye hazırım. Sen de gitmemi istersin sanıyorum. Unutma, Zürih’te bir randevum var.”

“Ben de bu randevudan bütün yeteneklerini ortaya koyarak sonuç almanı istiyorum. Bu konuda tam anlamıyla bencilim.”

“Ben hazırım.”

“Görünüşte öyle. Fakat sözüme inan. Uzunca bir süre denizde kalmalısın. Özellikle geceleri. Bir yolcu olarak değil, bir gemici olarak sert koşullara karşı koymalısın. Koşullar ne kadar sert olursa o denli iyi.”

“Bu da bir test mi?”

“İlkel bir yer olan Port Noir'da düşünebileceğimiz her testi uygulayacağız. Mümkün olsaydı senin için bir fırtına çıkarır ve küçük bir gemi batırırdım. Ama Lamouche da bir fırtına sayılabilir. Zor bir adamdır. Bacağındaki şişlik geçince sana sinirlenecektir. Diğerleri de öyle. Çünkü seni başkasının yerine alacak.”

“Çok teşekkür ederim.”

Buna neden olan sert deniz, etrafındaki adamların sana sinirlenmeleri ve kuşku. Bu baskı eski durumunu simgeleyecektir.”

“Yine de teşekkür ederim. Ya beni suya atmaya karar verirlerse? Bu da senin en son testin olur, sanırım. Boğulacak olursam bunun ne yararı dokunacağını bilemiyorum.”

Washburn bu fikri beğenmeyerek, “Böyle bir şey olmaz,” diye cevap verdi.

“Bu kadar güvenli olmana sevindim. Keşke ben de olabilseydim.”

“Olabilirsin. Seni koruyorum. Ben eşsiz bir doktor olmayabilirim. Fakat burada benden başkası yok. Bu adamların da bana ihtiyaçleri var. Beni kaybetme tehlikesini göze alamazlar.”

“Ama buradan ayrılmak istiyorsun. Ben bunu sağlayacak bir pasaportum.”

“Hem de nasıl, sevgili hastam. Haydi gel. Lamouche rıhtıma inmeni istiyor. Böylece onun teknesindeki donanıma alışacaksın. Yarın sabah dörtte işe başlıyorsun. Denizde bir hafta geçirmen çok yararlı olacak. Bunu bir deniz gezintisi olarak kabul et.

Böyle bir deniz gezintisi daha olamazdı. Yağ içindeki pis balıkçı teknesinin kaptanı son derece sert, küfürbaz bir adamdı. Tayfaları da Port Noir'da, Claude Lamouche'a dayanabilen dört serseriden oluşuyordu. Beşincisiyse yerine Jean Pierre’in alındığı baş avcının kardeşiydi. Daha sabah dörtte limandan açılır açılmaz adam bu gerçeği Jean-Pierre'in kafasına soktu. Ağzından hiç çıkarmadığı sigarasının dumanını içine çekerek, “Ağabeyimin lokmasını alıyorsun!” diye fısıldadı.

“Çocuklarının midesine gidecek yiyeceği alıyorsun!”

Jean-Pierre itiraz etmeye çalıştı. Aslında işsiz kalan karde şe Washburn'a yollanan paradan biraz vermek daha yerinde olurdu ama doktorla hastası bu tür uzlaşmalara yanaşmayacakları konusunda anlaşmışlardı.

“Ağ atmasını bildiğini umarım!”

Fakat Jean - Pierre ağdan anlamıyordu. Limandan ayrılmalarını izleyen yetmiş iki saat süresince Jean Pierre birkaç kez parayla yatıştırma dışında kalan yolu uygulamanın gerektiğini düşündü. Onu durmadan rahatsız ediyorlardı. Gece bile durmuyordu sataşmaları. Özellikle gece adamlar daha sertleşiyorlardı. Gözler, tahtakurusu dolu şilteye uzanmış adama dikilmiş gibiydi. Onun uykuya dalmasını bekliyorlardı.

“Sen! Vardiyaya kalk! Vardiya tutacak arkadaş hastalandı. Yerine sen geçeceksin.”

“Haydi kalk! Bugün bir ağı yırttın. Senin budalalığının bedelini biz ödeyemeyiz. Hepimiz anlaştık. Ağı şimdi onar!”

Adamlar iki kişinin yapabileceği işleri ona yüklüyorlardı. Bu arada çalışırken ona omuz vuranlar, yere devirenler de vardı. Hele Lamouche topal bir manyaktı. O her kilometre suyu kaybettiği balıklara göre ölçüyordu. Herkesin adının başına pis küfürler ekleme adetindeydi. Jean Pierre onun bu huyuna gitgide sinirlenmeye başlamıştı. Fakat Lamouche, Washburnün hastasına ilişmiyordu. Sadece, doktora bir haber yollamaktaydı

"Bir daha bana bunu yapma. Teknem ve balıklarımla ilgili işlerime karışma," der gibi,

Üçüncü gün güneş batarken Port Noir'a dönecekler ve balıkları boşaltacaklardı. Kara gözüktüğü sırada olay patlak verdi.

Ağlar yıkanmış ve ağcıyla yardımcısı tarafından katlanıp teknenin ortasına konmuştu. Sülük Jean Pierre adını verdikleri istenmeyen gemici uzun saplı bir fırçayla güverteyi temizliyordu. İki tayfa kovayla onun sileceği yere su atıyorlardı. Fakat adamlar suyu güverteye değil, Sülüğün üstüne atmayı uygun bulmaktaydılar. Sonunda kovadaki su çok yukarıya geldi ve Jean – Pierre in gözlerinin bir an görmemesine, dolayısıyla da dengesini yitirmesine neden oldu. Çok sert kılları olan fırça elinden uçarak çömelmiş ağcının kalçasına çarptı.

"Merde alcrs!"

Jean - Pierre gözlerindeki suyu' silerek, "Desole" diye özür diledi.

Ağcı, "Kahrolası köpek!" diye bağırdı. "Özür diledim! ya. Arkadaşlarına beni değil güverteyi ıslatmalarını söyle."

"Arkadaşlarım budalalıklarıyla bana zarar vermiyorlar!"

"Ama biraz önce bana zarar verdiler."

Ağcı fırçanın sapını yakaladığı gibi ayağa kalktı. Bunu bir süngü gibi tutuyordu. "Kaşınmak mı istiyorsun. Sülük?"

"Haydi, fırçayı bana ver."

"Zevkle, Sülük: İşte!"

Ağcı fırçayı yukarı aşağı salladı. Sert kıllar gömleğine batıp karnını ve göğsünü acıttı. Adam fırçanın eski yaralarına değmesine mi, yoksa üç gündür kendisine yapılanlara mı kızdığını anlayamadı. Sadece karşılık vermesi gerektiğini biliyordu. Gösterdiği tepki de onu dehşete düşürdü.

Fırçanın sapını sağ eliyle yakalayarak ağcının karnına batırdı. Aynı anda sol ayağını birden havaya kaldırıp adamın boğazına vurdu.'

“Too!”

Bu garip sözcük farkına varmadan dudaklarından dökülmüştü; anlamını bilmiyordu. Daha ne olduğunu anlayamadan döndü ve bu kez sağ ayağı hızla ağcının böbreklerinin üstüne çarparken, “Çe-sab!” diye fısıldadı."

Ağcı geriledi, sonra can acısı ve öfkeyle ellerini pençe gibi açarak, saldırmaya kalktı. “Domuz!”

Jean - Pierre çömelerek sağ elini uzattı ve Fransızın sol kolunu yakaladı. Birden doğrulup kurbanının kolunu havaya kaldırdı ve bükerek çekti. Sonra kolu bırakırken topuğunu onun beline gömdü. Fransız ağların üstüne düşerken başını da küpeşteye vurdu.

... “Mi-seb!” Yine bu sessiz haykırışın anlamını bilemedi.

Bir tayfa arkadan atılıp boğazına sarıldı. O zaman da sol yumruğunu arkada, kasık hizasında bir yere vurdu. Birden öne eğilip boğazını sıkan adamın dirseğini yakaladı. Sola doğru çekilince, saldıran gemicinin ayakları yerden kesildi, uçarak gitti ve yüzüstü güverteye serildi.

Geriye kalan iki adam ona saldırdılar. Yumruklarını, dizlerini kullanarak vururlarken kaptan olanca sesiyle uyarıyordu. “Doktor, doktoru unutmayın!”

Kaptanın bu sözleri gereksiz, olayı görüşü de hatalıydı. Çünkü Jean - Pierre, bir adamın bileğini yakalayıp yere doğru çekti. Sonra şiddetli bir hareketle birden büktü. Adam acıyla haykırdı. Bileği kırılmıştı.

Washburn'un hastası parmaklarını birbirine kenetleyip kollarını balyoz gibi salladı ve bileği kırılan gemicinin boynuna vurdu. Adam bir taklak atıp yere serilerek bayıldı.

Dördüncü gemici gözlerini kendisine bakan Jean Pierre’den ayıramayarak geriledi. Her şey bitmişti. Lamouche'un mürettebatından üçü baygındı.. Yaptıkları yüzünden acı şekilde cezalandırılmışlardı. İçlerinden birinin sabah dörtte çalışmaya başlayabileceği de şüpheliydi.

Lamouche yarı şaşkınlık, yarı aşağı gören bir tavırla konuştu.

“Nereden geldiğini bilmiyorum ama bu tekneden gideceksin.”

Belleğini yitirmiş adam, kaptanın sözlerindeki kasıtlı olmayan alayı sezdi. “Nereden geldiğimi ben de bilemiyorum.”

Geoffrey Washburn karanlık yatak odasına girerek, “Artık burada kalamazsın,” dedi. “Sana saldırmalarını önleyeceğime inanmıştım. Fakat zararı sen verdiğin için artık seni koruyamam.”

“Beni tahrik ettiler.”

“Bu derece zarar vermek için mi? Birinin bileği kırılmış. Boğazına ve yüzüne de dikişler atmam gerekti; Bir diğerinin başı. Beyin sarsılması. Ayrıca böbreğe henüz saptayamadığım derecede zarar vermişsin. Bu arada kasığa indirdiğin tekmeyi ve bu yüzden şişen testisi de unutma. Buna ileri gitmek denir.”

“Eğer kendimi korumasaydım beni öldüreceklerdi.” Hasta bir an durdu.

“Konuşmamız gerekiyor sanırım. Bazı şeyler oldu. Diğer sözler sözleri anımsadım. Konuşmalıyız.”

“Konuşmamız gerekirdi fakat bunu yapamayacağız. Vakit yok. Hemen gitmelisin. Her şeyi ayarladım. Senin sarhoş olmak için köye indiğini söyledim. Aileler seni aramaya oraya gittiler. Hepsinin erkek kardeşi, kuzeni ve karısının akrabası bıçaklar, çengeller ve belki tabancalarla seni arıyorlar. Bulamayınca geri dönecekler ama bulana kadar da durmayacaklardır.”

“Başlatmadığım bir kavga yüzünden mi?”

“Üç adamı yaraladığın ve bir aylıklarını kaybetmelerine neden olduğun için. Ayrıca hakaret ettiğin için. Bu daha da önemli. Adalı olmayan biri, kimsenin başa çıkamadığı Lamouche'un adamlarını yeniyor.”

“Saçma.”

“Onlar için değil. Onurlarını düşünüyorlar. Haydi, çabuk ol. Eşyalarını topla. Marsilya'dan gelmiş bir tekne var. Kaptanı seni usulca tekneye almaya ve La Ciotat'ın yarım mil açığında bırakmaya razı oldu.”

Belleğini yitirmiş adam soluğunu tuttu. Hafif sesle, “Demek zamanı geldi,” dedi.

“Evet, geldi. Kafandan geçenleri biliyorum sanırım. Çaresiz olduğunu sanıyorsun. Rotadan çıkmış, dümensiz bir tekneye benzediğini düşünüyorsun. Fakat çaresiz olmadığını söylüyorum. Bana inan. Bir yolunu bulacak ve Zürih'e gideceksin. Al. Şu muşambanın içine bazı şeyler sardım. Bunu beline bağla.”

“Ne var bunda?”

“Bütün param. İki bin küsur frank. Bu fazla değil ama yola çıkmana yardım eder. Ve benim pasaportum. Bunun ne yararı olacağını bilmiyorum. Fakat hemen hemen aynı yaştayız ve pasaport sekiz yıllık. İnsanlar değişirler. Kimsenin resme yakından bakmasına izin verme. Bu, sadece resmi bir belge.”

“Sen ne yapacaksın?”

“Senden ses çıkmazsa pasaporta hiç ihtiyacım olmayacak.”

“İyi bir insansın.”

“Sen de öylesin sanırım... Tanıdığım kadarıyla öyle. Fakat seni daha önce tanımadım. Onun için önceki adam konusunda birşey diyemem. Keşke bunu yapabilseydim ama olanaksız.”

Adam küpeşteye dayanarak gitgide uzaklaşan İle de Port Noir'ın ışıklarına baktı. Balıkçı teknesi tıpkı beş ay önce daldığı karanlıkları andıran kara sulara girmişti. Şimdi yeni bir karanlığa dalmaktaydı.

Kaptan eliyle yan tarafı işaret etti. “Şu iki kaya arasında bir kumsal vardır. Sağa doğru yüzersen oraya erişirsin.”

“Beklediğimden daha fazlasını yaptın. Teşekkür ederim.”

“Buna gerek yok. Ben borçlarımı ödüyorum. Doktor beş ay önceki çılgın fırtınadan sonra adamlarımdan üçünün yaralarını dikti. Ona götürülen sadece sen değildin.”

“Fırtına mı? Beni tanıyor musun?”

“Masada yatarken kireç gibiydi rengin. Fakat seni tanımıyorum ve tanımak da istemiyorum. O gün balık avlayamamıştım ve param yoktu.

Doktor borcumu durumum düzelince ödeye bileceğimi söyledi. İşte, borcumu seni götürerek ödüyorum.”

Hasta bir yardım kaynağı sezerek ihtiyatla konuştu. “

Belgelere ihtiyacım var. Bir pasaport değiştirilecek.”

Kaptan, “Neden bana söylüyorsun?” diye sordu.

“Ben sadece La Ciotat'ın kuzeyinde bir paket bırakacağımı söyledim. Hepsi bu.”

“Eğer diğerini yapacak güçte olmasaydın bunu da söylemezdin.”

“Seni Marsilya'ya götüremem. Sahil koruma botlarıyla karşılaşma tehlikesini göze alamam. Surete'nin limanda tümenle adamı var. Narkotik şubenin adamları hepten kaçık. Onlara ya para verirsin ya da yirmi yıl bir hücrede yatarak borcunu ödersin.”

“Bundan Marsilya'da istediğim belgeyi elde edeceğimi anlıyorum. Ve sen bana yardım edebilirsin.”

“Bunu söylemedim.”

“Yok, sensiz Marsilya'ya erişebilirsem orada benimle konuşacağını ima ettin. Nerede konuşacağımızı söyle.”

Kaptan hastanın yüzünü inceledi ve sonunda kararını verdi.

“Rue Serrasin'de Le Bouc de Mer adlı bir kahve vardır. Bu gece saat dokuzla on bir arasında orada olacağım. Paraya ihtiyacın olacak. Birazını avans vereceksin.”

“Ne kadar?”

“Bu, seninle konuşacağın adam arasında bir sorun.”

“Bir fikrim olmalı.”

Kaptan, “Değiştirilecek belgen varsa daha ucuz” diye mırıldandı. “Bin beş yüz ya da iki bin frank. Yoksa boşuna mı zaman kaybediyoruz?”

Hasta belindeki muşambaya sarılı parayı düşündü. Marsilya'da beş parasız kalacaktı fakat değiştirilmiş bir pasaportu, Zürih’e gitmesini sağlayacak bir pasaportu olacaktı. “Tamam.” Neden kendisine bu kadar güven duyduğunu bilemiyordu.

“Öyleyse bu gece.”

Belleğini yitirmiş adam çıplak ayaklarını kumlara gömmüş oturuyordu. Bir saat sonra güneş doğacaktı. Ona göre harekete geçmesi gerekliydi. Yanındaki sırt çantasını açarak bir çift bot; kalın çoraplar, kaba kumaştan bir pantolon ve eski bir gömlek çıkardı. Geçmişte dikkatle eşya yerleştirmesini öğrenmişti. Sırt çantasında sanıldığından fazla eşya vardı. Bunu nerede ve niçin öğrenmişti? Soruların arkası gelmiyordu.

Ayağa kalkıp Washburn'ün vermiş olduğu şortu çıkarttı ve kuruması için sazların üstüne serdi. Hiçbir şeyi atamazdı. Tişörtünü de çıkararak serdi. Kumsalda çırılçıplak dururken tuhaf bir heyecanla karışık bir acı duydu. Midesini büken bu acının aslında korku olduğunu biliyor, o heyecanı da anlıyordu. İlk sınavı başarmıştı. Ne söyleyeceğini ve nasıl karşılık vereceğini bilmişti. Sekiz yıllık pasaportla kimseyi kandıramaz, bu yüzden kendisini yakalamalarına da izin veremezdi. Cevaplar Zürih'teydi ve rahat rahat yolculuk edebilmesi gerekiyordu.

O gün sona ermeden biriyle buluşacak ve Washburn'ün pasaportunda değişiklik yapılmasını sağlayacaktı. Doktorun verdiği iki bin frank yeterli değildi. Belki pasaporta bile yetmeyecekti. Parasız olunca yolculuk iznini sağlamanın ne yararı vardı? Para. Para bulması gerekiyordu. Bunu düşünmeliydi.

Adam, La Ciotat'ın taş döşeli dar yollarından geçerek dükkânlara girip çıkıyor, oradaki satıcılarla konuşuyordu. Denizden çıkarılmış, bilinmeyen bir kalıntı yerine herkesin arasına karışan biri olmak ona tuhaf bir duygu

vermekteydi. Kaptanın öğüdünü anımsayarak kaba bir Fransızcayla konuşuyordu. Böylece onu kasabadan geçen sıradan bir yabancı sanıyorlardı. La Ciotat'ın bir bölümünün daha zengin müşterilere hizmet ettiği belliydi. Burada dükkânlar daha temiz, mallar daha pahalıydı; Paris ya da Nice'i andıran bir hava vardı.

Parayı düşünen adam bir kasaba girdi. Dükkân sahibinin kendisine hiç de dostça bakmadığının farkındaydı. Kasap, konuşmalarından kasaba dışındaki bir malikânenin hizmetkârları olduğu anlaşılan orta yaşlı bir çiftle meşguldü. Kadın da, erkek de kesin, kısa ve sert konuşuyordu.

Kadın, “Geçen haftaki dana pek yenilecek gibi değildi,” dedi. “Bu kez iyi et ver. Yoksa Marsilya'dan getirmek zorunda kalacağım.”

Adam da, “Marki de geçen gece kuzu pirzolalarının pek ince olduğunu söyledi,” diye ekledi. “Etler dört santim kalınlığında olmalı.”

Kasap içini çekip omuz silkerken, bir yandan da aşağıdan alarak özür diliyordu. Kadın yanındaki adama dönerek yine emreder gibi konuştu. “Sen paketleri al ve arabaya koy. Ben bakkaldayım! Oraya gelir beni bulursun.”

Kadın çıkar çıkmaz kocası kasaba dönerek gülümsedi. Küstahlığından eser kalmamıştı. Cebinden bir paket sigara çıkardı. “Her zamanki gibi bir gün, ha Marcel?”

“Daha iyisini de, kötüsünü de gördüm. Pirzolalar çok mu inceydi?”

“Yok canım. Adam bunu anlayabilecek durumda mı? Fakat bizimki şikâyet edersem seviniyor.”

“Tezek Markisi şimdi nerede?”

“Yandaki yerde içip sarhoş oldu. Toulbn'dan gelen kadını bekliyor. Bu akşamüzeri tekrar gelip onu alacağım ve Markize göstermeden usulca ahırlara götüreceğim. Zaten o zamana kadar arabasını bile kullanamayacak hale gelir. O iş için Jean Pierre'in mutfağın üstündeki odasını kullanıyor.”

“Bunu duymuştum. “

Washburn'ün hastası Jean Pierre adını duyar duymaz başını çevirip vitrindeki tavuklara baktı. Bu otomatik bir refleksti ama kasabın onu fark etmesine neden oldu. “Ne var? Ne istiyorsun?”

Düzgün Fransızca konuşmasının zamanı gelmişti.”Nice'de ki arkadaşlarım seni salık verdiler.” Vurgusu kibar takımından olduğunu belirliyordu.

“Ya?” Kasap hemen ilk fikrini değiştirdi. Müşterileri arasında, özellikle genç olanlardan bazıları durumlarına hiç uymayan kılıklarda geziyorlardı. Şu kaba Bask gömleği de o günlerde moda olmuştu. “Buraya yeni mi geldiniz, efendim?”

“Yatım tamirde. Bu akşamüzeri Marsilya'ya erişemeyeceğiz.” .

“Size yardım edebilir miyim?”

Hasta güldü. “Bizim aşçıya edebilirsin. Daha sonra buraya gelecektir. Onu biraz etkileyebildiğimi sanıyorum.”

Kasapla arkadaşı güldüler. “Öyle umarım, efendim.” “Bir düzine ördek palazı ve on sekiz şatobrian isterim.” “Tabii.”

“İyi. Bizim kuzine şefini doğrudan doğruya sana yollayacağım.” Sonra orta yaşlı adama döndü. “Ha, sözlerini duydum... Yok, yok telaşlanma. Marki, bizim eşek d'Ambois mı? Biri onun bu dolaylarda oturduğunu söylemişti sanırım.”

Uşak, “Yok, hayır, efendim,” diye cevap verdi. “Marki d'Ambois'ı tanımıyorum. Ben Chamford Markisinden söz ediyordum. Kendisi çok iyi bir centilmendir efendim ama bazı sorunları var. Zor bir evlilik. Çok zor, efendim. Bu bir sır değil.”

“Chamford ha? Evet, kendisiyle tanışmıştık sanırım. Kısaca boylu bir adamdı, değil mi?”

“Hayır, efendim. Uzun boylu. Sizin boyunuzda diyebilirim...”

”Öyle mi?”

Hasta iki katlı kahvenin bütün girişlerini ve içerideki merdivenlerin yerlerini çabucak öğrendi. O sırada yeni atandığı yeri bilmeyen Roquavaire'li bir satıcı rolüne girmişti. Üst kata çıkan iki merdiven vardı ve bunlardan biri mutfağa aitti. Küçük antredeki merdiveni üst katta ellerini yıkamak isteyen müşteriler kullanıyorlardı. Hem orada bir pencere de vardı. Dışarıda duran biri o merdivenden çıkanları görebilirdi. Yeterince beklerse iki kişinin o merdivenden çıktığını göreceğinden emindi. Herhalde onlar yukarıya ayrı ayrı çıkacaklar ve tuvalet yerine mutfağın üstündeki odaya gireceklerdi. Sessiz yola park edilmiş pahalı arabalardan hangisinin

Chamford Markisine ait olduğunu merak ediyordu. Orta yaşlı uşağın arabayla ilgilenmediği belliydi; kasaba, Markinin arabasına, binecek durumda olmayacağını söylemişti.

Kadın saat bire doğru geldi. Saçları rüzgârdan karışmış gibi duran, iri göğüsleri mavi bluzunun önünü geren, uzun bacaklı bir sarışındı. Dar beyaz eteği biçimli kalçalarını iyice ortaya çıkarmıştı. Ayaklarında da ince topuklu ayakkabılar vardı. Chamford’ un sorunları olabilirdi ama zevkli olduğu da anlaşılıyordu.

Yirmi dakika sonra pencereden beyaz eteği gördü. Kadın yukarıya çıkıyordu. Aradan altmış saniye geçmeden koyu renk pantolonlu blazerli bir adam sendeleyerek merdiveni tırmandı. Hasta dakikaları sayarken Markinin bir saati olduğunu umuyordu.

Sırt çantasını dikkati çekmeyecek şekilde taşımaya çalışarak yukarıya çıktı. Tuvaletlerin yanından geçip koridorda ilerledi ve mutfağın üstüne düşen odanın kapısına geldi. Hiç düşünmeden yumuşak sırt çantasını kaldırarak kapının ortasına dayadı. Sonra ansızın dönerek kapıyı omuzladı. Birden açılan kapıyı da duvara çarpmadan eliyle yanını yakaladı. Lokantada kimse bu hafif sesleri duymuş olamazdı.

Kadın, “Aman Tanrım!” diye bağırdı. “Ne oluyor burada?”

“Susun!”

Chamford Markisi seviştiği kadını bırakarak dönünce yatağın yanından yere kaydı. Kadın da bu anın tatsızlığını azaltmak için örtüleri yakalayıp üstüne çekti.

Hasta hemen emir vermeye başladı. “Seslerinizi yükseltmeyin. Dediklerimi yaparsanız kimsenin canı yanmaz.”

“Seni karım tuttu!” diye söylenen Chamford’ un dili pelteklesmişti. “Sana daha fazla para veririm!”

Doktor Washburn'ün hastası, “Bu başlangıç sayılır,” dedi.

“Gömleğini ve kravatını çıkar. Çoraplarını da.” Markinin bileğinde parlayan altın bileziği gördü. “Saatini de.”

Birkaç dakika sonra tümüyle değişmişti. Markinin kılığı tam ona göre değildi ama kimse kumaşın fevkaladeliğini ve terzinin ustalığını inkâr

edemezdi. Saat de bir Girard Perragaux'du. Chamford’ un cüzdanından da on üç bin franktan fazla para çıkıştı. Araba anahtarları da etkileyiciydi; gümüşten ve üstlerinde marka vardı.

Sarhoşluğuna karşın durumu sezmeye başlayan Marki yalvardı. “Tanrı aşkına bana giysilerini ver.”

Hasta, “Üzgünüm ama olmaz,” diyerek hem kendi eşyalarını, hem de sarışın kadının giysilerini topladı. Sonra gidip köşedeki masada duran telefonun kordonunu yerinden çıkardı. “Artık kimse sizi rahatsız etmez,” diye mırıldanarak sırt çantasını aldı.

Chamfort söylendi. “Kurtulamayacağını bil! Polis seni bulacak!”

Adam, “Polis mi?” diye sordu. “Polis çağırmanızın uygun olacağını mı sanıyorsunuz? O zaman resmi şikâyette bulunmanız ve durumu açıklamanız gerekecektir. Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. En iyisi akşamüzeri uşağınızın gelip sizi alarak ahırlara götürmesini bekleyin.” Hırsız odadan çıkıp kırılan kapıyı da kapattı.

Yol boyunca Markinin Jaguar arabasının maun paneline baktı. Buradaki türlü düğme vb. ona yabancıydı. Geçmişte bu tür arabalara pek binmediğini anlıyordu. Bunun da bir anlamı olmalıydı herhalde.

Bir saatten kısa bir süre sonra geniş bir kanalın üstündeki köprüyü geçerken Marsilya'ya geldiğini anladı. Burasını hem biliyor, hem de bilmiyordu. Her şeyi daha önce görmüştü fakat anımsamıyordu.

İçgüdüsüne uyarak Jaguar'ı pahalı arabaların park edilmiş olduğu bir yerde durdurup indi. Telle çevrili park yerinin gerisinde küçük bir garaj vardı. Orada adamlar ellerinde gereçleriyle konuşmadan dolaşıyorlardı. Garaja girip çevresine bakındı. Sonunda yine içgüdüsü ona ince çizgili elbise giymiş olan adama yaklaşmasını söyledi. Her şey on dakika içinde halledildi. Fazla açıklamalara gerek yoktu. Jaguar'ın motor numarası eğelenince Kuzey Afrika'ya gönderilmemesi için neden kalmayacaktı. Markalı gümüş anahtarlara karşılık altı bin frank, yani Chamford’ un arabasının değerinin beşte birini aldı. Sonra pek soru sormayan bir taksi sürücüsü bulup bir rehinciye gitmek istediğini söyledi. Sözlerinin anlamı açık, burası da Marsilya'ydı. Yarım saat sonra altın Girard Perregaux bileğinde değildi. Bunun yerini bir Seiko ve sekiz yüz frank almıştı. Daha sonra La Canebiere semtinde hazır elbise satan bir dükkâna girdi. Seçtiği

kılığı alıp giydi ve kendisine pek uymayan koyu renk blazerle pantolonu geride bıraktı.

Ayrıca yumuşak deri bir bavul seçerek satın aldığı diğer giyim eşyalarını sırt çantasıyla birlikte içine koydu. Sonra yeni saatine baktı. Beşe geliyordu. Artık rahat bir otel bulma zamanı gelmişti. Birkaç gündür doğru dürüst uyuyamamıştı. Rue Sarrasin'deki Le Bouc de Mer adlı kahveye gitmeden önce dinlenmesi gerekiyordu. Şimdi birkaç takım elbisesi ve Markiye ait cüzdanda da yirmi üç bin frangı, yani altı bin dolara yakın parası vardı.

Bu tür işleri yapabildiğine göre mesleği neydi, nerede yaşıyordu? Ama bunları düşünmemesi gerekliydi.

La Bouc de Mer kahvesi geniş bir geçidin tam ortasındaydı. İçeride büyük bir peyke, masalar ve özel işlerini konuşmak isteyenler için de küçük bölmeler vardı. Bu bölmelere kapı takılmamış, önleri sadece perdelerle örtülmüştü.

Hasta dumanlı salonda ilerleyerek masaların arasından geçti. Bölmelere baktı ve sonunda balıkçı teknesinin kaptanını buldu. Masada soluk yüzlü, küçük gözlü, sıska bir adam daha vardı. Suratı asık kaptan, “Otur,” dedi. “Daha önce geleceğini sanıyordum.”

“Dokuzla on bir arası gelmemi söyledin. On bire çeyrek var.”

“Bekleme süresini uzattın. Viskinin parasını sen verebilirsin.”

“Seve seve. Daha iyi bir şeyleri varsa ısmarla.”

Soluk yüzlü, sıska adam gülümsedi. İşler yolunda gideceğe benziyordu.

Öyle de oldu. Söz konusu pasaportu düzeltmek çok zordu ama büyük dikkat, gerekli malzeme ve arkadaşının sanatı sayesinde bunu başarabilirdi.

“Ne kadar?”

“Bu ustalık ve malzeme ucuz değil. İki bin beş yüz frank.”

“Pasaportu ne zaman alabilirim?”

“Dikkat, sanat zaman alır. Üç, dört gün.”

“Bunu yarın verirsen açıktan bir binlik daha alırsın.”

Soluk yüzlü adam hemen, “Yarın sabah onda,” diye cevap verdi. “Bu işi yapacak sanatçının bana küfretmesini göze alacağım artık.”

Kaşları çatık kaptan onun sözünü kesti. “Binlik" ha? Port Noir'dan ne getirdin sen? Elmas mı?”

Hasta, “Yeteneğimi,” derken sözlerinde içtenlik vardı ama bunun ne anlama geldiğini de bilemiyordu.

Sıska adam, “Bir fotoğraf gerekli,” diye mırıldandı.

“Bugün bir fotoğrafçıya uğrayıp çektirdim.” Gömlek cebinden bir vesikalık resim çıkarıp uzattı. Sabah buluşacakları yeri kararlaştırdılar. İçkilerin parası verildi. Hasta bölmeden çıkarak gürültülü, dumanlı salondan geçip kapıya doğru gitti.

Her şey hiç beklemediği bir anda çok ani olduğu için düşünmeye zaman bulmadı. Sadece tepki gösterdi. Biriyle çarpışmıştı. Bu bir kazaydı ama ona bakan gözler birden dehşetle irileşerek yuvalarından uğradı. “Yok! Oh Tanrım, olamaz!” Adam dönerek kalabalığa karışmak istediyse de hasta atılıp onu omzundan yakaladı.

“Bir dakika dur!”

Adam tekrar dönerek onun elini itti. “Sen! Sen öldün! Yaşamana olanak yoktu!”

“Ama yaşıyorum işte.”

Adamın yüzü öfkeden allak bullak olmuş, gözleri kısılıp bir hayvanınkini andıran sarı dişleri ortaya çıkmıştı. Birden elinde bir sustalı belirdi. Bıçağın açılırken çıkardığı ses o gürültüde bile duyuldu. Adam bıçağı hastanın karnına doğru salladı. “Bu işi bitireceğim!” diye fısıldadı.

Hasta sağ elini hızla aşağıya indirerek önündeki bütün engelleri kaldırdı. Birden dönerek sol ayağıyla adamın kalça kemiğine bir tekme attı. “Çe...sab.”

Adam sendeleyerek geri gitti ve içki içen üç kişiye çarptı. Elindeki bıçak yere düştü. Bıçak görülmüştü. Bunu bağırmalar izledi. Kahvedekiler hemen kalkıp dövüşenleri ayırdılar.

“Defolun buradan! Kavganızı başka yerde edin!”

“Polisin buraya gelmesini istemiyoruz, pis sarhoşlar!”

Hasta adamların arasında kalmıştı. Kendisini öldürmeye kalkan serserinin kasığını tutarak kalabalığı yarıp kapıya gittiğini gördü. Kalın kapı açılıp kapandı. Adam karanlık Rue Sarrasin'e çıkıp kayboldu.

Onun öldüğünü sanan, ölmesini isteyen biri sağ olduğunu öğrenmişti.

Pasaportuna göre adı Geoffrey P. Washburn olan hasta, Zürih’te uçaktan inince bir taksiye atladı ve “Carillon de Luc” dedi. Bu adı düşünmeden söylemişti. Acaba bu otelin adını bir yerde mi okumuştu? Uçakta önündeki cepte duran broşürde görmüş olabilirdi.

Hayır. Bu antreyi biliyordu. O koyu renk, cilalı tahta eşyalar hiç yabancı değildi. Zürih Gölüne bakan büyük pencerelerde öyle. Daha önce buraya gelmiş olacaktı. Şimdi durduğu yerde durmuştu. Uzun zaman önce o mermer üstlü kontuarın önünde durmuştu. Bunu otel kâtibinin sözleri de doğruladı. Bu sözler bir bomba etkisi yaptı.

“Sizi gördüğüme çok sevindim, efendim. Son ziyaretinizden beri epey oldu.”

Hasta, ne kadar oldu, diye düşündü. Neden adımı söylemiyorsun? Seni tanımıyorum! Kendimi de tanımıyorum! Bana yardım et! Lütfen yardım et!.. “Öyle oldu sanırım,” dedi. “Bana bir iyilik et. Bileğimi burktum ve yazı yazmakta zorluk çekiyorum. Şu kayıt kartını doldurur musun? Ben de imzamı atmak için elimden geleni yaparım artık.” Soluğunu tuttu. Kontuarın arkasındaki adam adını tekrarlamasını ya da hecelemesini isterse ne yapacaktı?

“Tabii” Kâtip kartı doldurarak imzalaması için uzattı. Mr. J. Bourne, New York, N.Y. A.B.D.

J. Bourne. İlk adı John muydu? James mi? Joseph mi? Kalemi alarak bileği ağrıyormuş gibi yüzünü buruşturdu. İlk adını yazması gerekiyor

muydu? Hayır, kâtibin yazdığı gibi imza atacaktı: J. Bourne. Bu adı yazarken aklına bir şeyler gelmesini, bir şeyler anımsamayı bekledi. Fakat hiçbir şey olmadı. Sadece yabancı bir ad yazıyordu.

Kâtip öne doğru eğildi. “Burada kaldığınız sürece koşulların aynı olmasını isteyeceksiniz sanırım. Öyle değil mi?”

J. Bourne, “Bazıları değişmiş olabilir,” diye mırıldandı. “Eskiden neler istenmişti?”

“Otele telefon eden ya da danışmaya soran herkese sizin burada olmadığınız söylenecek ve hemen durum size bildirilecekti. Tek istisna New York’taki şirketiniz. Eğer doğru anımsıyorsam, Treadstone Yetmiş Bir Şirketi.”

Bir ad daha bulmuştu. Hemen Amerika'ya telefon edecekti. Küçük parçalar yerlerine yerleşiyordu. İçinde bir umut ve sevinç doğmuştu.

“Tamam. Bunu unutmayacağım. Çok başarılısınız.” Adı kontuarın üstündeki plakada yazılı olan nazik adam, “Burası Zürih.” diye cevap verdi. “Daima fazla cömert davrandınız, Herr Bourne.”

New York santral memurunun sözleri kesindi. “Böyle bir şirket yok, efendim. Son rehberlere de, özel telefon numaralarına da baktım. Treadstone Şirketi yok. Hatta buna benzeyen bir şirket bile yok.”

J. Bourne, “Uğraştığınız için teşekkür ederim,” diyerek telefonu kapattı. Israrın anlamı yoktu. Adın bir şifre olduğu anlaşılıyordu. Bu adı veren kimse, herkesin erişemediği otel müşterisiyle bağlantı kurabiliyordu demek. Hasta gidip aynaya bakarak hafif sesle, “Sen Amerikan vatandaşı J. Bourne’ sun,” dedi. “Yaşamının en önemli şeyi de 'Sıfır - yedi - on yedi - on iki – sıfır - on dört - yirmi altı - sıfır' sayıları olabilir.”

Doktor Washburn'ün hastası Bahnhofstrasse'ye saptığı zaman Gemeinschaft Bankasının hemen yakınındaki beyazımsı taş bina olduğunu kendiliğinden bildi. Kalın camlı kapıya yaklaştığı sırada içinde tuhaf bir duygu vardı. Gemeinschaft'dan kaçması gerektiğini hissediyordu. Ama artık bunu yapamayacaktı.

“Bonjour monsiour. Vous desirez...” Ne istediğini soran adam ceket giymişti ve yakasındaki kırmızı rozet de onun görevli olduğunu

belirtiyordu. Müşterinin kılığını görünce de Fransızca konuşması gerektiğine karar vermişti.

J. Bourne ona İngilizce cevap verdi. “Görüşülecek özel ve gizli bir işim var.” Bu dili böyle doğal şekilde konuşmasına da hafifçe şaştı. Fakat İngilizce konuşmasının iki nedeni vardı. Ufak, tefek adamın yanıldığını anlayınca ne yapacağını merak ediyordu. İkincisi de bir saat boyunca söyleyeceklerinden bir tekinin bile yanlış anlaşılmamasını istemekteydi.

Adam müşterinin paltosuna bakarak hafifçe kaşlarını kaldırdı. “Özür dilerim, efendim. Asansör sol tarafta. İkinci kat. Resepsiyon memuru size yardım edecek.”

Resepsiyon memuru bağa gözlüklü, saçları kısa kesilmiş, orta yaşlı bir erkekti. Bourne’ un sözlerini duyunca, “Bizimle özel ve gizli bir işiniz var mıydı?”' diye sordu. “Evet.”

“İmzanızı rica edeceğim.” Adam ortasında iki çizgi bulunan bir kâğıt uzattı. Müşteri de durumu anladı. Ada gerek yoktu. Elle yazılan sayılar ad ve imza yerine de geçiyordu. Washburn böyle söylemişti.

Hasta elini gevşeterek sayıları arka arkaya yazdı. Sonra kâğıdı resepsiyon memuruna verdi. Adam sayıları inceleyip yerinden kalktı ve eliyle buzlu camları olan bir sıra dar kapıyı işaret etti. “Dördüncü odada beklerseniz biri hemen yanınıza gelecektir. Kapı kendiliğinden kilitlenir.”

“Buna gerek var mı?”

Adam şaşırarak ona baktı. “Bunu kendiniz istediniz efendim.” Nazik bir tavırla konuşuyordu ama duyduğu meraka biraz da şaşkınlık karışmıştı. “Bu üç sıfırlı bir hesap. Gemeinschaft'ta bu tür hesabı olanlar buraya gelmeden önce telefonla haber verirler. Böylece özel kapıdan girerler.”

Washburn'ün hastası duymadığı bir kayıtsızlıkla konuştu. “Bunu biliyorum. Sadece acelem var.”

“Ben bunu şimdi imza doğrulaması bölümüne götüreceğim,, efendim. Siz lütfen dört numaralı odada bekleyin.”

Hasta gidip dört numaralı kapıdan içeriye girdi. Kapı kendiliğinden kapandı ve kilidin sesini de işitti. J. Bourne buzlu cama baktı. Sıradan bir cam değildi. İçinde ince tellerden oluşan bir ağ vardı. Cam çatlayacak

olursa alarm zilinin çalmaya başlayacağından kuşkusu yoktu. Yani bir hücreye kapatılmıştı ve çağırılmayı bekliyordu.

Duvarları tahta kaplamalı küçük oda zevkle döşenmişti fakat karşı tarafta buraya hiç de uymayan çelikten gri bir kapı vardı. Bourne deri koltuğa oturup bir gazeteye uzandı. Fakat okuduklarından bir şey anlamıyordu. Sonunda gri kapı açıldı ve kır saçlı, yüzü kartala benzeyen, uzun boylu, ince bir adam içeriye girdi. Kibar tipli adam bilgiye ihtiyacı olan bir eşitine yardıma gelmişti. İngilizcesi kusursuzdu. “Sizinle tanıştığıma çok sevindim. Gecikmemi bağışlayın lütfen. Bu durum biraz olağandışı. Korkarım, Herr Koenig'i şaşırttınız. Üç sıfırlı bir hesabın daha önceden haber vermeden buraya gelmesine sık rastlanmaz.. Öte yandan böyle bir durum bana zevk verir. Ben Walther Apfel' im. Lütfen içeriye buyurun.”

Hastanın elini sıkan banka görevlisi çelik kapıyı işaret etti; gerisinde kalan oda rahat, ağır eşyalarla döşenmişti.

“Onu rahatsız ettiğime üzüldüm. Sadece çok az vaktim vardı.”

“Evet, kendisi bunu bildirdi.” Apfel masasının arkasına geçip müşterisine de oturması için önündeki deri koltuğu işaret etti. “Bir, iki formalite var. Ondan sonra işi konuşuruz.” Sonra üstüne kâğıt takılı beyaz kartonu alarak uzattı. Yalnız bu boş kâğıdın üstünde iki değil, on çizgi vardı. “Lütfen imzalayın. Asgari beş sıra yeterli.”

“Anlayamadım. Bunu biraz önce yaptım.”

“Çok da başarılıydınız. Doğrulama bunu belirtti. Fakat Mr. Koenig imzanın taklit edilmediğine inanmak için bunun ikinci kez tekrarını ister.”

Hasta kalemi alarak yazmaya başladı. “Çok ihtiyatlı bir adam.” Dördüncü sıraya başladığı anda banker onu durdurdu.

“Bu kadarı yeter. Kalanı sadece zaman kaybı. Doğrulamayı alır almaz hesabınız getirilecektir. Bilgisayar imzaları karşılaştıracak. Bu da saçma tabii. Böyle önlemler aldığımızı önceden öğrenen biri eğer sahtekârsa asla tekrar imza atmaya yanaşmaz.”

“Neden olmasın? Bu kadar ileriye gittikten sonra neden bunu göze almasın?”

“Bu büroya sadece bir giriş ve dolayısıyla bir çıkış vardır.Girdiğiniz odanın kapısının kilitlendiğini duymuşsunuzdur. Sahtekâr olduğu anlaşılan biri o odada hapis kalır.” “Ya silahı varsa?” “Silahınız yok.”

“Kimse benim üstümü aramadı.”

“Asansör dört ayrı açıdan arandı. Silahlı olsaydınız asansör birinci ve ikinci kat arasında dururdu.” “Çok ihtiyatlısınız.”

“Hizmet etmeye çalışıyoruz.” Telefon çalınca Apfel cevap verdi. “Evet?.. Gelin.” Banker müşterisine baktı. “Hesap dosyanız burada.”

“Çok süratli oldu bu.”

“Herr Koenig bunu birkaç dakika önce imzaladı. Kendisi sadece bilgisayarın cevabını bekliyordu.” Apfel bir çekmece açarak bir deste anahtar çıkardı. “Düş kırıklığına uğradığından eminim. Bir karışıklık olduğuna inanıyordu.”

Çelik kapı açıldı ve resepsiyon memuru Koenig siyah madeni bir kutuyla içeriye girdi. Bunu bir şişe Perrier'yle iki bardak bulunan tepsinin yanına bıraktı. Apfel müşterisi için bir bardağa Perrier koyup memurun çıkmasını bekledi. Desteden bir anahtar ayırdı. “Dosyanın kilidini açabilir miyim? Yoksa bunu kendiniz yapmayı mı istersiniz?”

“Haydi açın.”

Banker başını kaldırıp baktı. “Ben kilidi açmaktan söz ettim. Kapağı değil. Bu bana verilen bir hak değil ve bu sorumluluğu da istemem zaten. Adınız listemize geçirilmiştir fakat benim durumumda olan biri bunu bilemez.”

“Ya birine para yollamak istersem?”

“Para çekme formuna numaradan oluşan imzanızı atmanız yeterlidir.”

“Ya bunu İsviçre dışında bir bankaya benim adıma yatırmanızı istersem?”

“O zaman bir isme gerek duyulur. Bu koşullar altında bu ad da benim sorumluluğum ve hakkım sayılır.”

“Açın.”

Banker kutuyu açınca Washburn'ün hastası soluğunu tuttu. Midesinde şiddetli bir sancı duydu. Apfel büyük bir ataşla tutturulmuş bir deste hesabı kaldırdı. Gözleri sayfanın sağ üstüne kaydı. Bankerin yüzü pek değişmedi ama tam değil. Alt dudağı hafifçe uzadı ve eğilip kâğıtları sahibine uzattı.

Germeinshaft'ın antetli kâğıdındaki yazılar müşterinin dilinde, yani İngilizceydi:

Hesap: Sıfır - On yedi - On iki - Sıfır - On dört - Yirmi altı -Sıfır

İsim: Hukuk kurallarına göre sahibine belirtilmiştir.

Ayrı zarfa konularak kapatılmıştır.

Hesapta bulunan miktar : 7 500 000 Frank

Hasta ağır ağır soluk verirken sayılara baktı. Ne düşünmüş olursa olsun böyle bir şeye hazır değildi. Beş ay içinde başından geçenler kadar korkutucuydu bu. Şöyle bir hesapladığında paranın beş milyon dolardan fazla olduğunu anladı. 5 milyon dolar! Nasıl? Neden?

Elinin titremesine engel olarak yatırılan paraları gösteren kâğıtları karıştırdı. Bunlar da epey yüklüydü. Hem hiç 300.000 franktan az yatırıldığı olmamıştı. Yirmi üç ay içinde her beş ya da sekiz hafta içinde yatırılmıştı paralar. Sonuncu para Singapur'dan yollanmıştı ve iki milyon yedi yüz bin Malezya Doları, yani tam 5,175.000 İsviçre Frangı tutmuştu. Kâğıdın altında kenarları siyah bordürlü bir zarf gördü. Bunun üstüne de:

Kimlik: Sahibi açabilir

Hukuki Kısıtlamalar: Treadstone, Yetmiş Bir Şirketinin kayıt görevlisi. Başvuran hesap sahibinden yazılı talimat getirecektir. Yazılıydı."

Hesap sahibi, “Bunu kontrol etmek isterim,” dedi.

Apfel mırıldandı. “Bu sizin malınız. Kimsenin el sürmediğinden emin olabilirsiniz.”

Hasta zarfı alarak çevirince Gemeinschaft'ın müdürünün zarfın kapağının dört tarafına vurulmuş olduğunu gördü. Mühürler hiç bozulmamıştı. Zarfı yırtarak içindeki kartı alıp okudu:

Adres Belirlenmemiş

Vatandaşlık A.B.D.

Hesap sahibi Jason Charles Bourne

Demek adım Jason Bourne, diye düşündü. Tek başına J. Bourne onun için bir şey ifade etmemişti. Fakat Jason Bourne'u kabul edebilirdi. Bunu uygun bulmuştu. Amerikalı Jason Charles Bourne'du. Fakat kalbinin deli gibi çarptığını, kulaklarının uğuldadığını hissediyordu ve midesindeki sancı

iyice artmıştı. Ne oluyordu? Neden yine karanlıklara, kara sulara gömülür gibi bir duyguya kapılmıştı?

Walther Apfel, “Bir şey mi oldu?” diye sordu. “Hayır. Her şey yolunda. Adım Bourne. Jason Bourne.” Bağırıyor muydu yoksa fısıldıyor muydu? Bunu söyleyecek durumda değildi.

“Sizi tanımakla onur duyarım, Mr. Bourne. Kimliğiniz gizli kalacaktır. Gemeinschaft Bankasının bir müdürü olarak söz veriyorum.”

“Teşekkür ederim. Korkarım, bu paranın büyük bölümünü transfer etmem gerekiyor ve yardımınıza ihtiyacım var.”

“Yine onur duyarım. Yardım edebilmek ya da akıl verebilmek beni mutlu edecektir.”

Bourne, Perrier bardağına uzandı.

Apfel'in bürosunun çelik kapısı arkasından kapandı. Birkaç saniye sonra bu zevkle döşenmiş hücreden çıkıp resepsiyon odasına geçecek ve asansöre gidecekti. Birkaç dakika sonra bir ad, cebinde büyük sayılacak bir para, korku ve şaşkınlıkla Bahnhofstrasse'ye çıkacaktı.

İşi halletmişti. Doktor Geoffrey Washburn'e kurtardığı hayatın değerinden çok fazlası yollanmıştı. Teleksle 1.500.000 İsviçre Frangını Marsilya'da şifreli bir hesaba transfer etmişlerdi. Washburn'ün adı hiç kullanılmadan ya da açıklanmadan İle de Port Noir'ın tek doktoruna haber verilecekti. Washburn'ün bütün yapacağı da Marsilya'ya gidip şifreyi tekrarlamaktı. Para onun olacaktı. Bourne para kendisine teslim edildiğinde, doktorun yüzünün alacağı hali düşünerek kendi kendine gülümsedi. Egzantrik, alkolik doktor on, on beş bin sterline bile çok sevinirdi Artık bir milyon dolardan fazla parası vardı. Bu para onun kurtulmasını ya da mahvolmasını sağlayacaktı. Bu seçimi doktor yapacaktı.

Paris’te Rue Madeleine'deki bir bankaya da Jason C. Bourne adına 4.000.000 frank yollamıştı. Herr Koenig amirine müşterinin parasının üç gün içinde Paris’te olacağını bildirmişti.

Sonuncusu diğerlerine oranla küçük bir iş sayılabilirdi. Apfel'in bürosuna yüz tane bin frank getirilmişti. Bourne hesap numarasını yazarak bu parayı çekmişti. Bankada 1.400.000 frank kalmıştı ve hangi ölçüye göre olursa olsun ufak bir para sayılmazdı. Bütün iş bir saat yirmi dakikada tamamlanmıştı. Kusursuz görülen iş sırasında bir tek şey onu rahatsız etmişti. O da Koenig'in ciddilikle zafer ifadesi karışmış olan yüzü olmuştu.

Adam, Apfel'e telefon etmiş, büroya alınmış ve amirine siyah bordürlü küçük bir zarf getirerek Fransızca, “Bir fiş,” demişti.

Banker zarfı açmış, bir kart çıkarıp incelemiş, sonra bunları Koenig'e vermişti. “İşlemler uygulanacak.”

Koenig çıkınca Bourne, “Benimle ilgisi var mı?” diye sormuştu.

“Böyle büyük paraları transfer ettiğimizde bankamız bu önlemleri alır.” Banker ona güven vermek için gülümsemişti.

Kilit çıtırdayarak açıldı. Bourne buzlu camlı kapıyı iterek Herr Koenig'in özel krallığına girdi. İki adam daha gelmiş, resepsiyon odasında, iki köşede oturuyordu. Adamlar ayrı hücrelere alınmadığı için Bourne onların üç sıfırlı hesap sahipleri olmadığı kanısına vardı. Fakat tam asansöre gelip düğmeye basarken bir hareketi fark etti. Resepsiyon memuru Koenig dönmüş, iki adama başıyla işaret ediyordu. Asansörün kapısı açılırken iki adam ayağa kalktı. Bourne döndü. Sağdaki adam paltosunun cebinden küçük bir telsiz çıkarıp aygıtı açarak çabucak bir şeyler söyledi. Soldaki adamın sağ eli yağmurluğunun altında gizliydi. Elini ortaya çıkarınca, Bourne ucuna susturucu takılmış olan 38'lik siyah otomatik tabancayı gördü. Bourne geri geri giderek boş asansöre girerken iki adam üstüne geldi. Çılgınlık başlamıştı.

Asansör kapısı kapanırken telsizli adam içeriye girmişti bile. Arkadaşı da tabancasıyla Bourne'un kafasına nişan alıyordu. Jason birden korkmuş gibi sağa eğildi, sonra sol ayağını kaldırarak silahlı adamın eline tekme attı. Tabanca yukarıya kalkarken adam sendeleyerek geriledi ve silahtan arka

arkaya boğuk bir ses çıktı. Kurşunlar tavanın kalın tahtasına saplanmıştı. Bourne dönmeye devam ederek omzuyla ikinci adamın karnına vurdu. Sağ eliyle onu göğsünden itip soluyla da aygıtı tutan elini yakaladı. Adamı tuttuğu gibi duvara vurdu. Telsiz havada uçtu, yere düşerken Fransızca sesler yükseldi. “Henri, ne var? Ne oluyor orada?”

Jason'un gözlerinin önünde başka bir Fransız belirdi. Yirmi dört saatten kısa bir süre önce, La Bouc de Mer kahvesinde kendisine inanamayan gözlerle, dehşetle bakan ve öldürmeye kalkan biri... Adam hiç vakit kaybetmeden Zürih'e haber göndermişti. Ölü sandıkları canlıydı. Onun hemen öldürülmesi istenmişti anlaşılan;

Bourne önündeki Fransızın boynuna kolunu dolayıp sağ eliyle adamın kulağını bükerek, Fransızca, “Kaç kişiler?” diye sordu. “Aşağıda kaç kişi var ve neredeler?”

“Kendin anla, domuz!”

Asansör birinci kata yaklaşıyordu. Jason, Fransızın kulağını yarısına kadar yırtıp başını da duvara vurdu. Adam haykırarak yere yığıldı. Bourne onun paltosunun önünü açıp yoklayınca kısa namlulu bir tabanca buldu. Bir an birinin asansördeki silah arama aygıtını durdurmuş olabileceğini düşündü. Koenig. Bunu unutmayacaktı. Tabancanın namlusunu Fransızın açık ağzına soktu.

“Söyle yoksa kafatasının arkasını uçurum!” Adam inleyince silahı çekti.

“İki kişi var. Biri asansörlerin orada bekliyor. Diğeri arabanın yanında. Kaldırımda.”

“Nasıl bir araba? Ne renk?”

Asansör yavaşlamıştı. Durmak üzereydi.

“Kahverengi Peugeot.”

“Antredeki adam ne giymiş?”

“Siyah bir pardösü!”

Asansör durdu. Bourne Fransızı ayağa kaldırdığı sırada kapı açıldı. Sol tarafta duran siyah yağmurluklu, garip bir altın çerçeveli gözlük takmış bir adam ilerledi. Camların arkasındaki gözler durumu anladı. Fransızın

yanağından kanlar süzülüyordu. Adam yağmurluğunun büyük cebindeki elini çıkardı. Yine susturucu takılmış bir tabanca Marsilya'dan gelen hedefe çevrildi. Bourne asansörden çıkarken Fransızı önüne çekti. Arka arkaya fısıltıyı andıran üç ses duyuldu. Fransız itiraz etmek ister gibi son kez bağırdı. Sırtı geriye büküldü ve mermer yere devrilip kaldı. Altın çerçeveli gözlüklü adamın sağında kalan bir kadın bağırmaya başladı. Ona birkaç adam katıldı. Hepsi de polis çağrılması için haykırıyordu. Jason camlı kapıya doğru koşunca antredeki panik de arttı. Bir buçuk saat önce onu Fransız sanan adam duvardaki telefonu açmış bağırıyordu. Yanındaki muhafız da silahını kapıya doğru giden Bourne'a çevirmişti. Bourne ona bakmamaya gayret ederek telefondaki adama seslendi. “Onu gördüm! Altın çerçeveli gözlük takmış olan adam. Onu gördüm!”

“Ne? Siz kimsiniz?”

“Ben Walther Apfel'in arkadaşıyım! Beni dinleyin! Şuradaki siyah yağmurluklu, altın çerçeveli gözlüğü olan adam!”

Bürokrat kafası birkaç yüz yıldan beri değişmemişti. İnsan müdürünün adını duyunca emirlere uyardı. Müşterileri karşılayan adam, hemen muhafıza döndü. “Herr Apfel! Duydun! Gözlüklü adam. Altın çerçeveli gözlüğü olan adam.”

Muhafız, “Evet, efendim,” diyerek koştu. Jason da camlı kapıya yaklaştı. Tam kapıyı açarken arkasına baktı ve muhafızın etrafındaki paniğe kapılmış adamlardan daha ağır yürüyen siyah yağmurluklu, gözlüksüz bir adamın yanından geçtiğini gördü. Adam hızlanarak Bourne'a doğru geldi.

Jason'u kurtaran, bankanın önüne toplanmış kalabalık ve sirenlerini öttürerek Banhofstrasse'ye gelen polis arabaları oldu. Hemen sağa doğru birkaç adım atıp kalabalığa karıştı ve durdu. Köşede duran kahverengi Peugeot'yu ve yanında bekleyen erkeği gördü. Onun sağ eli de paltosunun cebindeydi. Onbeş saniye sonra siyah yağmurluklu adam da altın çerçeveli gözlüğünü takarak onun yanına geldi. İki adam acele acele konuşup gözleriyle caddeyi taradılar. Sonra gözlüklü olanı yağmurluğunu çıkarıp arabaya attı. Diğeri de direksiyona geçip arabayı çalıştırdı. Katil yine gözlüğünü çıkardı ve Jason'un ummadığı bir şey yaptı. İçeriye koşan polislerin peşine takıldı. Jason, Peugeot'nun uzaklaştığını da görünce daha fazla seyredemeyeceğini anladı. Bir an önce Carillon du Lac'dan eşyalarını toplamalı, Zürih'ten ayrılıp Paris'e gitmeliydi.

Neden Paris, diye düşündü. Neden paranın Paris'e gönderilmesini istedim? Paris'te çok önemli bir şey varmış gibi davrandım. Neden?

Carillon du Lac'a girince otel kâtibini kontuarın arkasında göreceğini umdu. Fakat adam yerinde yoktu. Kâtibin adının Stossel olduğunu öğrenmişti. Odasına çıkınca ona bir not yazacaktı.

Boşaltmamış olduğu bavuluna tıraş takımını attı. Fransızdan aldığı tabancayı gözden geçirip paltosunun cebine soktu. Sonra oturup Stossel'e bir mektup yazdı:

“Bana yollanacağını sandığım haberleri almak için kısa süre sonra sizinle temasa geçeceğim. Bu haberlere dikkat edeceğinizi ve benim yerime bunları alacağınızı umarım.”

Bu son sözler hemen aklına gelmiş ve inanılmayacak bir kolaylıkla yazılmıştı. Eğer anımsamadığı Treadstone Yetmişbir den haber gelirse bilmek istiyordu. Burası Zürih'ti ve haber gelirse mutlaka kendisine ulaşırdı. Kâğıdın içine bir beş yüz frank koyup zarfı kapattı. Sonra bavulunu alarak odadan çıktı. Asansörlere doğru gitti. Bir düğmeye basarken bankayı anımsayarak arkasına baktı. Kimse yoktu. Aşağıya inen bir asansör durdu, kapı açılınca kızıl saçlı bir kadınla iki yanında duran erkekleri gördü. Hepsi de otuz, otuz beş yaşlarındaydı. Kadın iki erkeğe bakarak konuşuyor, gülümsüyordu. Soldaki erkek, “Yarınki kapanış konuşmasından sonra evine mi döneceksin?” diye sordu.

“Emin değilim. Ottavva'dan haber bekliyorum. Lyon'da akrabalarım var. Onları görmek fena olmaz.”

Adam, “Kapanış konuşmasına bir gün yetmez Marie,” diye cevap verdi. “Bu arada dünkü konuşman çok iyiydi. Bir şey anlamadım ama fevkaladeydi.”

Asansör duracağı sırada ikinci adam konuştu. “Salonda en arkada oturalım. Geç kaldık zaten. Bertinelli'nin ekonomiyle ilgili varsayımları da çekilmez. Hem uyuyabiliriz de. Slâytlar göstereceği için salon karanlık olacak.”

Kapı açılınca erkekler antrenin yan tarafına doğru gittiler. Jason da danışmaya yaklaşan kadını izledi. O sırada birkaç adım ilerideki tahtaya takılı yazıyı da dalgın dalgın okudu.

ALTINCI DÜNYA EKONOMİ KONFERANSINA HOŞGELDİNİZ.

GÜNÜN PROGRAMI: 18.30 de MİLAN ÜNİVERSİTESİNDEN DOKTOR EUGENİO BERTİNELLİ'NİN KONUŞMASI. DAİRE 7'DE

“507 numaralı oda. Santral memuru bana bir telgraf geldiğini söyledi.” Kadın İngilizce konuşuyordu. Ama zaten Ottavva'dan haber beklediğini açıklamıştı. Demek Kanadalıydı.

Kâtip arkadaki gözlerden birinden bir zarf alarak uzattı.

“Doktor St. Jacques?”

“Evet. Çok teşekkür ederim.”

Kadın dönüp zarfı açarken kâtip Bourne'un karşısında durdu

“Evet, efendim?”

“Kâtip Herr Stossel'e bu mektubu bırakmak istiyorum. Sabah kendisini arayacağım.”

“Tabii efendim.”

Bourne bavulunu alarak otelin kapısına doğru yürüdü. Dışarıda bekleyen birkaç taksi olduğunu gördü. Sonra birden soluğunu tutarak durdu. Dışarıda taksilerin önünde kahverengi bir Peugeot park etmişti. Arabanın kapısı açıldı ve bir adam... siyah yağmurluklu katil indi. Öbür kapıdan da başka bir adam çıktı. Fakat bankanın önünde gördüğü adam değil, büyük cepleri olan bir yağmurluk giymiş başka bir katildi. Kendisini asansörde 38'lik tabancayla vurmaya kalkan katil.

Onu nasıl bulmuşlardı? Zürih'teki lüks otelleri aramış olacaklardı. Kendisi gibi üç sıfırlı bir hesap sahibinin de ancak böyle lüks bir yerde kalacağını biliyorlardı tabii.

Vakti yoktu. Çok geç kalmıştı. Kendisi camlı kanatlı kapıdan dışarısını görebiliyordu. Katiller de dışarıdan onu görüyorlardı kuşkusuz. İkinci adam Bourne'u fark etmişti. İki adam konuştular, sonra kapıya doğru geldiler. Peki, kalabalık bir otelin antresine gidip birini öldürebileceklerini mi sanıyorlardı? Bundan kuşku yoktu. Kalabalık ve gürültü sayesinde susturucu takılı tabancaların sesleri duyulmayacaktı. Bu adamlar koşup polisten yardım istemeyeceğini nasıl düşünebiliyorlardı? Birden cevabı anladı ve bu da soru kadar onu sarstı. Katiller kesinlikle onun polise başvuramayacağını biliyorlardı. Jason Bourne polislerden kaçmak zorundaydı... Fakat neden? Yoksa polisler onu mu arıyordu?

Katiller kapıyı açarlarken Jason döndü. Tek bir adam hemen görülen bir hedef sayılırdı. Ama yanında biri olursa durum değişirdi. Hem hava kararmıştı. Yanında biri olursa kararlı katiller hata yapıp yanlış kimseyi öldürmekten çekinirlerdi. Bunun nedeni de acıma değil avın elden kaçması olasılığıydı. Dönerek duvarın önündeki mermer kontuara yaklaştı. Otel müşterileri yollayacakları telgrafları oradaki kâtibe veriyorlardı. Kontuarın önünde şişman bir erkekle kızıl saçlı, koyu kırmızı ipek elbise giymiş bir kadın gördü. Asansörde ekonomiden söz eden kadındı bu. Bourne arkasına bir göz attı. Katiller kalabalığı yararak biri sağdan, biri soldan geliyordu. Birden asansördeki adamın sözlerini anımsadı. “En arkada oturalım... Uyuyabiliriz. Slâyt gösterileceği için salon karanlık olacak,” demişti.

Jason yine dönerek kızıl saçlı kadına baktı: Telgrafını yazmış kâtibe teşekkür ediyordu. Adam hemen kararını vererek yaklaşıp usulca onun koluna dokundu. “Doktor? Siz doktorsunuz, değil mi?”

Kadın, “St, Jacques,” diye cevap verdi. “Siz asansördeki adamsınız.”

“Sizin Doktor St. Jacques olduğunuzu bilmiyordum. Bertinelli'nin konuştuğu yeri sizin bildiğinizi söylediler.”

“Tahtada yazılı. Yedi numaralı dairede.”

“Korkarım, orasının nerede olduğunu bilmiyorum. Acaba bana gösterebilir miydiniz? Geç kaldım ve konuşmayla ilgili not almam gerekiyor.”

“Bertinelli'nin konuşmasını mı dinleyeceksiniz? Neden? Siz Marksist bir gazeteden misiniz?”

“Tarafsız bir ajanstanım,” diyen Bourne, bu sözleri nereden bulduğunu düşündü. “Birkaç gazeteyi temsil ediyorum. Lütfen bana yardım edin.”

Sağına bakınca adamların ancak altı metre kadar geride olduklarını gördü. Neredeyse bu tuzaktan kurtulmak için kadını kolundan tutup çekecekti.

“Benimle gelin.” Kadın arka taraftaki geniş koridora doğru yürüdü. İki yanında konferans salonları vardı koridorun; dipteki çift kanatlı kapının üstünde de sarı madenden yedi yazılıydı.

Marie St. Jacques, “İşte burası,” diye gösterdi. “İçeriye girerken dikkat edin. Karanlık olabilir. Bertinelli slâyt göstererek konuşur.”

“Kendisi platformda mı?”

“Evet. Aslında sadece gösteriler için böyle platform kullanılır.”

“Fakat gösterilen şeylerin salona sokulmuş olması gerekir. Orada bir çıkış var mı? Başka bir kapı?”

“Hiç fikrim yok. Artık gitmeliyim. Profesörün konuşmasının zevkini çıkarın.” Kadın ayrılmak için döndü.

Bourne bavulunu yere bırakarak onun kolunu yakaladı. Kadın sinirlenerek öfkeyle baktı. “Lütfen elinizi çekin.”

“Sizi korkutmak istemiyorum fakat başka seçeneğim yok.”

Hafif sesle konuşurken kadının omzunun üstünden bakıyordu. Katiller yavaşlamışlardı ve kapana kısılmak üzereydi. “Benimle gelmek zorundasınız.”

“Saçmalamayın!”

Bourne kadının kolunu sıkarak onu çekip önüne geçirdi ve tabancasını çıkardı. Kadının vücudunun silahı katillerden gizlediğinden emindi. “Bunu kullanmayı istemiyorum. Canınızı yakmak istemem. Fakat mecbur kalırsam her ikisini de yapacağım.”

“Tanrım...”

“Konuşmayın. Dediklerimi yaparsanız bir şey olmaz. Bu otelden çıkmam gerekiyor ve bana yardım edeceksiniz. Buradan çıkınca sizi bırakacağım. Ama daha önce olmaz. Gelin. Daireye gireceğiz.” Namluyu kadının karnına dayadı. Böylece onun sinmesini sağladı. “Yürüyün.” Kapıyı açarak kadını içeriye itti. O anda koridorda birinin bağırarak Almanca bir tek kelime söylediğini duydu.

“Çabuk!”

Karanlıktaydılar ve bir an sonra projeksiyon makinesinin ışığı salondaki dinleyicilerin başlarını aydınlattı. Ama aygıt bir arıza yapmış olacak ki, salon birden yine karanlığa gömüldü. Biri, “Lütfen 12 numaralı slâytı verin,” dedi.

Jason gözleriyle karşı tarafı araştırıyor, çıkış kapısını arıyordu. Kırmızı ışık kaçabilmek demekti. Birden uzakta, platformun orada parlak kırmızı noktayı seçti. Oraya erişmesi gerekiyordu.

Başını çevirince dairenin kapısının açıldığını ve koridordan gelen ışıkta altın çerçeveli bir gözlüğün pırıldadığını da gördü. Kadını çekerek yürüttü. Duvar boyunca ilerleyerek platforma kadar geldiler. Jason kadını köşeye

dayayıp vücuduyla ona yaslandı. Yüzünü de yüzüne yaklaştırdı. Marie St. Jacques, “Bağıracağım,” diye fısıldadı.

“Sizi vururum.” Gözleriyle etrafı araştırdı. İki katil de içeriye girmiş, sıra sıra yüzler arasında hedefi bulmaya çalışıyorlardı.

“Lütfen on üç numaralı slaytı verin.”

O sırada yine projektörün ışığı söndü. Bourne da bundan yararlanarak kadını çekip on beş metre kadar ilerideki platforma yaklaştı. Projektör yandığı sırada da kadını boynundan tutarak zorla diz çöktürdü. Kendisi de çömeldi. Aradaki sıra sıra insanlar sayesinde katillerden gizlenmişti. Kadının kolunu sıktı. İlerlemesini belirtiyordu. Marie St. Jacques dizlerinin üstünde emekleyerek ilerlerken titremekteydi.

İtalyan profesör slâytla ilgili bir şeyler söylüyordu. Sonra projektörde yine arıza oldu. Etraf karanlığa gömülünce, Jason acımasızca kadının kolunu yakaladı. “Platforma çıkın ve arka kapıya koşun! Arkanızdayım. Durur ya da bağırırsanız vururum.”

“Tanrı aşkına beni bırakın.”

“Henüz olmaz.” Kesin konuşmuştu. Başka bir yerde bir çıkış daha olması gerekiyordu. Dışarıda adamlar Marsilya'dan gelen hedefi bekliyorlardı. “Haydi, koşun.” Bourne kadını tuttuğu gibi platforma çıkardı ve kendisi de oraya atladı. Birlikte koşarlarken birden projektör yanarak gözlerini kamaştırdı. Salondakiler platformu aydınlatan ışıkta iki kişiyi görünce hayret ve alayla bağırdılar. İtalyan profesör de bu duruma sinirlenmiş anadilinde, “Bu ne rezalet! Faşist bunlar,” diye bağırıyordu.

Bunu başka sesler, ani, sert ve öldürücü üç ses izledi. Namlularına susturucu takılmış silahlarla ateş edilmişti. Kurşunlar duvarların kaplamalarına sapandı.

Salonun ortasından bir çığlık yükseldi. Bourne kadını iterek yere çömelmesini sağladı. Kendisi de eğilirken karşısındaki çıkış kapısını gördü. O sırada kurşunlar hemen kafalarının üstündeki duvara yağmaya başladı. Katiller birkaç saniye sonra onlara erişecekti. Hem silahlarında başka kurşun kaldığını da biliyordu adam. Zaten hedefini bulacak bir tek kurşun da yeterliydi.

Birden koluyla vurarak çıkış kapısını açtı. Tekmeler atmaya çalışan St. Jacques adlı kadını da sürükleyerek dışarıya çıkardı. Kadın, “Yeter!” diye bağırıyordu. “Daha ileriye gidemem! Sen delisin! Onlar tabanca sesiydi!”

Jason madeni kapıyı ayağıyla iterek kapattı. “Ayağa kalk!”

“Hayır!”

Jason elinin tersiyle kadının yüzüne vurdu. “Bunu yapmak istemezdim ama benimle gelmek zorundasın. Kalk! Sana söz verdim. Dışarıya çıkınca seni bırakacağım.” .Fakat nereye gidiyordu? Başka bir koridordaydılar ama burada halı, cilalı kapılar ya da ışıklar yoktu. Önce kapının açılmamasını sağlamalıydı. Burası yükleme yerine benzeyen, boş bir geçitti. Projektörlerin filan orada duran tekerlekli yük taşıyıcılarıyla getirilmiş olduğu anlaşılıyordu. Marie St. Jacques ayağa kalkmıştı. Adam onu sıkıca tutarken öbür eliyle ilk tekerlekli arabayı yakaladığı gibi çıkış kapısının önüne çekti. Omzuyla arabaya dayanarak madeni kapıya yapıştırdı. Arabanın durmasını sağlayan düğmeye basınca alttan çıkan bir dil kapının altına girip sıkıştı.

Kadın dönmüş kendini kurtarmaya çalışıyordu. Gözlerinden yaşlar akarken dudakları titriyor ve bağırıyordu. Bourne onu çekerek koştu. Carillon de Lac'ın arka kapısını bulması gerekiyordu. Çünkü kadına orada ihtiyacı olacaktı. Dışarıda bekleyenler bir çift görünce yanılırlardı. Tek başına bir erkeğin koşarak kapıdan çıkmasından farklıydı.

Arkadan gürültüler geliyordu. Katiller madeni kapıyı açmaya çalışıyorlardı. Fakat buna dayanan ağır araba ve kapının altına girip sabitleşmesini sağlayan dil yüzünden kapıyı yerinden oynatamıyorlardı.

Dört basamaktan inip madeni bir kapıya geldiler. Burası otelin yük kapısıydı ve geride de Carillon de Lac'ın arka araba parkı vardı; Oraya erişmek üzereydiler. Bütün sorun doğal görünmekti.

Korkudan kazık gibi kesilmiş kadına, “Beni dinle,” dedi. “Seni bırakmamı istiyor musun?”

“Oh Tanrım, evet! Lütfen!”

“Öyleyse dediklerimi yapacaksın. O kapıdan günlük işlerini bitirmiş, normal insanlar gibi çıkacağız. Koluma gireceksin ve ağır ağır yürüyüp konuşarak arka parktaki arabalara yaklaşacağız. İkimiz de neşeliymişiz gibi güleceğiz. Anladın mı?”

“Bileğim kırıldı sanırım.”

“Hayır, kırılmadı.” -

“Sol kolum, omzum. Kolumu kımıldatamıyorum. Zonkluyor.”

“Bir sinir ucuna basınç yapılmış olmalı. Birkaç dakika sonra geçer.”

“Sen bir hayvansın.”

Bourne, “Yaşamak istiyorum,” diye cevap verdi. “Gel. Kapıyı açınca başını kaldırıp bana gülmen gerektiğini unutma.”

“Bu, ömrüm boyunca yaptığım şeylerin en gücü olacak.”

“Ölmekten daha kolaydır.”

Kadın ezilen elini adamın kolunun altına soktu. Birlikte dışarıya çıktılar. Bourne paltosunun cebindeki tabancayı sıkıca tutuyordu. Park yerine giderlerken Marie St. Jacques boğulur gibi bir ses çıkararak güldü. Uzun boynundaki damarlar kabarmıştı. Neredeyse bayılacağı belliydi. Adam önlerindeki sıra sıra karanlık arabalara bakarken birden madene değen madenin çıkardığı hafif sesi duydu. Bu, sağdaki ön sıraların birinden gelmişti. Hangi sıradan? Hangi arabadan? Sonra küçük, yeşil bir yuvarlak gördü. Parlak fakat hafif bir yeşil ışıktı bu. Onlar hareket ederken ışık da hareket ediyordu.

Yeşil, küçük ışık! Birden unuttuğu geçmişinden çıkan bir hayal gözlerinin önünde belirdi. Gözlerini birbirini kesen iki ince hatta dikmişti. Bu bir tüfeğin enfrarujlu gözetleme yeriydi.

Peki, katiller durumu nasıl anlamışlardı? Buna verilecek birkaç yanıt vardı. İçeridekiler bankada yaptıkları gibi telsizle durumu bildirmiş olabilirlerdi. Ayrıca kendisi paltolu, yanındaki 'kadın ince, ipek elbiseliydi. Gece soğuktu. Hiçbir kadın sokağa böyle çıkmazdı.

Birden sola dönerek omzuyla kadını itip yere devirdi. Boğuk patlamalar birbirini izledi. Sonra Bourne kendini yere atarak yuvarlandı ve paltosunun cebinden çıkardığı tabancayla arabanın camına nişan aldı. Üç kurşun sıktı. Duran karanlık arabadan bir feryat yükseldi. Bunu şiddetli bir iç çekiş izledi, sonra derin bir sessizlik oldu. Bourne hareketsiz yatıyor, dinliyor, gözlüyor, tekrar ateşe hazır bekliyordu.

Sonra ayağa kalkacak oldu ama başaramadı. Acı göğsünden vücuduna yayılıyor ve soluğunu kesiyordu. Sol omzu, göğsü, sol kalçası, yani bir ay önce düzinelerle dikişlerin alınmış olduğu yerlere zarar vermişti. Henüz tümüyle iyileşmemiş olan kasları fazla gerilmişti. Oysa kalkması, kendisini öldürmeye yeltenen katilin arabasına erişmesi gerekiyordu. O arabayla kaçmalıydı.

Başını çevirince kadının yavaş yavaş doğrulduğunu gördü. Bir an sonra koşup kaçacaktı. Ama onu bırakamazdı. Sola doğru yuvarlanıp tabancasını kadının başına doğru çevirdi.

"Kalkmama yardım et." Sesindeki acıyı fark etmişti.

"Ne?"

"Duydun. Kalkmama yardım et!"

"Gidebileceğimi söyledin! Bana söz verdin!"

"Sözümü geri almak zorundayım."

"Ne olur yapma!"

"Tabancayı yüzüne çevirdim, doktor. Gelip kalkmama yardım etmezsen kafanı paralarım."

Ölen adamı arabadan atarak kadına direksiyona geçmesini emretti. Sonra arka kapıyı açarak oturup iki büklüm olarak gizlendi.

"Sür. Sana söyleyeceğim yere sür."

Doktor Washburn olayların bazı bellek kanallarını açacağını söylemişti. Zor bir duruma düştüğü zaman kafasında beliren şeyleri yapmasını önermişti. Bourne arabanın arkasında otururken bunu düşünüyor ve kendisini kontrol etmeye çalışıyordu. Göğsünü ovarak eski yarasının etrafındaki ezilmiş kasların verdiği acıyı geçirmeye çalıştı. Hâlâ canı yanıyordu ama acı birkaç dakika öncesi kadar şiddetli değildi.

St. Jacques adındaki kadın, "Bana sadece arabayı sürmemi söyleyemezsin!" diye bağırdı. "Nereye gideceğimi bilmiyorum."

"Bunu ben de bilmiyorum." Kadına karanlık olan göl yolunu izlemesini söylemişti. Düşünecek zamana ihtiyacı vardı. Kadın, "Beni aramaya başlayacaklar!" diye çıkıştı.

"Beni de arıyorlar."

"Beni zorla sürükledin. Tokat attın." Kadın iradesini kullanarak daha hafif sesle konuşmaya başlamıştı. "Bu kaçırma ve saldırıdır. İkisi de ağır suç sayılır. Otelden çıktın. İstediğinin bu olduğunu söylemiştin. Beni bırak. Bu konuda ağzımı açmayacağıma söz veriyorum."

"Yani bana söz vereceksin ha?"

“Evet.”

“Ben de sana söz verdim ve bundan döndüm”.Aynını sen de yapabilirsin.”

“Sen farklısın. Ben yapmam. Kimse beni öldürmeye çalışmıyor! Oh Tanrım... Lütfen.” “Yola devam et.”

Bir tek şeyden emindi. Katiller onun hızla kaçabilmek için bavulunu attığını görmüşlerdi. Bavul onlara Bourne'un İsviçre'den ayrılmak istediğini açıklamıştı kuşkusuz. Havaalanı ve istasyonunu gözetleyeceklerdi. Hem kendisine ateş eden ve öldürdüğü adamın arabasını da arayacaklardı. Bu durumda havaalanına ya da tren istasyonuna gidemezdi ve bu arabayı bırakıp başkasını bulması gerekiyordu. Bununla birlikte düşündükleri olanaksız da değildi, Yanında yüz bin İsviçre Frangı on altı bin Fransız Frangı vardı. Bu para sayesinde gizlice Fransa'ya girebilirdi. Neden Paris'i tutturmuştu? Bu kent bir mıknatıs gibi kendisini çekiyordu sanki. Kadına, “Zürih'e daha önce gelmiş miydin?” diye sordu.

“Hayır.”

“Bana yalan söylemezsin, değil mi?”

“Bunu yapmam için neden yok. Lütfen durmama izin ver. Bırak gideyim.”

“Kanadalı mısın?”

“Kanada adına görevliyim. McGill Üniversitesindeyim. Oxford’da... Pembroke’dan mezun oldum. Ekonomi doktoruyum.”

“Çok etkilendim.” O anda Bourne kadının son yarım saatte karşılaştığı şiddet olaylarına karşın yine de çantasını elinden bırakmamış olduğunu anımsadı. Öne doğru eğilirken göğsündeki acı birden arttığı için yüzünü buruşturdu.

“Çantanı bana ver.”

“Ne?” Kadın elini direksiyondan çekerek çantasını boşuna kapmaya çalıştı. “Buna hakkın yok.”

Çantayı alıp arkasına yaslanan Bourne, “Biliyorum.” diye cevap vererek açtı. Çanta sahibine yakışacak şekilde derli topluydu. Pasaportu, cüzdanı, bozuk para çantasını ve anahtarları gördü. İç gözde de sarı bir zarf fark ederek otelde kâtibin verdiği telgrafı anımsadı. Zarfı açıp Ottowa’dan gelen telgrafı okudu.

"GÜNLÜK HABERLER ÇOK İYİ. İZİN VERİLDİ. 26 ÇARŞAMBA SENİ HAVAALANINDA KARŞILAYACAĞIM. SEFER SAYISINI TELEFONLA YA DA TELGRAFLA BİLDİR. SEVGİLER PETER."

Jason telgrafı çantaya koyarken kibritleri gördü. Parlak beyaz bir kapağı vardı ve üstüne de Kronhalle yazılmıştı. Bu bir lokantaydı. Kibritleri alıp çantayı kapatarak kadının yanına bıraktı.

"Görmek istediğim buydu." Hâlâ kibritlere bakıyordu. "Geri dön ve Carillon'a doğru git." "O... Otele mi?"

Erkek, "Evet," derken gözü kibritin kapağındaydı. "Başka bir arabaya ihtiyacımiz var?"

"Hayır. Olamaz! Artık bir yere gitmem..." Birden sözünü yarıda kesti. Herhalde aklına başka bir şey gelmiş olacaktı. Birden gaz pedalına dayandı ve araba ok gibi ileriye atıldı.

Bourne gözlerini kibritin kapağından ayırıp onun ışıkta parlayan uzun, kızıl saçlarına dikti. Cebinden tabancayı alarak tekrar öne doğru eğilip namluyu kadının yanağına dayadı. "Beni iyi anlamalısın. Sana söylediklerimi yapacaksın. Sağımda olacaksın ve tabanca da cebimden karnına doğru çevrilmiş olacak. Gördüğün gibi canımı kurtarmak için kaçıyorum. Tetiği çekmekte hiç duraksamam. Bunu anlamanı istiyorum."

Kadının sesi fısıltıdan farksızdı.

"Anlıyorum." Aralık dudaklarının arasından soluk alıyordu. Tam anlamıyla dehşete kapılmıştı. Jason silahı geri çekerken içi rahat etmişti fakat kendisinden tiksiniyordu. Sonra yine kibritleri düşünmeye başladı. Bu kapakta ne vardı? Bir lokantanın adı. Fakat Kronenhalle'yi değil başka bir lokantayı anımsıyordu. Tavanı kirişli, dışı beyaz taş olan ve üstünde siyah üçgenler bulunan bir yer. Üç mü? Evet, üç siyah üçgen. İşte, o üç üçgenli lokantada biri vardı. Bu düş son derece berrak ve canlıydı. Böyle bir yer gerçekten var mıydı? Kısa süre sonra otelin yanındaki büyük araba parkına geldiler. Bourne otel kapısının önündeki, tepelerinde ışıkları dönen dört polis arabasını, üniformalı memurları, smokinli otel kâtiplerini ve heyecanlı müşterileri gördü. Polisler arabalarıyla ayrılan kimselerin adlarını kontrol ediyorlardı. "Dikkatli ol. Parka gir. Arabayı durdur ve dışarıya çık. Benim inmeme de yardım et. Unutma cam açık ve tabanca da elimde. Aramızda

sadece yetmiş, seksen santim açıklık olacak. Ateş edersem kurşun boşa gitmez.”

Dehşete kapılan kadın bir robot gibi itaat etti. Jason da arabanın yanına tutunarak indi. Topallamasına karşın yine de yürüyebildiğini anlamıştı. “Neredeyse buraya bir araba gelecektir. Otelde yemek yiyen çok kimse var. Arabaların kontak anahtarlarını da içeride bırakır, genellikle koltuğun altına koyarlar.”

O sırada döner park yolunu farlar aydınlattı ve tek kapılı, küçük bir araba yaklaşıp yandaki park yerine girerek durdu. Fakat farlar Jason'u da, kadını da aydınlatmıştı. Yani ikisi de görülmüştü.

Park yerine bakan genç arabadan çıkıp anahtarı koltuğun altına soktu. Otomobilin arkasına doğru giderken biraz da merakla onlara bakarak selam verdi. Bourne Fransızca konuştu. “Hey, delikanlı. Belki bize yardım edebilirsin.”

“Efendim?” Otelde olanları düşünen genç çekinerek ve biraz da endişeyle yaklaştı.

“Sizin nefis İsviçre şaraplarınız yüzünden kendimi pekiyi hissetmiyorum.”

İçi rahatlayan genç gülümsedi. “Bazen olur, efendim.”

“Karım eve dönmeden önce biraz hava almamızın uygun olacağını düşündü.”

“İyi fikir, efendim.”

“İçeride hâlâ karışıklık devam ediyor mu? Polis memuru bizi bırakmaya niyetli değildi fakat üniformasına kusabileceğimi anlayınca fikrini değiştirdi.”

“Her yer polis dolu efendim... Bize bundan söze etmememiz söylendi.”

“Tabii. Fakat bir sorunum var. Bugün bir iş arkadaşım uçakla geldi. Onunla bir lokantada buluşacaktık ama lokantanın adını unuttum. Sadece önünde garip sekiler... galiba üçgenler bulunduğunu anımsıyorum.”

“Orası Drei Alpenhauser efendim. Falkenstrasse'ye açılan sokaklardan birindedir.” Genç ona lokantaya nasıl gideceğini de tarif etti. “Arabanızı getireyim mi efendim?”

“Yok, bize yeterince yardım ettin. Biraz daha yürümemiz gerekiyor.” Genç selam vererek otelin ön kapısına doğru gidince, Jason kadını tek

kapılı arabaya doğru itti. “Çabuk ol. Anahtar koltuğun altında.”

Bizi durdururlarsa ne yapacaksın? Parka bakan genç arabayı görecek ve çaldığını anlayacaktır.”

“Hemen buradan ayrılırsak böyle bir şey olacağını sanmam. Genç o kalabalığa karışıp bize arkasını dönünce buradan gideriz.”

Kadın çaresiz arabaya girerek kontak anahtarını bırakılan yerden aldı. Bourne da onun yanına oturdu. Birden ileriden sesler geldi. Polisle bir grup müşteri tartışmaya başlamıştı. Orada bir kuyruk oluşmuştu. Otelden ayrılanların isimleri kontrol ediliyordu. Masum müşteriler beklemekten bıkarak öfkelenmişlerdi. Jason bundan yararlandı. “Haydi gidelim.”

Üç üçgen tam gözlerinin önünde canlandığı gibiydi. Beyaz taş duvarın üstünde tahtadan üç siyah üçgen vardı. Adam bu yüzden kafasının karıncalandığını, tuhaf bir duyguya kapıldığını hissetti. Kadın, “Geldik,” diye bağırdı. “Bana ne yapacağımı söyle!”

“İlerideki köşeye kadar git ve sola dön. Bloğun etrafında tur atıp tekrar buraya gel.”

“Ne?”

“Çünkü öyle söyledim.”

“Neden?”

“Keşke bilebilseydim.”

Bourne, orada biri vardı, diye düşünüyordu.“Lokantada. Neden diğer şeyler de gözlerimin önünde canlanmıyor? Başka bir görüntü. Bir yüz.”

Lokantanın önünden iki kez geçtikten sonra sağdaki son arabanın arkasına park ettiler. Yürüyerek lokantaya gideceklerdi. St. Jacques adındaki kadın fazla munisleşmişti. Bu hali daha önceki tepkisine hiç uymuyordu. Adam durumu anladı. Ona bir ders vermesi gerekiyordu. Bu lokantada ne olursa olsun kadının son bir yardımına ihtiyacı vardı. Onu Zürih'ten kadın çıkaracaktı.

Arabadan inince Jason, “Sakın budalaca bir iş yapma,” diyerek, kapıyı kilitlemek için kasıtla ona arkasını döndü. Birden ipeğin hışırtısını duydu. İçerdeki kadın araba kapısını açtığı gibi dışarıya fırladı. Fakat Bourne hazırdı. Birden dönerek kolunu uzattığı gibi kadının elbisesinin arkasını yakaladı. Onu yine arabaya sokup saçlarından çekerek yüzünü yüzüne yaklaştırdı. Marie St Jacques, “Bir daha yapmam,” derken gözleri yaşardı. Yapmam.”

Marie St Jacques “Yemin ederim”

Jason dikkatle kadına bakarken kendisini anlamaya çalıştı. Otuz dakika önce tabancanın namlusunu onun yanağına dayarken kendisinden tiksinmişti. Artık böyle bir şey duymuyordu. Kadın bu hareketiyle başka bir cepheye geçmiş, bir düşman, bir tehdit halini almıştı. Gerekirse duygularına kapılmadan onu öldürecekti.

Kadın, “Bir şey söyle!” diye fısıldadı. İpek kumaşın örttüğü göğsü korkuyla inip kalkıyordu. “Bir daha yapmayacağımı söyledim.”

Jason'un sesi sakindi. “Ama yine deneyeceksin. Bir an gelecek ve kaçmayı başaracağını sanarak deneyeceksin. Başaramayacağını söylediğim zaman bana inanmalısın. Yalnız bunu ikinci kez denemeye kalkarsan seni öldürmek zorunda kalacağım. Bunu yapmayı da istemiyorum. Çünkü bunun için bir neden yok. Benim için bir tehlike oluşturursan, seni salıvermeden önce kaçarsan bunu yapmak zorundayım. Böyle bir şeye izin veremem.”

Anladığı gerçeği söylemişti. Bu kararın ciddiyeti onu karar kadar şaşırttı. Öldürmek sadece işi çabuk tarafından halletmekti.

“Beni bırakacağını söylüyorsun, Ne zaman?”

Adam, “Güvende olduğum zaman,” diye cevap verdi,

“Ne zaman olacaksın?”

“Bir saat kadar sonra. Zürih'ten çıktığımızda, yani ben başka bir yere doğru giderken. Bunun nerede ve nasıl olacağını bilemezsin.”

“Sana neden inanacakmışım?”

“İnanıp inanmaman umurumda bile değil.” Kadını bıraktı. “Kendini topla. Gözlerini kurula ve saçlarını tara, İçeriye gireceğiz.”

“İçeride ne var?”

“Keşke bunu bilebilseydim.”

“Bunu daha önce de söyledin.”

Jason kendisini anlamaya çalışan kadının iri kahverengi gözlerine baktı. Korkuyla, şaşkınlıkla kendisini süzüyordu.

“Biliyorum,” diye söylendi. “Acele et.”

Yüksek tavanda kalın kirişler vardı. Masalarda mumlar yanıyordu. Bir akordeoncu masaların arasında dolaşarak Bavarya havaları çalıyordu. Bu büyük salonu daha önce görmüş, bu kirişler, mum ışığı kafasına âdeta kazınmıştı. Başka bir yaşamda buraya gelmişti.

Yer ayırtmamışlardı ama henüz vakit erken olduğu için metrdotel onları köşeye yakın bir bölmeye götürdü. Jason işaret edince Marie St. Jacques oturdu. Adam da onun karşısına geçti. Metrdotel ayrılınca da, “Duvara doğru kay,” diye mırıldandı. “Tabancanın cebimde olduğunu unutma. Hem ayağımı kaldırdığım an o köşeye sıkışıp kalırsın.”

“Bir daha denemeyeceğimi söyledim.”

“Öyle yapacağını umarım. Yemek yiyecek vaktimiz yok. İçki ısmarla.”

“Yemek yiyecek halde değilim zaten.” Elleri titreyen kadın yine bileğini tuttu. “Neden zaman yok? Ne bekliyorsun?”

“Bilmiyorum.”

“Neden durmadan 'Bilmiyorum' ve 'Keşke bilseydim' diyorsun? Neden buraya geldin?”

“Çünkü daha önce de buraya gelmiştim.”

“Bu cevap değil!”

“Sana cevap vermem için bir neden yok.”

Bir garson yaklaştı. Kadın şarap istedi. Sert bir içkiye gereksinimi olan Bourne da İskoç viskisi ısmarladı. Etrafına bakınıyor bir şeyler görmeye, bir şeyler anımsamaya çalışıyordu. Fakat kafasında hiçbir görüntü belirmiyordu. Sonra birden salonun karşı tarafındaki adamın yüzünü gördü. Kapalı bir kapının yanındaki bölmede duvara dayanmış oturuyordu.

Gölgede kaldığı için kendisini koruduğuna inanır gibiydi. Gözlerini Jason'a dikmişti; bakışında hem korku, hem inanmazlık vardı. Bourne bu yüzü anımsamıyordu fakat onun kendisini bildiği belliydi. Adam parmaklarını dudaklarına götürüp ağzının kenarlarını sildi ve masalardaki müşterilere teker teker baktı. Ancak ondan sonra Jason'a doğru geldi. Bu durumun ona sıkıntı verdiği belliydi.

Jason, "Bir adam buraya geliyor," diye fısıldandı. "Şişman bir adam. O da korkuyor. Bir şey söyleme. Ne derse desin ağzını açma. Ona bakma. Kolunu kaldır. Dirseğine dayanıp otur ve ona değil duvara bak."

Kadın kaşlarını çatarak titreyen elini çenesine dayadı. Soru sormak için dudaklarını oynattıysa da sesi çıkmadı. Jason soruyu cevaplandırdı.

"Senin iyiliğin için. Seni tanımasının anlamı yok."

Şişman adam bölmeye yaklaşınca Bourne mumu söndürüp içerisinin daha loşlaşmasını sağladı. Adam ona bakarak hafif sesle ve güçlükle konuştu.

"Du Ulber Gott! Ulu Tanrım! Neden buraya geldin? Sana ne yaptım ki, bana böyle karşılık veriyorsun?"

"Yemeği beğendiğimi biliyorsun.

"Hiç duygun yok mu? Bir ailem, karım, çocuklarım var. Ben sadece denileni yaptım. Sana zarfı verdim. İçine bakmadım. Bir şey bilmiyorum."

Jason içinden gelen sese uydu.

"Ama paranı aldın değil mi?"

"Evet, ama sesimi çıkarmadım. Biz hiç karşılaşmadık. Seni kimseye tarif etmedim. Kimseyle konuşmadım!"

"Öyleyse neden korkuyorsun? Ben yemek ısmarlamaya hazırlanan sıradan bir müşteriyim."

"Yalvarırım git."

"Şimdi öfkelenmeye başladım. Bana bunun nedenini söyle." Şişman adam yine parmaklarıyla ağzını sildi. Kapıya bir göz attıktan sonra Bourne'a döndü. "Diğerleri konuşmuş, ötekiler kim olduğunu öğrenmiş olabilirler. Polisle yeterince başım derde girdi. Polis doğru bana gelir."

St. Jacques adındaki kadın kontrolünü kaybetti. Jason'a bakarken dayanamadı.

“Polis... Onlar polisti.”

Bourne onu kötü kötü süzüp korku içindeki şişman adama baktı. “Polisin karınla çocuklarına zarar vereceğini mi söylüyorsun?”

“Kendi başlarına bunu yapmayacaklarını iyi bilirsin. Fakat polisin benimle ilgilenmesi başkalarının dikkatini çeker. Bana gelirler. Ailemi bulurlar. Seni arayan kaç kişi var, Mein Herr? Arayanlar nasıl kimseler? Hayır, cevaba gerek yok. Onları bir şey engelleyemez. Bir eşin ya da çocukların ölümü onlar için hiçtir. Lütfen. Yemin ederim bir şey söylemedim. Git. Ses çıkarmadığımı kanıtlamamı istiyorsun. Bunu yapabilirim. VerforechervueH'e haber verildi. Bilgisi olanların Zürih polisine başvurmaları istendi. Bilgi verenlerin kimliklerini gizleyeceklerini de açıkladılar. Verilecek ödüller de hatırı sayılır türden. Birkaç ülkenin polisi Interpol aracılığıyla para yolluyor. Eski anlaşmazlıkları yeni bir açıdan değerlendirebilirler.” Adam ayağa kalktı. “Benim gibi bir adamı polisle iyi geçinmekle kazançlı çıkar. Bununla birlikte bir şey yapamadım. Her şeyin gizli kalacağına dair güvence verdiler fakat yine de bunu yapmadım. Hiçbir şey yapmadım!”

“Başkası konuştu mu? Bana gerçeği söyle. Yalan söylersen anlarım.”

“Ben sadece Chernok'ı tanıyorum. Seni gördüğünü itiraf eden bir o var. Onunla konuştum. Biliyorsun zarf ondan bana geçti.”

“Chernok nerede şimdi?”

“Daima olduğu yerde. Lövvenstrasse'deki apartmanda.”

“Ben hiç oraya gitmedim. Numara nedir?”

“Hiç mi...” Şişman adam susarak korkuyla baktı. “Beni sınıyor musun?”

“Soruma cevap ver.”

“37 numara. Bunu benim kadar iyi bilirsin.”

“Öyleyse seni sınıyorum. Chernok’a zarfı kim verdi?”

Adam hareketsiz kaldı. “Bunu bilemem. Hiç de sormadım.”

“Hiç merak etmedin mi?”

“Ne münasebet. Bir keçi bir kurdun inine girmez.”

“Zarfta ne vardı?”

“Söyledim. Zarfı açmadım.”

“Fakat içindekini biliyorsun.”

“Para vardı. Büyük para. Eğer hesapta bir tutarsızlık varsa suç benim değil. Şimdi yalvarırım git buradan.”

“Son bir soru. Para ne içindi?”

Adam sesli sesli soluk alarak Bourne'a bakarken yüzündeki terler parlıyordu.

“Bana işkence ediyorsun. Fakat gerilemeyeceğim. Buna yaşamayı başaran önemsiz bir keçinin cesareti de diyebilirsin. Her gün üç dilde çıkan gazeteleri okuyorum. Altı ay önce bir adam öldürüldü. Ölümü her gazetenin baş sayfasına geçti.”

Arabayla Lovvenstrasse'ye giderlerken Marie St. Jacques'ın sesi çıkmıyordu. Ona bakan adam durumu anladı. Bir adam öldürülmüş ve bu olay bütün gazetelerin baş sayfasına geçmişti. Demek onu öldürmek için kendisine para vermişlerdi. Birkaç ülkenin polisi de bilgi vermekten çekinen muhbirleri yüreklendirmek için İnterpol aracılığıyla para yollamış, onu yakalamak için önlem almaya çalışmıştı. Bundan başkalarının da öldürüldüğü anlamı çıkıyordu... Polisten başka bazı kimseler de onu arıyordu. Şimdi Chernok denilen adamla konuşacaktı. Belki o bir şeyler bilirdi.

Geniş bir bulvar olan Lovvenstrasse'ye geldikleri sırada Bourne birden, “Steppdeckstrasse,” diye mırıldandı. “Kapısı kırmızı... Soluk kırmızı pansiyon.” Gözlerinin önünde kırmızı kapısının rengi solmuş bir ev belirmişti. Kendisini toplayarak dışarıya baktı. Sıradaki beşinci evi işaret etti. “37 numara orası. Arabayı durdur.”

Önce adam indi. Bacaklarının üstünde durabildiğini anlayınca kadından, arabanın anahtarını aldı.

Marie St. Jacques gözlerinde büyük bir korkuyla ona baktı. “Seninle oraya gitmek istemiyorum. Lokantadaki adamın söylediklerini duydum. Daha fazlasını duyarsam beni öldürürsün.”

“Belki duyduklarını benden daha iyi anlıyorsun. Belki de benden fazlasını. Belki bunlar senin için daha anlamlı... Haydi gel.” Kadını kolundan tutarak tırabzana dayana dayana merdivenden çıktı. Mr. Chernok ikinci katta 2 C'de oturuyordu. Kadın haklıydı tabii. Tek başına olması çok daha doğruydu. Fakat bu konuda bir şey yapamazdı. Kadına ihtiyacı vardı. Zürih'ten ancak onun sayesinde çıkabilirdi. Ama Zürih'ten ayrılmadan Chernok adındaki adamla konuşması gerekiyordu. “Şimdi zili çal ve Drei Alpenhauser'deki bir dosttan acele bir haber getirdiğini söyle.”

“Daha fazla şiddet istemiyorum. Bir şey bilmek ya da görmek de istemiyorum. Sadece..” “Dediğimi yap.”

Marie St. Jacques çaresiz zile bastı. İçeriden tuhaf bir ses geldi. Bu gıcırtılı ses gitgide yükseldi. Sonra kapının arkasından biri, “Jet?” dedi.

“Almanca bilmiyorum. Drei Alpenhaser'deki bir arkadaşınızdan acele bir haber getirdim.”

Ses, “Peki,” dedi ve kapı açıldı.

Bourne bir anda içeriye daldı. Tekerlekli sandalyeye oturmuş, bacakları olmayan adam, “Sen delisin!” diye bağırdı. “Çık! Git buradan!”

Jason kadını içeri çekip kapıyı kapattı. “Bunu duymaktan bezdim.

Konuşurlarken Marie St. Jacques’a penceresiz küçük odada beklemesi için ısrara gerek kalmadı. Bunu isteyerek yaptı kadın. Bacakları olmayan Chernok paniğe kapılmıştı. Kırışık yüzü bembeyazdı. “Benden ne istiyorsun?” diye sordu. “Son işten başkası olmayacağına yemin etmişsin! Bu tehlikeyi göze alamam. Haberciler buraya geldiler. Ne kadar dikkatli olursan ol, kaynaklarından ne kadar uzakta kalırsan kal, yine de buraya geldiler! Biri yanlış bir yerde adresimi söylerse ölmüş sayılırım! Sen yaşamıma girmeden önce rahattım. Bacaklarını kaybetmiş, Zürih'e kadar gelmeyi başarmış eski bir askerdim. Değerim yoktu. Sadece kafamdaki bazı bilgilerin gizli kalmasını isteyen eski arkadaşlarım bana azıcık para veriyorlardı. Pek bir şeyim yoktu fakat huzurlu bir yaşamdı bu. Sonra sen beni buldun...”

Jason, “İçimi sızlatıyorsun,” diye onun sözünü kesti. “Şu zarftan söz edelim. Drei Alpenhauser'deki ortak dostumuza verdiğin zarftan. Onu kimden almıştın?”

“Bir haberciden. Kimden alacaktım?”

“Nereden gelmişti?”

“Nasıl bilebilirim? Bu da diğerleri gibi bir kutu içinde geldi. Kutuyu açtım ve zarfı yolladım. Sen öyle yapmamı istemiştin. Artık buraya gelemeyeceğini söylemiştin.”

“Ama sen zarfı açtın.”

“Asla!”

“Ya sana paranın eksik olduğunu söylersem?”

“O zaman yollanmamış demektir. Zarfa konmamıştır!” Sakat adamın sesi yükseldi. “Bununla birlikte sana inanmıyorum. Öyle olsaydı işi kabul etmezdin. Ama ettin. Şimdi neden buradasın?”

Bourne, çünkü bilmem gerekiyor, diye düşündü. Çünkü çıldırmak üzereyim. Anlayamadığım şeyler görüyor ve duyuyorum. Yetenekli, türlü çareler bulabilen... bitkisel yaşam süren biriyim. Biri bana yardım etmeli...

Bourne tekerlekli sandalyenin önünden ayrılarak amaçsız adımlarla kitaplığa yaklaştı Üstünde birkaç resim duruyordu.

Bunlar arkasındaki adama aitti. Alman askerleri barakaların ve dikenli tellerin yanında duruyorlardı. Öndeki telli yüksek kapının üstünde DACH'la başlayan bir ad vardı.

Dachau.

Adam arkasındaydı? Hareket ediyordu. Jason dönünce Chernok’ın elini iskemlesine bağlı branda bir torbaya sokmuş olduğunu gördü. Kırışık yüzü allak bullak olmuş, gözleri ateş saçıyordu. El birden ortaya çıktı; kısa namlulu bir tabancayı tutuyordu. Bourne kendi silahına erişemeden sakat adam ateş etti. Kurşunlar tabancadan arka arkaya fırladı. Bourne sol şakağında ve omzunda âdeta donduran bir acı hissetti. Sağa doğru kaçıp yerde yuvarlanarak tekerlekli sandalyenin öbür yanına geçmeyi başardı. Sonra doğrulup saldırarak omzuyla Chernok’ın sırtına vurdu. Kötürüm adamı yere devirirken tabancasına uzandı.

Sakat adam yerde kıvranarak, “Senin cesedin için para verecekler!” diye haykırdı. Bir yandan da ateş edebilmek için kolunu yere dayamaya çalışıyordu. “Beni bir tabuta sokamayacaksın.' Seni tabutta görecek olan benim! Carlos para verecek! Tanrı biliyor ya parayı verecek!”

Jason sola doğru fırlarken ateş etti. Chernok’ın başı geriye gitti. Boğazından kanlar fışkırmaya başladı. Ölmüştü.

Yatak odasından bir feryat yükseldi. Korku ve tiksinti dolu bir iniltiyi andıran bir feryattı bu. Bağıran kadındı kuşkusuz. Rehinesi, kendisini Zürih'ten çıkaracak kimse. Gözleri iyi görmüyordu. Şakağına inanılmaz bir ağrı saplanmıştı.

Gözleri görmeye başlayınca can acısına aldırmamaya çalıştı. Kapısı açık bir banyo gördü; havlular, lavabo ve aynalı bir ecza dolabı vardı. Dolabı açınca raflarda gazlı bezler ve flasterleri buldu. Bunları kaparken oradan gitmesi gerektiğini düşünüyordu. Silah sesleri dikkati çekmiş olacaktı. Oradan çıkıp rehinesini de alarak uzaklaşmalıydı. Yatak odası... Yatak odası neredeydi?

O feryadın geldiği yere gitmeliyim, diye düşündü. O kadın... Rehinenin adı neydi? Kadın duvara yapışıp kalmıştı. Gözlerinden yaşlar akıyordu. Bourne onu bileğinden yakalayarak dışarıya çekti.

Kadın, “Tanrım, onu öldürdün!” diye bağırdı. “Sakat, yaşlı bir adamı...”

“Kes sesini.” Kadını itip koridora çıkardı. Kapılardan bakan, tırabzanın yanında duran kimseleri hayal meyal seçebiliyordu. İnsanlar korkuyla kaçmaya başladılar. Kapıların çarparak kapatıldığını, birilerinin haykırdığını duydu. Kadını tutarak yaslana yaslana merdivenden indi. Tabanca hâlâ sağ elindeydi.

Dışarıya çıkıp arabaya binince gazlı bez paketini açtı. Gazlı bezi şakağına dayayıp akan kanı kesmeye çalıştı. İçin için sevinç duyuyordu. Sokağındaki aslında bir çizikti. Kurşunun kafasına saplandığını sanarak paniğe kapılmıştı. Ama neyse bu olmamıştı. Port Noir'daki acıları tekrar çekmeyecek. “Allah kahretsin, gaza bas! Buradan gidelim!”

“Nereye? Yer söylemedin.” Kadın bağırmıyordu, tam tersine sakinleşmişti.

Başı dönen Bourne onu iyi seçemiyordu. “Steppdeckstrasse... Kırmızı kapılı pansiyon.”

Ne oluyordu? Neden motor çalışmıyordu? Neden araba hareket etmiyordu? Kadın onu duymamış mıydı? Gözlerini açınca tabancanın kucağında olduğunu gördü. Gazlı bezi şakağına dayayabilmek için silahı

bırakmıştı. Kadın ona vuruyordu. Silah yere düşünce kadın Bourne'u iterek başını cama çarpmasına neden oldu. Sonra kapıyı açıp dışarıya atlayarak caddede koşmaya başladı. Rehine, kendisini Zürih'ten çıkaracak kadın kaçıyordu!

Arabada kalamazdı, kullanacak durumda değildi. Ele geçmesine neden olacak çelik bir tuzaktı bu. Tabancayla flasteri cebine sokup gazlı bezi sol eline aldı. Kanama tekrar başlarsa şakağına dayayacaktı. Arabadan inip topallaya topallaya hızla yürümeye çalıştı. Bir yerde bir taksi olmalıydı. Steppdeckstrasse...

Maire St. Jacques geniş bulvarın ortasında koşarken geçen arabalara el sallıyordu. Fakat gece vakti Sih Irmağına yakın bu ıssız yerde hiçbir sürücü durmak istemiyordu. Yalnız bir arabadaki erkekler onunla ilgileniyorlardı. Farları yanmayan otomobilin şoförü onu uzaktan görmüştü. Arkadaşına dönerek Almanca konuştu. “O kadın olabilir. Chernok bu caddede bir blok kadar aşağıda oturuyor.”

“Dur ve yakınımıza gelmesini bekle. İpek elbiseliymiş... Ta kendisi!”

“Telsizle diğerlerine haber vermeden önce emin olmalıyız.”

İşadamı gibi giyinmiş olan, ciddi halli, nazik tavırlı erkekler koşarak gelen kadına yaklaştılar. Şoför Almanca seslendi. “Ne oluyor, Fraulein?”

Kadın, “Bana yardım edin!” diye bağırdı. “Al... Almanca bilmiyorum. Polis çağırın. Polizei!”

Şoförün yanındaki adam otoriter bir tavırla İngilizce konuşarak onu yatıştırdı. “Biz polisiz. Durumdan emin değildik. Siz Carillon du Lac'dan kaçırılan kadın mısınız? Kaçırıldığınızı görenler olmuş.”

Kadın, “Evet,” diye bağırdı. “Beni bırakmadı! Durmadan bana vurdu. Tabancasıyla tehdit etti. Korkunçtu!”

“O nerede şimdi?”

“Yaralı. Vuruldu. Arabadan inip kaçtım... O arabada kaldı.” Caddeyi işaret etti. “Orada... İki blok ileride sanırım. İki kapılı gri bir arabada. Tabancası var.”

Şoför, “Bizde de var,” diye cevap verdi. “Hemen arabanın arkasına atlayın. Çok dikkatli olacağımız için güvendesiniz.”

Farları yakmadan gri arabaya yaklaştılar. Fakat içinde kimse yoktu. Buna karşılık 37 numaralı apartmanın kapısında heyecanla konuşan insanlar vardı. Şoför başını çevirerek sordu. “Burada Chernok adında biri oturuyor mu? Size ondan söz etti mi? Onu göreceğini söyledi mi?”

“Onu görmeye gitti. Beni de zorladı. O zavallı sakat adamı öldürdü!”

Diğer adam şoföre Almanca bir şeyler söyleyerek panelin altındaki mikrofonu kaptı. Araba hızla ileriye atıldı.

“Ne yapıyorsunuz? Orada bir adam öldürüldü.”

Şoför, “Katili bulmamız gerekiyor,” diye cevap verdi. “Anlattığınız gibi yaralı olduğuna göre buralardadır. Cinayet şubesinden arkadaşlar gelene kadar bekleyeceğiz tabii. Görevlerimiz ayrıdır.” Araba ağırlaşıp 37 numaranın iki yüz metre kadar ilerisinde durdu.

Diğer adam mikrofonda konuştuktan sonra söylenenleri dinledi ve kadına döndü. “Amirimiz hemen geliyor. Onu bekleyeceğiz. Kendisi sizinle konuşmak istiyor.”

Marie St. Jacques arkasına yaslanıp gözlerini kapatarak içini çekti. “Tanrım... Bir içki olsaydı!”

Şoför gülerek arkadaşına işaret etti. Adam torpido gözünden küçük bir şişe çıkardı. Gülümseyerek havaya kaldırıp gösterdi. “Pek kibar sayılmayız. Kadeh ya da bardağımız yok. Fakat konyağımız var. Hastalara vermek için tabii. Lütfen kabul edin.”

Marie St. Jacques gülümseyerek karşılık verip şişeyi aldı.

“İkiniz de çok iyisiniz ve ne kadar minnet duyduğumu bilemezsiniz. Eğer Kanada'ya gelecek olursanız, size Ontario'da yiyebileceğiniz en fevkalade Fransız yemeklerini pişireceğim.”

Bourne omzundaki sargıya baktı. Kararmış, pis aynada kendini süzdü. Gözlerini berbat odanın loş ışığına alıştırmaya çalışıyordu. Steppdeckstrasse konusunda yanılmadığını anlamıştı. Rengi solmuş kırmızı kapıyı bulmuş ve odayı tutarken de yaralı olduğu görülmesine karşın kendisine hiç soru sorulmamıştı. Yalnız pansiyoncu parayı alırken, "İstersen ağzını sıkı tutan bir doktor bulabilirim," demişti.

Fakat yara derin değildi ve Bourne bu semtte gizlice çalışandan daha iyi bir doktor bulana kadar beklemeye kararlıydı. Bir kurşun şakağını sıyırmış ve bir diğeri de omzuna saplanmıştı. Fakat bu yaralar acı vermekle birlikte onu hareketsiz bırakacak kadar tehlikeli değildi. İstediği gibi hızlı hareket edemiyordu ve fazla gücü de kalmamıştı ama yine de istediklerini yapabilirdi. Dinlendikten sonra daha da iyi hareket edebilecekti. Ancak bir adam öldürülmüş ve kendisi de bu işi kabul etmişti. Yatağa uzanarak duvara dönüp bunları unutmaya çalıştı. Fakat birden kafasında çınlayan sözler yüzünden birden doğrulup oturdu. Alnında ter tanecikleri belirmişti.

"Cesedin için para verecekler! Carlos para verecek Tanrı biliyor ya verecek!"

Carlos.

Büyük bir araba, çift kapılı otomobilin önünde durdu. Geride kalan 37 numaralı apartmanın önünde polis arabaları vardı. On beş dakika önce gelmişlerdi. Ambulans da beş dakika önce.

"Amirimiz geldi. Sizi ona götürebilir miyiz?" Adam inip Marie St. Jacques'a kapıyı açtı.

"Tabii." Kaldırıma indi ve adamla birlikte öndeki büyük arabaya gittiler. Kadın arka koltuğa oturunca yanındaki adama baktı ve birden korkuyla içini çekti. Bu adam dehşet verici bir anının canlanmasına neden olmuştu. Caddenin ışıkları onun altın çerçeveli gözlüğüne vuruyordu.

"Siz! Siz oteldeydiniz... Onlardan birisiniz!"

Yorgun olduğu açıkça görülen adam bezgin bir tavırla başını salladı.

“Doğru. Biz Zürih polisinin özel şubesindeniz. Daha fazla konuşmadan önce Carillon du Lac'daki olay sırasında size zarar vermemek için çok dikkat ettiğimizi söylemeliyim. Biz usta nişancılarız. Attığımız kurşunlar, asla size isabet etmezdi. Hem kovaladığımız adama çok yakın olduğunuz için fazla ateş de edemedik zaten.”

Adamın sakin, otoriter hali Marie St. Jacques'ın sakinleşmesini sağladı. “Bunun için teşekkür ederim.”

“Bu küçük bir yetenek. Şimdi anladığıma göre, o adamı son kez arkadaki arabada görmüşsünüz.”

“Evet, yaralıydı.”

“Yarası ağır mıydı?”

“Kendisine hâkim olamayacak durumdaydı. Başından akan kanı dindirmeye çalışıyordu. Paltosunun omzu da kanlanmıştı. Kim o?”

“Adların anlamı yok. Pek çok isim kullanıyor. Fakat gördüğünüz gibi bir katil. Acımasız bir katil ve birinin daha canına kıymadan önce bulunması gerekiyor. Birkaç yıldır onun peşindeyiz. Pek çok ülkeden çok sayıda polis de öyle. Şimdi onların bulamadığı bir fırsat geçti elimize. Katil Zürih'te ve yaralı. Burada kalamaz fakat ne kadar uzağa gidebilir? Kentten nasıl çıkacağından söz etti mi? Bana başından başlayarak onun söylediği her şeyi anlatın. Gittiğiniz yerleri gördüğünüz kimseleri açıklayın.”

“Drei Alpenhauser adlı bir lokantada şişman bir adam onu görünce ölecek kadar korktu...” “Genç kadın anımsayabildiği her şeyi anlattı. Sonra mırıldandı. “Steppdeck... Steppdeckstrasse. Kapısının kırmızı boyası solmuş pansiyon.”

“Ne?”

“Steppdeckstrasse'de bir pansiyon. Bunu söyledi, sonra ben arabadan atladım.”

“Orası kentin pis bir mahallesidir. Yoksullar ve diğerleri için bir sığınaktır.”

“Almanca bir emir verince, araba hareket etti.

Odanın dışında hafif bir çıtırtı oldu. Bourne gözlerini açtı. Merdiven... Odasının dışındaki pis merdivenden çıkıyordu biri ve eski tahtaların gıcırdadığını duyarak durmuştu. Steppdeckstrasse'de kalan sıradan bir insan böyle gürültülere aldırış etmezdi. Kısa bir sessizlikten sonra yine aynı gıcırtıyı duydu. Jason yataktan fırlayıp başının yanında duran tabancayı kaparak kapının yanındaki duvara yaklaştı. Orda çömelerek beklerken ayak seslerini işitti. Adam bu kez sessiz sedasız yaklaşmayı değil hedefine erişmeyi düşünerek hızlı hareket ediyordu. Bourne gelenin nasıl biri olduğunu anladı.

Kapı birden kırılarak açıldı. Bourne kapıyı hızla geri itip vurarak olanca gücüyle, dayandı. Böylece içeriye girmeye kalkan adamı kapının arasına sıkıştırmıştı. Sonra birden kapıyı açıp ayağının burnuyla adamın boğazına vurdu. Sol eliyle onu sarı saçlarından tuttuğu gibi içeriye çekti. Adamın eli gevşedi ve tabancası yere düştü. Uzun namlulu silaha bir susturucu takılmıştı. Jason kapıyı örterken merdiveni dinledi. Dışarıda ses yoktu. Baygın adama baktı. Hırsız mıydı, katil mi? Neydi?

Eğilip cebinden cüzdanını aldı. İçindeki ehliyete ve türlü kredi kartına bakarken kaşları çatıldı. Belgelerdeki adlar birbirlerine hiç uymuyordu. Baygın adamın, Steppdeckstrasse'deki yaralı erkeği öldürmeye gelen bir profesyonel olduğu belliydi. Biri onu tutmuştu. Fakat burada olduğunu kim bilebilirdi? Yoksa kadın mı, diye düşündü. O apartmandan çıkınca kadına gideceğim yeri söyledim mi acaba? Ama öyle olsaydı buraya bu katil gelmez, pansiyonu polisler sarardı...

Bourne sarışın adama bakarken bir an gülecek gibi oldu. Bu adam Zürih'ten çıkması için gereken belgeleri sağlamıştı. Buna sevinecek yerde türlü kuşkuyla kendine işkence ediyordu. Cüzdanı cebine attı. Tabancayı da alarak beline taktı. Baygın adamı yatağa sürükleyip yırtık çarşafla bir dakika içinde eski somyaya bağladı. Ağzına da bir tıkaç soktu. Saatlerce burada kalacaktı. Jason do bu arada Zürih'ten uzaklaşmış olurdu.

Elbisesiyle yatmıştı. Onun için sadece paltosunu giyecekti. Yere basarak bacaklarında takat olup olmadığına baktı. Son birkaç dakika yaralarını unutmuştu. Omzu iyi değildi ve yavaş yavaş duyusunu yitiriyordu. Başı... Başını düşünmek istemiyordu.

Topallayarak merdivene gitti. Üçüncü katta bir oda tutmuştu. Tırabzanı tutarak ağır ağır ikinci kata indiği sırada hafif bir ses, bir hışırtı işitti. Bir paltonun kumaşı tahta duvara sürünmüştü. İkinci kat sahanlığının öbür

ucunda biri gizliydi. Bir adım attı. Evet, ikinci kapının içinde biri vardı. Bourne sağa doğru kaçıp tabancayı sol eline aldı ve belinden de susturucu takılı silahı çekti.

"Kim o?" Bir kol gözüktü. Jason Bourne bir kurşun sıkarak eli parçaladı. "Ahh!" Adam can acısıyla öne çıktı. Silahını kaldırıp nişan alacak halde değildi. Bourne bu kez onun kalçasına ateş etti. Adam yere yığılarak debelenmeye başladı.

Jason yaklaşıp eğilerek dizini onun göğsüne, tabancanın namlusunu da başına dayadı. "Aşağıda kimse var mı?" diye fısıldadı.

Adam can acısıyla yüzünü buruşturdu. "Hayır. Sadece iki kişiydik. Bize para verildi."

"Kimin tarafından?"

"Biliyorsun."

"Carlos adında bir adam mı?"

"Buna cevap veremem. Beni öldür."

"Burada olduğumu nereden öğrendiniz?"

"Chernok."

"O öldü."

"Artık öyle. Ama dün sağdı. Zürih'e sağ olduğun bildirildi. Her yere baktık. Herkesle konuştuk. Chernok biliyordu."

Bourne boş attı.

"Yalan söylüyorsun!" Tabancayı adamın gırtlağına dayadı. "Chernok'a buradan hiç söz etmedim."

Adam yutkundu. "Bizim için buna gerek yoktu. Nazi domuzunun her yerde muhbirleri var. Seni tarif edebilirler."

"'Biz' dediğin kimler?"

Adam yutkundu. Dudakları acıyla gerildi."

"İş adamları... Sadece işadamları."

"İşiniz de öldürmek."

"Bunu senin söylemen garip. Hayır. Seni öldürmeyecek, sağ teslim edecektik."

"Nereye?"

“Telsizle bildirilen yere.”

Jason, “Sadece ikinci sınıf değil, aynı zamanda pek de yardımcı oluyorsun,” diye söylendi. “Araban nerede?”

“Dışarıda.”

Bourne arabayı telsizden tanıyacaktı. Tabancanın kabzasını adamın başına vurup bayıltınca, bulduğu üç anahtarla tabancayı aldı. Bu susturucusu olmayan küçük bir silahtı. Sol paçasını sıvayarak küçük tabancayı çorabının içine soktu. Bu işte bir tuhaflık vardı. Bu adam neden ikinci katta beklemiş ve arkadaşını izlememişti? Ağır ağır aşağıya inerken omzunun acısı da arttı. Artık kolu da uyuşmaya başlamıştı. Ama henüz arabayı kullanabileceğini umuyordu.

Etrafı dinleye dinleye merdiveni indi. Dışarıya çıkınca sokaktaki eski otomobillerden çok farklı olan arabayı hemen seçti. Çok büyük, bakımlı bir arabaydı ve anten de bagajın üstüne takılmıştı. Kapıyı açıp direksiyona geçti. Beline batan tabancayı çıkarıp yanına bıraktı. Tam anahtarı kontağa sokacağı sırada yüzüne bir ışık tutuldu ve tabancaya elini attığı sırada kapı açılıp bir elektrik feneri bileğine vurdu. Silah yere düştü.

“Dışarı çık!” Emir soldan gelmişti. Bir namlu boynuna dayandı.

Arabadan inerken gözlerinin önünde binlerce beyaz benek uçuşuyordu. Sonra yavaş yavaş etrafını seçti, o benekler iki halka halini aldı. Karşısında bütün gece kendisini kovalayan altın çerçeveli gözlüklü katil vardı. Konuşmaya başladı.

“Fizik yasalarına göre her hareketin eşit ve karşıt bir tepkisi vardı. Belirli insanların belirli koşullar altındaki hareketleri birbirine benzer ve bunlar saptanabilir. Senin gibi bir adamın karşısına türlü kişi çıkarılır. Her savaşan yenilecek olursa belirli şeyleri söyler. Yenilmezse seni ele geçirir. Yenilirse sen ilerleme kaydettiğini sanarak yanılırsın.”

Bourne mırıldandı. “Savaşanlar için bu büyük tehlike.”

“Onlara bunun için bol para veriliyor. Hem başka bir şey daha var. Esrarlı Bourne'un rasgele adam öldürmediğini biliyoruz. Bunun nedeni acıma değil kuşkusuz. Sadece mantıklı bir neden. İnsanlar öldürülmeyip bağışlanırlarsa bunu unutmazlar. Bu sayede de düşman ordularının içine sızmak mümkün olur. Kafalı kimselere özgü bir savaş alanında uygulanan kibar gerilla taktikleri. Seni kutlarım.”

Jason bir küfür salladı. Aklına başka bir şey gelmemişti. “Öğrenmek istediğin buysa adamlarının ikisi de sağ.”

O sırada karanlıklardan çıkan biri yaklaştı. Yanında da kısa boylu tıknaz bir erkek vardı. Marie St. Jacques, “İşte o,” diye mırıldandı.

“Oh, Tanrım.” Bourne inanamayarak başını salladı. “Bunu nasıl basardın, doktor. Biri CariHon'daki odamı mı gözetliyordu? İneceğim sırada diğer asansörler durdurulmuş muydu? Karşılaşmamızı böyle mi ayarladın? Çok inandırıcıydın. Oysa senin ilk fırsatta polise başvuracağını sanıyordum.”

“Onlar polis.”

Bourne karşısında duran gözlüklü katile baktı.

“Seni kutlarım.”

Katil, “Bu ufak bir yetenek,” diye cevap verdi. “Koşullar uygundu. Bunları sen sağladın.”

“Şimdi ne olacak? İçerideki adam öldürülmeyeceğimi, birine götürüleceğimi söyledi.”

“Onun söylemesi gereken şeyi tekrarladığını unutuyorsun. Demek böyle birisin... Son iki, üç yıldır nasıl biri olduğunu merak ediyorduk. Bu konuda karşıt görüşlerimiz vardı. Uzun boylu... Yok, orta boylu. Sarışın. Hayır, koyu renk saçlı. Yüz hatları sert. Yok, yüz hatları sıradan. Fakat hiçbir şey sıradan değildi. Tam tersine olağanüstüydü.”

Jason, Doktor Washburn’ün sözlerini anımsadı. Bazı kontak lenslerle gözlerin değiştirildiğini, gözlük takmak vb. sayesinde insanın bambaşka olabileceğini söylemişti.

Marie St. Jacques öne çıktı. “Bu işi bitirmek isterim. Büronuza gidip gereken belgeleri imzalamaya hazırım. Ondan sonra otelime dönmem gerekiyor. Bu gece neler çektiğimi size anlatmama gerek yok.”

İsviçreli gözlüğünün arkasından ona baktı. Birlikte gelen tıknaz adam kadının kolunu tuttu. Marie St. Jacques önce iki adama, sonra kolunu tutan ele baktı. Sonunda gözleri Bourne'a gitti. Soluğu kesildi. Korkunç gerçeği anlamıştı. Gözleri büyüdü.

Jason, “Bırakın gitsin,” dedi. “Kanada'ya dönmek üzereydi. Bir daha onu görmezsiniz.”

“Kafanı kullan, Bourne. Kadın bizi gördü. İkimiz de profesyoneliz. Kurallar var.” Tabancasının namlusunu tekrar adamın boynuna dayayıp boş

eliyle kurbanın üstünü yokladı. Cebindeki tabancayı bulup aldı.

“Bunu tahmin etmiştim.” Tıknaz adama döndü. “Kadını öbür arabayla Limmat'a götür.”

“Bir dakika.” Bourne ilerlemeye kalkınca namlu boynuna battı. “Budalalık ediyorsunuz! Kadın Kanada hükümeti adına görevli. Kanadalı ajanlar Zürih'e dolacaktır.”

“Bu neden seni ilgilendiriyor? Sen burada olmayacaksın ki?” '

Bourne şaşırdı. “Çünkü gereksiz bu. Unutma biz profesyoneliz.”

“Canımı sıkıyorsun.” Katil, tıknaz adama döndü. “O işi Guisan Guai'de hallet. Hadi, çabuk!”

Bourne, “Avazın çıktığı kadar haykır!” diye bağırdı kadına. “Feryada başla ve susma!”

Kadın bunu deneyecek oldu fakat çığlığı boğazına inen bir darbeyle kesildi. Yere devrildi. Tıknaz adam onu eski, siyah bir arabaya doğru sürükledi.

Katil altın çerçeveli gözlüğünün arkasından Bourne'u süzerek, “Bu budalalıktı,” dedi. “Sen kaçınılmayacak şeyi çabuklaştırdın. Öte yandan iş daha basitleşti. Yaralılarımıza bakması için bir adamımı bırakabilirim böylece.” Elektrik fenerli adama döndü. “Johann'a içeriye girmesini işaret et. Sonra gelip onları alacağız.”

Elektrik feneri iki kez yanıp söndü. Ölüme mahkûm edilen kadının bindirileceği arabanın kapısını açan dördüncü adam başını salladı. Marie St. Jacques’ı arkaya attılar. Kapı çarparak kapandı. Johann cellâda işaret edip uzaklaştı. Küçük araba da hareket edip gitti. Jason midesinin bulandığını hissediyordu. O arabada üç saat öncesine kadar hiç görmediği bir kadın vardı. Onu" kendisi öldürmüş sayılırdı.

“Adam sıkıntısı çekiyorsun anlaşılan,” diye mırıldandı.

“Güvenebileceğim yüz adam olsaydı hepsine seve seve bol para verirdim. Dedikleri gibi ününü herkes biliyor.”

“Sana para verirsem... Bankadaydın. Param olduğunu biliyorsun.”

“Belki milyonların var ama bir franka bile dokunamam.”

“Neden? Korkuyor musun?”.

“Bundan emin olabilirsin. Tadını çıkaracak zamanın olmaz”

Yardımcısına döndü. “Onu arabaya sok. Soy. Çıplak olarak fotoğraflarının alınmasını istiyorum. Şimdi ve aramızdan ayrıldıktan sonra. Üstünde bir hayli para olacak. Buna dokunma. Arabayı ben süreceğim. İlk resimleri Carlos'a vereceğim. Kalanları da serbest piyasada iyi fiyata satabilirim. Dergiler bunun için inanılmayacak kadar para verebilirler.”

“Neden Carlos sana inansın? Neden biri sana inansın? Kimsenin tipimi bilmediğini sen söyledin?”

“Bunun icabına bakacağız. İsviçreli iki banker ortaya çıkıp senin Jason Bourne olduğunu söyleyecekler. Bankada hatırı sayılı bir hesabı bulunan Bourne. Bu yeterli olacak.” Gözlüklü adam direksiyona geçti. “Çabuk ol! Acele işlerim var.”

Katilin yardımcısı güçlü kolunu Bourne'un boynuna dolamış, tabancanın namlusu da beline dayanmıştı. Profesyonel olan adam onu itip arabaya soktu. Katil emir verdi. “Parmaklarını kır.”

Kol Bourne'u boğarken tabanca ellerine inmeye başladı. Jason sol elini sağın üstüne koyarak alttakini korumaya çalışıyordu. Tabanca elinin üstüne vurunca, kan akmaya başladı ve parmakları kanlandı.

“Ellerim!” diye bağırdı. “Ellerimi kırdı!”

Fakat elleri kırılmamış, sadece sol eli kullanamayacağı hale gelmişti. Karanlıkta usulca sağ elinin parmaklarını oynattı. Katilin adamı üstüne çullanmış ceketini, gömleğini yırtıyordu. Birkaç saniye sonra belden yukarısı çıplak kalacak, Zürih'ten kaçmasını sağlayacak belgeler ve her şeyi alacaklardı. Birden haykırdı. “Bacağım.” Öne doğru devrilir gibi yaparak çorabının içindeki tabancayı çekti. Kendisini geri itmeye çalışan adamı göğsünden vurdu. İki el ateş etti. Kalbi delinen adam arka üstü serilip kaldı.

C Jason, “Arabayı durdur,” diye emretti fakat katil gaza bastı.

Gözlüklü adam silahına sarılacak olduysa da, Jason doğrulup sol kolunu onun boynuna dolayarak kanlı eliyle direksiyonu yakaladı. Araba bir çöp yığınının içine girerek durdu. Bourne kendisine doğru dönmeye çalışan adamı vurdu. Cellâtlığa yeltenen adamın alnında kırmızı bir delik belirmişti.

Sonra cesedi yana iterek tırmanıp direksiyona geçti. Nerede olduğunu belirsiz bir biçimde biliyordu. Fakat daha önemlisi, Guisan Ouai'nin nerede olduğunu ve bunun Limmat'la ilgisini anımsıyordu.

Marie St. Jacques, Guisan Ouai 'de öldürülecek ve cesedi ırmağa atılacaktı. Guisan ve Limmat'ın birleştiği bir nokta vardı. Bu da Zürih Nehrinin ağzında, batı kıyısındaydı. Orada suya bakan boş bir araba parkında ya da ıssız bir bahçede tıknaz adam, ölen katilin emrini yerine getirmeye hazırlanıyordu. Belki de bir bıçak belirli bir yere saplanmıştı. Fakat Jason gerçeği öğrenmesi gerektiğini biliyordu. Kendisi kim ve ne olursa olsun bu olayı unutup uzaklaşamazdı.

Bir dakika içinde iki katili arabadan atarak geri döndü. Onları bir geçitte tuğla bir duvarın önüne bırakmıştı.

Trafik ışığı yeşile dönünce gaza bastı. Karşısında bir köprü vardı! Limmat'a gelmişti! Köprüyü geçerek Bahnhofstrasse'ye çıktı. Guisan Quai birkaç dakika ötedeydi. Geniş bulvar suyun kıyısından dolanarak gidiyordu. Birkaç saniye sonra solda boş bir park gördü. İlk kapıda bir zincir olduğunu fark etti. İkinci kapıda da öyle. Fakat burada lastik izleri bulunduğunu da anlamıştı. Yaz ayları olsaydı, bu izler pek görülmezdi. Fakat tertemiz, bakımlı yerde şimdi bu lastik izleri dikkati çekiyordu. Bourne usulca arabadan indi. Sol eli birden korkunç bir acı vermeye başlamıştı. Kolu ve omzu da öyle. Fakat can acısını kafasından çıkarması gerekiyordu. Usulca gidip zincirin çengelini yerinden çıkardı, tekrar arabaya binerek farları yakmadan parka girdi. Büyük parkı aramaya başladı. Sonunda Limmat Irmağının gerisinde kalan duvarın önünde çevreden daha karanlık bir gölge olduğunu seçti. Arabayı biraz geride durdurdu. O zaman ırmağın sesini duydu. Bu ses arabanın motor gürültüsünün duyulmamasını sağlamıştı.

Ama sonra bir çığlık yükseldi. Biri korkuyla bağırmıştı. Bunu sert bir tokat, bir ikincisi ve diğerleri izledi. Biri haykırmaya çalışırken sadece inleyebildi.

Bourne sağ elinde tabanca, işe yaramaz sol elinde de elektrik feneriyle arabadan indi. Topallaya topallaya ve gürültü etmeden karanlıklardaki küçük arabaya yaklaştı.

Dört tokat birbirini izledi. Biri acımasızca vuruyor, bunları boğuk, korku dolu feryatlar izliyordu. Bu sesler arabadan gelmekteydi.

Jason eğilerek ilerledi ve arabanın arka camından içeriye baktı. Ağır ağır doğrulup sesini bir silah gibi kullanarak bağırırken güçlü elektrik fenerini yaktı.

“Kımıldarsan geberirsin!”

İçeride gördüğü şey benliğinin tiksinti ve korkunç bir öfkeyle dolmasına neden olmuştu. Marie St. Jacques'ın elbisesi paramparçaydı. Eller kıskaç gibi yarı çıplak vücuda uzanıyor, kadının bacaklarını ayırmaya çalışıyordu. Cellât ölüm emrini uygulamadan önce kurbanın ırzına geçecekti.

“Dışarıya çık, orospu çocuğu!”

"Cam gürültüyle kırıldı. Marie St. Jacques’a tecavüze hazırlanan adam durumu anladı. Bourne kadını öldürebileceğini düşünerek ateş etmemiş, bir tekmede arabanın camını kırmıştı. Kapı açılınca, bunu şimşek gibi hızlı bir ışık ve bir patlama izledi. Bourne'un sağ tarafı ani bir acıyla yandı. Ceketinin bir parçası uçtu. Gömleği kan içinde kaldı. Ama tetiği çekti. Yere atlamış yuvarlanan adamı zorlukla seçebiliyordu. Tekrar tekrar ateş etti. Asfalttan kurşunlar sekiyordu. Cellât yerde yuvarlanarak karanlıklara karışmıştı.

Jason olduğu yerde kalamazdı. Bunu yapması kendi idam hükmünü imzalamak demekti. Bacağını sürüyerek açık kapının arkasına koşup oraya sığındı. Paniğe kapılıp arabadan çıkmaya kalkışan kadına haykırdı.

“İçeride kal! Olduğun yerden kıpırdama.”

Bir patlama oldu. Bir kurşun arabanın kapısına gömüldü. Duvarın üstünde koşan adamın siluetini gördü. İki kurşun sıktı. Onu yaralamış ama öldürememişti. Ne var ki cellât bir dakika öncesine kıyasla daha zor hareket ediyordu. Tekrar ateş etti fakat adam ortada yoktu. Bourne da daha fazla dayanacak durumda değildi. Can acısından etrafı iyi seçemiyor, gözleri kararıyordu. Artık hiçbir şeye aldıracak hali kalmamıştı. Adamın nereye gittiği bile umurunda değildi.

Marie St. Jacques sürünerek arabadan indi. Yırtılmış elbisesinin önünü tutuyordu ve şok geçirdiği belliydi. İnanmayan gözlerle Jason'a baktı. Korku ve şaşkınlıktan ne yapacağını bilemiyordu.

Adam onun duyabileceğini umarak, “Git,” diye fısıldadı. “Geride bir araba var. Anahtar kontağın üzerinde. Buradan git. O katil buraya başkalarını da getirebilir.”

“Benim için geldin.” Kadının sesi şaşkındı.

“Bas, git! Arabaya atla ve deli gibi sür, doktor. Biri seni durdurmaya çalışırsa vazgeç. Polise git... Gerçek polise. Üniformalı polislere, budala.”

Boğazı yanıyordu ama midesi buz gibiydi. Ateş ve buz. Bu ikisini daha önce de hissetmişti. Fakat nerede?

Kadın kuru bir sesle, “Hayatımı kurtardın,” dedi. Sözcükler havada uçar gibiydi. “Benim için geldin. Benim için döndün. Hayatımı... Kurtardın.”

Bunu bilerek yaptığımı sanmıyorum... Sen bir rastlantıydın, doktor, diye düşünüyordu Bourne. Baskı yüzünden harekete geçen bellek kanallarının verdiği geçmişle ilgili bir bilginin neden olduğu bir tepkisin. Artık bir şey umurumda değil... Yaralıyım, Tanrım, korkunç acı çekiyorum...

“Kurtulmuştun ve yoluna devam edebilirdin ama öyle yapmadın. Beni kurtarmaya geldin. Bunu neden yaptın?”

“Nedeni sen değilsin.”. Karanlığın vereceği huzuru arıyordu. Kadın gidince bunu bulabilecekti. “O adam beni görmüştü... Beni tanıyabilirdi. Onu öldürmek istedim. Haydi şimdi bas!” .

Kadının sesi değişti. “Diğer adamlar da bunu yapabilirlerdi. Sana inanmıyorum!”

“Bana inan!”

Başucunda duran kadın birden kayboldu. Gitmiş, onu bırakmıştı. Artık kısa sure içinde huzura kavuşacaktı. Dalgalı karanlık sularda kaybolacak ve acıları yıkanıp gidecekti. Arabaya dayanarak kaldı. Fakat bir motor sesi onu rahatsız etti. Sonra bir el kolunu tuttu. Biri onu usulca çekiyordu.

Ses, “Gel,” dedi “Bana yardım et.”

“Bırak beni!” diye bağıran Bourne bir an şaşaladı. Verdiği emirlerin dinlenmesi gerekirdi.

Emirlerine aldırmayan o çıldırtıcı ses. “İyisin. İyisin,” diye fısıldadı. “Şimdi ayağını kaldır. Kaldır. Tamam. Oldu. Şimdi arabaya gir. Ağır ağır otur. Oldu.”

Düşüyor, kapkaranlık gökyüzüne doğru düşüyordu. Sonra hareketler durdu. O sessizlikte kendi soluklarını duyuyordu. Ama sonra sallanmaya başladı. Dengesini yitirmişti. Düşerken bir el onu tuttu. Birden her şey silindi. Etrafını karanlıklar sardı.

Bourne gözlerini açınca yatağa yaklaşan kadını gördü.

“Sesimi duyabiliyor musun?”

Adam başını salladı.

Kadın, “Yaralısın,” diye açıkladı" “Hem de ağır yaralanmışsın fakat sakin yatarsan hastaneye gitmene gerek kalmayacak. Bir, doktor bulup kendisine üstünde bulduğum paradan verdim. Gerekenden fazla para ama ona güvenebileceğimi söylediler. Aslında bu senin fikrindi. Arabayla giderken

durmadan para sayesinde konuşmaması sağlanacak bir doktor bulmak gerektiğini tekrarlayıp durdun. Haklıymışsın. Bu zor olmadı.”

“Neredeyiz?” Bourne sesinin pek hafif çıktığını fark etti.

“Zürih'in yirmi mil kadar dışında Lenzburg adlı bir köydeyiz. Doktor yakındaki Wohlen kasabasından geldi. Burada kalacak olursan bir hafta sonra uğrayıp seni yoklayacak.”

“Nasıl?” Doğrulmaya kalktıysa da gücü yetmedi. Kadın yatmasını emreder gibi omzuna dokundu.

“Sana olanları anlatayım. Belki böylece sorularını cevaplamış da olurum.” Marie St Jacques hareketsiz durmuş, ona bakıyordu ve sesi de kontrollüydü.

“Bir hayvan bana saldırıyordu... Ondan sonra da beni öldürecekti. Böyle emir almıştı. Yaşamama olanak yoktu. Sen Steppdeckstrasse'de onlara engel olmaya çalıştın. Bunu yapamayınca bağırmamı ve susmamamı söyledin. Bunu söylediğin için o onda seni öldürebilirlerdi. Daha sonra nasıl kurtulduğunu bilemiyorum fakat onların elinden kaçabilmek için uğraşırken ağır yaralandığını anladım... Sen gelip beni buldun.”

Jason onun sözünü kesti. “Onu... O adamı istiyordum.”

“Bunu daha önce de söyledin bana. Ben de o zaman söylediğimi tekrarlayacağım. Sana inanmıyorum, kötü bir yalancı olduğun için değil. Çünkü bu gerçeklere uymuyor. Ben istatistiklerle ilgilenirim, Mr. Washburn, Mr. Bourne ya da adın her neyse. Gözlenebilir bilgilere saygı duyar ve yanlışlıkları hemen fark ederim. Bunu yapmak için eğitildim. Seni bulmak için o binaya iki adam girdi. Sonra o iki adamın da sağ olduğunu söylediğini duydum. Onlar da seni tanıyabilirlerdi. Sonra Drei Alpenhausen'de ki şişman adam var. O da senin tipini tarif edebilirdi. Bunların gerçek olduğunu biliyorsun. Yok, sen beni bulmak için geri döndün. Geri gelip beni kurtardın.”

“Devam et.” Bourne'un sesi güçlenmeye başlamıştı. “Ne oldu?”

“Bir karar verdim. Ömrümde verdiğim en zor karardı bu. İnsan ancak hayatını bir şiddet olayı yüzünden kaybedecek duruma gelir ve onu biri kurtarırsa, böyle bir karar verebilir sanırım. Sana yardım etmeye karar verdim. Hiç olmazsa kaçmanı sağlayacaktım.”

“Neden polise gitmedin?”

“Az kalsın gidiyordum. Nedenini bilemeyeceğim ama gitmedim işte. Belki buna adamın bana saldırmaya kalkması neden oldu. Bilemiyorum. Seninle açık konuşuyorum. Bana bir kadının başından geçebilecek en korkunç olayın bu tür saldırı olduğunu söylemişlerdi. O hayvana bağırırken sesindeki öfkeyi, tiksintiyi de duydum. Ne kadar istersem isteyeyim o anı ölene dek unutamayacağım.”

Bourne, “Ya polis?” diye yineledi.

“Lokantadaki şişman adam polisin seni aradığını söylemişti. Fakat o olaydan sonra seni polise teslim edemezdim. Yaptığından sonra bu olamazdı.”

Erkek, “Ne olduğumu bilmene rağmen mi?” diye sordu.

“Ben sadece duyduklarımı biliyorum. Fakat duyduklarım beni kurtarmak için geri dönen, hayatıma karşılık canını vermeye kalkan yaralı adama hiç uymuyor.”

“Bu pek akıllıca bir iş değil.” “Bu pek akıllıca bir iş değil.”

“Oysa ben çok akıllıyım, Mr. Bourne. Adam sana böyle demişti. Adın Bourne sanırım. Çok akıllıyım.”

“Sana vurdum. Öldürmekle tehdit ettim.”

“Senin yerinde olsaydım ve bazı kimseler beni öldürmeye çalışsalardı, herhalde aynı şeyleri yapardım.”

“Demek arabayla Zürih'ten çıkmamızı sağladın.”

“Bunu yapmadan önce yarım saat kadar düşündüm. Sakinleşmem, bir karara varmam gerekiyordu. Aslında serinkanlı ve mantıklı davranırım.”

“Bunu anlamaya başladım.”

“Berbat haldeydim. Giyim eşyasına, saç fırçasına, makyaj malzemesine ihtiyacım vardı. Yürüyecek halde de değildim.”

“Bunu anlamaya başladım.”

“Irmağın kıyısında bir telefon kulübesi buldum. Otelde kalan bir kadın arkadaşımı aradım. Odama gidip bir bavula birkaç parça giyecek ve makyaj çantamı koymasını söyledim. Kat hizmetçisi arkadaş olduğumuzu biliyordu. Ondan sonra da bavulu kat hizmetçisinin bulacağı bir erkek aracılığıyla ırmak kıyısına yollamasını istedim. Bavulumu işini bitirmiş olan garsonlardan biri getirdi. Ben arabadan çıkmadım. Bagajı açmıştım. Ona

bavulu bagaja koymasını söyledim. Yedek lastiğin üstüne de on frank bırakmıştım.”

“Sen bir harikasın. Doktoru nasıl buldun?”

“Önce yaralarını elbisemden yırttığım parçalarla sıkıca sarıp kanı durdurmaya çalışmıştım. Bunun için gömleğini çıkarmam da gerekti. O zaman paranı buldum. Bol para verebileceğin bir doktor aramanın nedenini anladım. Pansiyoncu yardım etti. Üstünde binlerce dolar karşılığı para vardı. Kurları biliyorum.

“Bu daha başlangıç.”

“Ne?”

“Boş ver.” Bourne yine doğrulmaya kalktı fakat bu çok güçtü. “Benden korkmuyor musun? Yaptıklarım seni korkutmadı mı?”

“Korkuyorum tabii. Fakat benim için yaptıklarını da biliyorum.” *

“Bu koşullar altında senin kadar güven duyamazdım.”

“Belki sen koşullan bilmiyorsun. Hâlâ çok bitkin haldesin ve tabanca da bende. Ayrıca giyecek bir şeyin de yok. Donunu bile attım. Belinde plastik bir para kemeriyle caddede koşman biraz tuhaf olur doğrusu.”

C Bourne can acısına karşın güldü. La Ciorat'da Chamford Markisine yaptıklarını anımsamıştı. “Sistemli düşünüyorsun. Şimdi ne olacak?”

“Doktorun adını yazdım ve bu odanın bir haftalık parasını verdim. Pansiyoncu bugün öğleden itibaren yemeklerini odana getirecek. Şimdi sabahın altısı. Ben on bire kadar buradayım. Sonra otele gidip eşyalarımı toplayacak ve uçak biletimi alacağım. Senden de hiç söz etmeyeceğim.”

“Ya bunu yapamazsan? Ya seni tanımışlarsa?”

“İnkâr ederim. Salon karanlıktı. Herkes paniğe kapılmıştı.”

“Şimdi sistemli davranmıyorsun. Daha doğrusu Zürih polisi kadar metotlu değilsin. Daha iyi bir yol var. Arkadaşına telefon et. Kalan eşyalarını toplasın ve otel hesabını görsün. Benden istediğin kadar para al ve ilk uçakla Kanada'ya git. Uzaktan her şeyi inkâr etmek daha kolay olur.”

Kadın ses çıkarmadan ona baktı, sonra başını salladı. “Evet, en akla yakını bu,”

Sonra gözlerinde sert bir ifade belirdi. “Kimsin sen?”

“Onların dediklerini duydun.”

“Ben ne gördüğümü biliyorum. Ne hissettiğimi de!”

“Yaptıklarının haklı olduğunu kanıtlamaya çalışma. Bunu yaptın. Hepsi o kadar. Bırak öyle kalsın.” .

Birden kadın tabancayı alarak ona çevirdi. Titreyen bir sesle, “Yaptıklarımı bozmam mı gerekiyor?” diye sordu. “Polise telefon edip seni götürmelerini mi söyleyeyim?”

“Birkaç saat önce olsaydı öyle yapmanı söylerdim. Fakat artık buna dayanacak durumda değilim.”

“Öyleyse sen kimsin?”

“Adımın Jason Charles Bourne olduğunu söylüyorlar.”

“Bu ne demek? 'Söylüyorlar ne demek?”

Bourne tabancanın karanlık namlusuna baktı. Geriye gerçek, kendi bildiği gerçekten başka bir şey kalmamıştı.

“Ne demek mi? Sen de bu konuda hemen hemen benim kadar bilgisizsin, doktor.”

“Ne?”

“En iyisi öykümü dinle. Belki kendini daha iyi hissedebilirsin. Ya da daha kötü hale gelirsin. Fakat en iyisi dinle, çünkü sana başka ne anlatabileceğimi bilmiyorum.”

Kadın silahı indirdi. “Ne söyleyeceksin?”

“Yaşamım bundan beş ay önce Akdeniz'de İle de Port adında küçük bir adada başladı,..”

Güneş gökyüzünde iyice yükselmişti. Sözlerini bitirmiş olan Bourne yatakta bitkin yatıyordu. Anlatabileceği başka bir şey yoktu.

"Marie deri koltuğa yerleşip ayaklarını altına almış oturuyordu. Hiç kımıldamamış, hatta sigara içerken bile gözlerini adamın yüzünden ayırmamıştı. Yumuşak bir sesle, “Durmadan 'Bilmiyorum'... 'Keşke bilseydim' gibi sözler ettin,” diye mırıldandı. Tanrım, neler çekmişsin... Neler çekiyormuşsun!”

“Sana yaptıklarımdan sonra benim neler çektiğimi nasıl düşünebilirsin?”'

Kadın dalgın dalgın cevap verdi. “İkisi tümüyle ayrı olay dizisi”

“Ayrı...”

“Çıkış noktaları ortak fakat ayrı şekilde gelişmiş olaylar... Lovenstrasse'ae Chernok’ın dairesine girmeden önce beni götürmemen için yalvardım. Daha fazlasını duyarsam beni öldüreceğinden emindim. O zaman çok tuhaf bir şey söyledin. Belki duyduklarını benden daha iyi anlıyorsun. Belki bunlar senin için daha anlamlı dedin. O zaman deli olduğunu düşünmüştüm.”

“Benimkisi de bir tür delilik. Akıllı bir insan anımsar. Ben bunu yapamıyorum”

“Neden Chernok’ın seni öldürmeye kalktığını söylemedin?”

“Zaman yoktu ve bunun önemi olabileceğini de düşünmedim.”

“O anda senin için yoktu ama benim için vardı.”

“Neden?”

“Çünkü her şeye karşın yine de seni öldürmeye kalkmayan birine ateş etmeyeceğini umuyordum. Bu umuda bel bağlamıştım.”

“Fakat o ateş etti. Beni vurdu.”

“Durumu bilmiyordum. Bana söylemedin.”

“Anlayamadım.”

Marie bir sigara yaktı. “Bunu açıklamak zor. Beni rehine aldın. O süre boyunca, hatta bana tokat attığın, karnıma, başıma tabancayı dayadığın zaman bile gözlerinde bir şey gördüm. Bakışlarında bir çekingenlik vardı. Belki de bunu lokantada söylediğin bir şeye bağladım. O şişman adam yaklaşırken elimi yüzüme dayamam, duvara bakmamı söyledin. 'Bu senin iyiliğin için dedin.'Seni tanımasının anlamı yok.' Patolojik bir katil böyle düşünmezdi. Sanırım aklımı kaçırmamak için bu umuda sarıldım ve gözlerindeki ifadeye güvendim.”

“Hâlâ anlayamadım.”

“O gözlüklü adam beni polis olduğuna inandırdı. Senin de başkalarını öldürmeden ele geçirilmesi gereken acımasız bir katil olduğunu söyledi. Chernok olmasaydı ona inanmazdım. Çünkü polisler öyle davranmaz ve

karanlık, kalabalık yerlerde silah çekmezler. Sen canını kurtarmak için kaçan... Hâlâ kaçması gereken bir adamsın fakat katil değilsin.”.

Bourne elini kaldırdı. “Sahte minnet duygusu yüzünden böyle düşünüyorsun. Gerçeklere saygın olduğunu söyledin. Şimdi gerçeklere bak. Gördüklerin ve duygularını bir yana bırak. Sözleri duydun. Bana belirli işleri yapmam için zarflarla para geliyormuş. Bu işler çok açık ve ben bunları yerine getirmeyi kabul etmişim. Gemeinschaft Bankasındaki hesabımda beş milyon dolardan fazla para vardı. Bunu nereden buldum? Benim gibi yetenekleri belirli bir adam bu kadar parayı nereden bulur?” Gözlerini tavana dikti. Yine aynı acıyı duyuyor, her şeyin boş olduğunu düşünüyordu. “Gerçekler bunlar, Doktor St. Jacques Gitme zamanın geldi.”

Marie sigarasını tablaya bastırıp tabancayı alarak yaklaştı. “Kendini mahkûm etmek için pek heveslisin.”

“Gerçeklere saygı duyarım.”

“Çok İyi bir ekonomi uzmanı olduğum söylenir. Belki de o hesaptaki para Yetmiş Bir Şirketine ait. Sen de o şirketin genel müdürü olabilirsin.”

“Fakat o şirketin telefon rehberinde adı yok?”

“Olacağını mı sanıyorsun? Çok safsın. Neyse sana dönelim. Polis çağırmamı ister misin?”

“Cevabımı biliyorsun. Sana engel olamam ama çağırmanı da istemem.”

Marie silahı indirdi. “Ve ben de çağırmayacağım. Söylediğin gibi biri olduğuna inanmıyorum.”

“Öyleyse neye inanıyorsun?”

“Emin değilim. Sadece yedi saat önce bir hayvan üstüme çullanmıştı. Dudakları ağzımı örtüyordu... Ve öleceğimi de biliyordum. Sonra kaçmaya çalışan bir adam geri dönüp beni kurtarmaya geldi ve yerime ölmeye kalktı. Ona inanıyorum sanırım.”

“Ya yanılıyorsan?”

“O zaman korkunç bir hata yaptığım anlaşılır.”

“Teşekkür ederim. Bana pasaportumu verir misin? İsviçre parasını onun içine koymuştum.”

“Biliyorum.” Marie pasaportu getirdi. “Pansiyoncuya üç yüz frank verdim. Doktor çağırması için de iki yüz. Doktorla anlaşmak için de altı yüz

frank.”

“Bana hesap vermek zorunda değilsin. Bu parayı al ve Kanada'ya dön.”

“Orada elli bin franktan çok para var.”

“Sana daha fazlasını çektirdim.”

Marie St. Jacques paraya ve elindeki silaha baktı. “Paranı istemiyorum,” diyerek tabancayı komodinin üstüne bıraktı. “Sanırım sana yardım etmek istiyorum.”

“Bir dakika...”

Kadın, “Lütfen,” diye onun sözünü kesti. “Lütfen, bana soru sorma. Bir süre bir şey söyleme.”

İKİNCİ BÖLÜM

İkisi de ne olduğunu bilemiyordu. Ortada çözülmesi gereken anlaşmazlıklar, aşılması gereken engeller yoktu. Anlaşmaları için sadece sözler ve bakışlar yeterliydi. Belki, bunlar kadar önemli olanı sık sık gülebilmeleriydi.

Köydeki pansiyonda kalıyorlardı. Marie giyim eşyaları, yemekler, harita ve gazeteler gibi şeyleri sağlıyordu. Kadın çalınmış arabayı götürüp Reinach kasabasının on kilometre ilerisinde bırakmış ve taksiyle Lenzburg'a dönmüştü. O dışarıdayken Bourne dinleniyor ve gücünü toplamaya çalışıyordu.

Başlangıçta çekinerek konuşuyorlardı fakat zamanla birbirlerine yaklaştılar. Artık olanlarla ilgili söylenecek bir şey kalmadığı için yeni konular açıyorlardı. Jason da böyle konuşmalar sırasında kendisini kurtaran kadının yaşamıyla ilgili önemli noktaları öğrendi. Koyu kızıl saçlı ve güzel cildinden açık havaya alışık olduğu anlaşılan bu kadın neden ekonomi doktoru olmuştu?

Marie, “Çünkü o çiftlikten bezmiştim” diye açıkladı.

“Şaka etmiyorsun ya? Gerçekten bir çiftlikte mi büyüdün?”

“Alberta'daki dev çiftliklerin yanında küçük sayılabilecek bir yerde. Babam aslında muhasebeciymiş. İkinci Dünya Savaşında Kraliyet Hava Kuvvetlerinde pilot olmuş. Gökyüzünü görünce de muhasebecilik ona sıkıcı gelmeye başlamış. Ondan sonra çiftçiliğe başlamış.”

“Babandan hoşlanırdım sanırım.”

“Hoşlanırdın ya.”

Marie on sekizine gelene kadar çiftlikte yaşamış, sonra Montreal'de McGill Üniversitesine gitmişti. Böylece önünde yepyeni bir dünya açılmış ve bir daha da eski yaşamına dönmemişti. McGilI'den mezun olduktan sonra burs kazanıp Oxford'a girmişti.

“Üç yıl zorunlu hizmetim vardı. Ama sonra ayrılmaya kalkınca aylığımı artırdılar. "Daha yükseldim. Bu işte başarılıyım. Hem işimi son derece seviyorum.”

Jason konuşan kadını seyrediyordu. Kendini kontrol etmesini çok iyi bilen bu kadın aslında son derece neşeli, çocuksu bir yaratıktı.

“İşinde başarılı olduğundan kuşkum yok. Fakat bu yüzden başka şeylere pek vakit bulamıyorsun, değil mi?”

“Ne gibi şeylere?”

“Oh, malum şeyler. Bir eş, aile, çocuklar...”

“Bir gün bunlar da olabilir. Bunları reddetmiyorum.”

“Fakat olmamış.”

“İki kez olacak gibiydi, ama sonu gelmedi.”

“Peter kim?” " •

Kadının gülüşü silindi. “Unutmuştum. Telgrafı okudun.”

“Özür dilerim.”

“Hiç dileme. O konuyu kapattık. Peter mi? Peter'e bayılırım. İki yıla yakın süre birlikte oturduk fakat sonunda anlaşamadık,”

“Dostluğunuz sürüyor anlaşılan...”

“Öyle olması gerekir!” Marie yine gülümsedi, “kendisi şube müdürüdür. Yakında hükümette bir görev almayı umuyor. Eğer doğru dürüst davranmazsa, Maliye Bakanlığına onun bilmediği bazı şeyleri söylerim. Bu yüzden müşkül durumda kalır sonra.”

“Peter, seni ayın yirmi altısında havaalanında karşılayacağını bildirmişti. Ona telgraf çeksen iyi olur.”

“Evet, biliyorum.”

Kadının gitmesinden de söz etmiyorlardı. Bu kaçındıkları bir konuydu. Böyle bir şey olmayacakmış gibi davranıyorlardı. Marie ona yardım edeceğini söylemişti. Jason da onun sahte bir minnet duygusuna kapıldığını ve kendisiyle bir, iki gün kalacağını düşünerek kabul etmişti. Bu yüzden de şükran duyuyordu. Ama başka bir şeyi düşünebilmesi olanaksızdı,

“Gazetelerde hangi yazılar dikkatini çekiyor?”

“Tatsızlıklar. Bunlar evrensel galiba.”

“Ciddi ol. Hangileri sana bildik geliyor?

Bir örnek ver.”

“Bu sabah, Yunanistan'a yollanan Amerikan silahlarını okudum. Bu yüzden Birleşmiş Milletlerin toplantısında tartışma çıkmış. Ruslar da veto etmişler. Yine Doğu Almanya'nın, Bonn’un Varşova'daki irtibat bürosuna itiraz etmesiyle ilgili bir yazı vardı.” “Bundan da senin siyasetle ilgilendiğin anlaşılıyor.”

“Oh, günlük konular hakkında epey bilgim var. Fakat bir zamanlar diplomat olduğumu sanmıyorum. Zaten bankadaki para da bu tür bir devlet, memuru olmadığımı açıklıyor.

“Kabul ediyorum. Yine de siyasetle ilgilisin. Ya haritalar? Haritalar almamı istedin. Bunlara bakınca aklına ne geliyor?”

“Bazen adlar Zürih'te olduğu gibi gözlerimin önünde binaların, otellerin, caddelerin belirmesine neden oluyor... Bazen de yüzler görüyorum. Ama aklıma hiç isim gelmiyor. O yüzlerin adları yok.”

“Yine de epey yer görmüşsün.”

“Öyle sanıyorum.”

“Dünyayı dolaştığını biliyorsun.”

“Evet, dolaştım.”

“Nasıl yolculuk ettin? Uçakla mı, arabayla mı?”

“Her ikisiyle de sanırım. Neden?”

“Uçaklar sık sık uzak yerlere gittiğini açıklar. Gittiğin yerlerde seni birileri karşıladı mı? Havaalanları ve otellerde rastladığın yüzler var mı?”

Bourne farkına varmadan, “Caddeler,” dedi.

“Caddeler mi? Neden caddeler?”

“Bilmiyorum. O yüzlerle caddelerde... Sakin yerlerde... Loş yerlerde karşılaştım.”

“Lokantalarda mı? Kahvelerde mi?”

“Otel odalarında da.”

“Ya bürolar?”

“Bazen. Sık değil.”

“Pekâlâ. İnsanlar... yüzler seninle buluştu. Erkek mi? Kadın mı? Yoksa her ikisi mi?”

“Çoğu zaman erkekler. Bazen kadınlar. Ama daha çok erkekler.”

“Nelerden söz ederdiniz?”

“Bilmiyorum. Anımsayamıyorum.”

““Buluşmak için randevu vermen gerekir. Bu randevuları kim ayarlıyordu? Biri bunu yapmış olmalı...”

“Telgraflar. Telefonlar.”

“Kimden? Nereye?”

“Bilmiyorum. Bunlar bana erişirdi.”

“Otelini mi ararlardı?” •

“Çoğu zaman öyle sanırım.”.

“Treadstone Yetmiş Bir senin şirketin değil mi?” .

“Bunun anlamı yok. Şirketi bulamadım.”

“Düşün!”

“Düşünüyorum. Rehberde numarası yok. New York'a telefon ettim.”

“Bunun olağanüstü bir durum olduğunu sanıyorsun. Ama değil. Bazen bir şirket hesabına alım satımda bulunması için bu tür şubeler, yardımcı firmalar kurulur. Bu her gün olan bir şey. Belki de sen bir Amerikan şirketinin işlerini yürüten biriydin. Şirket hesabına pazarlık yapıyor, anlaşıyordun. Bunun için de şirket o bankada sana bir hesap açmıştı. Belki de şirketin büyük hissedarı ya da ortağısın.”

“Çok hızlı konuşuyorsun.”

“Mantıklı olmayan bir şey söylemedim.”

“Ama bir, iki mantıksızlık var.”

“Nerede?”

“Hesaptan hiç para çekilmemiş, hep yatırılmış. Hem almıyor, satıyordum.”

“Bunu bilemezsin, çünkü anımsamıyorsun. Belirli vergi numaralarını bilen bir muhasebeci, vereceğin parayı daha önce başka bankaya yatırmış olabilir.”

“Fakat insan birini, bir şeyi daha ucuz fiyata satın aldığı için öldürmeye kalkmaz. Onun yolsuzluk yaptığını açıklayabilirler ama öldürmezler.”

“Fakat o kimse çok büyük bir hata yapmışsa öldürülebilir. Ya da onu başkası sanmışlarsa. Yani sana sandığın gibi biri olmadığını söylüyorum. Kim ne derse desin öyle olamazsın!”

“Çok inanmışsın.”

“Evet, buna inandım. Üç gündür beraberiz. Sen konuştun ve ben dinledim. Korkunç bir yanlışlık yapılmış. Ya da bu bir tür tuzak.”

“Neyle ilgili? Ne için?”

“İşte bunu anlaman gerekiyor. Söyle. Parayı düşününce aklına ne geliyor.”

Bourne, “Bilmiyorum, yorgunum,” diye mırıldandı. “Uyumak istiyorum. Telgrafı sabah çekersin.” O anda 'Sus!' diye bağırmak istiyordu: Yanıldığını anlamıyor musun? Para aklıma gelince öldürmeyi düşünüyorum!

Vakit gece yarısını geçmiş ama ikisinin de uykusu gelmemişti. Sabah olunca kadın gidecek ve Bourne da ne yapacağına karar verecekti. Birkaç gün daha pansiyonda kalacak, sonra Wohlen'deki doktoru çağırtarak

dikişleri aldıracaktı. Ondan sonra da Paris'e gidecekti. Para Paris'teydi ve orada başka bir şey daha olduğunu da hissediyordu. Son yanıt Paris'teydi. Orada ne bulacaktı? Carlos adında birini mi? Hem Carlos kimdi ve Jason Bourne'la ne ilgisi vardı?

Karşıdan gelen hışırtıyı duyunca başını çevirdi. Duvarın dibindeki divana uzanmış olan Marie'nin kendisine baktığını gördü. Kadın, “Yanılıyorsun,” dedi.

“Hangi konuda?”

“Düşündüğün şeyde.”

“Ne düşündüğümü bilmiyorsun ki.”

“Hayır, biliyorum. Gözlerindeki bu bakışı daha önce de gördüm. Baktığın şeylerin orada olduklarından emin değilsin. Fakat orada olmalarından da korkuyorsun.”

“Olabilir. Bana Steppdeckstrasse'yi açıkla. Drei Alpenhaures'deki şişman adamı anlat.”

“Bunu yapamam ama sen de yapamazsın.”

“Onlar oradaydı. Gözlerimin önünde belirdiler, sonra onları gördüm.”

“Nedenini anla. Sen öyle biri olamazsın, Jason. Bunu anlamalısın.”

Adam, “Paris,” diye mırıldandı.

“Evet, Paris.” Marie divandan kalktı. Boynuna kadar sedef düğmelerle iliklenen, beyazımsı sarı, yumuşak bir gecelik giymişti. Yatağa doğru gelirken geceliğin etekleri dalgalandı. Sonra durup geceliğinin düğmelerini açtı ve erkeğe doğru eğildi. Onun yüzünü avuçlarına alarak, “Yaşamım için teşekkür ederim,” diye fısıldadı.

“Ben de kendi yaşamım için teşekkür ederim.” Jason o anda kadının duyduğu arzuyu hissetti. Acaba o da benim gibi aynı zamanda bir acı da duyuyor mu, diye düşündü. Hiçbir kadını anımsamıyordu. Onun için de Marie'de hayal edebileceği her şey ve çok daha fazlası vardı. Kadın karanlıkları uzaklaştırıyor, acıyı dindiriyordu.

Daha sonra Marie, “Bir şey söyleyeceğim ama sözümü kesmemelisin,” dedi. "

“Peter'e telgraf çekmeyeceğim. Bu ara olmaz.”

“Bir dakika...” Kadının yüzünü okşayan elini tuttu. “Lütfen sözümü kesme. Bu ara telgraf göndermeyeceğimi söyledim. Ama bu, ileride telgraf çekmeyeceğim anlamına gelmez. Seninle kalacağım ve Paris'e gideceğim.”

Bourne kendisini zorladı. “Ya seni istemiyorsam?”

Kadın eğilerek onu yanağından hafifçe öptü. “Buna inanılmaz. Bilgisayar bunu kısa süre önce geri çevirdi.”

“Senin yerinde olsam bu kadar güvenmem.”

“Fakat benim yerimde değilsin. Ben, benim. Bana nasıl sarıldığını, söyleyemediğin pek çok şeyi anlatmaya çalıştığını biliyorum. İkimizin de son iki gündür birbirimize açmak istediğimiz şeylerdi bunlar sanırım. Artık seni bırakıp gidemem. Çünkü bana ihtiyaçn var ve bana yaşamımı verdin.”

“Sana ihtiyacım olduğunu neden düşünüyorsun?”

“Tek başına başaramayacağın şeyleri yapabilirim. Son iki saat bunu düşündüm. Nedense büyük bir parayla ilgin var. Fakat sen borç ve alacağı bile birbirinden ayırmasını bilmiyorsun. "Eskiden biliyordun belki ama şimdi değil. Başka bir şey daha

Var Kanada'da önemli bir görevde bulunuyorum. Devlet memuruyum ve türlü gizli bilgiyi de elde edecek durumdayım. Ayrıca beni korurlar. Uluslararası para işleri berbat. Kanada'yı soydular. Biz kendimizi koruyacak önlemleri aldık. Bunda benim katkım var. Zaten bu yüzden Zürih'e geldim. Soyut varsayımları konuşmak için değil, somut anlaşmaları sağlamak için.”

“Peki, istediğin bilgiyi elde etmenin ve korunmanın bana yararı olacağını mı düşünüyorsun?”

“Öyle sanırım. Hem bence en önemlisi elçiliğin korumasıdır. Sana söz veriyorum.. İlk şiddet belirtisini görünce telgrafı çekip gideceğim. Kendi korkum "bir yana, böyle koşullar altında sana yük olmayı istemem.”

Bourne, “İlk şiddet belirtisi,” diye yineledi. “Ve bunun ne zaman, nerede olacağına da ben karar vereceğim, değil mi?”

“Nasıl istersen. Bu konuda bilgim sınırlı. Tartışmayacağım.”

Jason kadının irileşmiş. Gözlerine bakmaya devam etti ve sonunda, “Bunu neden yapıyorsun?” diye sordu.

Marie hareketsizdi. “Belki unuttun. Dört gece önce kaçması gereken bir erkek geri gelerek yerime ölmeye kalktı. Ben bu adama güveniyorum. Ona

kendisinden daha fazla güveniyorum sanırım. Sana bütün verebileceğim yanıt da bu."

Jason, "Kabul ediyorum," diyerek ona uzandı. "Bunu yapmamam gerekiyor ama kabul edeceğim. Bana inanılmasına çok ihtiyacım var."

Kadın çarşafı açarak ona sokuldu. "Ya arzu edilmeye? Benimle seviş. Benim de buna ihtiyacım var."

Aradan üç gün, üç gece geçmişti. Değişikliğin geleceğini bilen iki insan gibi yaşamın tadını çıkarmaya bakıyorlardı. Hem bu değişiklik çok ani olacaktı. Onun için de söz edilmesi gereken kaçınılmaz şeyler vardı.

Sabah kahvaltılarını ederlerken Marie, "Belki de sen türlü yasadışı alım satımlarla ilgili bir şirkettensin," dedi. "İşte böyle bir şey varsa kolaylıkla anlayabilirim. Fakat bunu telgrafla açıklayamam. Telefon etmem gerekiyor."

Ne demek istiyorsun?"

"Treadstone Yetmiş Bir, çokuluslu büyük bir şirketin arkasına gizlenmiş olabilir. O zaman bunun hangi şirket olduğunu anlamak gerekir. Paris'e varınca Peter'e telefon etmek istiyorum.

Zürih'te Treadstone Yetmiş Bir adını duyduğumu ve bunun kafamı kurcaladığını söyleyeceğim. Gizlice bunu araştırmasını ve kendisine tekrar telefon edeceğimi belirteceğim."

"Ya bulursa?"

"Eğer böyle bir şirket varsa bulacaktır mutlaka."

"O zaman ben de o şirketin başındakilerle temas eder ve ortaya çıkarım."

Marie "Yalnız çok dikkatli, olmalısın," diye uyardı. "Bunu aracılar kanalıyla yapmalısın. İstersen ben aracı olurum."

"Neden?"

"Bunun nedeni yaptıkları ya da aslında yapmadıkları."

"Yani?"

"Altı aya yakın süredir seninle temasa geçmeye çalışmamışlar."

"Bunu bilemezsin... Ben de bilmiyorum."

“Banka biliyor. Milyonlarca dolara el sürülmemiş. Kimse bu paraya ne olduğunu sormamış. Bunu anlayamıyorum. Sanki seni terk etmişler. İşte yanlışlık o zaman yapılmış olabilir.”

Bourne arkasına yaslanarak Marie'ye baktı. “Beni ortada bıraktılarsa Treadstone'un müdürleri o yanlışlığın gerçek olduğunu sanıyorlar demektir.”

“Olabilir. Belki senin kendilerine daha milyonlara mal olacak yasadışı, kirli işlere karıştığını sanıyorlar. Belki de farkına varmadan uluslararası bir haydut çetesiyle işbirliği yaptın. Her şey olabilir. Bu durum da onların banka civarına yaklaşmamalarının nedenini açıklar. Seninle ilgileri olduğu için suçlu sayılmak istemezler.”

“Yani bir bakıma arkadaşın Peter ne öğrenirse öğrensin, ben yine yerimde sayacağım.”

“Hayır. Yolun yarısına yakın bölümünü aşmış olacaksın.”

“Yolun sonuna da yaklaşsam bir şey değişmez. Beni öldürmek istiyorlar ve nedenini bilemiyorum. Diğerleri onlara engel olabilirler ama bunu yapmıyorlar. Drei Alpenhauser'deki adamı Interpol’ün beni yakalamaya çalıştığını söyledi. Biri beni ele geçirirse suçumu bile bilmiyorum. Belleğimi yitirmem pek savunma sayılmaz. Hem belki savunulacak yanım da yok.”

“Buna inanmayı reddederim. Sen de öyle yapmak zorundasın.”

“Teşekkürler.”

“Yeter. Kesin konuşuyorum, Jason.”

Bourne, aynı şeyi kendi kendime kaç kez söyledim, diye düşündü. Sen tek aşkımsın. Tanıdığım tek kadınsın ve bana inanıyorsun. Neden kendime inanamıyorum?

Kalkıp bacaklarını sınadı. Yavaş yavaş hareketlenmeye başlamıştı. Yaraları sandığı kadar tehlikeli değildi neyse. O gece Wohlen'deki doktor gelip dikişleri alacaktı. Ertesi gün de değişiklik olacaktı.

“Paris,” diye mırıldandı. “Cevap Paris’te. Bundan eminim. Yalnız işin nerede başladığını bilmiyorum.”

“Neden Peter'den haber alana kadar beklemiyoruz? Onu yarın arayabilirim. Yarın Paris’te olabiliriz.”

“Bunun bir şeyi değiştirmeyeceğini anlamıyor musun? Arkadaşın ne öğrenirse öğrensin, ihtiyaç duyduğum şeyi bilemeyecek. Yani kendimi. Adamların beni neden öldürmek istediklerini bilmek zorundayım. Neden Carlos adında biri... Cesedim için bir servet verecek?”

Sözlerine devam edemedi. Masadaki şangırtı durmasına neden oldu. Marie kahve fincanını elinden düşürmüş ona bakıyordu. Yüzünden kanı çekilmiş, bembeyaz olmuştu? “Ne dedin?”

“Ne? Sadece bilmem gerektiğini... “

“O isim. Carlos dedin.”

“Doğru.”

“Günlerce beraber olduk, saatlerce konuştuk fakat ondan hiç söz etmedin.”

Bourne ona bakarak anımsamaya çalıştı. Doğruydu. Aklına gelen her şeyi Marie'ye anlatmış ama nedense unutmak ister gibi kasıtla Carlos'u gizlemişti.

“Öyle sanırım. Sen biliyorsun galiba. Kim bu Carlos?”

“Şaka mı ediyorsun? Öyleyse bu hiç de gülünç değil.”

“Şaka etmiyorum. Carlos kim?”

Kadın onun gözlerine bakarak, “Tanrım, bilmiyorsun ha!” diye bağırdı. “Bu da senden alınanların bir bölümü.”

“Carlos kim?”

“Bir katil. Ondan 'Avrupa'nın katili' diye söz ediyorlar. Yirmi yıldan beri aranıyor. Kendisinin elli ya da altmış siyaset adamını ve tanınmış askeri öldürdüğüne inanılıyor. Kimse onu tanımıyor fakat Paris’te oturduğu sanılıyor.”

Bourne buz gibi olduğunu hissetti. Hafif sesle, “Kanada'ya dön,” diye mırıldandı. “Paris'e gelmeni istemiyorum. Treadstone'u araştırırsın. Ottowa'ya telefon ederim. Bana bilgiyi verirsin.”

“Bana ihtiyaçn var. Ben sözleri, yöntemleri biliyorum. Sen bilmiyorsun. Bankaları söylüyorum, Jason. Treadstone'un bankayla ilgisi var ama bu sandığın gibi değil.”

Üzerinde havı dökülmüş bir palto olan kamburu çıkmış ihtiyar adam, siyah beresini eline alarak Paris'in on mil güneyindeki Arpajon köyünün kilisesine girdi. Gece duası için kilisenin çanı çalıyordu. Adam soldan beşinci sırada yerini alıp sesin kesilmesini bekledi. Ona böyle işaret verilmişti. Çanlar çalarken daha genç bir erkeğin, son derece acımasız birinin küçük kilisenin çevresinde dolaşıp içeride ve dışarıda herkesi inceleyeceğini, biliyordu. Adam orada bulunmaması gereken birini görürse, ya da kendisi için tehlike saydığı birini fark ederse hiç soru sormaz, hemen öldürtürdü. Carlos'un yöntemi böyleydi. İzlendiklerini ve bu yüzden öldürebileceklerini bilen kimseler de para karşılığı bu katilin muhbirliğini yapıyorlardı. Hepsi de kendisi gibi yaşlı, hastalık ya da ihtiyarlık yüzünden sadece birkaç ay ömrü kalmış kimselerdi.

Muhbir beresini sıkıca tutarak sol taraftaki günah çıkarma hücrelerine doğru gitti. Beşinci bölmeye girerek rahibi günahkârdan ayıran perdenin arkasında yanan tek muma gözlerini alıştırmaya çalıştı. Tahta iskemleye oturup kutsal yerdeki siluete baktı. Muhbir adamın nasıl bir tip olduğunu düşünmemeye çalıştı. Ama böyle şeyleri düşünmek ona göre değildi. “Angelus Domini,” dedi.

Kapüşonlu adam, “Angelus Domini, Tanrının çocuğu,” diye fısıldadı. “Günlerin rahat mı?”

Adam uygun cevabı verdi. “Günlerim sona eriyor ama rahatım sağlanmış durumda.”

“İyi. Senin yaşında insanın güvende olması önemlidir. İşe bakalım. Zürih'ten ayrıntıları öğrendin mi?”

“Baykuş ölmüş. Diğer ikisi de öyle. Belki biri daha. Bir diğeri elinden ağır yaralanmış. Artık çalışamaz. Kabil kaybolmuş. Kadının onun yanında

olduğunu sanıyorlar.”

Carlos, “Olaylar tuhaf gelişti,” diye mırıldandı. “Dahası da var. Kadını öldürmesi emredilen adam ortada yok. Kadını Guisan Ouai'ye götürecekmiş. Ne olduğunu kimse bilmiyor.”

“Belki de kadın rehine değil, aslında bizimkileri tuzağa düşürmek için bir yemdi. Bunu düşünmek istiyorum. Emirlerime gelince. Hazır mısın?”

Yaşlı adam cebinden bir kâğıt parçasıyla bir kurşun kalem çıkardı. “Evet.”

“Zürih'e telefon et. Kabil'i görmüş olan birinin yarın Paris'te olmasını istiyorum. Ayrıca Zürih, Gemeinschaft'da Koenig'e erişsin ve bandı New York'a yollamasını söylesin. Village İstasyonundaki posta kutusundan yararlanabilir. Yine bizim takımın Seine kıyısında Rue Madeleine'de odalar tutmasını istiyorum. Bu kez o kıyı Kabil'in sonu olacak. Boş yere gururlanan, yerime geçmeye kalkan adamı yine bu sayede yakalayacağız.”

Bourne bavulunu Sorbonne Üniversitesinin kitaplığının emanet odasına bırakarak ikinci kata çıktı. Büyük okuma salonuna gitti. Marie'yle Bern'den Paris'e aynı uçakla fakat ayrı yerlerde gelmişlerdi ve kadınla Sorbonne'un hemen yakınındaki Cluny kahvesinde buluşacaklardı. Eğer geç kalacak

olursa Marie, Cluny Müzesinin kapısında bekleyecekti. Jason geç kalacağını biliyordu, çünkü üniversite kitaplığında eski gazetelere bakmaya kararlıydı. Üniversite kitaplıkları geç saatlere kadar açık kalıyordu. Öğrenmesi gereken bir şey vardı. Şişman adam ona, “Her gün üç dilde çıkan gazeteleri okuyorum,” demişti. “Altı ay önce bir adam öldürüldü. Ölümü bütün gazetelerin baş sayfasına geçti.”

Bourne gidip raflara bakarak altı ay öncesine ait gazeteleri aldı. Yakındaki boş bir masaya geçerek oturdu. Baş sayfalara bakmaya başladı. Dolar düşmüş, altın çıkmış, hükümetler türlü kararlar almışlardı ama manşetlere geçen bir öldürme olayı yoktu. Kalkıp daha sonraki gazeteleri alarak aramaya başladı. Fakat her sayfayı çevirişinde kapıldığı suçluluk ve kuşku hafifliyordu. Yoksa bu bir yalan mıydı? Zürih’teki şişman adam yalan mı söylemişti?

BÜYÜLEYİCİ LELAND MARSİLYA'DA ÖLDÜRÜLDÜ!

Kalın puntolar sayfada âdeta patladı. O anda gözlerinde bir acı duydu. Bu şiddetli sancı gözünden beynine yayıldı. Soluğunu tuttu. Hâlâ LELAND adına bakıyordu. Bu adamı biliyordu. Geniş alınlı, kalın kaşlı, elmacık kemikleri çıkık, irice burunlu, kır bıyıklı, ince dudaklı bir adam... O yüzü, o adamı tanıyordu. Onu rıhtımda bir pencereden atılan kurşunla öldürmüşlerdi. Elçi Howard Leland öğleden sonra beşte Marsilya'da bir rıhtıma ayak bastığı anda kafatası parçalanmıştı.

Leland'ın amiral olduğunu ve elçilik görevine başlamadan önce Deniz Kuvvetlerinin haber alma örgütünün başında bulunduğunu bilmesi için gazeteyi okumasına gerek yoktu. Leland, Fransa'nın Afrika ve Orta Doğu ülkelerine Mirage uçakları ve diğer silahları satmasına engel olmak için Paris'e gelmişti. Bunu da başarmış ve Akdeniz'in belirli yerlerindeki ilgili kimseleri çok kızdırmıştı. Onun bu işe karıştığı için öldürüldüğü sanılıyordu. Bu, başkalarına uyarı sayılacak bir cezalandırmaydı. Ölüm alıp satanların işlerine karışılmamalıydı.

Leland'ı öldüren ölüm satıcısına da büyük bir para verilmiş olacaktı. O adam olay yerinden uzaklaşıp bütün izleri gizlemişti.

Zürih. Bacakları olmayan adama gelen haberci. Falkenstrasse'deki kalabalık bir lokantadaki şişman adama gelen başka bir haberci.

Zürih ve Marsilya.

Jason gözlerini kapattı. Ağrı dayanılmayacak hal almıştı. Beş ay önce onu denizde bulup bir tekneye almışlardı. Bourne'un Marsilya'dan yola çıktığı sanılıyordu. Cinayetten sonra Marsilya'dan kaçmak için bir tekne kiralayıp Akdeniz'e açılmış olabilirdi. Her şeyi çok iyi anlıyordu. Kendisi Marsilya rıhtımında bir pencereden ölüm satmasa bunları nasıl bilebilirdi?

Gözlerini açtı. Can acısından düşünecek halde değildi ama yine de kesin bir karara vardı. Paris'te Marie St. Jacques'la buluşamazdı. Belki bir gün ona bir mektup yazar ve şimdi söyleyemeyeceği şeyleri anlatırdı. Kendisini bekleyen Marie'ye gitmeyecekti. Onun bir ölüm satıcısıyla ilgisi olmamalıydı.

Gözleri gazetenin tarihine ilişti: 26 Ağustos Perşembe, Bunu ömrünün sonuna dek unutmayacaktı. Fakat sonra birden durakladı. Bu işte bir tuhaflık vardı. Neydi o gün, perşembe mi? Ama perşembenin bir anlamı yoktu. Yirmi altı Ağustos? Hayır, bu tarih olamazdı! Bunu tekrar tekrar duymuştu. Washburn tuttuğu notları ona sık sık okumuştu.

"Seni yirmi dört Ağustos Salı günü, tam sabah sekiz buçukta kapıma getirdiler. Durumun... " .

Öyleyse 26 Ağustosta Marsilya'da değildi! Rıhtımda bir pencereden tüfekle ateş etmemişti. Marsilya'da ölüm satan, Howard Leland'ı öldüren o değildi. Şişman adam altı ay önce birinin öldürüldüğünü söylemişti. Ama bu tam altı ay değil, altı aya yakın bir süre önce olmuştu. Gözlerinin önündeki sisler dağılıyor, duyduğu acı hafifliyordu. Sevince benzer bir duyguya kapılmıştı. Kesin bir yalanı ortaya çıkarmıştı! Bu durumda başka yalanlar da olabilirdi!

Bourne saatine baktı. Dokuzu çeyrek geçiyordu. Marie kahveden çıkmış olacaktı. Kendisini Cluny Müzesinin basamaklarında bekliyordu. Gazeteleri yerlerine bırakıp telaşla salondan çıktı.

İlk kez kendisini karanlık dalgalardan kurtulmuş hissediyordu. O anda güneşe çıkmıştı. Kendisine bu aydınlığı veren kimseye erişmeliydi. Ona erişip kollarına almalı ve artık umut olduğunu söylemeliydi.

Kadının merdivende durduğunu gördü. Gözleriyle ağaçlıklı yolu araştırırken sabırsızlandığı, endişelendiği ve korktuğu belliydi. Görmek istediği kimsenin gelmeyeceğinden korkuyordu.

On dakika önce olsaydı Bourne buraya gelemezdi.

Marie onu görünce birden gözleri parladı ve gülümseyince yüzü aydınlandı. Bir an birbirlerine sarılıp kaldılar. Sonunda kadın, “Bekledim, bekledim,” diye fısıldadı. “Çok korktum, çok endişelendim. Bir şey mi oldu? İyisin ya?”

“İyiyim. Çoktandır bu kadar iyi olmamıştım.”

“Ne?”

Jason kadını omuzlarından tuttu. “Altı ay önce bir adam öldürülmüştü. Anımsadın mı?”

Marie'nin gözlerindeki mutluluk kayboldu. “Evet, anımsadım.”

Bourne, “Onu ben öldürmedim,” dedi. “Bunu yapmam olanaksızdı.”

Kalabalık Montpcrnasse Bulvarına açılan bir sokakta küçük bir otel buldular. Odalarına çıkıp kapıyı kilitleyince Marie, “Bir daha beni öyle bekletme,” diye mırıldandı. “Neredeyse çıldıracaktım. Birinin seni tanıdığını ve korkunç bir şey olduğunu düşündüm.”

“Kimsenin beni tanımadığını unutuyorsun.”

“Buna güvenme. Doğru değil bu. Steppdeckstrassede beni götüren katille birlikte dört adam vardı. Onlar sağ, Jason. Seni de gördüler.”

“Yok canım. Onlar boynunda, başında sargılar olan, topallayarak yürüyen, koyu renk saçlı bir adam gördüler. Sadece ikisi yanıma yaklaştı. İkinci kattaki adamla Guisan'daki domuz. Birincisi bir süre Zürih’ten ayrılamayacak. Çünkü yürüyemiyor ve sol eli de paralandı. İkincisinin gözleri de elektrik feneri yüzünden kamaştı.”

Marie'nin kafası hızla çalışıyordu. “Emin olamazsın." Adamlar oradaydı. Seni gördüler.”

Doktor Geoffrey Washburn ona saçların, yüzün ve kişiliğin değişeceğini söylemişti. “Tekrarlıyorum. Onlar gölgelerin içinde koyu renk saçlı bir adam gördüler. Oksijen kullanmakta usta mısın?”

“Hiç denemedim.”

“Öyleyse sabah bir dükkân bulurum. Montpamasse tam buna uygun bir yer. Sarışınların daha neşeli olduklarını söylerler, değil mi?”

Kadın onu süzdü. “Nasıl olacağını kafamda canlandırmaya çalışıyorum.”

“Değişik. Fazla değil ama yeterli sayılacak kadar değişik.”

“Belki sen haklısın. Haklı olduğunu umarım.” Marie onu yanağından öptü. “Şimdi bana olanları anlat. Nereye gittin? Altı ay önceki olayla ilgili ne öğrendin?”

“Tam altı ay önce olmamış. Onun için de adamı ben öldürmüş olamam.” Kadına bir daha onu göremeyeceğini düşünmesinin dışında her şeyi anlattı. Buna da gerek yoktu, çünkü Marie kafasından geçenleri sezmişti. “Tarihi böyle kesinlikle bilmeseydin benimle buluşmaya gelmeyecektin, değil mi?”

Bourne başını salladı, “öyle sanırım.”

“Bunu biliyorum. Hissettim. Kahveden çıkıp müzeye giderken bir dakika süreyle zorlukla soluk aldım. Boğulacak gibi oldum. Buna inanabilir misin?”

“İnanmayı istemiyorum.” “Ben de öyle ama oldu işte.”

Marie yatağa oturmuştu. Jason da tek koltuğu onun yakınına çekti. Uzanıp elini tuttu. “Buraya gelmemin doğru olup olmadığını hâlâ bilemiyorum... O adamı tanıyordum. Gözlerimin önünde yüzü belirdi. O öldürülmeden kırk sekiz saat önce Marsilya daydım!”

“Fakat onu öldüren sen değilsin.”

“Peki, neden oradaydım öyleyse? Neden cinayeti benim işlediğimi sanıyorlar? Tanrım, bu çılgınlık!” Gözlerinde acı beliren, adam koltuktan fırladı. “Ama unutuyorum. Benim de aklım başımda değil. Çünkü yılları... Bir ömrü unuttum.”

Marie kayıtsız bir tavırla konuştu. Sesinde acıma yoktu. “Yanıtlar sana gelecektir. Şu ya da bu kaynaktan ve sonunda da “Böyle bir şey belki hiç olmayabilir. Bir yerde bildiğim ve beni tanıyan insanlar var. Oh, Tanrım, belki de bir karım ve çocuklarım var. Bilemiyorum. Rüzgâra kapıldım, havada dönüp duruyor ve ayaklarımı yere basamıyorum. Hep havaya atılıyorum.”

Jason pencereye yaklaşıp Montparnasse'ın ışıklarına baktı.

“Havaya mı? Sen bir uçaktan atlamışsın.”

Bourne, ona döndü. “Sana bunu anlatmadım.

“Geçen gece uykunda konuştun. Yüzün kızarmıştı ve terliyordun. Sonunda yüzünü silmem gerekti. Yalnız sana bir şey söylemek istemedim. Bu konuda eğitilmemiştim. Anımsamana yardım edebilirim ama bilinçaltınla uğraşamam. Bunu sadece bir doktor yapabilir. Yardıma ihtiyaçn var sevgilim. Bir psikiyatri uzmanı...”

Bourne kapıldığı öfkeye anlam veremeyerek, “Hayır!” diye bağırdı. “Bunu yapmam. Yapamam.”

“Bana sadece nedenini söyle.”

Bourne bir an onu süzdükten sonra dönerek yeniden pencereden baktı. “Çünkü korkuyorum. Biri yalan söyledi ve buna ne kadar sevindiğimi sana anlatamam. Fakat ya başka yalan yoksa ya geri kalanı doğruysa? O zaman ne yaparım?”

“Yani bilmeyi istemediğini mi söylüyorsun?”

“O şekilde değil.” Adam doğrulup pencereye dayandı. Gözleri hâlâ aşağıda kalan ışıklardaydı. “Beni anlamaya çalış. Bir karara varmak için bazı şeyleri bilmek zorundayım... Fakat her şeyi değil. Belki de bir yanım geride kaldı ve kayboldu. İnsanın anımsamadığı şey de yok sayılır.” Maire'ye döndü birden. “Belki böylesinin daha iyi olduğunu anlatmaya çalışıyorum.”

“Sen kesin kanıt değil bilgi istiyorsun.”

“Bir yönü işaret eden okları istiyorum. Bunlar kaçmam gerekip gerekmediğini söyleyecek.”

“Sana söyleyecek... Ya biz ne olacağız?”

“Bu oklar sayesinde anlaşılacak. Bunu sen de biliyorsun.”

Kadın, “Öyleyse onları bulalım,” diye karşılık verdi. “Dikkatli ol. Bilmediğimiz şeylerle yaşayamazsın belki. Bunu içtenlikle söylüyorum.”

“Seninle yaşıyorum ve bu sözlerimde samimiyim.” Uzanıp Jason'un yüzüne dokundu. “Haydi gel. Ontario'da saat henüz akşamüzeri beş. Peter'e bürosunda erişebilirim. Hemen Treadstone'u araştırmaya başlayabilir... Bize de buradaki elçilikten birinin adını verebilir. Yardıma ihtiyaç duyarsak ona başvururuz.”

“Peter'e Paris'te olduğunu söyleyecek misin?”

“Bunu santral memuresinin sözlerinden anlayacaktır zaten ama otelden değil bir kulübeden arayacağım ve sakin davranacağım. Lyon'daki akrabalarım sıkıcı olduğu için birkaç gün Paris’te kalacağımı söyleyeceğim. Buna inanacaktır.”

“Peki, buradaki elçilikten birini tanır mı dersin?”

“Peter her yerde herkesi tanımayı âdet edinmiştir. Pek hoşa gitmeyen fakat yararlı huylarından biridir.”

Bourne paltolarına uzandı. “Sen telefon ettikten sonra yemek yeriz. İkimize de birer içki iyi gelir sanırım.”

Ertesi gün öğleden sonra bağa gözlüklü, uzun boylu, sarışın bir adam güneşte durup saatine baktı. Köşedeki telefon kulübesine girerek düğümlenmiş olan kordonu açtı. Bu düğüm telefonu kullanacak kimselere bozuk olduğunu açıklardı. Bu sayede de köşedeki kulübeye pek giren olmamış, bu numara işe yaramıştı.

Adam tekrar saatine baktı. Vakit gelmişti. Marie bankadaydı. Beş dakika içinde arayacaktı. Cebinden bozuk para çıkarıp telefonun üstüne koydu. Dışarıya bakarken camda kendi aksini gördü ve beğendi. O anda kendisini Montparnasse'daki dükkânının bir bölmesine sokup sarışın yapan berberin şaşkınlığını anımsadı! Telefon çaldı.

Marie St. Jacques, “Sen misin?” diye sordu. “Benim.”

“Büronun adını ve yerini mutlaka öğren. Bozuk Fransızcayla konuş. Birkaç kelimeyi yanlış söyle ki, Amerikalı olduğun anlaşılsın. Adama Paris’teki telefonlara alışamadığını da söyle. Sonra her şeyi sırala. Tam beş dakika sonra seni arayacağım. Talihin açık olsun.”

“Teşekkürler.” Jason konuşmayı kesti, sonra ezberlediği numarayı çevirdi.

“La Banque de Valois. Bonjour.”

Bourne, “Yardıma ihtiyacım var,” dedi. Marie'nin dediği gibi bozuk bir Fransızcayla konuşuyordu. “Kısa süre önce İsviçre'den bankanıza oldukça büyük bir para yolladım. Bunun gelip gelmediğini öğrenmek istiyordum.”

“Buna Kambiyo servisimiz bakar, efendim. Sizi bağlayayım.”

Bir çıtırtı oldu ve başka bir kadının sesi duyuldu. “Kambiyo servisi.”

Jason isteğini tekrarladı.

“Lütfen adınızı verir misiniz?”

“Adımı vermeden önce bankanın bir yetkilisiyle konuşmak isterim.”

Bir sessizlik oldu. “Peki efendim. Sizi müdür yardımcısı d'-Amacourt'a bağlıyorum.”

Mösyö d'Amccourt'un sekreteri yardıma pek yanaşmadı. Marie’nin tahmin ettiği gibi bankadakiler ihtiyatlıydılar. Bourne yine kadının öğrettiklerini söyledi.”Zürih’te Geminschaft Bankasından yollanan yedi rakamlı paradan söz ediyorum. Lütfen Mösyö d'Amacourt'u bağlayın. Çok az zamanım var.”

Bir sekreter daha fazla gecikmeye neden olamazdı. Bourne şaşkın müdür yardımcısının konuştuğunu duydu. “Size yardım edebilir miyim?”

“Siz d'Amacourt musunuz?”

Ben Antoine d'Amaourt'um. Kimin aradığını sorabilir miyim?”

“İyi! Bana Zürih’te adınızı vermeleri gerekirdi.” Bourne'un Amerikalı olduğu vurgusundan belliydi.

“Özür dilerim. Anlayamadım. İngilizce konuşmayı ister miydiniz?”

Jason, “Evet,” diyerek İngilizce devam etti. “Bu Tanrının belası telefon zaten yeterince canımı sıktı.” Adım Bourne. Jason Bourne. Sekiz gün önce Zürih’teki Gemeinschaft Bankasından dört buçuk milyon frankı transfer ettirdim. Bu işin gizli kalacağını söylediler.

“Bütün para işlerimiz gizli kalır, mösyö.”

“Çok iyi. Şimdi paranın gelip gelmediğini anlamak istiyorum.”

Bankacı, “Durumu bildirmem gerekiyor,” dedi “Telefonda bilmediğimiz kimselere bu tür bilgileri açıklayamayız.”

Marie haklıydı. Jason onun kurduğu tuzağın dayandığı düşünceyi anlamıştı. “Ben de öyle olduğunu umarım. Fakat sekreterinize söylediğim gibi acelem var. İki saat sonra Paris’ten ayrılacağım. Her şeyi yoluna koymak istiyorum.”

“Öyleyse bankaya gelmenizi önereceğim.”

Bourne konuşmanın istediği gibi gitmesine sevindi, “Bunu biliyorum. Geldiğimde her şey hazır olmalı. Büronuz nerede?”

“Birinci katta, mösyö. Arkada. Kontuarın gerisinde kalan orta kapı.”

“İşi sizinle halledeceğim, değil mi?”

“Nasıl isterseniz ama başka biri de...”

“Öfkeli Amerikalı, “Bana bakın, mister!” diye bağırdı. “Biz dört milyon franktan fazla paradan söz ediyoruz.”

“İşinizle ben ilgileneceğim, Mösyö Bourne.”

“İyi. Mükemmel. Şimdi saat 2.35. Tam 3'de orada olacağım.”

“Sizi bekleyeceğim, mösyö.”

Jason telefonu kapatıp bekledi ve birkaç saniye sonra zil çaldı. Hemen ahizeyi kaldırdı. “Adı d'Amacourt. Bürosu kontuarın gerisinde, orta kapı. Birinci kat.” Marie, “Anladım,” diyerek konuşmayı kesti.

Başına yüzünün bir yanını iyice kapatan geniş kenarlı şapka giymiş olan ince kadın bankanın girişindeki telefonu kapatıp çantasını açtı. Pudriyerini çıkararak dikkatle makyajını inceledi memnun kalmış olacak ki, pudriyeri yerine koyup çantasını kapattı ve birinci katın gerisindeki kontuarlara doğru yürüdü. Ortadakine yaklaşıp oradan bir form aldı ve zincire takılı tükenmez kalemle bir şeyler yazdı. Üç metre kadar geride şeflerin masaları vardı. Daha arkada da sekreter masaları bulunuyordu. Bunların gerisinde de beş kapı gördü. Ortadaki kapının üstünde 'M.A.R. D'AMACOURT' yazılıydı.

Eğer düşündüğü şey doğruysa her şey bir iki dakika içinde olacaktı. Eğer haklıysa Mösyö d'Amacourt'un nasıl biri olduğunu da görmeliydi. Jason'un erişip konuşması gereken adam oydu. Fakat bu konuşma bankada olmayacaktı. Düşündüğü oldu. D'Amacourt'un sekreteri kapının yanındaki masadan kalkarak not defteriyle büroya koştu. Otuz saniye sonra dışarıya çıkarak telefona sarıldı. Üç numara çevirdi. İçeriden birini arıyordu. Sonra not defterine yazdıklarını telefonda okudu. İki dakika geçti. D'Amacourt'un kapısı açıldı ve müdür yardımcısı eşikte belirdi. Beklenmedik bir gecikmeden dolayı endişelenmişe benziyordu. Orta yaşlı bir adamdı ve yüzü daha yaşlı duruyordu. Buna karşılık o genç gözükmek için elinden geleni yapmıştı. Seyrelen saçlarını dikkatle tarayarak çıplak başını gizlemişti aklı sıra. Altları iyice cepli gözleri iyi şaraba düşkünlüğü açıklıyordu. Etrafı araştıran bu soğuk gözler, onun fazla istekleri, olan ve

çevresine dikkat eden biri olduğunu belirtmekteydi. Havlar gibi bir sesle sekreterine emir verdi. Kadın iskemlesinde dönerek sakin davranmak için büyük çaba gösterdi.

D'Amacourt kapısını kapatmadan öfkeyle odasına döndü. Bir dakika daha geçti. Sekreter sağa bakıyor, bir şey bekliyordu. Sonra beklediğini görmüş olacak ki, rahat bir soluk alıp bir an gözlerini kapattı.

Sol tarafta kalan duvarda yeşil bir ışık belirmişti. Bir asansörün inmekte olduğu anlaşılıyordu. Birkaç saniye sonra kapı açıldı. Yaşlıca, şık bir adam elinde küçük bir kutuyla yaklaştı. Bu siyah kutu ancak adamın eli büyüklüğündeydi. Marie buna bakarken hem memnunluk duydu, hem de korku. Doğru saptamıştı. O siyah kutuyu iyi korunan bir odadaki gizli bir dosyadan çıkarmışlardı. Orada imza atıp bu kutuyu alan da son derece dürüst ve hiçbir öneri karşısında başı dönmeyecek yaşlıca bir memurdu. Adam d'Amacöurt'un kapısına doğru gitti. Sekreter onu karşılayıp hemen patronunun odasına soktu. Kendi çıkıp kapıyı da kapattı. Marie saatine göz attı. Bir kanıt kırıntısına daha ihtiyacı kalmıştı. Eğer kontuarın arkasına geçip sekreterin masasına yaklaşırsa bunu da elde edebilirdi. Kontuarın kapağını açıp telefonda konuşan resepsiyon memuruna boş gözlerle bakıp gülümsedi ve hafif sesle, “d'Amacourt,” diyerek doğru sekreterin yanına gitti. O anda Valois Bankasının kararlı fakat pek de akıllı olmayan bir müşterisine benziyordu.

Resepsiyoncu arkasından seslendi. “Lütfen, madam. Adınızı bildirmem gerekiyor...” Fakat Marie sert suratlı sekretere yaklaşmıştı bile. O da resepsiyonda gibi şaşırarak başını kaldırdı. “Evet? Size yardım edebilir miyim?”

“Kendisi toplantıda, madam. Randevunuz var mı?”

“Oh, tabii.” Marie yine çantasını açtı.

Sekreter, masasındaki listeye baktı. “Korkarım, bu saate kimseyi kaydetmemişim.”Valois Bankasının, şaşkın müşterisi, “Ah, tabii,” diye bağırdı. “Şimdi fark ettim. Randevum bugün değil yarındı!” Hemen dönerek kontuara doğru gitti. İstediği son kanıt kırıntısını görmüştü. Masadaki telefonun üstündeki tuşlardan biri yanıyordu. Demek adam sekreterine bir şey söylemeden doğrudan doğruya dışarıda bir yeri aramış konuşuyordu. Jason Bourne'un hesabına kesin, gizli talimat eklenmişti. Bunlar hesap sahibine açıklanmayacaktı.

Bourne saatine baktı. 2.49'u görünce Marie'nin neredeyse telefon edeceğini anladı. Birkaç dakika içinde yanıtı alacaklardı. Paketten bir sigara çekip yaktı. Yine saatine göz attı. Üçe sekiz yardı.

Sonra onları gördü. İyi giyimli üç adam hızla Rue Madeleine' de ilerlerlerken birbirleriyle konuşuyorlardı ama hepsi de ileriye bakıyordu. Jason ortadaki erkeği tanıdı. Johann adındaki adamdı.

Steppdeckstrasse'de altın çerçeveli gözlüklü katil, “Johann' a içeriye girmesini işaret et,” demişti Johann. Onu Zürih'ten getirmişlerdi, çünkü Jason Bourne'u görmüştü. Bundan da kimsede fotoğrafı olmadığını anladı.

Üç adam bankanın kapısına eriştiler. Johann ve sağındaki adam içeriye girdi. Diğeri kapanın yanında durdu. Bourne dönerek yine telefon kulübesine gitti. Dört dakika daha bekleyip Antoline d'Amacourt'u tekrar arayacaktı. Cebinden bozuk para çıkardı. Bu iki konuşmaya yeterdi.

“La Bangue de Valios. Bonjour.”

On saniye sonra telefondan d'Amacourt'un sesi geldi. Adam endişelenmişti. “Siz misiniz, Mösyö Bourne? Büroma gelmek üzere yola çıkacağınızı söylemiştiniz sanırım.”

“Ne yazık ki planımı birden değiştirmem gerekti. Sizi yarın ararım.” Kulübenin camından dışarıya bakarken bir arabanın bankanın tam karşısında durduğunu gördü. Bankanın kapısında bekleyen üçüncü adam arabaya başıyla işaret etti.

“Yapabileceğim bir şey var mı? Hesabınızı getirttim. Her şey hazır.”

Bourne, bundan kuşkum yok, diye düşünerek bu oyuna değdiği kanısına vardı. “Dinleyin. Hemen Londra'ya gitmem gerekiyor. Uçakla gidecek ve yarın sabah da döneceğim. Her şeyi yanınızda tutun olur mu?”

“Londra'ya mı, efendim?”

“Yarın ararım. Orly'e gitmek için bir taksi bulmam gerekiyor.” Telefonu kapatarak bankanın kapısını gözetledi. Yarım dakika geçmeden Johann ve arkadaşı koşarak dışarıya çıktılar, üçüncü adamla konuştular ve bekleyen arabaya bindiler.

Katillerin arabası şimdi Orly'e gidiyordu. Jason plaka numarasını ezberledi. Sonra ikinci numarayı çevirdi. Biri bankadaki telefonu kullanmıyorsa, Marie ilk çalışta cevap verirdi. Onun sesini duydu. “Evet?”

“Bir şey gördün mü?”

“Pek çok şey gördüm. Adamın d'Amacourt.”

Dükkânda dolaşıp bir reyondan diğerine gittiler. Fakat Marie hep dışarıya bakıyor Rue Madeleine'in karşı tarafındaki bankanın kapısını gözetliyordu.

Bourne, “Sana iki eşarp aldım,” dedi.

“Almamalıydın. Bunlar çok pahalı.”

“Saat dörde geldi. Adam şimdi çıkmazsa banka kapanana kadar işini bırakmayacak demektir.”

“Olabilir. Eğer biriyle buluşacak olsaydı, şimdiye dek çoktan çıkardı. Ama bunu bilmemiz gerekiyor.”

“Bana inan. Dostları şimdi Orly'de uçaktan uçağa koşuyorlar. Londra'ya gidecek uçaklardan birine binip binmediğimi de bilemezler. Çünkü hangi adı kullandığımı bilmiyorlar.”

“Zürih'ten gelen adamın seni tanıyacağına güveniyorlar.”

Beni değil topallayan koyu renk saçlı birini arıyor.” Marie kolunu yakalayarak onun sözünü kesti. Gözlerini karşıdaki bankaya dikmişti. “İşte orada! Yakası siyah kadife paltolu adam... d'Amacourt.”

“Onu gördüm. Seninle otelde görüşürüz.”

“Dikkatli ol. Çok dikkatli ol.”

Jason dükkândan çıktı. D'Amacourt sağa dönmüş, ağır ağır yürüyordu. Onda biriyle buluşacak telaşlı bir adam hali yoktu. Tam tersine salına salına giden, biraz da, tüyleri dökükçe bir tavuskuşuna benziyordu. Bourne trafik ışığına gelince karşıya geçip bankacının peşine takıldı. Bir blok kadar öyle gittiler. İleride pencereleri perdeli, kalın kapılı, erkeklerin kafa çektiği türden bir kahve vardı. D'Amacaurt'la orada sakin sakin konuşabilirdi. Jason adımlarını hızlandırıp bankere yetişti. Telefondaki gibi Amerikan vurgusuyla Fransızca konuştu. “Bonjur, Mösyö. Siz Mösyö d'Amacourt'dunuz, değil mi?”

Banker durdu. Soğuk bakışlı gözlerinde anımsadığı şey yüzünden korku belirdi. Tavuskuşu iyi dikimli paltosunun içine büzüldü. “Bourne?” diye fısıldadı.

“Arkadaşlarınızın kafaları iyice karışmıştır artık. Orly'de oradan oraya koşuyor ve belki de kendilerine yanlış bilgi verdiğinizi düşünüyorlardır...”

“Ne?” Korku dolu gözler irileşti.

Jason adamın kolunu tuttu: “Şuraya girelim. Konuşmamız yerinde olur sanırım.”

“Ben bir şey bilmiyorum! Sadece hesabın gerektirdiği şeyleri, yaptım. Bu işle ilgim yok!” “Sizinle ilk konuştuğumda böyle bir hesap konusunda bir şey söyleyemeyeceğinizi belirttiniz. Ama yirmi dakika sonra her şeyi hazırladığınızı söylediniz. Bu bilgi vermek sayılmaz mıydı? İçeriye girelim.”

Loş bir bölmeye geçerek oturdular. Jason, “Bir içki için,” dedi. “Buna ihtiyaçniz olacak.”

Banker soğuk bir tavırla konuştu. “Öyle sanıyorsunuz... Bir içki içerim.”

İçkiler hemen geldi. Banker vücuduna oturan paltosunun iç cebinden bir paket sigara çıkardı. Bourne, hemen kibritle onun sigarasını yaktı.

“Teşekkür ederim.” D'Amacourt sigaradan bir nefes çekip küçük kadehteki viskinin yarısını yuttu. “Konuşmanız gereken adam ben değilim. Bankanın sahibiyle konuşmanız daha uygun, ya da başkasıyla. Bilemiyorum, fakat bu işle benim ilgim yok.”

“Şunu açıklasanız.”

“Bazı şeyler ayarlanmıştı. Özel bir banka, hissedarları bulunan büyük bankalara kıyasla daha rahat çalışır.”

“Nasıl?”

“Belirli müşterilerin ve dost bankaların isteklerini daha kolaylıkla karşılarız. Borsada kayıtlı şirketler daha sıkı kontrol edilirler. Gemeinschaft da bizim gibi özel bir bankadır.”

“İsteklerde bulunan Gemeinschaft mıydı?”

“Ricalar... İstekler... Evet.”

“Valois'nın sahibi kim?”

“On, on iki erkek ve aileleri.”

“Bu durumda sizinle konuşmam gerekir, değil mi? Yani. Paris’te dolaşıp hissedarların peşine düşmem saçma olur.”

“Ben sadece bir müdür yardımcısı, bir görevliyim.” Adam içkisini bitirip sigarasını tablaya bastı ve bir yenisine uzandı.

“Hesapla ilgili nasıl önlemler alındı?”

“İşimi kaybedebilirim, mösyö.”

“Hayatını da kaybedebilirsin!” Jason bu sözlerin dudaklarından böylesine kolaylıkla dökülmesinden rahatsız oldu.

“Sandığınız kadar önemli biri değilim.”

Bourne karşısında oturan adamı süzdü. “Fakat sanmamı istediğin kadar da bilgisiz değilsin. Senin tipine her yerde rastlanır. Kılığından, saçını tarayışından, hatta yürüyüşünden belli bu. Fazla gururlanıyorsun. Senin gibi bir adam türlü şeyler bilmedikçe Valois gibi bir bankanın müdür yardımcılığına yükselemez. Sen sadece kendini kurtarmak için harekete geçersin. Şimdi bana önlemleri açıkla. Benim için hiç önemli olmadığını da bil. Anladın mı?”

D'Amacourt bir kibritle sigarasını yaktı. “Beni tehdit etmenize gerek yok, mösyö. Çok zengin bir adamsınız. Neden bana para vermiyorsunuz?” Sinirli sinirli gülümsedi. “Bu arada haklısınız. Birkaç soru sordum. Paris, Zürih değildir. Benim durumumda bir adam da kesin yanıt almasa bile bazı sözleri duymalıdır.”

Bourne arkasına yaslandı. “Uygun bir para söyle. Bu işi konuşalım.” •

“Ben makul bir insanım. Kararı değere göre verelim. Bunu; da siz saptayın. Dünyanın her yerinde minnettar kalan müşteriler, kendilerine akıl veren bankerlere borçlarını öderler. Sizi bir müşteri olarak düşünmek isterim.”

“Bundan kuşkum yok.” Bourne adamın küstahlığına şaşarak gülümsedi. “Demek iş rüşvetten karşılığa döndü. Özel öğüt ve hizmetlerin karşılığı. Peki, önlemler?”

“Zürih'den özel kuryeyle gelen parayla birlikte gizli bir fiş gönderilmişti.”

Jason, “Bir fiş mi?” diye onun sözünü kesti. Apfel'in bürosunda Koenig'in gelip bu sözü söylemesini anımsamıştı. “Bunu daha önce de duydum. Nedir bu fiş?”

“Aslında eski bir terim. XIX. yüzyılın ortasından kalma bir şey.O zamanlar büyük bankerler ve özellikle Rothschild ailesi dünyadaki paranın nereden nereye gittiğini bilmek isterlermiş.”

“Teşekkürler. Peki, bunun özelliği nedir?”

“Bu tür bir hesabın sahibi başvurduğunda parayla gelen kapalı zarf açılır ve bunda belirtilen önlemler uygulanır.”

“Peki, ben bir vezneye gidip banka cüzdanımı çıkarsam ve para istesem ne olur?”

“Para işini halledecek bilgisayarda çift yıldız belirir. O zaman görevli sizi bana yollar.”

“Beni sana yolladılar zaten. Santral senin büronu bağladı.”

“Bu bir rastlantı. Bu bölümde iki şef var. Onlardan biriyle konuşsaydınız o fiş dolayısıyla yine sizi bana yollarlardı. Çünkü ben onların amiriyim.

“Anlıyorum.” Aslında Bourne durumu pek kavrayamamıştı. Eksik bir bilgi vardı. Ancak bunu öğrenince her şeyi anlayacaktı.

“Bir dakika. Hesap bürona getirildiğinde senin o fişten haberin yoktu.”

Banker soruyu sezerek, “Bunu neden mi istedim?” dedi. “Biraz makul olun, mösyö. Kendinizi yerime koyun. Bir adam telefon ediyor. Adını söylüyor ve dört milyon franktan fazla paradan söz ediyor. Dört milyon. Yardım etmek için elinizden geleni yapmaz mısınız? Kuralları biraz çiğnemez misiniz?”

Jason onun sözlerini hiç şaşmadı. “İstekler. Bunlar nelerdi?”

“Önce bir telefon numarası vardı. Rehberde bulunmayan bir numara tabii. Orasını arayıp bu bilgiyi verecektim.”

“Numarayı anımsıyor musun?”

“Böyle şeyleri ezberlemeye dikkat ederim.”

“Bundan eminim. Numara neydi?”

“Kendimi korumam gerekiyor, mösyö. Bu numarayı siz nereden almış olabilirsiniz? Bu cevap istemeyen bir soru tabii.”

“Yani cevabın sende olduğunu söylüyorsun. Bu iş ortaya çıkarsa bilgiyi nereden aldım, peki?”

“Zürih'te aldınız. Birinin Bahnhofstrasse'deki en sert kuralları çiğnemesi ve aynı zamanda İsviçre'nin yasalarına karşı gelmesi için büyük bir para ödediniz.”

“O adamı buldum.” Gözlerinin önünde Koenig belirmişti.

“Zaten o bir suç işledi bile.”

“Gemeinschaft'da mı? Şaka ediyorsunuz.”

“Hiç de değil. Adı Koenig ve masası ikinci katta.”

“Bunu unutmayacağım.”

“Bundan eminim. Numara?” Jason bankerin verdiği numarayı bir kâğıt peçeteye yazdı. “Bunun doğru olduğunu nereden bilebilirim.”

“Makul bir güvenceniz var. Henüz para almadım.”

“Yeterli sayılır.”

“Bu arada bunun ikinci numara olduğunu söylemeliyim. İlk numara iptal edildi.”

“Bunu açıkla.”.

D'Amacourd öne doğru eğildi.

“Orijinal fişin fotokopisi parayı taşıyan kuryeyle birlikte geldi. Siyah bir kutuya konulup kapatılmıştı. Bunu baş kayıt memuru imza karşılığında aldı. Kutudaki kartı Gemeinschaft'ın ortaklarından biri imzalamıştı. Ayrıca İsviçreli bir noterin de imza ve damgası vardı. Emir basit ve açıktı. Jason Bourne'un hesabıyla ilgili bir durum olduğu zaman hemen Amerika'da bir yer aranacaktı. Fakat sonra New York numarası iptal edilmiş ve yerine Paris'te bir numara geçirilmişti.”

Bourne, “New York mu?” diye sordu. “New York olduğunu nereden biliyorsun?” “Telefonun bölge kodu belirtilmişti. Bu 212'ydi. Ben dış ülkelerle devamlı iş yaptığım için her gün Amerika ve diğer yerleri ararım.” Numaranın kalanı yok edilmiş ve sadece kod kalmıştı. “Yeni numarayı aradım. Bir kadınla konuştum. Ona Valois'nın müdür yardımcısı olduğumu ve Zürih'teki Gemeinschaft'ın talimatını uyguladığımı söyledim.” “Devam et.”

“Jason Bourne olduğunu söyleyen bir adamla konuştuğumu açıkladım. Bunun ne kadar önce olduğunu sordu. Birkaç dakika önce konuştuğumu söyleyince, neler istediğinizi merak etti. Fişte aslında, Paris değil, New York'u aramam gerektiğinin yazılmış olduğunu belirttim. Kadın bunu beni ilgilendirmediğini, o değişikliğin imzayla onaylandığını ileri sürdü. Valois’nin bir görevlisinin Gemeinschaft’ın talimatına karşı geldiğini Zürih'e bildirmemi arzu eder misiniz? Diye sordu.”

Jason, “Dur,” dedi. “Kimdi o kadın?”

“Hiç fikrim yok.”

“Yani konuşma sırasında kadın adını söylemedi mi? Sen de sormadın mı?”

“Fiş söz konusu olduğunda böyle iş görülür. Karşı taraf isim söylerse sorun yok ama söylemezse biz soramayız.”

“Fakat telefon numarasının değişmesini sormuşsun.”

“Bu sadece bir bahaneydi. Bilgi istiyordum. Dört buçuk milyon frank transfer etmiştiniz. Bu hatırı sayılır bir paraydı. Onun için de güçlü bir müşteri söz konusuydu. Hem onunla ilgili daha güçlü kimseler de olabilirdi... İnsan önce itiraz eder sonra kabule yanaşır. Yine cayar ve yine kabul eder. Böylece bir şeyler öğrenir. Özellikle karşı taraf endişeliyse... Kadının telaşlı olduğundan kuşkum yoktu.

“Ne öğrendin?

“Sizin tehlikeli bir adam sayıldığınızı.”

“Hangi bakımdan?”

“Bu açıklanmadı ama söylenen sözleri duyunca neden Surete'nin işe karışmadığını sordum. Kadının cevabı ilginçti. O Surete'nin İnterpol'ün çok ötesinde dedi.”

“Bundan ne sonuç çıkardın?”

“Bu çok karışık bir sorundu. Birkaç olasılık bulunduğu anlaşılıyordu ve en iyisi bunun gizli tutulmasıydı. Fakat sizinle konuşmaya başlayınca bir şeyi daha anladım.”

“Neymiş o?”

“Bana iyi para vermeniz gerekiyor, çünkü çok ihtiyatlı davranmak zorundayım. Sizi arayanlar da Surete'nin, İnterpol'ün ilişemediği kimseler

olabilir.”

“Bunu konuşacağız. O kadına bankaya gelmek üzere yola çıktığımı söyledin mi?”

“Yarım saat içinde bankada olacağınızı bildirdim. Kadın biraz beklememi söyledi. O sırada telefonla başkasını aradı mutlaka. Sonra geldi ve son talimatı verdi. Bir adam gelip sekreterimden Zürih'le ilgili bir işi sorana kadar sizi oyalayacaktım. Siz odamdan çıkınca da başımı sallayarak ya da hafif bir işaretle kim olduğunuzu belirtecektim. Adam geldi tabii ama siz gözükmediniz. Londra'ya uçacağınızı açıklayınca da gidip, veznenin ardında bekleyen adama durumu anlattım. Onu bana sekreterim gösterdi. Gerisini biliyorsunuz.”

“Beni tanımak istemeleri sana tuhaf gelmedi mi?”

“Bunu tuhaf bulmadım. Fiş söz konusu olduğu zaman insan tanımadığı birini telefonla arayabilirdi fakat doğrudan doğruya işe karışmam hiç de hoş değildi. Bunu da kadına söyledim.”

“Ne cevap verdi.”

Banker hafifçe öksürdü. “Temsil ettiği kimsenin bu işbirliğimi unutmayacağını söyledi... Anlaşılan onlar sizin nasıl biri olduğunuzu bilmiyorlardı.”

“Zürih'te beni gören biri bankana geldi.”

“Öyleyse arkadaşları onun gözlerine güvenemiyorlardı. Ya da gördüğü şeyin doğru olabileceğini sanmıyorlardı.”

“Neden böyle söylüyorsun?”

“Çünkü kadın sizi benim tanımlamamda ısrar etti, mösyö. Ben işe karışmamakta direndim. Çünkü fiş kurallarına göre buna gerek yoktu. Kadın hiç resminiz olmadığını ileri sürdü. Oysa bu kesinlikle yalandı, çünkü her pasaportta fotoğraf bulunur. Satın alınmayacak ya da kandırılmayacak bir göçmen bürosu memuru var mıdır? Hayır, onlar büyük bir hata yaptılar. Bu arada bir şeyi daha anladım. Bana bol para vermeniz gerekiyor.”

“Öyle mi? Neden?”

“Bu durumda pasaportunuzdaki adın Jason Bourne olmadığını anlıyorum. Kimsiniz, mösyö?”

Jason cevap yermeyerek elindeki kadehi çevirdi. Sonra, “Sana bol para ödeyebilecek biri,” diye mırıldandı.

“Bu tam anlamıyla yeterli. Siz sadece Bourne adlı bir müşterisiniz. Ben de çok dikkatli olmalıyım.”

“New York’taki o numarayı istiyorum. Onu sağlayabilir misin? Bunun için ayrıca para verebilirim.”

“Keşke olabilseydi ama bir olasılık görmüyorum.”

“Güçlü bir büyüteçle bakılınca fişin üstündeki karalanmış numara okunabilir.”

“Yok edildiğini söylerken karalanmış demek istemedim. Numara karttan kesilip çıkarılmıştı.”

“Öyleyse bunu Zürih'te biri almış.”

“Ya da yok edilmiş.”

Jason oradan ayrılmak için telaşlanıyordu.

“Son bir soru, Bu seninle ilgili. Ancak bu şekilde para alabilirsin.”

“Böyle bir soruyu hoş karşılarım tabii. Nedir?”

“Sana telefon etmeden Valois'ya gelsem, yine o numarayı araman gerekiyor mu?”

“Evet. İnsan fişe aldırmazlık edemez. Bunlar çok güçlü yönetim kurullarınca belirlenir. Buna uymamak kovulmaya neden olur.”

“Peki, paramızı nasıl alacağız?”

D'Amacourt dudaklarını büzdü. “Bir yolu var. Parayı sizin yerinize başkası çekebilir. Elinde noterden tasdikli vekâletname bulunan bir avukat. O zaman ben bir şey yapamam tabii.”

“Ama yine de telefon etmen gerekir, değil mi?”

“Zamanı iyi ayarlayabiliriz. Valois'le devamlı iş yapan bir avukat, transfer edilmiş bir paraya karşılık bankanın tasdikli, hamiline yazılmış çekler hazırlamasını isteyebilir. Günümüzde bu tür hamiline olan tasdikli banka çekleri çok kullanılıyor. Bir kurye avukatın mektubuyla gelir. Yıllardır yanımda çalışan, güvenilir bir memur olan sekreterim de işlerin en fazla olduğu bir saatte bu çekleri onaylamam ve mektubu da parafe etmem için bana getirebilir.”

“Tamam! Kurye elinde çantayla bankadan çıkarken ben o numaraya telefon ederim.”

Bourne, “Bu arada imzalayacağın başka belgeler de vardır kuşkusuz,” dedi.

“Paris'te önereceğin bir hukuk firması ya da belirli bir avukat var mı?”

“Evet, böyle biri aklıma geldi. Kendisi on bin franka bu işi görür.”

“Çok para.”

“Hiç de değil. Eskiden yargıçtı. Saygıdeğer bir adam.”

“Ya sen? Senin istediğini de bilmeliyim.”

“Ben makul bir insanım ve karar sizin”

“Korkunç!”

“Sizin yapmış olduğunuz şey neyse o da öyle, Mösyö Bourne.”

Marie pencerenin önünde oturmuş, akşamüzeri güneşinin vurduğu Montparnasse'a bakıyordu.

“Gizli fiş... Demek bu numaraya başvurmuşlar.”

Jason kadehine içki koyarak gidip yatağa oturdu. “Seni etkileyebilirim. Bunun geçmişini biliyorum. Duymak ister misin?”

“Gerek yok. Nereden kaynaklandığını ve ne demek olduğunu biliyorum. Sadece bir şok oldu. Hepsi bu kadar.”

“Neden? Böyle bir şey beklediğini sanıyordum.”

“Bu işlemi değil, sonucu bekliyordum. "Fiş sadece Avrupa’daki özel bankalarca kullanılır. Amerika, Kanada ve İngiltere yasaları bunu yasaklamıştır.”

Bourne bankerin sözlerini anımsadı. “Bu güçlü yönetim kurullarınca belirlenirmiş. D'Amacourt öyle söyledi.”

Marie dönerek ona baktı. “Doğru söylemiş. Anlamıyor musun? Senin hesabına bir not eklenmiş olduğunu biliyordum. Birinin bu bilgiyi vermek için rüşvet yediğini sanıyordum. Bu olağanüstü bir şey sayılmazdı. Ama şimdiki durum değişik. Zürih’teki o hesap açıldığı zaman buna o fiş, eklenmiş. Belki de hesap açılırken bunu yaptıklarını sen de biliyordun.”

“Treadstone Yetmiş Bir.”

“Evet. Bankanın sahipleri Treadstone'la işbirliği yapıyorlardı. Hem belki sen de bu durumun farkındaydın.”

“Fakat biri para yedi. Koenig. New York numarasının yerine başkasını geçirdi.”

“Çok iyi para aldığından emin olabilirsin. Bu yüzden on yıl bir İsviçre hapishanesinde yatabilir.”

“On yıl mı? Çok sert bir ceza.”

“İsviçre yasaları da serttir. Ona küçük bir servet vermiş olmalılar.”

Bourne, “Carlos,” diye mırıldandı. “Carlos... Neden? Onun için ne anlama geliyorum? Bunu durmadan kendime soruyorum. Adı tekrarlıyorum. Aklıma hiçbir şey gelmiyor. Sadece...”

“Fakat bir şey var.” Marie doğrulup oturdu. “Ne oldu, Jason? Ne düşünüyorsun?”

“Bilemiyorum. Belki korku... Öfke, endişe... Bilemiyorum.” -

“Zamanla anımsayacaksın. Port Noir'daki doktor arkadaşın haklı. Bazı şeyler geçmişi anımsamanı sağlayacak”

“Biliyorum.” Jason içkisini içti.

“Sevgilim, Boulevard Saint Germain'de ünlü bir kitapçı var. Dükkânın bir katı eski dergilere ayrılmış. Binlerce dergi. Kitapçı, bir kütüphane memuru gibi bunları sıraya dizmiş. İçindeki konuların alfabetik listelerini yapmış. O listede Carlos'un olup olmadığını anlamak isterim. Bunu yapar mısın?”

Bourne göğsündeki şiddetli acının farkındaydı. Bunun yaralarıyla ilgisi yoktu. Bu acıya korku neden oluyordu. Kadına baktı.

“Sorbonne'da da eski gazeteler vardı. Onlardan biri beni çok mutlu etti. Ama sonra düşündüm.”

“Bir yalan ortaya çıktı. Önemli olanı da buydu.” Fakat biz artık bir yalan aramıyoruz, değil mi?

“Hayır, biz gerçeği arıyoruz. Bundan korkma, sevgilim. Ben korkmuyorum.”

Jason ayağa kalktı.

“Pekâlâ. Saint Germain'e gideceğiz. Bu arada elçilikteki adamı ara.” Cebinden bankadan hızla uzaklaşan arabanın plaka numarasıyla fişe kayıtlı

telefon numarasını yazdığı kâğıt peçeteyi çıkardı.

“İşte d'Amacourt'un verdiği telefon. Bu da söylediğim arabanın plakası. Bakalım, senin elçilikteki görevli bir şeyler öğrenebilecek mi?”

Marie telefona gitti. “Adamın adı Dennis Corbelier. Peter onu Paris saatiyle öğle üzeri arayacağını söyledi. Kendisine güvenebileceğimi ve elçilikteki bütün ataşeler kadar bilgili olduğunu belirtti.”

“Peter onu tanıyor değil mi? Yani kendisi listeden bir isim değil... “

“Toronto Üniversitesinden sınıf arkadaşıymış. Onu buradan arayabilirim değil mi?”

“Tabii. Yalnız nerede olduğunu söyleme.”

Marie ahizeyi kaldırdı. “Ona da Peter'e söylediğim şeyi anlatırım. Bir otelden diğerine gittiğimi fakat henüz birinde karar kılmadığımı ileri sürerim.” Santralden bir dış hat istedi ve on beş saniye sonra Kanada elçiliğinden ataşe Dennis Corbelierle konuşuyordu. Kadın hemen konuya girdi. “Peter, size yardıma ihtiyacım olduğunu söylemiştir herhalde.”

Corbelier, “Daha da fazlasını söyledi,” diye cevap verdi. “Her şeyi anladığımı iddia edemem'. Fakat bir fikir edindim. Sizin Zürih'ten geldiğinizi açıkladı. Anlaşılan günümüzde para dünyasında türlü numaralar çevriliyormuş.”

“Her zamankinden daha fazla. İşin kötüsü kimse bu işleri kimin çevirdiğini söylemek istemiyor. Sorunum da bu.”

“Nasıl yardım edebilirim?”

“Elimde bir Paris telefon numarasıyla bir de plaka numarası var.. Telefon rehberde kayıtlı değil. Orasını ararsam bir tatsızlık olabilir.”

“Onları bana verin. Önemli yerlerde birkaç dostumuz bulunuyor. Genellikle uyuşturucularla ilgili bilgi değiş tokuşu yaparız ama başka şeylere de bakarız. Neden yarın benimle akşam yemeği yemiyorsunuz? Öğrenebildiklerimi anlatırım.”

“İsterdim ama yarın uygun değil. Eski bir arkadaşımla buluşacağım. Belki başka bir zaman.”

“Peter üstelememekle budalalık edeceğimi, olağanüstü bir kadın olduğunuzu söyledi.”

“Peter çok iyidir. Siz de öylesiniz. Yarın öğleden sonra ararım.”

“Peki. Ben bu işlere bakarım “ Marie teşekkür edip telefonu kapatarak saatine baktı. “Üç saat sonra Peter'i arayacağım. Sakın unutturma.”

“Onun bu kadar kısa sürede bir şeyler bulabileceğini sanıyor musun?”

“Evet. Peter dün gece Washington'u aramakla işe başladı. Corbelier'nin söylediği gibi, biz bilgi değiş dokusu yaparız. Senin istediğin bilgiye karşılık ben bir başkasını veririm.”

“Bu biraz vatan hainliğine benziyor.”

“Hiç de değil. Biz roketlerle değil parayla uğraşıyoruz. Yasalara aykırı şekilde ortada dolaşan ve aleyhimize kullanılan paradan.”

“Sözümü geri aldım.”

“Yarın sabah ilk iş d'Amaeourt'u görmeliyiz. Kaç para çekeceğine karar ver.”

“Hepsini.”

“Hepsini mi?”

“Öyle. Sen Treadstone'un başında olsan ve şirket hesabından altı milyon frankın yok olduğunu duysan ne yaparsın?”

“Anlıyorum.”

“D'Amacourt tasdikli banka çekleri vermeyi önerdi. Bunlar nama değil, hamiline ödenecek.”

“Olmaz. O çeklerden birinin numarası sahtekârlık olduğu iddiasıyla bütün bankalara bildirilebilir. Çeki bir bankada bozdurmaya kalınca da para alamazsın.”

“Bankacı akıllı. İki taraftan da para kazanacak. Ne yapacağız?”

“Ondan çek değil açık senet al. Senetleri bozdurmak çok daha kolaydır.”

Jason uzanıp onun yüzünü okşadı. “Akşam yemeğini hakkettin.”

Kadın onun elini tutup elini tutup yanağına dayayarak, “Önce yemek,” diye mırıldandı. “Sonra Saint Germain'deki kitapçıya gidelim.”

Raspail Bulvarındaki lokantadan çıkarak Rue Vaugirard'daki telefon santraline gittiler. Memur, Marie'ye, “Şimdi hatlar pek dolu değil,” dedi. “Birkaç dakika sonra verdiğiniz numarayla konuşabileceksiniz. 12 sayılı kulübeye girin lütfen.”

Kulübeye yaklaşıp birer sigara yaktıkları sırada zilin çaldığını duydular. Marie hemen içeriye gidip ahizeyi kaldırdı.

Bourne bir dakika sonra onun duvara yapışıp kaldığını ve bembeyaz kesildiğini görünce şaşırdı. Marie bağırıyordu. Çantası yere düşmüş, içindekiler etrafa saçılmıştı. Kulübeye daldı, çünkü kadın bayılmak üzereydi.

“Ben Marie St. Jacques. Paris’ten arıyorum, Lisa. Peter telefonumu bekliyordu “

“Marie? Oh, Tanrım...” Sekreterin sesi kesildi. Arkada birileri konuşuyordu. Sonra başkası aldı telefonu.

“Marie, ben Alan.” Şubenin müdür yardımcısıydı. “Hepimiz Peter'in bürosundayız.”

“Ne var, Alan? Fazla vaktim yok. Kendisiyle konuşabilir miyim?”

Bir sessizlik oldu. “Keşke bunu sana başka türlü açıklayabilseydim. Peter öldü, Marie.”

“Ne.”

“Polis birkaç dakika önce aradı. Şimdi buraya gelecekler.”

“Oh Tanrım, öldü mü? Ne oldu?”

“Biz de bunu anlamaya çalışıyoruz. Defterine kaydetmiş olduğu bugünkü randevulara bakıyoruz. Ama masasında bir şeye dokunmamamız da, söylendi. Yalnız masada bir not vb. olabilir.”

“Alan! Bana ne olduğunu anlat!”

“Bunu bilemiyoruz. Hiçbirimize yapmakta olduğu şeyi açmadı. Sadece bu sabah onu Washington'dan ve New York’tan aradıklarını biliyoruz". Öğleüzeri Lisa'ya havaalanına gidip birini karşılayacağını söylemiş. Ama isim vermemiş. Polis bir saat önce onu yük için kullanılan tünellerden birinde bulmuş. Korkunç bir şey. Onu vurmuşlar... Boğazından vurmuşlar... Marie? Marie?”

Gözleri çukura kaçmış, kır sakalı uzamış, yaşlı adam topallaya topallaya karanlık günah çıkarma bölmesine girdi. “Angelus Domini,” dedi.

Kapüşonlu siluet, “Angelus Domini Tanrının çocuğu,” diye fısıldadı. “Günlerin rahat mı?”

“Günlerim sona ermek üzere ama rahat ediyorum.”

“İyi. Zürih?”

“Guisan Ouai'deki adamı buldular. Yaralanmış. Verbrecherwelt'in tanıdığı bir doktora başvurmuş. Sert şekilde sorguya çekilince kadına saldırmaya kalktığını itiraf etti. Kabil kadını almak için gelmiş. Onu Kabil vurmuş.”

“Demek kadınla Kabil arasında bir anlaşma varmış.”

“Guisan Ouai'deki adam öyle düşünmüyor.”

“O budalanın biri. İcabına bakılsın. Kabil elden kaçıp gidiyor ama kadın öyle değil. Onun Ottowa’da tanıdıkları var. Kadınla temas edeceklerdir. Biz kadını tuzağa düşürüp Kabil'in peşine takılacağız. Kalem ve kâğıdın hazır mı?”

“Evet, Carlos.”

Bourne kesik kesik soluk alan kadını telefon kulübesindeki küçük tabureye oturttu.

“Onu öldürdüler... Onu öldürdüler. Tanrım... Ben ne yaptım?”

“Sen bir şey yapmadın. Buna neden olan benim. Bunu kafana sok.”

“Jason, korkuyorum. Peter çok uzaktaydı... Ve onu öldüler!”

“Treadstone mu?”

“Başka kim olabilir? Onu Washington ve New York’tan aramışlar. Biriyle buluşmak için havaalanına gitmiş ve orada öldürülmüş.”

“Nasıl?”

“Oh, Tanrım.” Marie'nin gözleri yaşarmıştı. “Boynundan vurmuşlar,” diye fısıldadı. Bourne birden yerini saptayamadığı bir acı duydu. Nedenini bilemeden konuştu. “Carlos.”

“Ne?” Marie ona bakakaldı. “Ne dedin?” Adam, “Carlos,” diye tekrarladı. “Boğaza sıkılan bir kurşun. Carlos.”

“Ne söylemeye çalışıyorsun?”

“Bilmiyorum.” Kadını kolundan tuttu. “Buradan gidelim.” İyi misin? Yürüyebilecek misin?”

Marie gözlerini kapatıp derin bir soluk aldı. “Evet.” “Bir yerde bir içki içelim. Buna ikimizin de ihtiyacı var. Sonra Saint Germain'deki kitapçıyı bulacağız.”

Listede Carlos'la ilgili yazı bulunan üç eski dergi adı vardı. Üç yıl önce çıkmış olan Potomjac'la iki tane de Le Globe. Bunları alıp bir taksiyle döndüler. Otelde yazıları okudular. Marie yatağa uzanmıştı. Jason da pencerenin yanındaki koltukta oturuyordu.

"İşte burada." Kadının yüzünde de, sesinde de korku vardı. "Oku."

"Carlos ve çetesinin özellikle acımasız bir şekilde can aldıkları söylenmektedir. Tabancayla gırtlağa ateş edilmekte ve çoğu zaman kurban büyük acı çekerek ölmektedir. Bu ceza, katilin istediği sadakati göstermeyen ya da onun kurallarına uymayanlara uygulanmaktadır. Yine Carlos, istediği bilgiyi vermeyen kimseleri de böyle öldürüyor..."Marie daha fazla okuyamadı ve sırtüstü yatıp gözlerini kapattı. "Peter onlara bir şey söylemedi ve bu yüzden öldürüldü. Oh, Tanrım..."

Bourne, "Bilmediği bir şeyi söyleyemezdi ki," dedi. "Fakat sen biliyordun!" Marie gözlerini açarak tekrar doğruldu.

"Sen boğaza ateş edildiğini biliyordun. Bunu söyledin!"

"Söyledim. Biliyordum. Sana açıklayabileceğim başka şey yok."

"Fakat nasıl?"

"Keşke buna cevap verebilseydim ama olmuyor."

"Bir içki içebilir miyim?"

"Tabii." Jason konsolun üstündeki şişeyi alıp bardaklara viski koydu. "Buz ister misin? Telefon edebilirim."

"Yok. Buz çabuk gelmez." Dergiyi yatağa atarak adama döndü. "Çıldırıyorum."

"Böylece bana katılıyorsun."

"Sana inanmak istiyorum. Sana inanıyorum. Ama ben... ben"

Bourne, "Fakat emin olamıyorsun," diye onun sözlerini tamamladı. "Tıpkı benim gibi." Bardağı uzattı. "Ne söylememi istersin? Ne söyleyebilirim? Carlos'un adamlarından biri olduğumu mu? Carlos'a karşı mı geldim? İdam biçimini bu yüzden mi biliyorum?"

"Yeter!"

"Ben de sık sık kendime bunu söylüyorum: Yeter! Ortaya çıkan bir yalan bununla ilgili on soruya neden oluyor.Tıpkı uzun süre sarhoş olduktan sonra

ayılmışa benziyorum. Kiminle dövüştüğümü, kiminle seviştiğimi ya da... Allah kahretsin kimi öldürdüğümü bilmiyorum.”

“Hayır... Sen... Kendinsin. Bunu benden alma.”

“Almayı istemiyorum. Bunu kendimden almayı da istemiyorum.” Jason, gidip koltuğa oturarak yüzünü pencereye doğru çevirdi.

“Bu öldürme yöntemini biliyordum. Tıpkı Hovvard Leland' ı bildiğim gibi. Bunu bir yerde okumama bile gerek kalmadı. Şu yazıya bak. Al oku. Yazının başlığı da 'Efsane mi, Canavar mı?'

“ Şaşıran Marie dergiyi alıp ışığa doğru dönerek içinden okudu.”

EFSANE Mİ, CANAVAR MI?

On yıldan daha uzun bir süreden beri Paris, Tahran, Beyrut, Londra, Kahire, Amsterdam gibi çeşitli kentlerin arka sokaklarında 'Carlos' adı fısıldanıyor. Onun en azılı terörist olduğu ve siyasi ideolojilere aldırmadan sadece cinayetle ilgilendiği söyleniyor. Bazen Filistin Kurtuluş Örgütü ve Baader-Meinhof gibi şiddet yanlısı radikal örgütler hesabına çalıştığı biliniyor. Carlos'un bu işleri para karşılığı yaptığı, işlediği cinayetlerin masrafını, işin değerini ve kazancını bir hesap uzmanı gibi saptadığı da ileri sürülmektedir. Cinayet karmaşık bir iştir ve Carlos bunun değerini bilen bir katildir.

Carlos'un asıl adı İlich Ramirez Sanchez'dir. Kendisinin Venezualalı Marksist bir avukatın oğlu olduğu bilinmektedir. Babası Vladimir, İlych Lenin'e olan sevgisi yüzünden oğluna İlich adını vermiş ve onu eğitim görmesi için Rusya'ya yollamıştır. Buna Rusların Novrograd merkezlerindeki casusluk eğitimi de dahildir. İşte bundan sonra gerçekler bir sis arkasında kalıyor, Carlos'la ilgili söylentiler, iddialar ortaya çıkıyor.

Söylentilere göre, Kremlin'de yabancı öğrencileri casuslukta kullanan komite İlich Sanchez’in içyüzünü anladığı için onu istememiştir. Sanchez her şeyin iyi sıkılan bir kurşun ya da patlayan bir bombayla halledileceğini sanan bir akıl hastasıydı. Onu Caracas'a geri yollayıp aileyle olan bağlar kesilmiştir. Moskova' nın böyle reddettiği ve Batı'dan da nefret eden Sanchez, bunun üzerine kendi dünyasını kurmaya kalktı.

Bu dünyada en üstün lider olacaktı. Siyasi inançları bulunmayan ve hizmetlerinden türlü değişik siyasi müşterinin yararlanacağı bir katil olmaktan daha uygun bir iş düşünebilir miydi?

Burada portre yine daha belirgin hal alıyor. Anadili İspanyolca dışında Rusça, Fransızca, İngilizce ve daha başkalarını bilen Sanchez, Rusya'daki eğitiminden yararlanarak işinde daha usta oldu. Her türlü silah ve patlayıcıyı kullanmasını biliyordu. Hazırdı artık. Kendisine merkez olarak Paris'i seçerek çevreye, haber saldı. Başkalarının cesaret edemeyeceği cinayetleri işleyecek bir adam kiralanmayı bekliyordu.

Yine portre gölgeleniyor. Çünkü İlich'in doğum kâğıdı filan bulunamamaktadır. Carlos kaç yaşındadır? Şimdiye dek kaç cinayet işlemiştir? Bunlardan hangileri hayal, hangileri gerçektir. Caracas'da kalan gazeteciler ülkede İlich Ramirez Sanchez adında birinin doğum kaydını bulamamışlardır. Öte yandan Venezuella'da binlerce Sanchez, yüzlerce Ramirez Sanchez bulunmaktadır. Fakat ilk adı İlich olan biri ortaya çıkarılamamıştır. Bu ad daha sonra mı eklenmiştir, yoksa Carlos'un çok dikkatli davrandığının sadece bir kanıtı mıdır? Katilin otuz beş, kırk yaşlarında olduğu sanılmaktadır. Fakat kimse gerçeği bilmemektedir.

Carlos'un çok büyük bir örgüt kurduğu ve çalışma konusunda tam anlamıyla kapitalist gibi davrandığı da anlaşılmaktadır. Carlos kendisine ihanet edenleri hemen öldürtmektedir. Bu arada Başkan Kennedy'yi Dallas'ta vuranın da o olduğu ileri sürülmektedir. Bu efsanenin çok somut yanları vardır. Carlos kan dökmekten hoşlanan gerçek bir canavar olabilir.

Marie dergiyi bıraktı. "İstediğin nedir?"

Jason pencereden döndü. "Bitirdin mi?"

"Evet."

"Beni tuzağa düşürmeni istiyorum. Beni yakalamalısın. Soru sor. O yazıda geçen şeylerle ilgili bir sözü, bir kenti, herhangi bir şeyi söyle. Bakalım, ne cevap vereceğim? İçimden nasıl bir şey gelecek?"

"Sevgilim bu bir şeyi kanıtlamaz ki..." .

Jason, "Dediğimi yap!" diye emretti.

"Peki." Marie dergiyi aldı. "Beyrut."

“Elçilik. Kendine Ataşe süsü veren CIA ajanı yolda vurularak öldürüldü. Üç yüz bin dolar.”

Marie ona baktı, “Anımsıyorum...”

Jason, “Ben anımsamıyorum,” diye cevap verdi. “Devam et.”

Kadın yine dergiye baktı. “Baader Meinhof.”

“Stuttgart Regensburg. Münih. İki öldürme ve bir kaçırma. Baader hesabına. Paraları...” Bourne birden durup şaşkınlıkla fısıldadı. “Amerikan kaynakları Detroit... Wilmington, Delaware.”

“Jason, bunlar ne... “

“Lütfen devam et.”

“Sanchez.”

“Adı İlich Ramirez Sanchez. O Carlos.”

“Neden İlich?”

Bourne durakladı. Gözleri şaşkındı. “Bilmiyorum.”

“Bu Rus adı. İspanyol değil. Annesi Rus muydu?”

' “Hayır... Evet. Annesi Rus olmalı. Öyle sanırım. Bilmiyorum.”

“Novrograd.” -

“Casusluk merkezi. Sanchez oradan mezun oldu.”

“Jason bunu dergide okudun!”

“Okumadım! Lütfen devam et.”

Marie'nin gözleri yazıya gitti. “Tahran.”

“Sekiz cinayet. Bunları Humeyni'yle Filistin Kurtuluş üslendi. Ücret iki milyon. Kaynak, Güneybatı Rusya bölgesi.”

“Paris.”

“Bütün anlaşmalar Paris’te yapılıyor. Cinayet kontratları.”

“Kimin anlaşmaları? Kimin cinayet kontratları?”

“Sanchez'in... Carlos'un.”

“Carlos mu? Bunlar onun anlaşmaları... Cinayetleri. Bunların seninle hiçbir ilgisi yok.” Bourne sersemlemiş gibi, “Carlos'un cinayetlerinin benimle ilgisi yok,” diye fısıldadı.

“İşte söyledin, Jason. Bunların seninle ilgisi yok.”

“Hayır! Bu doğru değil!” Jason bağırıyordu. “Bizim anlaşmalarımız.”

“Sen ne dediğinin farkında değilsin!”

“Bilmeden karşılık veriyorum! Bu yüzden Paris'e geldim!” Dönüp pencereye gitti.

“Biz bir yalanı değil gerçeği arıyoruz. Anımsadın mı? Belki bulduk. Belki bu oyun bunu ortaya çıkardı.

“Yeter Jason! Ne yapmaya çalışıyorsun? Bana Carlos olduğunu mu söylemek istiyorsun?”

“Tanrım, hayır. Carlos beni öldürmek istiyor ve Rusça konuşmadığımı da biliyorum.” “Öyleyse ne?”

“Belki de ben Carlos'a ihanet etmiş biriyim. Durumu ancak bu şekilde açıklayabilirim. İşte bu yüzden beni öldürmek istiyor.”

Marie, “Anlamsız!” diye bağırdı. “Elinde küçük bir delil bile yok.” Keşke bu doğru olsaydı. Bu istediğin gibi bir kimlik değil, fakat Tanrı biliyor ya, her gün içinde kör gibi dolaştığın labirentten çok daha iyi. Her şey bundan iyi olurdu sanırım.” Durdu.

“Keşke doğru olsaydı. O zaman biz Paris’te olmazdık.”

“Ne?”

“İşte işin bu bölümü gerçeklere uymuyor, sevgilim. Sandığın gibi Carlos'a kalleşlik etmiş ve ondan korkan biri olsaydın, asla Paris'e gelmezdin. Parayı Zürih’te alır kaçardın. Ama sen bunu yapmadın. Tam tersine Carlos'un inine geldin. Korkan ya da suçlu olan bir erkek bunu yapmazdı.” “Yapılacak başka bir şey yoktu. Gerçeği anlamak için Paris'e geldim.”

“Öyleyse kaç. Sabah parayı alacaksın. Sana... Bize engel olan bir şey yok. Bu çok basit.” Marie dikkatle onu süzüyordu.

Jason ona bakıp arkasını döndü. Konsola gidip bardağına içki koydu. Kendini savunmak ister gibi, “Hâlâ Treadstone var,” dedi.

“Bu Carlos'dan daha mı önemli? Bir zamanlar sevdiğim erkek Treadstone tarafından öldürüldü. Kaçmamız, yaşayabilmemiz için çok önemli bir neden bu.”

Bourne, “Onu öldürenlerin ortaya çıkarılmasını istersin sanırım,” diye söylendi. “Bunun hesabını vermelerini istersin.”

“Bunu çok istiyorum fakat başkaları onları bulabilir. Daha önemli şeyler var. İntikam da listemin başında değil. Listenin başında biz... Sen ve ben varız. Yoksa bu yalnızca benim kararım... Benim duygum mu?”

Erkek elindeki kadehi sıkarak ona baktı. “Böyle olmadığını biliyorsun,” diye fısıldadı. “Seni seviyorum.”

Marie, “Öyleyse kaçalım,” diyerek ayağa fırladı. Erkeğe doğru bir adım attı. “Her şeyi unutup mümkün olduğunca çabuk kaçalım!” “Sadece sen ve ben.” Kafası sisleniyordu yine. Bu sis onu boğuyordu.

“Biliyorum. Biliyorum. Fakat düşünmem gerekiyor. Öğrenmem gereken, anımsamam gereken o kadar çok şey var ki...”

“Bunlar neden bu kadar önemli?”

“Bilemiyorum. Bunu şimdi sorma.”

“Şimdi olmazsa ne zaman sorayım? Hep bu koşullarda mı yaşayacağız?”

Jason birden, “Yeter!” diye küfrederek kadehi tahta tepsiye vurdu.

“Kaçamam! Bunu yapamam! Burada kalmam ve her şeyi öğrenmem gerekiyor!”

Marie koşup ellerini onun omuzlarına dayadı. Sonra yüzündeki terleri sildi. “İşte söyledin. Kendini duydun mu sevgilim? Kaçamazsın, çünkü bu işe yaklaştıkça çıldıracak gibi oluyorsun. Kaçacak olursan daha beter hale geleceksin. Gerçek bir yaşamın olmayacak Bir kâbusta yaşayacaksın. Bunu biliyorum.”

Jason eğilip onun yüzüne baktı. Yanağına dokundu, “Öyle mi?”

“Tabii. Fakat bunu benim değil, senin söylemen gerekiyordu. Bunun için seni zorladım. İşin garibi de, isteseydin ben kaçabilirdim. Geriye bakmaz, ortalıktan kaybolur ve ömrümde tatmadığım kadar da mutlu olurdum. Ama sen bunu yapamazsın Paris’te ya da başka yerde bu kuşku seni yiyip bitirecek. Sonunda buna dayanamaz hale geleceksin.”

Jason, “Demek ortadan kaybolurdun?” diye sordu. “Ya ailen, işin ve tanıdığın bütün o insanlar?”

Ben ne çocuğum, ne de budala. Kendimi gizleyecek bir yol bulurdum herhalde. Fakat bu işi fazla ciddiye almazdım sanırım. Hasta olduğumu sinirlerimin bozulduğunu ileri sürer, izin alırdım. Böylece istediğim zaman geri dönerdim. Çalıştığım yerdekiler bunu anlarlardı." "Peter de mi?"

"Evet." Maire bir an durdu. "Biz önce seviştik, sonra dost olduk. Bu dostluk ikimiz için de ilk duygularımızdan çok daha önemliydi."

"Onu öldürdüler. Sen haklısın. O katillerin ortaya çıkarılmasını, yaptıklarını ödemelerini istiyorum. Sen de kaçamazsın."

Jason ona sarılarak yanağını, saçlarını öptü. "Sana yaşamımdan çıkmanı söylemem gerekirdi. Bunu yapamıyorum ama yapmamın doğru olacağını çok iyi biliyorum." '

"Bunu yapsan da bir yararı olmazdı. Bir yere gitmem, sevgilim."

Ertesi gün Boulevard de la Capelle'deki avukatı görmeye gittiler. Gözlüklü, sivri sakallı, yaşlı avukatla Marie konuştu. Bankanın tasdikli çeklerini değil, isim yerleri boş bırakılmış, tasdikli senetlerini istediklerini söyledi. Bunların karşılığı dolar olarak ödenecekti. En büyük senet yirmi bin dolarlık, en küçüğüyse yüz dolarlık olacaktı. Hem avukat bankadan senetlerin seri numaralarının birbirini izlememesini de isteyecekti. Yaşlı avukat onun ne demek istediğini anlamıştı. Bu tür senetler her yerde bozdurulabilirdi ve hiçbir banka ya da sarraf da bu kadar çok senet numarasını izleyemez, bunlar için ayrıca masrafa girişmezdi. Sinirlenen keçi sakallı avukat, kendisi gibi rahatsız olan D'Amacourt'la telefon konuşmasını bitireceği sırada Marie elini havaya kaldırdı. "Özür dilerim. Yalnız Mösyö Bourne hesaptan iki yüz bin frankın nakit olarak ödenmesini istiyor. Yüz binin yetmiş beş bini Mösyö D'Amacourt'un, yirmi beşi bini de sizin. Mr Bourne verdiğiniz öğütler ve zahmetleriniz için size borçlu olduğunu düşünüyor. Kadının sözlerini duyan avukatın sinirliliği de, telaşı da geçti. Bunların yerini eşi görülmemiş bir nezaket aldı. Mösyö Bourne ve değerli danışmanının istekleri yerine getirilecekti. Mösyö Bourne senetler ve para için bir ataşe çantası sağlamıştı. Bunu saat iki buçukta bankadan ayrılacak silahlı bir kurye tam üçte Pont Neuf'de Mösyö Bourne'a teslim edecekti. Saygıdeğer müşteri çantanın üstünden bir deri parçası kesmişti. Bunu kuryeye gösterecek, parçanın yerine uyduğunu gören adam da çantayı

verecekti. Bu arada Mösyö Bourne bir şifre kullanılmasını da istiyordu. Kuryeye, “Herr Koenig, Zürih'ten selamlarını yolladı,” diyecekti.

Marie St. Jacques avukatın yanından ayrılmadan, “Fişin gerektirdiği şeylerin yapılması zorunlu,” dedi. “Bunu kabul ediyoruz. Yalnız zamanlama Mösyö Bourne'un lehine olmalı. Bunu sağlamazsınız, sizi şu anda adını açıklayamayacağım uluslararası bankacılık komisyonunun önemli bir üyesine şikâyet etmek zorunda kalacağım. Bankacılık kurallarını ve bazı yasalarına nasıl çiğnediğinizi anlatacağım.”

“Haklısınız, madam. Evet, zamanlama çok önemli. Korkacak hiçbir şey yok.”

Marie, “Biliyorum,” diye cevap verdi.

Bourne silaha taktığı susturucuyu inceliyordu. Sonra şarjörü kontrol etti. Tabancayı beline takıp ceketini ilikledi.

Marie onun silaha baktığını görmüştü. Yatağa oturmuş! Kanadalı ataşe Dennis Corbelier'le konuşuyor, adamın verdiği bilgileri bir deftere yazıyordu. Teşekkür edip telefonu kapatarak Jason'a döndü. “Peter'in öldüğünü bilmiyor. Çok tuhaf.”

“Gerçekten çok garip. Bence bunu ilk öğreneceklerden biri oydu. Polislerin masasındaki kâğıtlara, randevu defterine bakacaklarını söylemiştin. Peter Paris'e telefon edip Corbelier’i aramış. Biri bunu soruştururdu kuşkusuz.”

“Aklıma bunlar gelmedi. Ben gazeteleri, ajansları düşünüyordum. Peter on sekiz saat önce bulundu... Çok tanınmış bir maliyeci, Kanada’da önemli biriydi. Ölümü ilgi uyandıracak bir haber sayılırdı. Fakat gazeteler cinayeti yazmamışlar sanırım.”

“Bu gece Ottavva'yı ara. Bunun nedenini anla.”

“Olur.”

“Corbelier sana ne söyledi?”

“Ah, evet.” Marie defterine baktı. “Plaka numarasını verdiğin arabayı De Gaulle Havaalanından kiralamışlar. D'Amacourt' un verdiği telefon numarasının kime ait olduğunu bulmuş. Fakat bu ne işine yarayacak bilmem. Bu olayla bunun ne ilgisi olabilir.”

“Neden?”

“Bu telefon Sain Honore'deki Les Classiques moda evine ait. Özel bir numara. Corbelier, orasının Rene'nin Evi diye de bilindiğini açıkladı. Yani moda yaratıcısı Rene Bergeron'u kastetti. Yıllardan beri Paris’tedir. Çok büyük ün yapamadı ama yine de adını duyurdu. Kanada'daki terzim modellerini kopya ettiği için onu biliyorum.”

“Adresi aldın mı?”

Marie evet anlamında başını salladı.

“Neden Corbelier, Peter'in öldürüldüğünü bilmiyor? Neden kimse olayı duymadı?”

“Belki Ottavva'yı arayınca bunu anlarsın.” Bourne dolaptan paltosunu aldı. “Ben bankaya gidiyorum. Kuryeyi Pont Neuf'e kadar izleyeceğim. Üniforma giyerler mi?”

“Çoğunlukla giyerler. Aynı zamanda, zırhlı kamyonetler de kullanabilirler. Fakat bu konuda kesin konuştum. Eğer kamyonet kullanılacaksa bunun köprüden bir blok geride bırakılmasını ve kuryenin yürüyerek randevu yerine gelmesini söyledim Çünkü zırhlı kamyon dikkati çeker ve kolaylıkla izlenebilir. Fikrini değiştirip seninle gelmeme izin vermez misin?”

“Hayır.”

Orada olman için bir neden yok ve benim de acelem var.”

“İnan bir şey olmaz. Yüz bini bölüşecek olan o iki hırsız buna izin vermez.”

“Biliyorum. Hem bensiz daha hızlı hareket ediyorsun.”

Marie kalkıp ona yaklaşarak dudaklarından öptü. “Endişelisin değil mi?”

“Sadece ihtiyatlıyım.” Gülümseyerek kadının çenesine dokundu. “Bu büyük para... Bizi uzun süre geçindirmesi gerekir.”

“Bak, bu söz hoşuma gitti.”

“Para mı?”

“Hayır. Biz.” Marie kaşlarını çattı. “Senetleri bir kasaya koymalısın. Bir milyon dolardan daha değerli olan ve kolaylıkla elden çıkarabilecek türdeki senetleri bir otel odasında bırakamazsın.”

“Bunu yarın yapabiliriz. Ben yokken moda evinin rehbere kayıtlı olan numarasına bak. Akşam kaça kadar açık olduklarını öğren.” Bourne hemen kapıdan çıktı.

Jason bir taksinin arkasında oturmuş bankaya bakıyordu. Şoför avans olarak aldığı elli franga pek sevindiği için bir şarkı mırıldanarak gazetesini okuyordu. Arabanın motoru çalışır durumdaydı. Müşteri bunda ısrar etmişti.

Zırhlı kamyonet gelip Jason'un taksisinin beklediği yerin önüne park etti. Arkadaki kırılmaz camlı kapının üstünde kırmızı, küçük iki ışık belirdi. Alarm sistemi çalıştırılmıştı. Bourne öne doğru eğilerek yan kapıyı açıp atlayan ve bankaya doğru giden adama baktı. Birden içi rahatladı. Dün Valois'ya gelen iyi giyinmiş üç adamdan biri değildi o.

On beş dakika sonra kurye sol elinde bir ataşe çantasıyla çıktı. Sağ eliyle de tabancasının açık kılıfını tutuyordu. Jason çantanın yanından bir parça koparılmış olduğunu gördü. Koparılan parça kendi cebindeydi. Zırhlı kamyon hareket ederek Rue Mgdeieine'in trafiğine karıştı. Bourne da şoförün omzuna yurdu. “Kamyoneti izle fakat arada iki araba olmasını sağla.”

Şoför telaşlandı. “Yanlış taksiye binmişsiniz; mösyö. Paranızı geri alın.”

“Budala, ben zırhlı kamyonet şirketinin adamıyım. Bu özel bir iş.”

“Özür dilerim, mösyö. Onu gözden kaybetmeyeceğim.” Şoför hemen hareket ederek diğer arabaların arasına daldı.

Kamyonet Seine Nehrine inen en kestirme yolu seçti. Yan sokaklardan geçip soldan Ouai de la Rapee'ye saparak Pont Neuf'e doğru gitti. Fakat köprüye üç ya da dört blok kala kamyonet kaldırımın yanına yaklaşarak ağırlaştı; Kurye randevusuna daha vakit olduğunu düşünmüştü galiba. Ama Bourne onun geç kalacağına inanıyordu. Saat üçe altı vardı. Adam kamyonetle iki blok öteye gidip durursa, köprünün oraya ancak zamanında erişirdi. Öyleyse kamyonet neden ağırlaşmıştı? Tam durmamıştı ama ilerlemiyordu da.

Bourne şoföre, “Köşeye yanaş ve dur!” dedi. “Çabuk ol.”

“Ne var, mösyö?”

“Sen çok talihli bir adamsın. Gidip şu kamyonetin sürücüsüne birkaç kelime söylersen, şirketim sana açıktan yüz frank vermeyi kabul ediyor.”

“Neden, mösyö?”

“Açıkçasını istersen bu sürücüyü sınıyoruz. Bu işte yeni. Yüzlüğü istiyor musun?”

“Bunun için cama yaklaşıp birkaç kelime mi söyleyeceğim?”

“Evet. En çok beş saniyeni alır. Ondan sonra taksine atlar ve uzaklaşırsın.”

“Bela çıkmayacak ya? Başımın belaya girmesini istemem.”

“Yok. Bizim şirket son derece dürüsttür.”

“Ne söyleyeceğim?”

"son yüz frankı uzattı. “Sadece şunları: 'Herr Koenig Zürih'ten selamlarını yolladı.' Bunda zorluk var mı?”

“Hayır. Gideyim.”

“Tamam. Ben de peşinde olacağım.”

“Siz arkamdan mı geleceksiniz?”

“Öyle.”

Hızlı adımlarla ilerleyerek arabanın sol yanına doğru gittiler. Bourne, bu kamyonet Carlos'un tuzağı, diye düşünüyordu.

Katil, kuryeyi satın aldı. Kamyonette telsiz aygıtı var. Gideceği yeri bildirmekle az aylık alan kurye büyük para kazanabilir. Adamın saat üçte randevu yerinde olmaya niyeti yok. Carlos'un haydutlarının gelmesini bekler gibi davranıyor... Jason taksi şoförünü durdurup iki yüz frank daha verdi. “Şirketim çok cömert davranıyor. Bu adamı işteki kayıtsızlığı yüzünden cezalandırmamız gerekecek.”

“Ne, mösyö?”

“Ona 'Her Koenig Zürih'den selamlarını yolladı.' de. Sonra da, 'Plan değişti. Taksimde seni görmesi gereken bir müşteri var,' diye ekle. Anladın mı?”

Şoför parayı aldı.

“Bunda ne zorluk var?”

Kamyonete yaklaştılar. Jason sırtını aracın çeliğine dayayarak ilerledi. Sağ eli paltosunun içindeydi. Kemerine takılı tabancayı tutuyordu. Taksi şoförü cama yaklaşıp vurdu. “Hey içerdeki!” diye bağırdı. “Herr Koenig! Zürih'ten selamlar.”

Cam iki, üç santim aşağıya indi. İçeriden biri haykırdı. “Ne dediniz? Sizin Pont Neuf'de olmanız gerekirdi, mösyö.”

Taksi şoförü hiç de aptal değildi. Ayrıca bir an önce oradan ayrılmayı istiyordu. “Ben değil sersem. Bana öğretilen sözleri söylüyorum. Plan değiştirildi. Arkada bir adam var. Seni görmesi gerektiğini iddia ediyor.”

Jason cama yaklaşmadan taksi şoförüne elli frank uzattı: “Ona acele etmesini söyle.”

Şoför paraya bir göz atıp sürücüye döndü. “Çabuk ol! Hemen onu görmezsen işini kaybedersin!”

Bourne, “Haydi, hemen buradan git,” dedi. Şoför elli frankı kaparak koşa koşa taksisine gitti.

Bourne birden yerinde donup kaldı. Çalınan kornalar, trafik gürültüsü arasında kamyonetten gelen sesleri duymuştu. Biri mikrofona bağırmıyordu. İki adam birbirlerine haykırmaktaydılar. Kurye yalnız değildi. Onun yanında başka biri vardı. “Söylenen sözleri duydun. Şifre buydu.”

“O yanına gelecek, sana kendisini gösterecekti!”

“Öyle yapacak... Çantanın yırtığına uyan deri parçasını da bana gösterecektir. Bunu arabalarla dolu bir caddenin ortasında mı yapacağını sanıyorsun?”

“Hoşuma gitmedi!”

“Bana birini bulmama yardım etmem için para verdin. İşimi kaybetmem için değil. Ben gidiyorum.”

“Pont Neuf'da buluşmanız gerekiyor!” Kurye galiz bir küfür salladı.

Birden arka kapı açıldı. Eli hâlâ paltosunun içinde olan Jason hemen döndü. Kurye sol elinde çantayla dışarıya çıktı. Bourne hazırdı. Kurye yere atlar atlamaz kapıyı hızla itti. Ağır çelik kapı onun arkasında olan ikinci

adamın diziyle eline çarptı. Adam feryat ederek kamyonetin içine yuvarlandı. Jason elinde deri parçasıyla kuryeye seslendi. “Ben Bourne'um! İşte deri parçası. Tabancanı kılıfından çıkarma. Yoksa işini değil canını kaybedersin!”

“Ben! Kötülük düşünmedim, mösyö. Sizi bulmak istiyorlardı! Onların getirdiğim çantayla ilgileri yok. Bu konuda sözüme güvenebilirsiniz!”

Kapı arkasına çarparak açıldı ve Jason omzuyla vurup tekrar kapattı. Sonra kanadı tutup çekti ve Carlos'un adamını gördü.

Bir tabancanın namlusu gözlerine doğru çevrilmişti. Birden dönerken, adamın tetiği çekmekte bir an geç kalmasına zırhlı kamyonetin çalmaya başlayan alarm zilinin neden olduğunu anladı. Alarm birden çalışmıştı ve korkunç sesi kamyonetin içinde yankılanıyordu. Bu yüzden tabancanın patlaması ve asfalt parçaları havalanırken çıkan ses duyulmadı.

Jason yine kapıyı omuzlayarak kapattı. Madenin madene çarptığını işitti. Kapı Carlos'un haydudunun silahına çarpmıştı. Kendi tabancasını belinden çekerek yolda diz çöktü ve kapıyı açtı.

Zürih’teki adamı, Johann adlı katili gördü. Kendisini tanıması için onu Zürih'ten getirmişlerdi. Bourne iki kez ateş etti. Adamın vücudu geriye doğru bükülürken kanlar alnından aşağıya aktı.

Sonra dönerek silahını çekmiş, yardım isteyerek bağıran ve arabanın yanına sığınmaya çalışan kuryenin elinden çantayı kaptı. Deli gibi koşmaya başladı. Fakat artık karanlıklarla dolu bir tünelde değildi. Öğleden sonra güneşi pırıl pırıl parlıyordu.

Marie, “Her şey burada,” dedi. Senetleri değerlerine göre ayırmış ve üst üste dizmişti. Paralar da onların yanında, masada duruyordu. “Böyle olacağını söyledim.”o

“Az kalsın olamayacaktı.”

“Ne?”

“Zürih’teki Johann denilen adam... Öldü. Onu öldürdüm.”

“Jason, ne oldu?”

Olanları anlattı. Onlar Pont Neuf'de beni yakalayacaklarına inanmışlardı. Sanırım, diğer adamların bulunduğu araba trafikte sıkıştı. Kamyoneti arayarak telsizle durumu bildirdi ve şoföre oyalanmasını söyledi.” '

“Oh Tanrım, onlar her yerdeler!”

Bourne aynada sarı saçlarına bakıp bağa gözlüğünü takarak Fakat benim nerede olduğumu bilmiyorlar,” diye cevap verdi.

“Şu anda Saint Honore'de bir moda evine gideceğim akıllarına gelmez.”

Marie şaşırarak sordu. “Les Classigues mi?”

“Evet. Oraya telefon ettin mi?”

“Ettim ama bu çılgınlık.”

Jason aynaya bakmaktan vazgeçerek döndü. “Neden? Düşün. Yirmi dakika önce kurdukları tuzak parçalandı. Şimdi suçlamalar başladı ve beni değil, birbirlerini düşünüyorlar. Kimse gırtlağına bir kurşun yemek istemiyor. Onlar bu bir iki saat içinde olanları anlamaya çalışırlarken, telefonla haber almalarını sağlayan yere gideceğimi akıllarından bile geçirmezler.”

“Biri seni tanıyacaktır!”

“Kim? Bu iş için Zürih'ten birini getirdiler. O da öldü.”

“Ya kurye? O seni gördü. Onu yakalayacaklardır.”

“Kurye birkaç saat polisle uğraşacak. D'Amacourt'la avukat da şimdiye dek Marsilya veya Normandiya yolunu tutmuşlardır bile. Talihleri varsa ülkeden çıkmışlardır.”

“Jason, korkuyorum.”

“Ben de öyle ama tanınmaktan değil.”

“Sana engel olamam fakat Tanrı aşkına dikkatli davran. Seni tanırlarsa hemen öldürürler. Ne yapmayı düşünüyorsun?”

“Oraya erişince ne yapmam gerektiğine daha iyi karar vereceğim. Bakalım orada telaşlı, endişeli biri var mı? Ya da yaşamı buna bağlıymış gibi telefon bekleyen biri.”

“Sonra ne olacak?” .

“D'Amacourt'a yaptığım gibi dışarıda bekleyecek ve o kişiyi izleyeceğim. Onu kaçırmayacak ve dikkatli davranacağım.”

“Beni arar mısın?”

“Aramaya çalışırım.”

“Beklerken çıldırabilirim.”

“Bekleme. Senetleri bir kasaya koyabilir misin? Büyük otele git. Otellerin kasaları vardır.”

“Bunun için otelde ondan olması gerekir.”

“Meuriee ya da Georges Cinq'de bir oda tut. Çantayı otel müdürlüğüne teslim et ve buraya dön. Ottavva'yı ara. Neler olduğunu öğren.”

“Peki.”

Bourne, komodinin üstünden beş bin franklık banknotları aldı. “Rüşvet vermek daha kolay. Böyle bir şey olacağını sanmıyorum ama belki de olur.”

Marie, “Olabilir,” diye mırıldandı. “Ne söylediğinin farkında mısın? İki otel adı söyledin.”

“Evet.” Jason dönerek kadının karşısında durdu.

“Daha önce de buraya geldim. Hem pek çok kez. Burada yaşadım ama bir otelde oturmadım. Kenar sokaklarda, kolay bulunamayacak yerlerde oturdum sanırım.”

Sessiz ve korku dolu bir an geçirdiler.

“Seni seviyorum, Jason.”

“Ben de seni seviyorum,” diye cevap verdi Bourne.

“Bana dön. Ne olursa olsun bana gel.”

Kahverengi tavandaki minik projektörler mankenleri ve pahalı giyimli müşterileri sarı bir ışıkla aydınlatıyordu. Camlı muhafazalarda siyah kadifelerin üstüne yerleştirilmiş olan takılar ve aksesuarlar türlü renkler çıkararak parlıyorlardı. Les Glassiques küçük olmamasına karşın, dev bir moda salonu sayılamazdı. Bununla birlikte Paris'in en pahalı yerlerinden biriydi bu dükkân. Kapılarına koyu renk cam takılı prova odaları geride, müdüriyetin bulunduğu balkonun altında kalıyordu. Sağdaki halı döşeli

merdivenin yanında bir telefon santralı vardı ve önünde buraya hiç de uymayan klasik işadamı kılığında orta yaşlı bir erkek oturuyordu.

Çoğu kadın olan satıcılar, uzun boylu ve inceydiler. Yüzleri yorgun olan bu kadınlar eski mankenlerdi. Ortada dolaşan bir kaç erkek de ince vücutlarını iyice saran daracık elbiseler giymişlerdi.

Hafif, romantik bir müzik tavandan salona yayılıyordu. Bourne, dolaşarak mankenlerin üstlerindeki kılıklara baktı. Kumaşlara dokundu. Böylece şaşkınlığını gizledi. Carlos'un haber alma merkezinde bir telaş, bir karışıklıkla karşılaşacağını ummuştu. Fakat burada herkes sakindi. Carlos hesabına çalışan ve hedefi tanıyan tek kişi olan Zürih’ten gelme katilin zırhlı arabada vurulup öldürülmesine, kurulan tuzağın aksi sonuç vermesine aldıran yoktu.

Bu durum şaşılacak gibiydi. Carlos'un adamları disiplinli olduğu için öyle büyük bir kargaşalık beklememişti fakat yine de bir şeyler ummuştu. Oysa burada' ne gerilmiş yüzler, ne telaşla bakan gözler, ne de endişe belirten hareketler vardı. Kendine özgü bu moda dünyasında olağanüstü sayılacak bir şey görememişti.

Fakat yine de burada bir yerde özel bir telefon olacaktı. Biri buradan Carlos hesabına konuşmakla kalmamış, üç katilin ava çıkmalarına neden olan emri de vermişti. Bir kadın...

Birden kadını gördü. Aradığı o olmalıydı. Merdivenin ortasında uzun boylu, yaşlılık ve makyajdan yüzü soğuk bir maskeye dönüşmüş olan kibirli bir kadın vardı. Kadını imzalaması için bir satış defteri uzatan incecik bir erkek satıcı durdurmuştu. Kadın deftere bir göz attıktan sonra, yakındaki mücevher reyonunun orada duran orta yaşlı, telaşlı görünen adama baktı. Bakış kısaydı ama anlamı açıktı. Kadın, “Tamam dostum mücevheri al ama hesabını da çabuk öde,” der gibiydi. “Yoksa gelecek kez güç duruma düşebilirsin. Hatta daha kötüsü olabilir. Karına telefon da edebilirim.” Bu bakış bir anda kayboldu. Kadın yalancıktan gülümsedi. Satıcının elindeki kalemi alarak makbuzu parafe etti. Sonra merdivenden inerek meçli koyu renk saçının arkasını eliyle hafifçe düzeltti.

Bu kadının gözlerinde huzurdan eser yoktu. Zürih’teki altın çerçeveli gözlüklü adam dışında, Bourne’ un gördüğü belki de en dikkatli insandı o. İçinden gelen ses Bourne'a aradığı kimsenin o kadın olduğunu haber verdi. Artık ona erişmesi gerekiyordu. Bu durumda kadının kendisine gelmesini sağlamalıydı.

Bu kararı izleyen birkaç dakika Bourne'u şaşırttı. Daha ¦doğrusu kendine şaştı. Rol yapıyordu fakat kendisine hiç benzemeyen bir kişiliğe bürünmüş olmasına hayret etti. Artık elbiseleri yerlerinden çıkarıp alıyor, kumaşları ışığa tutarak bakıyor, dikişleri, düğmeleri, ilikleri inceliyordu. O anda iyi kılıkları seçen, ne istediğini bilen ve bunları almaya alışık tecrübeli bir tüccardan farksızdı. Tek bakmadığı fiyatlardı. Bunlara hiç aldırmadığı belliydi.

Zaman zaman ona bakan kibirli kadın da, müşterinin fiyatlara bakmadığını fark ederek, onunla ilgilenmeye başlamıştı. Sıska bir satıcı kadın gülümseyerek yaklaştı fakat Bourne kendi başına dolaşmak istediğini söyledi. Otuz saniye sonra da Les Classiques'in en pahalı kılıklarının giydirilmiş olduğu üç mankenin arkasındaydı. Memnun kalmış gibi kaşlarını kaldırarak bu mankenlerin arasından kadına baktı. Biraz önce kendisiyle konuşan satıcıyı sorguya çekiyordu. Satıcı kadın omuz silkip başını salladı.

Bourne ellerini beline dayayarak üç giysiyi teker teker inceledi. Bir türlü karar veremeyen bir alıcıydı o anda. Böyle durumdaki bir müşteri adayına, özellikle fiyatlara bakmayan birine de çevredeki en bilgili kimsenin yardım etmesi gerekirdi. Kibirli kadın yine saçlarına dokundu ve zarif bir tavırla yürüyerek yaklaştı. Gözünden bir şey kaçmayan kadın İngilizce konuştu. “En şık kılıklarımızla ilgilendiğinizi görüyorum, mösyö.”

Jason, “Öyle olduğunu umarım,” diye cevap verdi. “Burada ilginç bir koleksiyonunuz var. Ama insanın beğendiklerini arayıp bulması gerekiyor, değil mi?”

“Her şey insanın zevkine bağlıdır, mösyö. Yalnız bütün modellerin sadece bize ait olduğunu söylemeliyim. Amerikalı mısınız, mösyö?”

Bourne, “Oraya ender gidiyorum” diye cevap verdi. “Bu kılıkların sadece sizin için yapıldığını mı söylemiştiniz?”

“Oh, evet. Moda yaratıcımız anlaşmayla bize bağlıdır. Adını duymuş olduğunuzdan eminim. Rene Bergeron.”

Bourne hafifçe kaşlarını çattı. “Evet, duydum. Fakat çok ünlü biri sayılmaz, değil mi?”

“Olacak, mösyö. Bu kaçınılmaz bir şey. Ünü her mevsim artıyor. Birkaç yıl önce St. Laurent'in yanında çalışıyordu. Sonra Givenchy ile çalıştı.

Bazıları onun sadece patron kesmekle kalmadığını söylediler. Ne demek istediğimi anlıyorsunuz.”

“Evet, tabii.”

“Fakat ünlüler Bergeron’ un geri planda kalmasına çalıştılar. Bir gün kendisi dünya çapında ün yapacak. Bunları ortaya çıkmakta olan bir ustanın eserleri olarak düşünmelisiniz, mösyö.”

“Çok inandırıcısınız. Şu üçünü alacağım. Bunlar kırk iki beden civarında sanırım.”

“Kırk dört beden, mösyö. Fakat provayla küçültülürler.” “Sanırım bu olamaz ama Cop . Ferrat'da da iyi terziler olduğundan eminim.”-

Kadın hemen, “Tabii,” diye atıldı.

“Ayrıca...” Bourne kaşlarını çatarak yine durakladı. “Hazır buraya gelmişken, bu tür bir kaç giysi daha alayım. Desenleri, kesimleri farklı olsun. Ama yine aynı havada şeyler. Bilmem anlatabiliyor muyum?”

“Çok iyi anlıyorum, mösyö.”

“Teşekkürler. Buna çok sevinirim. Bahama'dan buraya uçakla geldim. Yol uzundu ve epey yoruldum.”

“Öyleyse mösyö oturmayı isterler mi?”

“Açıkçasını söylemek gerekirse, mösyö bir içki istiyor.”

“Bu sağlanabilir tabii. Ne şekilde ödeyeceğinize gelince...”

Bourne, Les Classiques'i yöneten kadının peşin paradan hoşlanacağını sezdi.

“Nakit ödemeyi tercih ederim. Çekler ve açılan hesaplar ormanda ayak izi bırakmaya benzer, değil mi?”

“Çok akıllı ve zevklisiniz.”

Maskeyi andıran yüz bir gülüşle kırıştı ama gözlerde hiç de neşe yoktu.

“İçkiyi büromda içer misiniz? Oraya kimse girmez. Dinlenirsiniz ve beğenmeniz için modelleri getiririm.”

“Teşekkür ederim.”

Kadın ince beyaz elini uzattı. “Ben Les Classiques'i yöneten ortak Jacqueline Lavier'yim.”

“Teşekkür ederim”

Bourne adını söylemeden bu eli tuttu. Yüz ifadesi “İnsan bu tür konuları şimdi değil daha özel yerlerde konuşur,” der gibiydi. O anda parası yeterli isim sayılırdı.

“Büronuz mu? Benimkisi buradan birkaç bin mil uzakta.” Birlikte merdivenden çıkarlarken adam onun ölüm emirlerini nakleden kimse olduğuna inanmaktaydı. Fakat kadın ne kadar sakindi... Berberden çıkmış saçının bir teli bile karışmamıştı. Ne eli titriyordu, ne de maskeyi andıran yüzünde korkuyu açıklayan bir solgunluk vardı. Bu moda evinin patronuydu ve ancak onun gibi birinin özel bürosuyla telefonu bulunabilirdi. Düşman kampına girmişti fakat daha önce de bu tür şeyleri yapmış olduğunu hissediyordu. Yabancı ormana dalmış biri olarak içgüdüsü sayesinde yolu biliyor, tuzakların yerini anlayıp onlardan korunuyordu.

Bourne merdivenin yedinci basamağına basarken, santraldaki adamın başının arkasını gördü. Bu seyrelmeye başlamış kır saçları, baş biçimini ve şakağı tanıyordu. Geçmişte... Anımsayamadığı geçmişte onu tanımıştı. Fakat şimdi karanlıklarda ışıklar yanıp sönüyor, patlamalar oluyordu. Neredeydi bu? Yine neden gözleri ağrımaya başlamıştı? Kır saçlı adam tekerlekli koltuğunda dönerken, Bourne göz göze gelmemeleri için başını çevirdi.

Madam Lavier, “Mösyönün eşi bulunmayan santralımızla ilgilendiğini anlıyorum.” Diye mırıldandı. “Bu Les Classiques'in, Saint “Honore'deki diğer dükkânlardan ayrılmasını sağlıyor.”

“Neden?” Bourne merdiveni çıkarken başındaki ağrı yüzünden gözlerini kırpıştırmak zorunda kaldı.

“Bir müşteri Les Classiques'e telefon ettiği zaman kafasız bir kadınla değil, bizimle ilgili her şeyi bilen, kültürlü bir centilmenle karşılaşıyor.”

“Hoş bir değişiklik.”

“Diğer centilmenler de öyle düşünüyorlar. Özellikle gizli kalmasını istedikleri alışverişleri telefonla yaptıkları zaman. Bizim ormanımızda da hiç ayak izi bulunmaz, mösyö.”

Jaoqueline Lavier'in geniş bürosuna gelmişlerdi. Burası başarılı bir yöneticinin odasıydı. Masanın üstünde destelere ayrılmış kâğıtlar duruyordu. Duvara dayanmış resim sehpasında sulu boya çizimler vardı. Bazıları iri harflerle parafe edilmişti. Duvarlarda da ünlü güzellerin fotoğrafları asılıydı.

Bourne, santraldeki adam kim, diye düşünüyordu. Onu nerede gördüm?

“Oturun, mösyö. Bulabilirsem, Rene'nin bana yardım etmesini isteyeceğim.”

“Çok iyisiniz ama sizin seçeceklerinizin fevkalade olacağına inanıyorum. Zevk konusunda tecrüben var. Zevkli olduğunuz büronuzdan belli.”

“Çok naziksiniz.”

Jason hâlâ ayaktaydı. “Ama bu doğru. Duvarlardaki fotoğraflara bakmak istiyorum. Dost değilse bile epey tanıdık görüyorum. Bu yüzlerden çoğu sık sık Bahama’daki bankalara uğrarlar.”

Lavier bu tür mali işlere saygı duyduğunu belirten bir sesle, “Bundan eminim,” diye cevap verdi, “Hemen dönerim, mösyö.”

Bourne, döner tabii, diye düşündü. Madam Lavier yorgun ve zengin bir işadamına düşünmesi için fazla zaman vermezdi. Çabucak toplayacağı en pahalı giysilerle geri dönecekti. Onun için de bu odada Carlos'un aracısıyla ilgili gerçekleri ortaya koyacak bir şey varsa hemen bulmalıydı. Böyle bir şey masaya da çevresinde olabilirdi.

Bourne fotoğraflarla ilgilenirmiş gibi yaparak duvarın önündeki koltuğun arkasından dolaştı fakat gözleri masadaydı. Üzerinde faturalar, makbuzlar, Lavier'in imzasını bekleyen mektuplar vardı. Bir adres defteri açık kalmıştı. O sayfada dört isim gördü. Daha iyi bakmak için yaklaştı. Hepsi de şirket adıydı ve bunlarla ilgili kimselerin isimleri de parantez içine alınmıştı. Bourne bunları ezberlemeyi kafasından geçirirken gözleri bir endeks kartına ilişti; sadece kenarını görüyordu. Diğer kartlar telefonun altındaydı. Bu kartın kenarına seloteyp yapıştırılmış, böylece üstte kalması sağlanmıştı. Seloteyp de oldukça yeni sayılırdı. Kartın üstünün temiz olması da oraya yeni konmuş olabileceğini açıklıyordu.

Bourne sezgisine dayanarak telefonu yana çekmek için uzandı. O anda elindeki telefon çalmaya başladı. Hemen masaya bırakıp geri çekildiği sırada, gömlekli bir adam koşarak açık kapıdan içeriye girdi. Bourne'u görünce gözlerinde bir endişe belirerek durakladı. Telefon ikinci kez çalınca adam hemen gidip ahizeyi kaldırdı. "Alo?" Bir süre dinledi. Vücudu kaslı, güneşten esmerleşmiş bir erkekti. Bu bronzlaşma yüzünden de yaşını tahmin etmek güçtü. Cildi gergin, dudakları ince, kısa kesilmiş kahverengi saçları gürdü. Fransızca konuşarak, "Şu anda burada değil, daha sonra arayın," dedi. Telefonu kapatıp Bourne'a, "Jacqueline nerede?" diye sordu.

Bourne İngilizce karşılık verdi. "Lütfen daha yavaş konuşun. Fransızcam pekiyi değildir."

Güneşten bronzlaşmış adam, "Özür dilerim," dedi. "Madame Lavier'yi arıyordum."

"Mal sahibini mi?"

"Evet. Nerede?"

"Paramı harcamakla meşgul." Bourne gülerek kadehini dudaklarına götürdü.

"Ya? Peki, siz kimsiniz, mösyö?"

"Ya siz?"

Bourne'u süzdü. "Rene Bergeron."

Jason, "Öyle mi?" diye bağırdı. "Madam da sizi arıyordu.

Siz olağanüstü bir sanatçısınız, Mr. Bergeron. Madam, sizin kılıklarınızı yeni ortaya çıkan bir moda yaratıcısının eserleri olarak kabul etmemi söyledi. Bu yüzden Bahama'ya telgraf çekip daha çok para getirmem gerekecek."

"Çok iyisiniz, mösyö. İçeriye daldığım için özür dilerim."

"O telefona benim yerime sizin cevap vermeniz iyi oldu. Fransızcam berbat."

"Kumaşçılar da, alıcılar da budala. Acaba kiminle konuşma onuruna erişiyorum, mösyö?"

Bourne, "Briggs," derken bu adı nereden bulup çıkardığını bilmiyordu. Kolaylıkla dilinin ucuna gelmişti. "Charles Briggs."

“Sizi tanımak bir zevk.” Bergeron elini uzattı. “Jacaueline'in beni aradığını mı söylediniz?”

“Sanırım benim için arıyordu.”

“Onu bulurum.” Moda yaratıcısı çıktı.

Bourne kapıya bakarak masaya yaklaştı. Telefonu yana çekince, endeks kartı ortaya çıktı. Üzerinde iki telefon numarası vardı. Zürih santralının numarasını tanıdı. Diğeri Paris’te bir numaraydı. Sezgisi sayesinde bunu bulmuş, bir parça seloteyp yeterli bir ipucu olmuştu. Numaraları ezberleyip telefonu yerine koyarak masadan uzaklaştı. Masadan tam ayrıldığı sırada Madam Lavier kolunda yarım düzine elbiseyle içeriye daldı. “Rene'ye merdivende rastladım. Seçtiklerimi çok uygun buldu. Adınızın da Briggs olduğunu söyledi, mösyö.”

Bourne kadının alındığını sezerek gülümsedi.

“Bunu size söyleyebilirdim fakat sorduğunuzu sanmıyorum.”

“Ormanda ayak izleri, mösyö. Size harika giysiler buldum.” Elbiseleri birkaç iskemleye koydu. “Bunlar Rene'nin bize getirdiği kılıkların en iyilerden bir kaçı.”

“Size getirdiği mi? O burada çalışmıyor mu?”

“Sözün gelişi öyle dedim. Stüdyosu koridorun ucunda. Fakat orası kutsal bir yer sayılıyor. Ben bile oraya girerken titriyorum.”

Bourne bir kılıktan diğerine giderken, “Harika,” diye mırıldanarak üç elbiseyi işaret etti. “Bunları alacağım.”

“Fevkalade bir seçim, Mösyö Briggs.”

“Onları da diğerleriyle birlikte sardırın, lütfen.”

“Tabii. Kendisi çok talihli bir hanım anlaşılan.”

“İyi bir arkadaş ama bir çocuk. Ne yazık ki, şımarık bir çocuk... Ondan uzun zaman uzak kalıyorum ve fazla ilgilenemiyorum. Onun için gönlünü almalıyım.” Gülümseyerek cüzdanını çıkardı. “Lütfen borcumu söyler misiniz?”

“Kızlardan birine her şeyi halletmesini söyleyeceğim.” Masasındaki telefonun düğmesine bastı. “Janine buraya gelsin. Elbiseleri de getirsin. Defteri de.”

Kadın ayağa kalktı. “Bir konyak daha içer misiniz, Mösyö Briggs?”

Bourne teşekkür ederek kadehini uzattı. Kadın da kadehi alarak Amerikan bara doğru gitti. Adam tasarladığı şeyin zamanının gelmediğini biliyordu. Fakat bu kısa süre sonra paraları verdiği zaman gelecekti. Şimdilik Les Classigues'in ortağıyla samimiyeti ilerletmeye devam edebilirdi. “Bergeron denilen adamın sadece size bağlı olduğunu söylemiştiniz, değil mi?”

Madam Lavier elinde kadehle döndü. “Oh, evet. Burada iyi anlaşan bir aile gibiyiz.”

Bourne konyağı alıp teşekkür ederek masanın karşısındaki bir koltuğa oturdu. “Bu olumlu bir anlaşma.”

Onunla ilk konuşan yüzü çökmüş, uzun boylu, ince satıcı kadın içeriye girdi. Hemen emirler verdirdi. Kılıklar ayrıldı. Lavier faturayı incelemesi için Bourne'a uzattı. “İşte hesap, mösyö.”

Bourne başını sallayarak faturayı incelemeyi reddetti. “Ne kadar?”

Kadın tepkisini görmek için ona dikkatle bakıp “Yirmi dört bin frank,” diye karşılık verdi.

Fakat tepki gelmedi. Bourne cüzdanından beş tane beş binlik çıkararak uzattı. Kadın başını sallayıp paraları satıcıya verdi ve eski manken elbiselerle bürodan çıktı.

“Her şey paketlenip paranızın üstüyle buraya getirilecek.” Lavier gidip masasının başına geçti ve oturdu. “Demek Ferrat'a gidiyorsunuz. Çok zevkli olmalı,” dedi kadın.

Jason parayı vermiş ve zaman da gelmişti. Kendi kendisiyle alay eder gibi kadehini havaya kaldırdı.

“Anaokuluna dönmeden önce Paris’te son gecemi geçireceğim.”

“Arkadaşınızın çok genç olduğunu söylediniz.”

“Çocuk olduğunu söyledim... İyi bir arkadaş fakat daha olgun bir kadının yakınlığını yeğlerim.”

Lavier bu iltifatı kabul edip kusursuz yapılmış saçlarına dokundu. “Ona bu kadar güzel... Ve açıkçası pahalı şeyler aldığınıza göre çok seviyorsunuz demek.”

“Onun nelere kalkışabileceğini düşününce bu ödenecek ucuz bir bedel.”

“Gerçek mi?”

“O karım. Hem de üçüncü karım. Bahama'da görünüşü korumak gerekir. Ama ne olursa olsun hayatım tam anlamıyla düzenlidir.”

“Bundan kuşkum yok, mösyö.”

“Bahama'dan söz ederken birkaç dakika önce aklıma bir şey geldi. Bu yüzden size Bergeron'u sordum.”

“Evet?”

“Aklıma eseni yaptığımı düşünebilirsiniz. Ama öyle olmadığına inanın. Ben bir şeyi beğenirsem onunla yakından ilgilenirim. Bergeron sadece size model çizdiğine göre, Bahama Adalarında bir şube açmayı düşünür müsünüz?”

“Bahamalar’ da mı?”

“Ve güneyde. Karayipler'e doğru.”

“Mösyö, biz sadece Saint Honore'yle başa çıkabiliyoruz. Bakılmayan çiftliklerin verimsiz olduğunu söylerler.”

“Bunu düşündüğünüz şekilde bakmanıza gerek yok. Modellerinizi orada birine verirsiniz. O kimseyle ortak olur ve bunlardan belirli bir yüzde alırsınız. Bir, iki butik de açarsınız. Yavaş yavaş o yörelere uzanırsınız.”

“Bunun için hatırı sayılır sermayeye gerek var, Mösyö Briggs”

“Aslında belirli bir masraf gerekir. Buna tanıtma masrafı da diyebiliriz. Kılıklarınız en iyi otellerde ve kulüplerde gözükmelidir. Bu da otelleri, kulüpleri yöneten kimseleri iyi tanımanıza bağlıdır.”

“Ve siz onları tanıyorsunuz demek?”

“Hem de çok iyi tanıyorum. Dediğim gibi, bu iş beni ilgilendirdi ve bu fikrin değeri olduğuna inanıyorum. Etiketlerinizin belirli bir üstünlüğü olur. Les Classiques, Paris... Büyük Bahama... Belki Çaneel Bay.” Bourne konyağını bitirdi.

“Herhalde çılgın biri olduğumu sanıyorsunuz... Bir anda aklıma gelen riskli işler yüzünden birkaç dolar kazandım... Ama yine de bunu laf olarak söylenmiş sayabilirsiniz.”

“Tehlikeler mi?” Kadın yine saçına dokundu.

“Başkalarına fikir vermem, madam. Genellikle fikirleri desteklerim.”

“Evet, anlıyorum. Dediğiniz gibi bu düşünce de değerli.”

“Öyle sanırım. Tabii Bergeron’ la nasıl bir anlaşma yaptığınızı bilmek isterim.”

“Anlaşmayı gösterebilirim, mösyö.”

Bourne, “Dinleyin,” dedi. “İşiniz yoksa bunu içki içip akşam yemeği yiyerek konuşalım. Bu Paris’te son gecem”

Jacqueline Lavier, “Ve daha olgun kadınlarla ahbaplığı seviyorsunuz,” diye tamamlarken maskeyi andıran yüzü yine gülüşle kırıştı.

“Evet, öyle, madam.”

Kadın, “Bu ayarlanabilir,” diyerek telefona uzandı.

Telefon. Carlos.

Bourne, onu ezeceğim, diye düşünüyordu. Gerekirse bu kadını öldüreceğim ama gerçeği öğreneceğim...

Maurice’te bir oda tutup ateşe çantasını otel müdüriyetine bırakan Marie, Rue Vaugirard'daki telefon santralında kalabalığı yararak bölmeye doğru gitti. Jason'u düşünüyordu. Duygulu, korku veren, şaşkın Jason Bourne'u... İçinde büyük şiddet olmasına karşın garip bir biçimde merhametliydi. Ve sıradan insanların tanımadığı bir dünyayla korkunç şekilde başa çıkmasını da biliyordu. Âşık olduğu adam nereden gelmişti? Ona Paris, Marsilya, Zürih ve belki de Uzak Doğu kentlerinin karanlık arka sokaklarında yolunu bulabilmesini kim öğretmişti? Uzak Doğunun onun için ne anlamı vardı? O kadar dili nereden biliyordu? Hem hangi diller ya da dildi önemli olanı?

Tao... Çesaib... TamGuor”

Bu Marie'nin hiç bilmediği başka bir dünyaydı. Fakat Jason Bourne'u ya da Jason Bourne adını taşıyan bu adamı tanıyordu. Onda gördüğü dürüstlüğe güveniyordu. Onu ne kadar seviyordu!

İlich Ramirez Sanches. Carlos. Bu adamın Jason Bournela ne ilgisi vardı?

Bu düşünceler Marie'yi mahvediyordu. Bunları kafasından çıkarmaya çalıştı. Kanada'ya... Ottowa’ya erişmeli ve Peter'in ölümünün neden böyle gizlendiğini anlamalıydı. Çünkü Peter de dürüst bir erkekti ve onu ahlaksız bir adam öldürmüştü. Bölmedeki telefon çalınca camlı kapıyı açarak içeriye daldı.

“Sen misin, Alan?”

“Evet.” Ses pek sertti.

“Alan, ne oluyor? Peter cinayete kurban gitti ve gazeteler bir kelime bile yazmadı. Elçilik bile bunu bilmiyor sanırım. Siz orada ne yapıyorsunuz?”

“Söylenenleri yapıyoruz. Sen de öyle yapacaksın.”

“Ne? Öldürülen Peter! O senin de arkadaşındı. Beni dinle, Alan...”

“Hayır!” Sözünü kesen adam aksileşmişti. “Sen beni dinle. Paris’ten ayrıl. Hemen şimdi! İlk uçakla buraya dön. Sorunun varsa elçilik bunu halleder. Fakat sadece elçiyle konuşacaksın. Anlaşıldı mı?”

Marie St. Jacques, “Hayır!” diye bağırdı. “Anlamıyorum! Peter öldürüldü ve kimse aldırmıyor! Sadece bürokratlara özgü palavralar atıyorsun!”

“Bu işten uzak dur, Marie.”

“Neden uzak durayım? Bana her şeyi açıkla, Alan...”

“Bunu yapamam!” Alan sesini hafifletti. “Ben de bilmiyorum. Sana sadece tembih edilen şeyleri söylüyorum.”

“Kim tembih etti?”

“Bana bunu soramazsın.”

“Soruyorum!”

“Beni dinle, Marie. Yirmi dört saattir evime gitmedim. Son on iki saatten beri de telefon etmeni bekliyorum. Beni anlamaya çalış. Geri dönmeni öneren ben değilim. Bunu hükümetin emrediyor.”

“Açıklama olmadan emir mi?”

“Durum böyle. Oradan uzaklaşmanı ve onun yalnız kalmasını istiyorlar. Emir böyle.”

“Üzgünüm Alan ama durum böyle değil. Hoşçakal.” Telefonu vurarak kapattı. Sonra titremelerine engel olmak için ellerini kenetledi. Jason'u deli gibi seviyordu ve onlar... Jason'u öldürmeye çalışıyorlardı. Neden? Bunu neden istiyorlardı?

Santraldaki ciddi kılıklı adam bütün hatları kapattı. Böylece dışarıdan arayanlar meşgul düdüğünü duyacaklardı. Bir saat içinde bir, iki kez bunu yapardı. Böylece düşüncelerine düzen vermeye, telefonda tekrarladığı saçmalıklardan bir süre kurtulmaya çalışırdı. Özellikle sıkıcı bir konuşmadan sonra bütün hatları kesme ihtiyacını duyuyordu. Bir bakanın karısı aldığı pahalı şeyin kocası tarafından anlaşılmaması için ödeyeceği paranın birkaç faturaya bölünmesini, böylece dikkati çekmeyecek hale gelmesini istemişti.

Durumun tuhaflığını düşündü. Başkalarının, ona ait şirketlerde telefon santrallarında oturduklarını anımsıyordu. Hem aradan uzunca bir zaman da geçmemişti. Saygon'daki şirketlerinde ve Mekong Deltasındaki uçsuz bucaksız çiftliklerinde çok insan çalıştırmıştı.

Merdivenden gelen kahkahayı duyarak başını kaldırdı. Jacqueline erken çıkıyordu. Herhalde yine tanınmış ve cüzdanı şişkin bir dostuyla gidiyordu. Bundan hiç kuşkusu yoktu. Jacqueline çok iyi korunan bir madendeki altını bile yürütebilecek yeteneğe sahipti. Yanındaki adamı göremiyordu. Kadının öbür tarafında kalmış ve nedense başını çevirmişti.

Sonra bir an onu gördü. Göz göze geldiler. Kır saçlı santral memuru soluğunun kesildiğini hissetti. Bir an inanamayarak yıllardır görmediği yüze baktı. O zamanlar da hep karanlıkta karşılaşmışlar, çünkü geceleri çalışmışlar... Geceleri ölmüşlerdi. Oh Tanrım, o, diye düşündü. Binlerce mil uzaktaki kâbuslardan çıkıp gelmiş... O! Kır saçlı adam düşte yürür gibi yerinden kalktı. Başındaki kulaklığı çekip attı ve yan yan geçide doğru gitti. Jacqueline Lavier ve kavalyesine daha yakından bakmak istiyordu. O bir hayalet katildi... Bunun olabileceğini söylemişler ama inanmamıştı. Şimdi inanıyordu. Gördüğü o adamdı. İkisini de iyice görüyordu. Kapıya doğru gidiyorlardı. Onları durdurmalıydı. Jacqueline'i durdurmalıydı! Fakat koşup bağırmak ölüm demekti. O anda başına bir kurşun yerdi.

Hayalet katil kapıyı açarak kadının dışarıya çıkması için yana çekildi. Kır saçlı adam gizlendiği yerden fırlayarak ön camlardan birine koştu. Katil dışarıda bir taksiye işaret etti. Jacqueline'i arabaya bindirdi. Kadın onunla gidiyordu! Orta yaşlı adam dönerek elinden geldiğince hızlı koşup merdiveni çıktı.

Koridoru geçip stüdyonun kapısını açtı. İçeriye dalarak, “Rene!” diye bağırdı. “Rene!”

Bergeron çizdiği bir modelden hayretle başını kaldırdı. “Ne”

“Jacqueline'in yanındaki adam! Kim o? Ne zamandan beri burada?”

Moda yaratıcısı, “Oh, herhalde Amerikalıyı soruyorsun,” diye cevap verdi. “Adı Briggs. Yaşlı bir kaz. Bugün onun sayesinde iyi para kazandık.”

“Nereye gittiler? Onları bul. Jacquelin'i bul!”

“Neden?”

“O adam biliyor! Jacqueline'i öldürecek!”

“Ne?”

“O... Buna yemin edebilirim. O adam Kabil!”

Albay Jackh Manning, Pentagon konferans masasındaki dört sivilden en az üçünün itiraz etmesini bekler gibi,

“O adam Kabil,” diye söylendi. Diğerleri yaşça ondan büyüktü ve her biri de kendisini daha tecrübeli saymaktaydı. Hiçbiri bulmayı başaramadıkları

bilgiyi ordunun sağlamış olduğunu kabul etmeye hazır değildi. Manning devam etti.

“Şimdi harekete geçmezsek o yine içine düştüğü ağdan kaçacaktır. On bir gün önce Zürih’teydi. Onun hâlâ orada olduğuna inanıyoruz. Ve beyler, o Kabil.”

Ulusal Güvenlik Konseyinin üyesi olan kabak kafalı adam masadaki delegelere verilen Zürih olaylarıyla ilgili özeti okuyarak,

“Bu çok ciddi bir iddia,” diye konuştu. Adı Alfred Gilette'di personel soruşturma ve değerlendirme uzmanıydı. Pentagon onun çok zeki, kinci biri olduğuna inanıyordu. Hem bu adamın yüksek yerlerde dostları vardı.

ClA'in müdür yardımcısı, ellisini geçmiş olan ve daima otuz yıl önceki üniversiteliler gibi giyinen Peter Knowlton da,

“Olağanüstü,” diye mırıldandı.

“Kaynaklarımız Kabil'in Zürih’te değil, Brüksel'de olduğunu haber verdiler. Üstelik tam on bir gün önce. Kaynaklarımız pek ender olarak yanılır.”

Manning’ in tek saygı duyduğu sivil, David Abbot atıldı.

“Bu çok önemli bir iddia.” Üyelerin en yaşlısı olan adam eski Olimpiyat yüzme şampiyonuydu ve kafası da vücudu kadar güçlüydü. Yetmişine yaklaşmış olmasına karşın vücudu hâlâ dimdikti ve kafası da eskisi gibi fevkalade çalışıyordu. Yalnız yüzü açıklamadığı ve bir ömür boyu süren gerilimler yüzünden iyice çizgilenmişti. Kendisi şimdi güçlü Kırk Komitesinin üyesi olmakla birlikte, kurulduğu zamandan itibaren ClA'e hizmet etmişti. Gizli Müdür yardımcısı,

“Bilgiyi doğrulamak için değişik yöntemlerimiz var,” dedi. “Onun Brüksel'de olması gerekiyor.” servistekiler ona Gizli İşlerin Sessiz Keşişi adını takmışlardı. Abbot gülerek devam etti.

“Ben CIA’deyken kaynaklar çoğu zaman birbirlerinin verdiği bilgiyi doğrulayacak yerde yalanlardı.”

Gilette gözlüğünü düzeltti.

“Şunu bir duyalım. Sonra Zürih özetine döneriz. Nasıl olsa önümüzde duruyor... Ayrıca bizim kaynaklarımızın da verdiği bazı bilgiler var. Bunlar Zürih ya da Brüksel'i yalanlamıyor. Altı ay önce olanlarla ilgili haberler.”

Gümüş saçlı Abbot, Gilette'e baktı.

“Altı ay önce mi? Ulusal Güvenlik Konseyinin altı ay önce Kabil'le ilgili bir bilgi verdiğini anımsamıyorum.”

Gilette, “Bu kesinlikle doğrulanmadı,” diye cevap verdi.

“Komiteyi kanıtlanmamış bilgilerle yormamaya gayret ediyoruz.”

Masada dördüncü sivil Parlamento Güvenlik Komisyonundandı. Albay ona döndü.

“Mr. Walters, konuya devam etmeden önce soracak bir sorunuz var mı?”

Tennesse'li parlamento üyesi cin gibi bakışlarını masadaki adamların yüzlerinde gezdirdi.

“Evet, ama ben bu işte yeniyim. Siz devam edin. Böylece nereden başlayacağımı anlarım.”

“Pekâlâ, efendim.” Manning başıyla CIA'in müdür yardımcısı Knowlton'a işaret etti.

“On bir gün önceki Brüksel işini anlayalım.”

“Place Fontainas'da bir adam öldürüldü. Moskova'yla Batı arasında gizli gizli elmas ticareti yapan bir adam. Cenevre'deki Russolmaz adlı Sovyet şirketinin şubesiyle iş görüyordu, Kabil'in paraları devamlı İsviçre'ye transfer ettiğini biliyoruz.”

Gillette inanmamıştı.

“Cinayeti Kabil'e bağlayan nedir?”

“Birincisi yöntem. Silah uzun bir iğneydi ve öğleüzeri kalabalık bir alanda bir operatör ustalığıyla kullanılmış. Kabil aynı şeyi daha önce de yaptıydı.”

Abbot, “Bu doğru,” diye kabul etti.

“Bir yıl kadar önce Londra'da Bir Romanyalı vardı. Ondan birkaç hafta önce de başka biri. İkisini de Kabil'in temizlediği kanısına varıldı.”

Albay Manning, “Fakat bu kanıtlanmadı,” diye itiraz etti,

“İkisi de ülkelerinden kaçan yüksek düzeyde politikacıydı. Onları KGB temizlemiş olabilir.”

CIA'in adamı ısrar etti. “Ya da Kabil.”

Gilette’ in sesi yükseldi. “Veya Carlos. Ne Carlos, ne de Kabil ideolojiye aldırmaz. İkisi de kiralıktır. Neden her sefer önemli biri öldürüldüğünde bunu Kabil'in yaptığını düşünüyoruz?”

Knowlton onu aşağı gördüğünü belli ederek konuştu.

“Çünkü bunu her yaptığımızda, birbirini tanımayan kaynaklardan aynı bilgiyi almış bulunuyoruz. Haber verenler birbirlerini bilmedikleri için ağız birliği edemezler kuşkusuz.”

Gilette, “Fazla basit görünüyor,” diyerek kabul etmedi. Albay onların lafını kesti. “Brüksel'e dönelim.” Katil Kabil'se, neden Russolmaz'dan bir borsacıyı öldürdü? Biz onu kullanıyorduk.”

ClA'in müdür yardımcısı,

“Haber verenlere göre bunun birkaç nedeni var,” diye cevap verdi.

“O adam bir hırsızdı. Müşterilerinin çoğu da öyle. Belki Kabil'e kazık atmaya kalktı. Öyleyse bu onun son işi olmuştur. Ya da Kabil'in kimliğini anlamaya kalkmıştır. Bunu düşünmesi bile iğneyle öldürülmesi için yeterli. Veya Kabil son izlerini yok etmeyi istiyor. Kaynaklar sayesinde katilin Kabil olduğundan kuşkumuz kalmadı.”

Manning mırıldandı. “Zürih olayını açıklayınca iş daha iyi anlaşılacak. Devam edebilir miyiz?”

Piposunu yakmakta olan David Abbot kayıtsız bir tavırla, “Bir dakika,” dedi. “Güvenlik Konseyindeki meslektaşımız altı ay önce Kabil'le ilgili bir şey olduğundan söz etti. Bunu dinlesek iyi olur sanırım.”

Gilette gözlüğünün arkasından ona baktı.

“Neden? Aradan geçen zaman bunun Brüksel ya da Zürih'le bir ilgisi olmadığını gösteriyor. Bunu söyledim.”

Gizli Servisin bir zamanlar çok korkulan Keşişi, “Evet, söyledin"“ diye kabul etti. “Bununla birlikte her türlü bilginin yararlı olabileceğini düşünüyordum. Neyse önümüzdeki özetlere dönelim.”

Albay başını salladı. “Teşekkürler, Mr. Abbot. On bir gün önce, yani 27 Şubat gecesi Zürih’te üç adam öldürüldü. Onlardan ikisi kentin batı yakasındaki bir geçitte bulundu. Diğeri de bir apartmanda. Onun geçitteki adamlarla ilgisi olduğunu sanıyoruz. Hepsi de Zürih - Münih’te çalışan sabıkalılardı ve onların Kabil'le ilgileri bulunuyordu.”

Gillette özeti okudu. “Üçüncü adam Chernak. Daha doğrusu Chernak sanırım. Bu adı anımsıyor ve Kabil'in dosyasına bağlıyorum nedense.”

Manning, “Böyle yapman gerekir,” dedi. “Bu ad on sekiz ay önce bir raporda vardı. Bir yıl sonra yine aynı ismi duyduk.”

Abbot hafif sesle konuştu. “Yani altı ay önce.” Gillette'e bakıyordu.

Albay devam etti. “Eğer dünyanın pisliği denilecek biri varsa, o da Chernak'dı. Savaş sırasında Dachau'ya getirilen bir Çekoslovak gönüllüsüydü. Üç dil bilen adam savaş tutsaklarını sorguya çekerken, kamptaki diğer muhafızlar kadar acımasız davranıyordu. Polonyalıları, Slavları ve Yahudileri işkenceyle konuşturup Dachau komutanlarının istediği tür itirafları sağladıktan, yani uydurduktan sonra, tutsakları gaz odalarına gönderiyordu. Amirlerine yaranmak için yapmayacağı yoktu. En

sadist kişiler bile onun düzeyine erişebilmek için uğraşıyorlardı. Ancak bu adamlar yaptıklarını Chernak'ın âdeta dosyaladığının farkında değillerdi. Savaştan sonra Chernak kaçtı. Fark etmediği bir kara mayını yüzünden bacakları koptu. Ama o yine de Dachau'da işkence yapmış kimselere şantajla rahat bir geçim sağlayabildi. Kabil onu bularak işlediği cinayetlerde parayı getirecek aracı olarak kullanmaya başladı.”

ClA'in müdür yardımcısı itiraz etti. “Bir dakika! Bu işi da ha önce de konuştuk. Kabil'in Chernak'ı kullandığını sanıyorsunuz ama bundan emin değilsiniz.”

“Artık eminiz. Yedi buçuk ay önce Drei Alpenhauser adlı lokantayı işleten adamla ilgili bir haber aldık. Bu adamın Kabil'le görüştüğünü düşünüyorduk izledik fakat bir sonuç çıkmadı. Chernak'ın öldürüldüğünü duyunca bir kumar oynadık. Beş gece önce iki ajanımız lokantaya gizlendi. Burası kapanınca ortaya çıkıp adamı Chernak’ la birlikte çalışmak, Kabil'e hizmet etmekle suçladılar. Adam dizüstü çöküp kendisini korumaları için yalvarınca ajanların ne kadar şaşırdıklarını tahmin edebilirsiniz. Adam, Chernak'ın öldürüldüğü gece Kabil'in Zürih’te olduğunu itiraf etmiş. Üstelik o gece Kabil'i görmüş ve Chernak'dan da söz etmiş. Hem de sözleri hoşa gidecek türden değilmiş.”

Albay susunca David Abbot hafifçe ıslık çaldı. “İşte bu önemli bir haber.”

Gillette gözlüğünü çıkardı.

“Bence bir hata yapıyorsunuz. Şimdiye dek pek çok işte Kabil suçlandı. Buna karşılık günümüzün, belki de tarihin en başarılı katili arka plâna itildi. Bence Carlos'un üstünde durmalıyız. Carlos'a ne oldu?”

Keşiş atıldı.

“Carlos'un zamanı geçti, Alfred. Onun yerine Kabil var artık. Eski yöntemler de değişti. Sularda yeni ve çok daha tehlikeli bir köpekbalığı var şimdi.”

Ulusal Güvenlik Konseyi üyesi gözlerini ona dikti.

“Bunu kabul edemem. Beni bağışla David, ama bu toplantıyı Carlos yönetiyormuş gibi bir duyguya kapılıyorum. Böylece Carlos kendisiyle ilgilenmememizi, çekiç başlı köpekbalığı serbest dolaşırken dişsiz bir köpekbalığıyla ilgilenmemizi sağlamak istiyor sanki.”

Manning, “Kimse Carlos'u unutmuyor,” diye itiraz etti. “Sadece o Kabil kadar hareketli değil artık.”

Gillette buz gibi bir sesle konuştu. “Belki de Carlos işte buna inanmamızı istiyor. Tanrı biliyor ya, biz de buna inanıyoruz işte!”

Abbot, “Bundan nasıl kuşkulanabilirsin?” diye sordu. Kabil'in yaptıkları şaşılacak kadar çok.”

Gillette, “Nasıl kuşkulanabilirim ha? İşte önemli olan soru bu.”

Parlamento üyesi atıldı. “Söylemeye çalıştığınız nedir, Mr. Gillet?”

“İlich Ramirez Sanches adındaki adamın çalışmaları hakkında daha fazla bilgi istiyorum. Yani Carlos hakkında.”

Manning araya girdi. “Lütfen Zürih işine dönebilir miyiz? Şimdi Kabil'in peşine takılmayı öneriyoruz. Dünyanın her tarafındaki adamlarımıza haber salarız. Bütün muhabirleri toplarız. Zürih polisinden de bizimle işbirliği yapmasını isteriz. Bir gün bile kaybetmemeliyiz! Zürih’teki adam Kabil'di!”

Gilette bir öneride bulundu. “Zürih’te büyük bir işe kalkışmadan önce, her örgüt kendisindeki Kabil dosyalarını incelesin ve kaynaklarını tekrar sorguya çeksin. O zaman beklemediğiniz bir şeyle karşılaşacağınızdan eminim. Bu işte Ramirez Sanches’ in parmağı olduğunu anlayacaksınız.”

Abbott onun sözünü kesti. “Bu konuda böylesine ısrar ettiğine göre, bari bize altı ay önce olanları anlat. Biz bir bataklığa saplanmış gibiyiz. Belki senin vereceğin bilginin yararı olur.”

Konferansın başından beri Ulusal Güvenlik Konseyinin aksi üyesi ilk kez duraksar gibi oldu.

“Güvenilir bir kaynaktan ağustos ortasında Kabil'in Marsilya'ya gitmek üzere yola çıktığını duyduk.”

Albay, “Ağustos mu?” diye bağırdı. “Marsilya ha? Leland! Ağustosta Elçi Leland'ı Marsilya'da vurdular!”

“Fakat tetiği çeken Kabil değildi. Elçiyi Carlos öldürdü. Bunu kanıtladık. Elçinin cesedinden çıkarılan kurşunlar Carlos'un daha önce kullandığı silâhla atılmıştı. Yani diğer kurşunlara uyuyordu. Ayrıca üç ayrı kaynak, cinayet günü rıhtımdaki ateş edilen binanın üç ve dördüncü katlarında, tanımadıkları siyah saçlı bir adam görmüşlerdi. Onların tanımlamaları da birbirine uyuyordu. Adamın elinde büyük bir çanta varmış. Leland'ın Carlos tarafından öldürüldüğü konusunda kuşkumuz yok. Bizim kaynak 23

Ağustosta sabaha karşı üçte Rue Sarrasin'de Kabil'le buluşacaktı. Böylece Kabil'i yakalayabilecektik. Fakat Kabil randevuya gelmedi.”

Abbott kızdı.

“Ve sen kaynağın yalnızca sana bilgi vermesinde ısrar ettin değil mi? Diğer örgütlerden haberi gizledin.”

Gillette utandığını saklamaya çalıştıysa da başaramadı.

“Evet. Sonunda Kabil'i tanıyabilecek birini bulmuştuk. Yerimde olsaydınız başka türlü mü davranırdınız?”

Bir sessizlik oldu. Sonunda Tennesse'li parlamento üyesi söylendi.

“Tanrım, siz örgütler daima birbirinize kazık atıyorsunuz. Aslında işbirliği yapmanız, birbirinize bilgi vermeniz ve hal çarelerine birlikte gitmeniz gerekirdi. Bunu yapacak yerde hepiniz birbirinizden her türlü bilgiyi gizlemektesiniz. Vergi veren vatandaşın parasını harcamak için çok kötü bir yol seçmişsiniz. Ben makul bir adam gibi konuşuyorum. Parlamentoya girmeden önce avukattım. Her gün bende kalması gereken gizli şeyler duyardım.”

Keşiş, “Ne demek istiyorsunuz?” diye sordu.

“Durumu açıklamanızı bekliyorum. On sekiz aydan beri Meclisin Suikastları İnceleme alt komitesinde çalışıyorum. Yüzlerce isim bulunan binlerce sayfa okudum. Yine pek çok varsayımı inceledim. Bilmediğim bir komplo ya da katil yok sanırım. İki yıla yakın süre bu isimlerle birlikte yaşadım. Artık öğrenmem gereken bir şey kalmadığını sanıyordum. Ama artık emin değilim. Dördünüz de üç yıldır devam eden bir çalışmadan söz ediyorsunuz. Bu harekât, cinayet dosyası inanılmayacak kadar kabarık bir katille ilgili. Düşüncem doğru mu?”

Abbot onu süzüyordu.

“Devam edin. Sormak istediğiniz nedir?”

“O kim? Allah kahretsin, kim bu Kabil?”

Sessizlik beş saniye kadar sürdü. Masa başındaki adamlar göz göze geldiler. İkisi öksürdü ve biri de iskemlesini çekti. Tartışmadan bir karara varmış gibiydiler. Parlamento üyesi Efrem Walters'e gerçeği anlatacaklardı.

David Abbot piposunu masaya bırakarak söze başladı.

“Kabil gibi bir adamın adı ne denli az duyulursa herkes için o kadar iyi olur.”

Walters söylendi.

“Bu cevap değil. Ama bir yanıtın başlangıcı sanırım.”

“Öyle. O bir profesyonel katil. Yani can alma konusunda eğitim görmüş bir uzman. Bu bilgisini de satıyor. Siyaset ya da özel duygularının cinayetlerle hiç ilgisi yok. O bu işe sadece kazanç sağlamak için girmiş. Kazanç da ünüyle orantılı şekilde artıyor.”

Efrem Walters başını salladı.

“Siz de ondan söz etmeme sayesinde bedava reklamı önlemiş oluyorsunuz.”

“Tamam. Bu dünyada gerçek ya da hayali düşmanları bulunan pek çok manyak var. Onlar Kabil'i bilseler hemen kendisinden yararlanmaya kalkarlar. Ne yazık ki, pek çok manyak ona başvurdu. Bugüne dek Kabil'in işlemiş olduğu otuz sekiz cinayeti biliyoruz. Ayrıca on iki ya da on beş cinayetle de ilgisi olabilir.”

“Yaptıklarının hepsi bu mu?”

“Evet. Biz bu savaşı kaybetmekteyiz. Her yeni cinayetle ünü daha yayılıyor.”

CIA’den Knowlton, “Bir süredir sesi çıkmıyor,” diye diye söze karıştı.

“Son birkaç aydır onun öldürülmüş olabileceğini düşünüyorduk. Bazen katilleri de temizlerler. Böyle bir durum olduğunu sandık. Ama yanılmışız.”

Parlamento üyesi Zürih özetini aldı.

“Anlıyorum. Sözlerinizden onu tanımadığınız anlaşılıyor.”

Abbott atıldı.

“İki tarif birbirine uymuyor. Kabil'in tip değiştirmekte usta olduğu belli.”

“Bununla birlikte onu görenler, kendisiyle konuşanlar olmuş. Kaynaklarınız, bilgi verenler ortaya çıkıp açıkça konuşamazlar ama onları sorguya çektiniz kuşkusuz. Onun için de elinizde belirli bir bilgi bulunması gerekir.”

Abbot, “Elimizde büyük bilgi var,” dedi. “Fakat bunun içinde Kabil'in tipi yok. Bir kez Kabil, hiçbir zaman gündüz vakti kendisini kimseye göstermiyor. Adamlarla geceleri karanlık geçitlerde, odalarda konuşuyor.

Kabil kişiliğindeyken, her seferinde birden fazla insanla buluşmuyor. Bazen kalın camlı gözlük takıyor. Bazen gözlüksüz. Bir randevuya gittiğinde saçları siyah. Bir diğerinde kır ya da kızıl. Veya saçlarını bir şapka gizliyor.”

“Dil?”

ClA'in müdür yardımcısı örgütün araştırmalarını açıklamak için sabırsızlanıyordu.

“Bunu daha iyi biliyoruz sanırım. İngilizce, Fransızca ve bazı Doğu Asya dillerini kusursuz konuşuyor.”

“Doğu Asya dilleri mi? Doğu Asya...”

“Vietnam.”

“Vietnam...” Walters öne doğru eğildi.

“Neden ortada bana söylemek istemediğiniz bir şey varmış gibi bir duyguya kapılıyorum?”

“Çünkü siz tanıkları sorguya çekmekte ustasınız, sayın avukat.”

Abbot bir kibritle piposunu yaktı.

Walters, “Bazı şeyleri fark ederim,” diye mırıldandı.

“Evet, nedir?”

Gillette bir an tuhaf tuhaf David Abbot'a baktı.

“Kabil'in nereden geldiğini biliyoruz.”

“Nereden?”

Manning acı çekermiş gibi konuştu.

“Güneydoğu Asya'dan. Kendisi Kamboçya ve Laos sınır yollarının oralarda ve Kuzey Vietnam'ın kırsal kesimlerinde derdini anlatabilmek için çeşitli lehçeleri konuşmasını öğrenmiş. Aldığımız bilgiler de bunu doğruluyor. Size Medusa Harekâtından söz edeceğim.” Albay uzanıp sol tarafında duran büyük, kabarık sarı zarfı aldı. Açıp içindeki birkaç dosyadan sadece birini çekti.

“İşte bu, Kabil dosyası.” Zarfı işaret etti.

“Bu da Medusa'yla ilgili bilgi. Kabil'le ilişkisi olabilecek şeyler var bunda.”

Eski avukat hafif bir alayla gülümseyerek arkasına yaslandı.

“Bu tür meşum, korku verici adlar bulmakta ustasınız. Bana kalırsa sizler bu tür şeyleri yapmak için kursa devam etmişsiniz. Devam edin, albay. Medusa nedir?”

Manning, David Abbot'a bir göz attıktan sonra konuştu.

“Vietnam Savaşı sırasında, düşman hatları gerisindeki gizli araştırma ve yok etme plânıydı bu. Altmışların sonlarında ve yetmişlerin başlarında Amerikan, Fransız, İngiliz, Avustralyalı ve Vietnamlı gönüllülerden birlikler oluşturduk. Bunlar Kuzey Vietnam'ın işgal ettiği bölgelerde çalışacaklardı. Baş görevleri de düşmanın ulaşımını, malzeme sağladıkları yolları kesmekti. Tutsak kamplarının yerlerini saptayacaklar ve bu arada komünistlerle işbirliği yaptığı bilinen köylülerle erişebildikleri düşman komutanlarını öldüreceklerdi.”

Knowlton, “Bu savaş içinde bir savaştı,” diye açıkladı. “Ne yazık ki, ırk ve dil farkı yüzünden istediğimiz gönüllüleri seçme olanağımız yoktu.”

Albay, “Düzinelerle grup vardı,” diye devam etti. “O sahilleri iyi bilen eski denizciler, ancak Amerikan zaferi sayesinde topraklarını geri alabilecek Fransız çiftçiler, yıllardır Hindi Çinide yaşamış İngilizler, Avustralyalılar, Amerikan subayları ve gizli servis ajanları bu gruplara girmişlerdi. Bu arada suçlular da vardı tabii. Genellikle kaçakçıydı onlar. Güney Çin bölgesinde silâh, uyuşturucu madde, altın ve elmas kaçakçılığı yapan adamlar... Onlar gece çıkartmaları ve orman yolları konusunda ayaklı birer ansiklopedi sayılabilirlerdi. Yine Amerika'dan suç işlediği için kaçmış kimseler de bulunuyordu. Bunların bir bolümü iyi eğitim görmüş, çok da becerikli kişilerdi; tecrübelerine ihtiyacımiz vardı.”

Parlamento üyesi, “Eski denizciler ve askerler, serseri İngiliz ve Avustralyalılar, sömürgeci Fransızlar ve sürü halinde hırsız,” diye söylendi. “Onların bir arada çalışmalarını nasıl sağladınız?”

Gillette mırıldandı. “Hepsinin açgözlülüğünden yararlandık.”

Albay, “Söz verdik,” diye açıkladı. “Kimine terfi edeceğini, kimine suçlarının affedileceğini söyledik. Bazılarına ödül olarak büyük paralar ödenecekti. Kimileri harekât sırasında hırsızlık yapmak olanağını elde edeceklerdi. Hepsi de biraz kaçık sayılırdı. Bunu anlıyorduk. Onları gizli gizli eğittik. Saygon'daki karargâhın bilmediği tuzağa düşürme, öldürme yöntemlerini öğrettik onlara. Bu işler çok tehlikeliydi. Yakalananlar işkenceden sonra idam ediliyorlardı. Bu çok yüksek bir bedeldi ve adamlar

bunu ödediler. Çok kimse onların bir grup deli olduğunu söyleyebilirdi ama iş karışıklık ve öldürmeye gelince onlar birer dâhiydi. Özellikle öldürmekte.”

“Bedel neydi?”

“Medusa Harekâtında kaybımız yüzde doksandan fazlaydı. Fakat bir şey var. Geriye dönmeyenlerden bazıları aslında buna kararlıydılar zaten.”

“Yani kaçaklar ve hırsızlar mı?”

“Evet. Onlardan bazıları Medusa'dan hatırı sayılır paralar çalmıştı. Kabil'in de onlardan biri olduğunu sanıyoruz.”

“Neden?”

“iş görme tarzı. O Medusa eğitimi sırasında öğrendiği şifreler, tuzaklar, öldürme yöntemlerinden yararlanıyor.”

Walters dayanamadı. “Tanrı aşkına demek bu adamın kimliğini saptadınız. Herhalde onunla ilgili sicil de elinizdedir.”

“Evet. Gizli dosyalardaki bütün ilgili bilgileri çıkarıp inceledik. Bulabildiğimiz gerçekleri bilgisayarlara verdik. Fakat en ufak bir adım bile atamadık. Hâlâ başlangıç noktasındayız.”

Parlamento üyesi, “İnanılacak gibi değil,” dedi. “Ya da inanılmayacak kadar yeteneksizlik.”

Manning, “Hiç de değil,” diye karşı çıktı.

“Şu adama bakın. Bir de elimizdeki olanaklara. Kabil savaştan sonra Tokyo' dan Filipinler'e, Malezya'dan Singapur'a kadar Doğu Asya'nın büyük bir bölümünde adını duyurdu. Onu Hong Kong, Kamboçya, Laos ve Kalküta'da da tanıyorlar. İki buçuk yıl kadar önce Asya'daki ajanlarımızdan ve elçiliklerimizden raporlar gelmeye başladı. Kiralık bir katil vardı ve adı da Kabil'di. Kendisi tam anlamıyla profesyonel ve acımasızdı. Bu raporlar telaşlanmamıza neden olacak şekilde sıklaştı. Her önemli suikasta Kabil karışmış gibiydi. Tokyo'da bir cinayet, Honkong'da havaya uçan bir araba, Triangle'de pusuya düşürülen bir uyuşturucu madde kervanı, Moulmein'de suikasta kurban giden bir elçi, Şanghay sokaklarında öldürülen bir Rus teknisyeni ya da Amerikalı bir işadamı. Kabil her yerdeydi. Her önemli haber alma örgütündeki güvenilir kaynaklar onun adını fısıldıyorlardı. Fakat koca Doğu Pasifik bölgesinde bir kişi çıkıp da onu tarif etmedi. İşe nereden başlayabilirdik?”

Walters, “Siz bu sırada onun Medusa'dan olduğunu saptamamış mıydınız?” diye sordu. “Evet. Kesinlikle!”

“Öyleyse özel Medusa dosyalarına bakmanız gerekirdi.”

Albay, Kabil dosyasını açtı.

“Burada kayıpların listesi var. Medusa Harekâtı sırasında kaybolan... Kesinlikle bir iz bırakmadan kaybolan beyazlar arasında yetmiş üç Amerikalı, kırk altı Fransız, otuz dokuz İngiliz, yirmi dört Avustralyalı bulunuyor. Ayrıca Hanoi'den toplayıp yetiştirdiğimiz ve ne olduklarını bilemediğimiz elli kadar erkek. Bu iki yüz otuzdan fazla olasılıktan hangilerini seçmeliyiz? Bu adamlardan hangileri sağ? Hangileri öldü? Sağ kalan her adamın adını öğrensek bile o hangisi? Şimdi kim ve ne? Kabil'in milliyetinden bile emin değiliz. Onun Amerikalı olduğunu sanıyoruz fakat elimizde kanıt yok.”

Albay atıldı. “Ayrıca Hanoi'nin gizli servis ajanları, Medusa Harekâtına katılan adamlardan birçoğunu yakalayıp işkenceyle konuşturdular ve idam ettiler. Bu arada örgüte kendi adamlarını sokmuş da olabilirler. Bu olasılığı aklımızdan çıkartamayız.

Walters elini uzattı.

“Bakabilir miyim?”

Albay kâğıtları ona verdi.

“Tabii. Yalnız Medusa Harekâtı gibi, buradaki adların da hâlâ gizli tutulduğunu anlıyorsunuz tabii.”

“Bu kararı kim verdi?”

“Kuvvet Komutanları. Senatonun Savunma Komitesi de bunu destekledi.”

CIA müdür yardımcısı da, “Bu karar ulusal çıkarlarımızı koruma açısından çok önemliydi,” diye ekledi.

Walters sayfaları karıştırdı.

“Bunlardan birinde, vaktiyle eğittiğimiz ve şimdi bulamadığımız bir katilin adı yazılı demek.”

Albay, “Buna inanıyoruz,” diye cevap verdi.

“Onun Asya'da ün yaptığını, sonra Avrupa'ya geçtiğini söylediniz. Ne zaman?”

“Bir yıl kadar önce.”

“Bu konuda yeterli bir neden var mı?”

CIA’den Peter Knowlton, “Bunun nedeni belli,” dedi. “Asya'da bir aksilik oldu ve Kabil tehlikeye girdiğini anladı. Doğulular arasında beyaz bir katildi. Oradan uzaklaşma zamanı gelmişti. Tanrı biliyor ün yapmıştı. Avrupa'da işsiz kalmayacaktı.”

David Abbot hafifçe öksürdü.

“Alfred’ in birkaç dakika önce söylediği şeylere dayanarak bir olasılık üstünde durmak isterim.” Keşiş durup saygıyla Gilletîe'e bakarak başını salladı.

“Çok tehlikeli çekiç baş köpekbalığı serbest dolaşırken bizim dişsiz, zararsız bir köpekbalığıyla uğraştığımızı söyledi. Bu tür bir laf etti.”

Ulusal Güvenlik Kurulu üyesi, “Evet,” diye mırıldandı. “Ben Carlos’tan söz ettim. Biz Kabil'i değil Carlos'u kovalamalıyız.”

“Tabii. Carlos. Modern tarihin en ele geçmez katili. Çoğumuz bu adamın zamanımızda işlenen korkunç cinayetlerin sorumlusu olduğuna inanıyoruz. Sen haklısın, Alfred. Bir bakıma ben yanıldım. Carlos'u unutamayız.”

Gillette teşekkür etti. “Bu noktayı iyice belirtmiş olduğuma sevindim.”

“Bunu yaptın. Hiç olmazsa beni inandırdın. Fakat düşünmeme de neden oldun. Bunun serseriler, kanun kaçakları ve türlü pis işe batmış kimselerle çalışan Kabil'in imrenmesine neden olduğunu anlıyor musun? Kim bilir Carlos'u nasıl kıskandı? Avrupa'da lüks içinde yaşayan, hızlı bir hayat süren Carlos'a haset etti. Kim bilir kaç kez kendi kendine, 'Ben Carlos’tan üstünüm,' dedi. Bana kalırsa o Avrupa'ya daha iyi bir dünya bulmaya ve Carlos'u tahtından indirmeye gitti. Kabil onun yerine geçmek istedi.”

Gillette, Keşişe bakakaldı.

“İlginç bir varsayım.” Parlamento üyesi de atıldı.

“Anladığım kadarı, Kabil'in izini bulursak Carlos'u yakalayabileceğimizi söylüyorsunuz.” “Öyle.”

CIA müdür yardımcısı sinirlendi.

“Anladığımdan emin değilim. Neden?”

Abbott piposuna uzandı.

“Bir şampiyon, şampiyonluğunu vermez. Bunu korumak için şiddetle dövüşür. Mr. Walters’ in söylediği gibi, Kabil'in izinden gitmeliyiz fakat bu arada ormanda başka ayak izlerine de bakmalıyız. Eğer Kabil'i bulursak geri çekilip beklemeliyiz. Carlos'un onun peşinden gelmesini beklemeliyiz.”

Toplantı bitmiş, üyeler odadan çıkmaya hazırlanıyorlardı. David Abbot, Medusa dosyasındaki kâğıtları toplayan Pentagon albayının yanındaydı.

“Şu listeye bir bakabilir miyim?” diye sordu. “Bizim örgütte bu listenin kopyası yok.”

Subay, “Bize böyle emir verilmişti,” diyerek tel raptiyeyle tutturulmuş kâğıtları yaşlı adama uzattı.

“Bunları sizin yolladığınızı sanıyorum. Sadece üç kopya var. Bizde, CIA’de ve Ulusal Güvenlik Konseyinde.”

Sessiz Keşiş gülümsedi. “Bunları ben yolladım. İş gördüğüm yerde fazla Tanrının belâsı sivil var.”

Albay parlamento üyesinin bir sorusuna cevap vermek için döndü. Ama Abbott onları dinlemedi. Gözlerini listedeki adlarda dolaştırırken telaşlanmıştı. Neredeydi bu? Odada adı bilen bir o vardı ve son sayfaya geldiğinde kalbi deli gibi çarpıyordu. Adı orada buldu.

Bourne, Jason C. Son bulunduğu yer: Tam Quon

Rene Bergeron masasındaki telefonu çarparak kapattı. Sesi öfkeliydi.

“Kadının gittiği bütün kahve, lokanta ve gece kulüplerini aradım.”

İkinci telefonun önünde oturan kır saçlı santral memuru, “O adamın Paris’te hiçbir otelde kaydı yok,” dedi. “İki saatten fazla zaman geçti. Jacqueline ölmüş olabilirdi. Sağsa bile şimdi ölmüş olmayı istiyordur.”

Bergeron, “Kadın ona pek fazla bir şey anlatamaz,” diye söylendi. “Yaşlı adamları bilmiyor.”

“Yeterince bilgisi var. Pare Monceau'yu aradı.”

“Kadın haberleri nakletti. Bunların kime verildiğinden emin değil.”

Bergeron öne doğru eğildi. “Bana bütün anımsadıklarını tekrar anlat. Neden onun Bourne olduğundan eminsin?”

“Orasını bilmiyorum. Onun Kabil olduğunu söyledim o kadar.”

“Bourne... Kabil. Kendisini Medusa kayıtları sayesinde bulduk. Seni de bu yüzden tuttuk.”

“Öyleyse o adam Bourne. Fakat o zaman bu adı kullanmazdı. Tabii Medusa’ da asıl adlarının kullanılmasına izin vermeyen epey adam vardı. Onlara sahte kimlikler verilmişti. Çünkü hepsinin sabıkası vardı. Kabil de onlardan biri olabilir.”

“Neden o? Diğerleri ortadan kaybolmuş. Sen de öyle.”

“Onun Saint-Honore'ye gelmesi yeterli neden bence. Fakat dahası da var. Onun çalışmasını seyrettim. Onun yönettiği bir gruptaydım ve birlikte iş gördük. Bu unutulabilecek bir tecrübe değildi. Kabil de unutulabilecek bir adam değil. Gece Tam Quan denilen bir bölgeye paraşütle indik. Amacımız Viet-Konglulların elindeki Webb adlı bir Amerikalıyı kurtarmaktı. O sırada sağ kalma olasılığımızın hemen hemen hiç bulunmadığının farkında değildik. Saygon'dan uçakla yola çıktığımızda korkunç bir fırtına vardı.

Uçak parçalanacakmış gibi sarsılıyordu, fakat Kabil yine de atlamamızı emretti.”

“Atladınız mı?”

“Silahını bize doğru çevirmişti. Fırtınadan korunabilirdik belki ama kafamıza saplanan kurşundan korunmak olanaksızdı.”

“Kaç kişiydiniz?”

“On.”

“Onu tutabilirdiniz.”

“Sen onu tanımadın. Sekizimiz atladığımız yerde toplandık. İki kişinin yere çakılıp öldüğünü sanıyorduk. Sağ kalmama şaşıyordum, çünkü ben en yaşlılarıydım ve güçlü kuvvetli bir erkek de sayılmazdım. Yalnız o bölgeyi iyi biliyordum. Beni bu yüzden yollamışlardı.” Kır saçlı adam bu olayı anımsayarak başını salladı.

“Bir saat içinde tuzağa düşürülmüş olduğumuzu anladık. Ormanda kertenkeleler gibi kaçıyorduk. Geceleri Kabil patlayan bombalara, havan toplarına aldırmadan tek başına gidiyordu. Öldürmeye gidiyordu. Şafak sökmeden geri dönüyor ve bizi zorlayarak üsse yaklaştırıyordu. Bu sadece intihar demekti.”

“Neden yaptınız bunu? Kabil'in size bir neden söylemiş olması gerek. Siz asker değil Medusa'nın adamlarıydınız.”

“Kabil ancak bu şekilde sağ kalabileceğimizi söylemişti. Bunda da haklıydı. Bizim hatların çok gerisindeydik. Üste bulabileceğimiz yiyeceklere gereksinimimiz vardı. Kabil bunları almak zorunda olduğunuzu söylüyordu. Seçeneğimiz yoktu. Biri tartışacak olursa beynine kurşunu yiyecekti. Bunu biliyorduk. Çünkü gece üssü ele geçirdik ve Webb denilen adamı yarı ölü halde bulduk. Bu arada gurubumuzdan kaybolmuş olan iki kişi de dipdiri olarak oradaydı. Olanlara çok şaşırdılar. Beyaz bir adamla bir Vietnamlı bizi tuzağa düşürmek için Viet - Kong'dan para almıştı. Vietnamlı bizi görünce kaçtı. Kabil beyaz adamın yanına yaklaşıp bir kurşunda kafatasını parçaladı.”

“Kabil sizi kurtardı mı? Düşman hatlarından geçmenizi sağladı mı?”

“Dört kişi ve Webb adındaki adam. O korkunç yolculuk sırasında beş kişi öldü. Geri dönerken söylentilerin doğru olduğunu, Medusa'nın en fazla para alan adamının Kabil olduğunu anladım. Bunu hak etmişti.”

“Hangi bakımdan?”

“Onun kadar soğukkanlı birini görmedim. Çok tehlikeliydi ve ne yapacağı da asla belli olmuyordu. Ayrıca kimseyi tuttuğu yoktu. Özellikle başta olanlara garezdi. İki tarafa da aldırmıyordu. Medusa tehlikeli, umutsuz adamlarla doluydu. Çoğu komünistlere duydukları nefret yüzünden deliye dönmüştü. Diğerleri, yani benim gibi toprakları çalınmış olanlar da, ancak Amerikalılar savaşı kazanırlarsa mallarına kavuşacaklarına inanıyorlardı. Bu arada bazıları da Medusa Harekâtı sayesinde servet kazanabileceklerini anlamışlardı. Çantalarda çoğu zaman elli, yetmiş bin dolar bulunuyordu. On, on beş sefer yapan ve paranın yarısını yürüten bir kurye Singapur ya da Kuala Lampur'a gidip kendini emekliye ayırabilirdi. Veya kendi uyuşturucu madde örgütünü kurabilirdi. Fırsatlar sınırsızdı. İşte bu grupta o çok garip adam vardı. Kendisi tam anlamıyla modern bir korsandı.”

Bergeron, “Bir dakika,” dedi “Onun bir Amerikan subayı olmadığından emin misin?”

“Amerikalı olduğundan kuşku yoktu fakat ordudan olamazdı.”

“Neden?”

“Ordunun temsil ettiği her şeyden nefret ediyordu ordudakilerin yeteneksiz budalalar olduğunu düşünüyordu. Bir seferinde bize telsizle emir veren bir generale küfretti. Subay olsaydı bunu yapamazdı.”

Bergeron, “Belki de Kabil ordudan ayrılmak üzere olduğu için böyle yapıyordu,” diye mırıldandı “Sen de Medusa'dan para alıp her gittiği yerde bir vatandaşa yakışmayacak işlere kalkışmışsın.”

“Ben vatanıma ihanet etmeden önce o beni inkâr etti, Rene.”

“Kabil'e dönelim. Onun Bourne adını kullanmadığını söyledin. O zamanki ismi neydi?”

“Anımsamıyorum. Soyadlarının önemi yoktu. Şifre adı önce Delta'ydı. Sonra Kabil adını aldı.”

“Şimdi de Carlos’tan daha güçlü olduğunu iddiaya kalkışıyor. Amsterdam, Berlin, Cenevre, Lizbon, Londra gibi kentlerde söylenildiğine göre, Kabil, her işe hazırmış. Hem Carlos’tan daha az paraya da razıymış. O şişinen serçeyi yakalayacağız? Kartal serçeyi yakalayacak. Carlos onu öldürecek.”

Soluk yüzünden hastalığı, sonunun yaklaştığı belli olan yaşlı adam, günah çıkarma hücresine girdi. "Angelus Domini."

"Angelus Domini, Tanrının çocuğu. Günlerin rahat mı?"

"Günlerim sona eriyor fakat rahatım sağlanıyor."

"Evet. Bu son işin olacak ve çok önemli olduğu için beş misli para alacaksın. Yalnız hataya yer yok."

"Daima doğru olanı yaptım. Günlerim sayılı ve ölüme de hata yapmadan gideceğim."

"Huzur içinde öl, eski dost... Vietnam Elçiliğine gidecek ve Phan Loc adındaki ataşeyi soracaksın. Yalnız kalınca ona şunları söyleyeceksin.1968 Mart Sonu, Medusa, Tam Quan Bölgesi. Kabil oradaydı. Başka biri de öyle. Anladın mı?"

"1968 Mart sonu, Medusa. Tam Quan Bölgesi. Kabil oradaydı ve başka biri de öyle."

"Ataşe sana ne zaman geri döneceğini söyleyecek. Bu iş birkaç saat içinde hallolur."

“Artık Zürih’ten yollanan gizli bir fişten söz etme zamanı geldi sanırım.”

“Aman Tanrım!”

Paris'in birkaç mil dışında kalan Argenteuii'deki şık, kalabalık bir lokantadaydılar. Bölmede Bourne kadının bileğini sıkıca tuttu. Oyun sona ermişti. Kadın kurtulmaya çalışarak yüzünü buruşturdu.

“Kimsin sen?”

“Bahama'da oturan zengin bir Amerikalı. Buna inanamıyor musun?”

Kadın. “Bilmem gerekirdi,” diye söylendi. “Hesap açmadın. Çek vermedin. Peşin parayla iş gördün. Fiyatlara ve faturaya bile bakmadın. Budalalık ettim. Zenginler daima fiyatlara bakarlar.” Düşmanlıkla Bourne'u süzdü.

“Tekrar soruyorum. Kimsin sen?”

“Adım önemli değil. Söylediğime razı ol.”

“Briggs mi? Bu sahte bir ad.”

“Valois Bankasından üç katili alan arabayı kiralamak için verilen isim de sahteydi. Ama aradıklarını orada yakalayamadılar. Bugün Pont Neuf'da onu yine ellerinden kaçırdılar.”

“Oh Tanrım!” Kadın kurtulmaya çalışıyordu. “Ya şimdi bağırmaya başlarsam?”

Bourne, “Senden daha yüksek sesle bağırırım,” diye cevap verdi. “İkimizi de dışarı atarlar. Dışarıda seni idare etmek çok daha kolay olur sanırım. Neden konuşmuyoruz? Birbirimizden bir şeyler öğreniriz. Sonuçta biz patron değiliz. Emirleri yerine getiriyoruz.”

“Sana söyleyecek bir şeyim yok.”

“Öyleyse ben konuşayım.” Kadının bileğini tutan parmaklarını gevşetti. Pudralı beyaz yüz hâlâ gergindi ama kadının dinlemeye hazır olduğu da belliydi.

“Siz Zürih’te birine para verdiniz. Biz de verdik. Hem sizden daha fazla. Aynı adamın peşindeyiz. Onu neden istediğimizi de biliyoruz. Ya siz onu neden istiyorsunuz?”

Kadın onu süzdü.

“'Biz' dediğin kim?”

“Parasını geri isteyen bir şirket. Büyük para. Bunu o adam aldı.”

“Demek bu parayı kazanmadı?”

Bourne dikkatli davranması gerektiğini anladı.

“Anlaşmazlık çıktı diyelim.” Karşı taraf onun çok daha fazla şey bildiğini sanmalıydı.

“Nasıl olur? İşi ya yaptı, ya yapmadı. İkisinin ortası olmaz.”

Bourne, “Sıra bende,” dedi. “Soruya soruyla cevap verdin. Oysa ben açık konuştum. Şimdi söyle neden o adamı istiyorsunuz? Paris’te neden şık bir moda evi Zürih’ten yollanan bir fişle ilgileniyor?”

“Bunu biri için yaptık.”

“Kim için?”

“Deli misin?”

“Pekâlâ. Bunu geçelim. Zaten onun kim olduğunu biliyoruz sanırım.”

“Sizinkiler kimler?”

“Söyledim ya. Parasını geri isteyen bir şirket.”

“Benden sana söylemesi Paris’ten git! Bu olaya da karışmayın!”

“Neden gidecekmişiz? Zarar gören biziz. Paramızı geri almak hakkımız.”

Madam Lavier, “Hiç hakkınız yok!” diye tısladı. “Hata sizin ve bunun bedelini ödeyeceksiniz!”

“Hata mı?” Bourne’ un çok dikkatli davranması gerekiyordu. Bu maske gibi yüz gerçeği gizlemekteydi.

“Haydi oradan. Hırsızlık kurban tarafından işlenen bir suç değildir.”

“Seçimde yanlışlık yapmışsın. Yanlış adamı seçmişsin.”

Bourne, “O Zürih’te milyonlarımızı çaldı,” diye yakındı. “Âmâ bunu biliyorsun. Eğer bu parayı onun elinden alabileceğinizi sanıyorsanız yanılıyorsunuz. Bu, parayı bizden almanız demektir. Hem de çok yanılıyorsunuz.”

“Biz para istemiyoruz!”

“Bunu duyduğuma sevindim. 'Biz' dediğin kim?”

“Bildiğini söylemiştin sanırım.”

“Bir fikrimiz olduğunu ima ettim. Bu sayede Zürih’te Koenig adlı biriyle Paris’te d'Amacourt isimli bir adamı rezil edebiliriz. Bunu yapmaya kalkarsak, çok güç duruma düşersiniz, değil mi?”

“Para mı? Güç durum mu? Bunlar bizi ilgilendirmiyor. Hepiniz aptalsınız. Paris’ten git ve bu işi bırak. Artık seni ilgilendirmez.”

“Biz de bu işin sizi ilgilendirmediğini düşünüyoruz. Açıkçasını istersen, sizinkiler pek usta değiller.”

Lavier duyduğuna inanmaz gibi yineledi. “Usta değiller ha?”

“Öyle.”

“Sen ne dediğinin, kimden söz ettiğinin farkında mısın?”

“Bunun önemi yok. Bu işten çekilmezseniz Zürih’teki bankayla Valois'yi Fransız polisine ihbar edeceğiz. Sahte isimle tabii. Surete'yi, Interpol'ü arayacağız. Böylece korkunç bir insan avı başlayacak.”

“Sen hem çılgın, hem de aptalsın.”

“Hiç de değil. Çok önemli yerlerde dostlarımız var. Önce gereken bilgiyi elde edeceğiz ve zamanı gelince de onu yakalayacağız.”

“Onu yakalayamayacaksınız. Bunu anlayamıyor musun? Kendisi Paris’te ve tanımadığı bir sürü adam onu arıyor. Bir, iki kez kaçmış olabilir ama üçüncü kez kaçamayacak. Tuzağa düştü! Onu biz tuzağa düşürdük.”

“Biz onu tuzağa düşürmenizi istemiyoruz. Bu çıkarlarımıza aykırı.” Bourne zamanın geldiğini hissetti.

“Ültimatom veriyoruz. Bu işi yaparsanız seni suçlu bulacağız. Böylece Koenig ve d'Amacourt gibi sen de güç duruma düşeceksin. Bu gece o adamı aramaktan vazgeçmezseniz yarın sabah karşı saldırıya başlayacağız. Les Classiques, Saint - Homore'nin en ünlü dükkânı olacak fakat kibar müşteriler için değil.”

Kadının yüzündeki boya tabakası âdeta çatladı.

“Buna cesaret edemezsiniz! Nasıl yapabilirsiniz? Bunu kim söyleyebilir?”

Bourne bir an durduktan sonra darbeyi indirdi.

“Senin Carlos'a aldırmayan bir grup insan.”

Jacqueline Lavier döndü. Gözleri yuvalarından uğramıştı.

“Demek biliyorsun,” diye fısıldadı. “Ve ona karşı gelebileceğini sanıyorsun ha? Carlos'la başa çıkabileceğini düşünüyorsun demek?”

“Kısacası evet.”

“Çıldırmışsın sen. Carlos'a ültimatom veremezsiniz.”

“Verdim bile.”

“Öyleyse ölürsün. Sesini biraz yükselttin mi, işin tamam. Bir gün bile yaşayamazsın. Carlos’un her yerde adamları Seni yolda biçiverirler.”

Bourne, “Kimi biçeceklerini bilirlerse belki bunu yaparlar,” diye cevap verdi. “Fakat kimsenin bunu bilmediğini unutuyorsun. Oysa biz seni tanıyoruz. Koenig ve d'Amacourt'u da biliyoruz. Seni teşhir ettiğimiz an işin bitiktir. Carlos seni daha fazla yanında tutamaz. Ama beni tanıyan yok.”

“Unutuyorsun galiba. Ben tanıyorum.”

“Bu umurumda bile değil. Başın belaya girdikten ve geleceğinle ilgili karar verildikten sonra sıkıysa bul beni.”

“Bir deli gibi konuşuyorsun. Bunu yapamazsın!”

“Uzlaşmamızı mı öneriyorsun?”

Jacqueline Lavier, “Bu düşünülebilinir,” diye mırıldandı.

“Peki, pazarlık edebilecek durumda mısın?”

“Önerini nakledecek durumdayım. Sözlerini karar verecek kimseye ileteceğim. Onun için konuşalım.” Kadının gözlerinden yaşamını kurtarmak için çabaladığı belliydi.

“Öyleyse işe malûm durumdan başlayalım. Carlos, Bourne'dan ne istiyor?”

Kadının korku ve öfkesinin yerini şaşkınlık aldı.

“Bunu nasıl sorabilirsin? Bourne aslında Kabil. Bunu siz de bizim kadar biliyorsunuz. Seninkiler onu seçerek hata yaptılar. Yanlış adamı seçtiniz!”

KABİL. Bu ad Bourne’ un beyninde gök gürültüsü gibi patlamıştı. Bu yüzden acı duyuyordu. Kafası yine sislenmeye başlamıştı. Sonra birden aklına başka adlar geldi. Aifc... Delta... Delta… Delta... Delta... Kabil.”

“Nen var? Hasta mısın? Rengin çok soldu.” Bourne kendisini zorlayarak konuştu. “İyiyim. Sen devam et.”

“Neden? Bilmediğin bir şey yok. Seninkiler Kabil'i seçtiler. Siz Carlos'a önem vermediniz. Yine aynı şeyi yapacağınızı sanıyorsunuz. Ama o zaman da yanılmıştınız, şimdi de yanılıyorsunuz.”

Bourne bir şeyler öğrenmek için deli oluyordu ama sakin davrandı.

“Bunun önemi yok. Bir uzlaşma istiyorsan... Hiç olmazsa hayatını kurtarmak istiyorsan bana, neden Carlos, Bour ne konusunda böyle ısrar ediyor, bunu hiç duymamışım gibi anlat. Yoksa söylediğim adlar yarın Paris'e yayılacak ve sen de akşamüzerine kadar öleceksin.”

Lavier’ in beyaz yüzü gerilmişti. “Carlos, Kabil'i dünyanın öbür ucuna kadar kovalayacak ve öldürecek. Bunu yapmak zorunda. Kendine bak... Senin gibi adamlara bak.”

“Bu anlamsız. Bizim kim olduğumuzu bilmiyorsun.”

“Bunu bilmeme gerek yok. Yaptığını biliyorum. Carlos yerine Kabil'i seçtiniz. Yanlış adamı seçtiniz. Yanlış katile para verdiniz.”

“Yanlış... Katil.”

“Senin grubun bunu yapan ilk değil ama sonuncusu olacak. Carlos'un yerine geçmeye kalkan küstah yaratık, uzlaşma olsa da olmasa da Paris’te öldürülecek.”

“Yanlış katili seçtik...” Bu sözleri söylerken kafasında yankılanan gök gürültüsü durdu. Sisler dağılıyor, bir canavarın siluetini görebiliyordu artık. Bu bir efsane değil canavardı. Başka bir canavar. Ortada iki canavar vardı. Bourne zorlukla yutkundu. “Bana Kabil hakkında bildiğin her şeyi anlat.”

“Bunun ne anlamı var?”

Adam, “Yanlış adamı seçtiğimize göre,” diye mırıldandı. “Yanlış bilgi almışız demek.”

“Onun Carlos ayarı olduğunu duymuştun, değil mi? Onun daha az para aldığını, işe daha az aracı karıştırdığını ve onun için de yapılan kontratların ortaya çıkamayacağını duymuştun.”

“Belki.”

“Tabii öyle. Herkese böyle söyleniyor ve bu yalan. Carlos'un gücü olağanüstü kaynaklardan aldığı doğru bilgilere dayanıyor. Carlos büyük örgütü sayesinde, birini öldürmeden önce uygun anda, uygun kimseye erişebilir.”

“Bundan Carlos'un pek fazla adam kullandığı anlaşılıyor. Zürih’te çok insan vardı. Paris’te de öyle.”

“Bunların hepsi de göz boyamak için kullanılıyor. Örneğin, ben yıllardır bu örgütteyim. Carlos'un işlerinde rol oynayan türlü kimseyle karşılaştım. Ama hepsinin rolü de küçüktü.”

“Ben Carlos'u değil; Kabil'i tanımak istiyorum.”

“Pekâlâ. Başından başlayacağım. Güneydoğu Asya'dan. Amerikalıların Medusa Harekâtı diye bilinen...”

Bourne, Medusa, diye düşündü. Rüzgârlar, karanlık, çıkan ışıklar, o acı... Çok uzaklarda kalan bir yer. Oh Tanrım, o acı... Kafasında bazı sözler belirdi.

Ta! Çe-sab! Tam-Quan! Alfa, Bravo, Kabil, Delta-... Delta… Kabil.

Kendisini güçlükle toplayarak konuştu.

“Devam et. Kabil'in Amerika'dan geldiğini söylemiştin galiba.”

“Şeytanın kiralık askerleri”. Hindi Çini'ye yerleşmiş Fransızlar Medusa’ ya bu adı takmışlardı. Çok uygun değil mi?”

“Yani Kabil'in Fransız olduğunu söylemek mi istiyorsun?”

“Hayır. Beni iyi sınamasını bilmiyorsun. Bunu sadece Medusa’ ya nasıl sızdığımızı açıklamak için söyledim. Kabil Amerikalıydı kuşkusuz. Onda Amerikalılara özgü küstahlık vardı. İtip kakması, yapmadığı şeylerde hak iddia etmesi, işlemediği cinayetleri yüklenmesi bunu açıklıyor. Kabil, Carlos'un yöntemlerini incelemişti. Herkese de ölüm kontratlarını kabul edenin, suikastları düzenleyenin Carlos değil, kendisi olduğunu söylüyor.” Lavier durdu.

“Bunu anımsadın değil mi? O adam sana da yani sizinkilere de aynı şeyi yaptı, değil mi?”

“Belki.”

Kadın, “Kendisi bu sayede işleri alıyor,” diye devam etti. “Sonra bunları ustalıkla hallediyor. Bunu kimse inkâr edemez. Öldürdüğü adamların listesi çok etkileyici. Birçok bakımdan Carlos’tan sonra gelebilir. Carlos'la eşit değil ama gerillalardan kat kat üstün.”

“Demek bu yüzden onun Amerikalı olduğu kanısına vardınız. Zaten siz Fransızlar, Amerikalıların parasından başka bir şeylerini sevmezsiniz.”

“Bu bir önyargı değil. Onu kesinlikle tanıdık.”

“Bunu nasıl yaptınız?”

Lavier şarap kadehinin sapını tuttu. “Washington'da durumundan memnun olmayan biri satın alındı.”

“Washington'da ha?”

Kadın, “Amerikalılar da Carlos'unkine yaklaşan bir ilgiyle Kabil'i arıyorlar sanırım,” diye cevap verdi.

“Medusa Harekâtı gizli kalmış. Kabil'in ortaya çıkması pek çok kimseyi güç duruma düşürecek. Yaşamından memnun olmayan o adam, bize Medusa dosyalarındaki bilgileri verdi. Bunları Zürih’teki adlarla karşılaştırdık. Carlos için basit bir işti bu. Ama başkası bunu başaramaz.” Kadın durdu.

“Peki sen... Sen Bourne'u nasıl buldun?”

Bourne, Marie'nin anlattığı bir şeyi anımsadı. “Biz bir hesaba para yatırdık. Bunun bir bölümü otomatik olarak başka bir hesaba aktarıldı. Bu hesabın numaralarını öğrenmemiz kolaydı. Aslında vergi kaçırmak için bir yöntemdir bu.”

“Kabil buna razı oldu demek?”

“Bunu bilmiyordu. Tıpkı sizin gibi biz de fiş kullandık.”

“Örgütünü kutlarım.”

“Buna gerek yok. Fakat Kabil hakkında bildiğin her şey çok önemli. Şimdiye dek sadece onun kimliğinden söz ettin. Bana Bourne hakkında duyduğun her şeyi söyle.” Jason sakin davranmaya çaba gösteriyordu.

“Kabil hakkında tam bilgiye sahip değiliz. Önemli belgelerin çoğunu yok etmeyi başarmış. Bu dersi Carlos’tan aldığından kuşku yok. Fakat her şeyi gizleyememiş. Biz bu bilgileri bir araya getirdik. Kendisi Medusa’ ya katılmadan önce, Singapur'da oturan ve Fransızca bilen bir işadamıymış.

Temsil ettiği şirket onu kovmuş ve dava edebilmek için Amerika'ya iade edilmesi için uğraşıyormuş. Çünkü şirketten yüz binler çalmış. Singapur'da tek başına yaşayan, kaçakçılıkta çok başarılı ve olağanüstü acımasız bir insan olarak tanınıyormuş. Ancak Singapur'a gelmeden önce ne yaptığını bilemiyoruz.”

Bourne terlediğini hissediyordu.

“Şimdiye dek bana ilgilendiğim şeyle ilgili bir bilgi vermedin. Kabil'in işi hakkında ne biliyorsun? Uzlaşmamızı istediğine göre, bunu yapmam için bana bir neden ver. Eğer bilgilerimiz farklıysa, bu onun yaptıkları konusunda olacaktır, değil mi? Dikkatinizi ne zaman çekti? Carlos'un dikkatini yani.”

Madam Lavier, Bourne’ un sabırsızlığına hem sinirlenmiş, hem de bu yüzden korkmuştu, “iki yıl önce. Asya'dan bir haber geldi. Beyaz bir adam şaşılacak kadar Carlos'unkine benzeyen iş önerilerinde bulunuyordu. Sonra kısa süre içinde ün kazandı. Mciumein'de bir elçi öldürüldü. İki gün sonra Tokyo'da çok değer verilen bir Japon politikacı suikasta uğradı. Bir hafta sonra da bir gazetenin genel yayın müdürü arabasıyla havaya uçtu. Kırk sekiz saat sonra bir banker Kalküta'da caddede vuruldu. Her olayın arkasında Kabil vardı. Daima Kabil.” Kadın durup Bourne’ un tepkisini anlamak için baktı. Fakat adam duygularını belli etmedi. “Anlamıyor musun? O her yerdeydi. Bir cinayetten diğerine koşuyor, hiç ayrım yapmadan her kontratı kabul ediyordu. Çok acelesi olan biriydi. Çok kısa süre içinde ün yaparak en usta profesyonelleri bile şaşırttı. Carlos'la birlikte herkes onun profesyonel olduğunu anlamıştı. O adamı bulmak, hakkında her şeyi öğrenmek için emirler yollandı. Yani Carlos hiçbirimizin sezemediği gerçeği görmüştü. O adam Carlos'un yerine geçmek niyetindeydi. Yeni bir Carlos olacak ve Carlos’un müşterileri onu arayacaklardı. Tıpkı sizin yaptığınız gibi yani.”

“Mculmein, Tokyo, Kalküta...” Jason Bourne bu adları fısıldadığını duydu. Yine kafası sislenmişti. Gözlerinin önünde unuttuğu geçmişiyle ilgili sahneler beliriyordu.

Lavier, “İşte o yerlerde ve daha başka kentlerde çalışmaya devam etti,” diye anlattı. “Kabil'in hatası da bu oldu. Carlos pek çok kimse için türlü şey olabilir ama onun cömertliğinden yararlananlar kendisine sadık kalırlar. Muhbirleri ve tuttuğu adamlar öyle satılık değillerdir. Ama Kabil bunu tekrar tekrar denedi. Kabil, Carlos'un ne kadar büyük bir örgüte sahip

olduğunu bilmiyordu ve hâlâ da bilmiyor. O Avrupa'ya geçtiğinde, Oman'dan Berlin'e, Lizbon’a dek yaptıklarının Carlos tarafından bilindiğinin farkında bile değildi.”

Bourne bilinçsizce, “Oman,” dedi. “Şeyh Mustafa Kalig.”

Lavier denilen kadın kafa tutar gibi konuştu. “Asla kanıtlanamamıştı. O cinayet bir sis perdesi arkasında kaldı. Şeyhi ülkesinden biri öldürmüştü. Ama işi Kabil üstlendi. Bu sadece yalan!”

Jason, “Yalan,” diye tekrarladı.

Madem Lavier aşağı gören bir tavırla söylendi.

“Bir sürü yalan. Bununla birlikte o adam budala değil. Sakin sakin yalan söylüyor, türlü imalarda bulunuyor ve bunların zamanla gerçek sanılacağını biliyor. Her seferinde Carlos’u sinirlendiriyor, yerine geçmek istediği adamı kötüleyerek kendi reklamını yapıyor.., Fakat o Carlos'un dengi değil. Yerine getiremeyeceği kontratları kabul ediyor. Bunun bir örneği de sensin. Başkaları olduğunu da duyduk. Onun, senin gibi ortada bıraktığı kimselerden kaçmak için aylarca gizlendiğini anlattılar.”

“İnsanlardan kaçıyordu demek...” Jason yeniden titremeye başlamıştı. Kafasında yine gök gürlüyordu sanki.

“Öyle. Kabil ölmemişti. Gizleniyordu. Çünkü birden fazla işi ağzına yüzüne bulaştırmıştı. Bu da kaçınılmaz bir durumdu; çok kısa zaman içinde fazla kontrat kabul etmişti. Fakat böyle olmadığı zamanlarda da ününü devam ettirmek için hiç istek filan olmadan çok önemli birini öldürüyordu. Dünyaca tanınan birini seçip temizliyordu. Bu suikast herkesi sarsıyor ve Kabil ününü koruyordu. Molumein'deki elçi bunun bir örneği. Kimse elçinin öldürülmesi için bir kontrat önermemişti. Sonra Madrid'deki banker... “

Kadının parlak kırmızıya boyalı dudakları duymadan oynuyordu. Jason Bourne onun anlattıklarını daha önce duymuştu. Bunları daha önce yaşamıştı. Bu kadın ona kendisini anlatıyordu.

Alfa, Bravo, Kabil, Delta... Jason Bourne, Kabil adı verilen katildi.

Son bir sorusu vardı, iki gece önce Sorbonne'da kısa süre karanlıklardan kurtulabilmişti. Marsilya. 23 Ağustos.

“Marsilya'da ne oldu?” dedi.

“Marsilya mı?” Madam Lavier irkildi. “Bunu nasıl söyleyebilirsin? Sana nasıl yalanlar uydurdular?”

“Sadece olanları anlat.”

“Leiland'ı söylüyorsun tabii. Tanınmış elçinin ölümü için bir kontrat yapılmıştı. Carlos bunu kabul edip parayı da almıştı.”

“Ya sana bu işi Kabil'in yaptığına inananlar olduğunu söylersem?”

“Kabil herkesin öyle düşünmesini istiyor! Carlos'a daha ağır bir hakaret edemezdi. O cinayeti Carlos’tan çaldı. Kabil için para önemli değildi. O sadece dünyaya... Bizim dünyamıza Carlos'un para aldığı işi daha önce davranıp kendisinin yaptığını göstermek istiyordu. Ama bunu yapamadı. Onun Leilandın ölümüyle ilgisi yok.”

“Kabil de oradaydı.”

Kabil orada tuzağa düştü. Daha doğrusu hiç gözükmedi. Bazıları onun öldürüldüğünü söyledi. Fakat ortada ceset olmadığı için Carlos buna inanmadı. Doktorlardan iki adam onu öldürdüklerini iddia ederek para koparmaya kalktılar. Sözde Kabil, suikasttan bir, iki gece önce bir yalanla Rue Sarrasin'e çağrılmış ve tuzağa düşürülmüştü. Adamlar Kabil’i kandırıp rıhtıma indirmiş ve bir balıkçı teknesine atmışlardı. Yalnız daha sonra ne tekne, ne de kaptanı bulundu. Belki de bu sözler doğruydu. Fakat dediğim gibi kanıt yoktu. İşte hikâye burada bitiyor.”

Bourne, yanılıyorsun, diye düşündü. Benim için her şey oradan başlıyor... Sonra kendisini toplayarak sakin bir sele konuşmaya çalıştı.

“Aldığımız bilgilerin farklı olduğu belli. Biz edindiğimiz bilgiye göre seçim yaptık.”

“Yanlış seçim, mösyö. Sana anlattıklarım doğru.”

“Evet, biliyorum.”

“Öyleyse uzlaşacak mıyız?”

“Neden olmasın?”

“İyi.” Rahatlayan kadın şarap kadehini dudaklarına götürdü.

“Göreceksin... Bu herkes için daha iyi olacak.”

“Bunun... Önemi kalmadı artık” Sesi pek hafif çıkmıştı. Ne demişti?... Yine beynini sisler kaplıyordu. Şakaklarına bir sancı girmişti. Kadının kendisini incelediğinin farkındaydı. “Bu makul bir hal çaresi.”

“Tabii öyle. Kendini iyi hissetmiyor musun?”

“Bu önemli değil. Geçer.”

“Buna sevindim. Şimdi bana bir dakika izin verir misin? Tuvalete gideceğim. İstersen kapının önünde bekleyebilirsin.”

“Gidiyoruz. Lokantadan çıkarken oraya uğrarsın.” Bourne garsona hesabı getirmesi için işaret etti.

Kadın hâlâ onu süzüyordu. “Nasıl istersen.”

Jason Bourne üstünde altın harflerle FEMMES yazılı kapının ilerisindeki loş koridorda duruyordu. Önünden baş döndürücü kadınlar, yakışıklı erkekler geçiyordu. Burada Les Classiques' deki gibi bir hava vardı. Yani Jacqueline Lavier burada hiç yabancılık çekmezdi. Kadın tuvalete gireli on dakika olmuştu. Jason zamanı düşünebilseydi, bu yüzden endişelenirdi ama bunu yapamıyordu. Geride kalan ölmüş adamları düşünüyordu ve kafasında bir isim vardı. "Kabil... Kabil... Kabil."

Birden derin bir soluk alarak kendisine geldi. Jacqueline Lavier neredeydi? Neden tuvaletten çıkmıyordu. Orada kalmakla neyi başaracağını sanıyordu. Metrdotele orada telefon olup olmadığını sormuştu zaten. Adam, 'Hayır' der gibi başını sallamış ve girişin yanındaki bölmeyi işaret etmişti.

Birden güçlü bir ışık gözlerini aldı. Sonra neşeli bir kadının, ""Roget'de yediğiniz yemeğin anısı," dediğini duydu. O zaman karşısında duran fotoğrafçıyı gördü. Kadın makineyi bir elinde tutuyordu.

“Resminiz birkaç dakika sonra hazır olacak.”

Bourne kazık kesildi. Fotoğraf makinesini alıp kıramayacağını biliyordu. Başka bir durumu sezerek korkuya kapıldı.

“Neden ben?”

Genç kadın başıyla tuvaleti işaret etti.

“Nişanlınız istedi, mösyö. İçeride konuştuk. Çok talihlisiniz. Nişanlınız hoş bir hanım. Size bunu vermemi istedi.” Kadın katlanmış bir kâğıdı uzattı. Bourne da bunu alarak lokanta kapısına doğru gitti.

“Hastalığın senin kadar beni de endişelendirdi yeni dostum. Söylediğin gibi biri olabilirsin de, olmayabilirsin de. Yarım saat sonra cevabı alacağım. Tuvalette konuştuğum anlayışlı bir müşteri benim, için telefon etti. Fotoğraf da Paris'e doğru yola çıktı. Artık ne bunu önleyebilirsin, ne de Argenteuiî'e doğru yol almakta olan kimseleri. Eğer gerçekten uzlaşıyorsak kimse sana ilişmeyecektir. Hastalığın beni endişelendirdi. Dostlarım gelince tekrar konuşuruz.

Kabil'in türlü kılığa giren bir bukalemun olduğunu söylerler. Ayrıca şiddete başvurduğunu ve zaman zaman öfke krizi geçirdiğini de iddia ederler. Bunlar da hastalık sayılır, değil mi?”

Bourne lokantadan çıkarak yolda koşmaya başladı. Kurtulamayacağı bir labirente girmiş olduğunu anlıyordu. Fakat orada tek başına ilerleyecekti. Artık sevgi ve güvensizlik yüzünden konuşmalar, tartışmalar olmayacaktı. Kim olduğunu biliyordu... Sandığı gibi suçluydu. Bir, iki saat Marie'nin yanında kalacak ve onunla sakin sakin konuşacak ama gerçeği anlatmayacaktı. Sonra ayrılıp gidecekti. Bunun nedenini de açıklamayacaktı. Marie'ye bunu borçluydu. Bir süre çok üzülecek. Fakat duyacağı acı Kabil'in verebileceğine oranla çok az olacaktı.

Bourne, Marie'ye sarılıp koyu kızıl saçlarını okşayarak, “Gecenin büyük bölümünü sokaklarda dolaşarak geçirdim,” dedi. “Les Classiques’ de boşuna vakit kaybettim. Orada kimsenin bir şey bilmediğinden eminim. Sadece moda evinin santralında çalışan bir adam dikkatimi çekti. Kendisiyle anlaştım ve gece yarısı Rue Hautefuille'de bir kahvede buluşacağız. Dükkândakilere soru sorduğumu fark etti. Özellikle dükkânın ortağı olan kadını soruşturdum. Bir sonuç çıkmadı.”

“Fakat sen d’Amacourt’ un fiş yüzünden moda evinde özel bir numaraya telefon ettiğini biliyorsun. Konuşanın dükkân sahibi olabileceğini düşünmüştüm.”

“Kadın bence durumun farkında değil. Onu arıyorlar. O da telefonu kapatıyor. Sonra başka birini arayarak o sözleri tekrarlıyor.”

Marie'nın kendisine pek inanmadığının farkındaydı. “Peki, öyleyse o adamla neden bu gece buluşacaksın?”

“Dükkândan ayrılacağım sırada yanıma geldi ve bana çok tuhaf bir laf etti.”

“Söylediğin gibi olabilirsin de, olmayabilirsin de,” dedi.” Bu yalan değildi. Bir saatten daha kısa süre önce Argenteuil'de bıraktığı kadın notta öyle yazmıştı.

“Sonra birlikte bir içki içmemizi önerdi.” Marie'nin kuşkusunun geçmekte olduğunu fark etti. Kadın bu yalanları kabul etmişti. Anında yalan uydurabiliyordu. Böyle olmaktan da tiksinmiyordu, çünkü o Kabil'di.

“Belki de aradığın o, Jason. Sadece birine ihtiyaçn olduğunu söyledin. O adam yeterli olabilir.”

“Göreceğiz bakalım.” Bourne saatine bir göz attı. Ayrılma vakti yaklaşıyordu. Geriye dönemezdi.

“Hemen hemen iki saatimiz var. Ateşe çantasını nereye bıraktın?” “Meurice'e. Orada oda tuttum “

“Çantayı alalım ve yemek yiyelim. Sen de yemek yemedin herhalde.”

“Hayır...” Marie soru sorar gibi bakıyordu.

“Neden çantayı orada bırakmıyoruz? Orası çok güvenli. Çanta için endişelenmeyiz.”

Jason konsola doğru giderken âdeta sertlikle cevap verdi.

“Acele gitmemiz gerekirse endişelenebiliriz.” Bir yandan da, her şey bitti, diye düşünüyordu.

“Kim olduğumu anladım. Kanadaya dön. Yazacağım şeyin ne anlama geldiğini ileride öğreneceksin.”

“Nen var sevgilim?”

“Hiç.” Bourne gülümsedi.

“Sadece yorgunum ve belki biraz da düş kırıklığına uğradım.”

“Tanrı aşkına neden? Bir adam gece yarısı seninle gizlice buluşmak istiyor. Santraldaki adam. Onun sayesinde bir yere erişebilirsin. Carlos'un haberlerini de o kadının naklettiğini düşünüyorsun. O kadın da eninde sonunda sana bir şeyler anlatacaktır. Bana kalırsa sen yorgun ve açsın. Bir, iki kadeh içkiye de ihtiyaçn var. Keşke bu geceki konuşmayı erteleyebilseydin. Bugün fazla uğraştın.”

Jason sert sert, “Bunu yapamam,” diye cevap verdi.

Marie kendini savunur gibi konuştu. “Pekâlâ, yapamazsın.”

“Özür dilerim. Sinirlerim gergin.”

“Evet, anlıyorum.” Marie banyoya doğru gitti.

“Makyajımı tazeleyeyim. Sonra gideriz. Bir içki iç.”

Banyo kapısı kapanınca Bourne hemen çekmeyi açarak bir kâğıt çıkardı. Yazmaya başladı:

“Her şey bitti. Oklarımı buldum. Kanada'ya dön ve ikimizi düşünerek ağzını açma. Seni nerede bulabileceğimi biliyorum.”

Kâğıdı katlayıp zarfa soktu ve cüzdanına uzandı. İçindeki Fransız ve İsviçre Franklarını da zarfa koydu. Sonra zarfı kapatıp üstüne 'Marie' diye yazdı. O anda 'Sevgilim, biricik sevgilim' sözlerini eklemeyi büyük bir

umutsuzlukla istiyordu. Bunu yapmadı. Yapamazdı. Banyo kapısı açılınca zarfı cebine sokarak, “Çok çabuk hazırlandın,” diye mırıldandı.

“Öyle mi? Hiç sanmam. Ne yapıyorsun?” Bourne tükenmez kalemi havaya kaldırdı.

“O adam bir şey söylerse yazmam gerekebilir. Onun için şuradaki kalemi alıyordum.”

Birlikte kapıdan çıkarak asansörü beklemeye başladılar. Aralarındaki sessizlik tuhaf ve hiç de dayanılacak gibi değildi. Jason kadının eline uzandı. Marie onun elini sikaca tutarak gözlerinin içine baktı. Gözleri kontrolünün zorlandığını ve bunun nedenini de bilemediğini söylüyordu. Adamın halinden olacakları sezmişti.

Bourne, ah Tanrım, seni nasıl seviyorum, diye düşündü. Yan yanayız. Sana dokunuyorum ve ölüyorum. Ama sen benimle ölmezsin. Ölmemelisin. Ben Kabil'im...

Jason birden söylendi.

“Eyvah, unutmuşum!”

“Neyi?”

“Cüzdanımı. Beni antrede bekle lütfen.” Kadını gelen asansöre bindirip hızlı adımlarla odaya döndü. Cebinden çıkardığı zarfı komodinin üstündeki gece lambasının yanına bırakarak, “Elveda sevgilim,” diye fısıldadı.

Marie, Meurice Otelinden çantayı alırken Bourne, Rue de Rivoli'de onu bekliyordu. Yağmur başlamıştı. Kadın işini tamamlayana kadar da yağmur hızlandı. Birlikte bir taksi bulabilmek için hızlı adımlarla köşeye doğru yürüdüler. Orada beklerlerken, Jason yüzüne köşedeki gazetecinin ışıkları vuran kadına baktı. Birden yağmur hızlandığı için suratını buruşturuyordu. Yok, hayır, yüzünü buruşturmuyor, dehşetle bir şeye bakıyordu. Birden haykırarak eliyle ağzını örttü. Bourne onu yakalayarak başını ıslak paltosuna dayadı. Ama Marie'nin çığlıkları kesilmiyordu Sonunda onun böyle korkmasına neden olan şeyi anlamak için döndü. O zaman durumu anladı ve ayrılamayacaklarını da sezdi. Son suçunu da işlemişti. Marie'yi bırakamayacaktı. Şimdilik bunu yapamazdı. İlk sabah gazeteleri orada duruyordu. Bunlardan birinin baş sayfasındaki başlığı okudu:

KATİL PARİS'TE

ZÜRİHDEKİ CİN'YETLERLE İLGİLİ KADIN ARANIYOR KADININ ÇALINAN MİLYONLARLA İLGİSİ OLDUĞU SANILIYOR

Bu başlığın altında da Marie St. Jacques'ın resmi vardı.

Jason onun yüzünü gazeteciden gizleyerek cebinden bozuk para çıkarıp tezgâha attı ve iki gazete aldı. Sonra kadını tutarak karanlık, yağmurlu yolda yürüttü. İkisi de labirente girmişlerdi artık.

Bourne kapıyı açarak Marie'yi odaya soktu. Korkuyla karışık bir öfkeye kapılmış olan kadının rengi solmuştu ve gözlerini de adamdan ayırmıyordu.

Bourne, "Sana bir içki vereyim," diyerek konsola yaklaştı. Bardaklara içki koyarken gözü aynaya gitti. Kendi görüntüsünü iğrenç bulduğu için aynayı kırmak istedi. Tanrım, neler yaptım, diye düşündü. Ben Kabil'im. Ben ölümüm...

Birden Marie'nin dehşetle içini çektiğini duyarak döndü ama onun elindeki korkunç şeyi kapamayacak kadar uzaktaydı. Marie komodinin üstündeki zarfı bulmuş, notu okuyordu. Sonra büyük bir acıyla feryat etti.

"Jasonnnn!"

"Lütfen! Hayır!" Koşup kadını yakaladı.

"Bunun önemi yok! Artık değeri kalmadı!" Yanaklarından yaşlar süzülen kadına bakarak çaresizlikle bağırıyordu.

"Beni dinle! Bu şimdi değil daha önceydi."

"Beni bırakıyordun! Tanrım, beni bırakıyordun!"

Kapıldığı panik yüzünden gözleri büyümüştü. "Bunu biliyordum! Hissetmiştim."

Erkek onu zorlayarak yüzüne bakmasını sağladı.

"Böyle hissetmene neden oldum. Seni bırakmayacağım! Beni dinle. Seni bırakmayacağım!" Kadın yine haykırdı.

"Soluk alamıyordum! Çok soğuktu!"

Erkek ona sıkıca sarıldı.

"Her şeye yeniden başlayacağız. Bunu anlamaya çalış. Artık her şey farklı. Geçmişi değiştiremem ama seni böyle bırakamam."

Marie ellerini onun göğsüne dayayarak yaşlı gözlerle yalvarır gibi baktı.

“Neden Jason? Neden?”

“Daha sonra. Şimdi değil. Bir süre konuşma. Sadece bana sarıl. Sana sarılmama izin ver.”

Bourne daha sonra kadını koltuğa oturtup viski bardağını uzattı.

“Şimdi biraz daha iyi misin?”

“Daha sakinim ama şaşkınım... Korkuyorum tabii. Belki de öfkeliyim. Bilemiyorum.” Gözlerini kapatıp başını koltuğa yaslayarak içkisini içti.

“Bunu neden yaptın, Jason?”

“Bunu yapmam gerekiyordu. Sana her şeyi anlatacağım. Durumu anlamalı ve kendini korumalısın.”

“Korumak mı?”

“Önce şu gazeteleri okuyalım.” Adam gidip yatağın üstüne attığı gazeteleri getirdi. “İkimiz de okuyalım.”

O derin sessizlikte Zürih’teki entrika ve ölümü açıklayan yazıyı okudular. Marie zaman zaman inanamayarak dehşetle içini çekiyordu. Bourne ağzını açmadı. Bu işte Carlos'un parmağının olduğunu anlamıştı. Carlos, Kabil'i ele geçirebilmek için Marie St. Jacques'ı ölebilecek, çaresiz bir hayvan gibi kullanmıştı.

Yazıda Kanada hükümeti adına çalışan ekonomi doktoru Marie St. Jacques'ın Zürih’te işlenen cinayetlere karıştığını belirtiyordu. Kanada hükümeti kadının parmak izlerini yollamıştı. Ayrıca iki cinayetin işlendiği Stepdeckstrasse'nin yakınındaki avluda da bir tabanca bulunmuştu. Üstünde de yeni Marie St Jacgues adındaki kadının parmak izleri vardı. Bunun cinayet silâhı olduğu saptanmıştı.

Buraya kadar gerçeklerden söz edilmişti. Kalanı düş ürünüydü. Bahnhofstrasse'deki bir bankadan milyonlarca dolar tutarında para çalınmıştı. Treadstone Yetmiş Bir adlı şirkete ait olan gizli hesaptan paralar bir bilgisayar oyunuyla çekilmişti. Bankanın adı da Gemeinschaft'dı. Ama her şey belirsizdi ve daha çok yoruma dayanıyordu.

Adı açıklanmayan kaynaklara göre, Amerikalı bir erkek uygun şifreyle gidip milyonları Paris’te bir bankaya transfer ettirmişti. Sonra orada paraları alıp kaçmışlardı. Marie St. Jacques hem fevkalâde bir bilgisayar programlayıcısı, hem de uluslararası bankacılık alanında ihtisası olan bir ekonomi uzmanıydı. Kadının Amerikalının suç ortağı olduğu sanılıyordu.

Bu usta hırsızlık için onun bilgisi gerekliydi. Hem bu kadın Carilon du Lac Otelinde hırsızlığı yapan Amerikalıyla bir arada görülmüştü. İsviçre Bankasının müdürlerinden Herr Apfel, Amerikan şirketiyle ilgili soruşturma yapıldığını açıklamış, fakat başka bir şey söylemekten kaçınmıştı.

Marie gazeteyi bırakarak, “Bu yazıda bir hayli gerçek var,” diye söylendi.

“Gerçek mi? Tek gerçek Zürih’te olman. Sen silâha dokunmadın ve Steppdeckstrasse yakınındaki geçide de hiç girmedin. Gemeinschaft'ın yakınından bile geçmedin.”

“Benim söylediğim bunlar değil. Gemeinschaft. Treadstone Yetmiş Bir. Apfel. Bunlar doğru. Özellikle Apfel’ in sözleri inanılacak gibi değil. İsviçreli bankerler çok dikkatlidirler. Apfel söylediği sözler yüzünden yıllarca hapiste kalabilir. İsviçre yasaları çok serttir. Bir gizli hesap sahibinin değil adını söylemek, ima etmek bile suçtur. Ama yasalara karşı gelebilen çok güçlü biri konuşmasını emrettiyse durum değişir.” Susup gözlerini duvara dikti.

“Neden Gemeinschaft veya Treadstone ya da Apfel adı gazetelere geçirildi?”

“Sana söyledim. Beni istiyorlar. Birlikte olduğumuzu biliyorlar. Carlos seni bulunca, beni de yakalayacak.”

“Yok, Jason, Carlos’tan çok daha yukarıda bir yere gidiyor bu. Sen İsviçre yasalarını anlamıyorsun. Bir Carlos bile böyle yasalara karşı gelinmesine neden olamaz. Hem bu bir değil, iki hikâye. İkisi de yalanlarla dolu. İkinciye bir yorumla bağlanmış. Üç adamı öldürmem yalanına bir de bankadan hırsızlığı eklemişler. Bu kasıtla yapılmış.”

“Lütfen bunu açıkla.”

“Bana inanmalısın, Jason. Biri bize bir haber yollamaya çalışıyor.”

Orduya ait özel araba Manhattan'ın East River otoyolunda ilerlerken farlar yağan karı aydınlatıyordu. Arkada oturan uzun boylu binbaşı uyuklamaktaydı. Kucağına koyduğu, evrak çantasının sapına takılmış olan naylon kordon, adamın sağ kolunun içinden geçirilip kemerine bağlanmıştı. Bu önlemi son dokuz saat içinde iki kez bozmak gerekmişti. Biri Zürih'ten ayrılırken, diğeri de Kennedy Havaalanına geldiğinde. Ama iki yerde de Amerikan hükümet görevlileri gümrük memurlarına, daha doğrusu çantaya dikkat etmişlerdi. Bunun nedenini bilmiyorlardı.

Sadece öyle yapmaları emredilmişti. Biri çantayla ilgilenecek olursa, engel olmaları, hatta silah kullanmaları söylenmişti.

Birden bileğindeki saatin zili çalınca kendine geldi genç adam. Telgrafla yirmi dört saat önce emir aldığında kurmuştu saatini. Öne doğru eğilerek şoförle konuştu.

"Çavuş, aygıtı 1430 megahertze getir, lütfen."

"Emredersiniz." Çavuş panelin altında kalan iki düğmeye dokundu. Sonra üstteki düğmeyi çevirerek 1430 megahertzi buldu.

"Tamam binbaşım. Mikrofonu alın." Binbaşı parazitlerin yükseldiği mikrofona uzandı. Bu aygıt frekansı hem arıyor, hem de konuşmaların dinlenmesini önlüyordu. Haber birkaç saniye sonra gelecekti. Düşündüğü gibi de oldu.

"Treadstone? Treadstone, lütfen teyit et."

Binbaşı Gordon Webb, "Treadstone dinliyor," diye cevap verdi.

"Devam edin. Şu anda East River yolunda, Triborough'un güneyindeyim."

"Doğu Yetmiş Birinci Sokakta 139 numaraya geleceksin. Arabanı o çevreye yaklaştırma. Yürüyerek gel."

"Anlaşıldı."

"Tamam."

"Tamam."

Webb düğmesini 'kapatıp mikrofonu sürücüye verdi.

"Adresi unut, çavuş. Adın şimdi çok kısa bir listeye geçti."

"Anladım, binbaşım. Zaten o nesneden sadece parazit gelir. Ama gideceğiniz yeri bilmediğime ve oraya arabayla gidilemeyeceğine göre,

nerede inmek istersiniz?”

Webb gülümsedi.

“Sadece iki blok ötesinde.” Binbaşı gözlerini kapattı. Bir saat sonra Treadstone Yetmiş Bir'i kendi gözleriyle görecekti. Bu yüzden heyecanlanması gerektiğini biliyordu ama sadece yorgunluk ve bezginlik duymaktaydı. Ayrıca umutsuzdu. Ne olmuştu?”

“Geldik binbaşım.”

Webb gözlerini açarak saatine baktı. Çantayı alıp arabanın kapısını açtı.

“Ben 23'le 23.30 arasında burada olacağım, çavuş. Arabayı park edemezsen tur at. Seni bulurum.”

Webb aşağıya inip kahverengi araba uzaklaşana kadar bekledi, sonra Yetmiş Birinci Sokağa doğru gitti. Dört dakika sonra kahverengi tuğladan yapılmış bakımlı bir binanın önündeydi. Burası eski zenginlerin oturduğu sakin bir sokaktı. Kimse ülkenin en önemli haber alma örgütlerinden birinin merkezinin burada olduğunu aklından geçirmezdi. Ülkede bunun varlığını bilen sadece sekiz, on kişi vardı. Treadstone Yetmiş Bir.

Basamakları çıkarken ağırlığının taşların içine gömülmüş demirlere basınç yaptığını, böylece elektronik aygıtların çalıştığını ve içerideki ekranda görüntüsünün belirdiğini biliyordu. Bunun dışında tek bildiği Treadstone’ un hiç kapanmadığı ve yirmi dört saat çalıştığıydı. Örgütü kimliklerini bilmediği çok seçkin kimseler yönetiyordu. Üst basamağa erişip zili çaldı. Bu sıradan bir zildi ama kapı hiç de öyle değildi. Binbaşı bunun farkındaydı. Kalın tahta arkadaki çeliğe perçinle takılmıştı. Kapının üstündeki demir süsler aslında perçinlerdi. Kocaman tokmak bir alarma bağlıydı ve insan buna dokunur dokunmaz birkaç çelik sürgü aynı anda yuvalarına giriyordu. Webb pencerelere baktı. Camlar 30 mm çapındaki mermilere dayanacak türden ve üç santim kalınlığındaydı. Treadstone Yetmiş Bir bir kaleydi.

Kapı açılınca binbaşı farkına varmadan karşısındaki kimseye gülümsedi. O buraya hiç uymayan yüz hatları soylu, kibar halli, kır saçlı, zengin olduğu anlaşılan, ufak tefek bir kadındı. Sesi de bu düşüncenin doğru olduğunu açıklıyordu. En kibar okullara ve sayısız polo maçlarına gitmiş biriydi.

“Gelmekle ne kadar iyi ettiniz, binbaşı, Jeremy uğrayabileceğinizi yazmıştı. İçeriye gelin. Sizi tekrar görmek büyük bir zevk.

“Sizi gördüğüme ben de sevindim,” diyen Webb zevkle döşenmiş hole girdi.

“Fakat daha önce nerede karşılaştığımızı kestiremiyorum.”

Kadın güldü. “Oh, birlikte çok yemek yedik.”

“Jeremy'le mi?”

“Tabii.”

“Jeremy kim?”

“Bizi çok seven yeğenimiz. Kendisi aynı zamanda sizi çok seven bir dostunuzdur. Ne hoş bir genç adam. Ne yazık ki hiç var olmadı.” Binbaşıyı kolundan tutarak uzun koridordan geçirdi.

“Komşuların dikkatini çekmemek için böyle davranıyoruz. Gelin. Bekliyorlar.”

Büyük oturma salonunun kemerli kapısına gelince, binbaşı içeriye baktı. Ön pencerelerin hemen yanında kuyruklu bir piyano ve bir harp duruyordu. Cilalı masaların üstüne zenginlik ve zevk dolu geçmişe ait gümüş çerçeveli resimler konulmuştu. Oda tam bu sokağa yakışacak türdendi. Koridorun dibindeki üstü demir süslü kalın maun kapıya enfrarujla çalışan bir kamera yerleştirilmişti. Webb objektifin nerede olduğunu kestiremedi. Kır saçlı kadın görünmeyen bir zile basınca hafif bir ses çıktı.

“Dostunuz burada, beyler. Poker oynamaktan vazgeçip işe başlayın. Haydi Cizvit.”

Webb şaşırdı. “Cizvit mi?”

Kadın, “Bu eski bir şaka,” diye cevap verdi. “Sizin bilye oynadığınız küçük kızlarla kavga ettiğiniz zamandan kalma herhalde.”

Kapı açıldı. Yaşlı fakat hâlâ dimdik olan David Abbot eşikte belirdi. Gizli Servislerin eski sessiz Keşişi,

“Seni gördüğüme sevindim, binbaşı,” dedi.

“Geldiğime sevindim efendim.” El sıkıştıkları sırada yine yaşlıca ve etkileyici bir adam Abbot'a yaklaştı.

“Jeremy'nin bir arkadaşı kuşkusuz.” Kalın sesi neşeliydi.

“Ne yazık seninle ahbaplık edecek vaktimiz yok, delikanlı. Gel Margaret. Yukarıda şöminede iyi bir ateş yanıyor.” Abbot'a baktı.

“Ayrılacağın zaman haber verirsin değil mi, David?”

Keşiş mırıldandı. “Ben her zamanki saatimde gideceğim sanırım. Bu ikisine seni nasıl çağıracaklarını göstereceğim.”

Webb ancak o zaman odada üçüncü birinin olduğunu anladı. Adam öbür uçta, gölgelerin arasında kalıyordu. Binbaşı, Devlet Başkanının başdanışmanı Elliot Stevens'i hemen tanıdı. Kırkını geçmiş, gözlüklü ince, kendinden emin bir adamdı.

Abbot kır saçlı kadına döndü.

“Teşekkürler Meg kardeş. Cüppeni ütülemeyi unutma.”

Kadınla adam çıkıp kapıyı kapattılar. Webb bir an durup başını sallayarak gülümsedi. O kadınla adam Doğu Yetmiş Birinci Sokaktaki bu eve ve salona çok uyuyorlardı. İki tarafında ağaçlar olan, bu kibar sokak tam onlara göreydi.

“Onları eskiden beri tanıyorsunuz, değil mi?”

Abbot, “Ömrüm boyunca diyebilirim,” diye cevap verdi.

“Fevkalâde bir denizciydi. Yugoslavya'da Donovan'ın işlerini çevirirken Adriyatik Denizini onun yatıyla aşardık. Meg'in zarafeti de seni kandırmasın. Bir zamanlar Gizli Servisteydi. Çok keskin dişli bir piranadır. Neyse, şimdi seni Elliot Stevens'e tanıtayım. Onun kim olduğunu söylememe gerek yok. Stevens, Webb, Stevens.”

Stevens dost bir tavırla konuştu.

“Tanıştığımıza sevindim. Yolculuk iyi geçti mi?”

“Askeri bir uçağı yeğlerdim. Bu hava şirketlerinden nefret ediyorum. Kennedy Havaalanında bir gümrük memuru neredeyse bavulumun dibini kesecekti.”

Keşiş güldü. “Bu üniformayla fazla saygıdeğersin. Onun için kaçakçı olduğundan kuşkulanılır.”

Binbaşı çantayı duvarın önüne dayalı masaya bırakıp beline takılı olan kordonu açtı. Sonra içinde çelik tel olan kordonun ucundaki halkayı açarak çantanın sapından çıkardı. Sonra etrafına bakındı. Odanın gerisinde kalan camlı kapıdan bahçeye çıkılıyordu anlaşılan. Kalın camdan yüksek bir duvar hayal meyal seçiliyordu.

“Demek Treadstone Yetmiş Bir burası. Burasını hiç de böyle bir yer sanmıyordum.”

Abbot, “Lütfen yine perdeleri kapar mısın, Elliot?” dedi. Danışman camlı kapıya gidip perdeleri çekti. Abbot da kitaplığın altındaki dolabın içine soktu elini. Hafif bir ses çıktı ve kitaplık duvardan ayrılarak sola doğru gitti. Öbür tarafta Gordon Webb’ in o güne dek gördüğü en fevkalâde elektronik alıcı verici konsolu duruyordu. Keşiş, “Sen böyle bir şey mi düşünmüştün?” diye sordu.

“Tanrım...” Binbaşı panele yerleştirilmiş olan kadranları, göstergeleri, arama aygıtlarını inceledi. Pentagon savaş odalarında daha ayrıntılı aygıtlar bulunuyordu. Fakat bu konsol en üstün haber alma merkezlerindekiler ayarındaydı.

Stevens perdenin önünde durarak, “Ben de ıslık çalardım,” diye açıkladı.

“Fakat Mr. Abbot bana daha önce bir gösteri yaptı. Bu henüz başlangıç. Beş düğmeye daha bastı mı, burası Omaha'daki gizli servis merkezine dönüyor.”

“Aynı düğmeler odayı zarif bir kütüphane haline de koyuyor.” Yaşlı adam elini dolabın içine soktu ve birkaç saniye sonra dev kitaplık konsolun yerini aldı. Abbot üçüncü rafın altındaki dolabın içinde bir düğmeye bastı. Bu kez ortaya büyük bir dosya dolabı çıktı. “Gösteri yapmıyorum, Gordon. İşimiz bitince şuna bakmanı istiyorum.” Anahtarla açtığı çekmeden bir dosya çıkardı.

“Bunları nasıl gizleyeceğini sana gösteririm. Bir sorunun olursa ev sahibimiz bunu halleder.”

“O dosyada neye bakacağım?”

“Bunu sonra anlatacağım. Şimdi Zürih’te öğrendiklerini anlat.”

Stevens lafa karıştı. “Özür dilerim. Binbaşı Webb’ in bu yolculuğu çok gizli tutuldu, değil mi?”

“Öyle.”

“Neden? Binbaşı ortaya çıkmakla Zürih'i şaşırtacaktı. Washington'u değil. Yoksa yanılıyor muyum?”

Keşiş gülümsedi. “Başkanın sizi neden yanından ayırmadığını anlıyorum. Carlos'un Washington'da birkaç kişiyi satın aldığından kuşkumuz yok. Durumundan memnun olmayan kimseleri buluyor ve sahip olmadıkları şeyleri vaat ediyor. Carlo gibi biri onlar olmazsa yaşayamaz. Onun sadece ölüm değil, ülkelerin sırlarını da sattığını unutmayalım. Üstelik kendisini

kovmakla hata ettiklerini kanıtlamak ister gibi bu sırları çoğu zaman Ruslara satıyor.”

“Zürih işine başlamak için iyi bir yer.” Webb oturup çantasını açarak ayaklarının dibine bıraktı. İçinden birkaç kâğıt çıkardı. “Carlos'un Washington’da adamları olduğundan kuşkunuz yok belki ama onun her yerde olduğunu kanıtlayabilirim.”

“Nerede? Treadstone’ da mı?”

“Bu kesin değil ama olabilir de. Carlos fişi bulmuş ve bunda değişiklik yapmış.”

Danışman, “Başkan bunu öğrenmek isteyecektir,” diye mırıldandı.

“Böylece bazı şeyler de açıklanmış olur.”

Abbot sordu. “Zaten buraya bu yüzden gelmediniz mi?”

“Öyle sanırım.”

“Aman Tanrım! Nasıl?”

“Bana kalırsa, üç gün öncesine kadar Gemeinschaft Bankasının doğrulama bölümünün başında olan Koenig adında birinden yararlanarak yapmış bunu. Koenig üç gün önce işe giderken araba kazasında ölmüş. Bence Carlos'un Zürih polisinde de adamları var. Bu cinayet kaza olarak geçiştirilmiş.”

Kaşlarını çatmış olan Keşiş arkasına yaşlandı.

“Haklı olduğunu kabul edelim. Neyse gazetelerde istediğimiz gibi haber çıkartmakta başarılı oldun.

Elliot Stevens, “Sözünüzü keseceğim,” diye atıldı. “Gazetelerdeki yazılardan kastınız şu Kanadalı kadının karıştığı iş mi?”

“Aslında kadın bu işe karışmamış. Carlos, Zürih polisiyle bağlantı kurup kadını suçlayan o raporun yazılmasını sağlamış. Biz de bunu dilimize doladık ve arkasına da Gemeinschaft'dan milyonların çalınmasıyla ilgili bir hikâye ekledik. Yukarıdan bir emirle Apfel'i konuşturduk.” Webb susup Abbot'a baktı.

“Yalnız bunu konuşmamız gerekiyor. Bu hikâye yalan olmayabilir de.”

Keşiş içini çekti. “Buna inanamam...”

Binbaşı da, “Ben de hiçbir zaman inanmayı istemem,” diye cevap verdi.

Beyaz Saray danışmanı subayın karşısına oturdu.

“Lütfen, şunu açıklar mısınız? Her şeyi ayrıntılarıyla bilmem gerekiyor.”

Abbot, Webb'in yüzündeki şaşkınlığı görerek, “Ben anlatayım,” diye araya girdi. Elliot, Başkandan emir aldığı için buraya geldi. Sorun Ottowa Havaalanındaki cinayet.”

Stevens söylendi.

“Bu berbat bir iş. Kanada Başbakanı az kalsın Başkanımıza Noya Scotia'daki istasyonlarımızı boşaltma mızı söyleyecekti. Kanadalılar çok kızdı.”

Webb, “Bu iş nasıl oldu?” diye sordu.

“Maliye Bakanlığının ileri gelen ekonomi uzmanlarından biri rehberde numarası olmayan bir Amerikan şirketiyle ilgili gizli bir araştırma yapmak istemiş. Bu yüzden onu öldürmüşler. İşi Kanadalılardan gizlemeyi de Tanrının belası General Crawford emretmiş. Ahmak serseri! Üstelik Kanada gizli servisine karışmamasını, onun çok hassas bir Amerikan harekâtı olduğunu söyletmiş.”

Stevens araya girdi. “Düşünebiliyor musunuz? Onların ada mı öldürülüyor ve biz bu işe karışmamalarını söylemek küstahlığında bulunuyoruz.”

Abbot, “Aslında bu işin çok çabuk ve yanlışlığa yer bırakmayacak şekilde yapılması gerekirdi,” dedi.

“Neyse o sırada MacKenize Hawkins'e eriştim. Mac'la Burma'da beraber çalışmıştık. Emekli oldu ama onu dinlerler. Şimdi Kanadalılar işbirliği yapıyorlar. Önemli olanı da bu, değil mi?”

Danışman binbaşıya döndü.

“Şimdi bana neler yaptığınızı ve bunun nedenini anlatın, lütfen. Bu Kanadalı kadını neden işe karıştırdık?”

“Aslında bu hiç de iyi olmadı. Bunu Carlos yaptı. Zürih polisinde çok yüksek mevkide biri Carlos'un bordrosunda. Zürih polisi kadını üç cinayete bağlayan kanıtları ortaya çıkardı sözde. Bu saçma. Kadın katil filan değil.”

Danışman, “Peki, peki,” dedi. “Carlos bunu neden yaptı?”

“Bourne’ un ortaya çıkmasını sağlamak için. St. Jacques denilen kadınla Bourne bir aradalar.”

“Bourne kendisine Kabil adını takmış olan katil, değil mi?”

Webb, “Evet,” diye cevap verdi. “Carlos da onu öldürmeye yemin etmiş. Kabil, Avrupa ve Orta Doğuda Carlos'un işlerini elinden almış. Ancak Kabil'in hiç fotoğrafı yok ve kimse onun tipini bilmiyor. Bu yüzden kadının resmini gazetede yayınlattı Carlos. Bu sayede biri kadını görüp tanıyabilir. O bulunursa Kabil, yani Bourne’ un bulunması da mümkün olabilir. Carlos ikisini de öldürecek.”

“Pekâlâ. Yine Carlos. Siz ne yaptınız?”

“Bu işi daha da körükledik. Gazeteleri arayıp her şeyi Walther Apfel'in bildiğini haber verdim. Esrarlı kadın, cinayet, çalınan milyonlardan söz ettim. Yazı işleri müdürleri çok heyecanlandılar.”

Stevens, “Tanrı aşkına neden?” diye bağırdı. “Bizim gizli işimizde başka bir ülkenin vatandaşını kullanmaya kalktınız! İşi daha zorlaştırdınız ve kadını harcadınız!”

Hem de dost bir ülkenin bir devlet memurunu. Siz deli misiniz?

Webb ona baktı.

“Yanılıyorsunuz. Kadının hayatını kurtarmaya çalışıyoruz. Carlos'un silahını kendi aleyhine çevirdik.”

“Nasıl?”

Keşiş elini kaldırdı.

“Buna cevap vermeden önce daha eski bir soruyu cevaplandırmamız gerekiyor. Biraz önce Binbaşıya, Carlos'un adamının, Bourne'u nasıl bulduğunu... Bourne’ un Kabil olduğunu belirten fişi nasıl bulduğunu sordum. Bunu biliyorum sanırım ama kendisinin size anlatmasını istiyorum.”

Webb istemeye istemeye konuştu.

“Medusa belgelerinden.”

“Medusamı?” Stevens'in bu gizli işi bildiği belliydi.

“Fakat o belgeler gömüldü.”

Abbot, “Hayır, gömülmedi,” diye cevap verdi.

“Belgelerin bir orijinali ve iki kopyası var. Bunlar da Pentagon, CIA ve Ulusal Güvenlik Komitesinin kasalarında. Bunları ancak bu örgütlerde en yüksek düzeyde olan birkaç kişi görebilir. Bourne’ un adı Medusa

listesinden çıktı. Banka kayıtlarıyla bu adı karşılaştırınca gerçek öğrenildi. Birinin o listeleri Carlos'a vermiş olması gerek.”

Stevens, Keşişe bakakaldı.

“Yani siz Carlos'un... Öyle yüksek düzeydeki adamlarla iş gördüğünü mü söylüyorsunuz? Bu korkunç bir iddia.”

Webb, “Başka açıklama yok,” dedi.

“Fakat Bourne neden kendi adını kullanmış?”

Abbot, “Bu gerekliydi,” diye açıkladı.

“Bu portrenin önemli bir bölümünü oluşturuyordu. Her şeyin doğru olması gerekiyor du. Her şeyin.”

“Doğru mu?”

Binbaşı devam etti.

“Belki şimdi anlayacaksınız. Sözde bankadan çalınan milyonlara o Kanadalı kadını karıştırmakla Bourne'a ortaya çıkmasını söylüyoruz. Bu haberin uydurma olduğunu biliyor.”

“Bourne'a ortaya çıkmasını mı söylüyorsunuz?”

Abbot ayağa kalkıp ağır ağır kapalı perdelere doğru gitti.

“Jason Bourne denilen adam bir Amerikalı ajan. Carlos'un inandığı gibi bir Kabil yok. O Carlos'u yakalamamız için bir tuzak. Ya da öyleydi.”

Kısa sessizliği Beyaz Saraydan gelen adam bozdu.

“Bunu açıklamanız iyi olur. Başkanın bilmesi gerekiyor.”

Abbot perdeleri aralayıp dalgın, dalgın dışarıya baktı.

“Öyle sanırım. Üç yıl önce İngilizlerin bir numarasını ödünç aldık. Anımsayacaksınız. Normandiya çıkartmasından önce İngiliz gizli servisi Portekiz sahiline bir cesedin vurmasını sağlamıştı. Bu cesedin üstündeki belgelerin Lizbon'daki Alman Elçiliğine gideceğini biliyorlardı. O ceset için bir yaşam yaratıldı. Ona bir isim, Deniz Kuvvetleri subay rütbesi verildi. Okuduğu okullar, üye olduğu kulüpler belirlendi. Üstünden altı tane de özel mektup çıktı. Bulunan belgelerde müttefik çıkartmasının Normandiya sahillerinden yüz mil ötede olacağını belirten imalar vardı. Tarih de haziran yerine altı hafta ileriye alınmıştı. Alman ajanları bunun üzerine İngiltere'de bilgi toplamaya çalıştılar. Aslında bu ajanları MI-Beş yönetiyordu. Sonunda Hitler buna inandı ve savunma güçlerinin büyük bölümünü o hayali yere

nakletti. Bu sayede aslında var olmayan adam çıkartma sırasında müttefiklerin fazla kayıp vermemesini sağladı.” Abbot perdeyi kapatıp bezgin bir tavırla yerine döndü.

Beyaz Saray danışmanı, “Bu hikâyeyi duymuştum,” dedi.

“Yani?”

Keşiş koltuğuna çöktü.

“Biz de buna benzer bir şey denedik. Yaşayan bir adam yaratacaktık ve hemen efsaneleşecekti. Güneydoğu Asya'da oradan oraya koşarak Carlos’tan çok daha fazla cinayet işleyecekti. Ne zaman bir cinayet işlense, esrarlı bir ölüm olsa ya da tanınmış biri kazaya uğrayarak ölse, hemen bunu Kabil'in yaptığını etrafa yayıyorduk. Güvenilir kaynaklara, elçiliklere, bütün haber alma örgütlerimize Kabil'in gitgide sayısı artan cinayetleriyle ilgili bilgileri veriyorduk. Cinayetler aydan aya ve bazen haftadan haftaya artıyordu. Kabil her yerdeydi.”

“Yani Bourne her yerdeydi ha?”

“Evet. Aylarca çalışıp elimizdeki bütün dosyaları inceledi ve Carlos'la ilgili her şeyi öğrendi. Carlos'un taktiklerini, çalışma tarzını, her şeyi öğrendi. Yani Bourne’ un Carlos konusunda hemen hemen bilmediği bir şey kalmadı. Sonra oradan oraya gitmeye başladı. Her yerde ayrı bir kişiliğe bürünerek ortaya çıkıyordu. Birkaç dil biliyordu. Sabıkalılarla tam bir profesyonel katil gibi konuşuyordu. Arkasında çoğu zaman korkan, şaşkın erkek ve kadınlar bırakarak ortadan kayboluyordu. Onlar Kabil'i görmüşlerdi. Kabil vardı ve acımasızdı. Bourne bu görüntüyü canlandırdı.”

Stevens, “Üç yıldır böyle gizli mi çalışıyor?” diye sordu.

“Evet. Asya'nın en başarılı katili, belalı Medusa'dan biri olan Kabil Avrupa'ya geçerek Carlos'a kafa tuttu. Bu arada Carlos'un temizlemeye niyetlendiği dört kişiyi de kurtardı. Carlos'un öldürdüklerini de kendisi temizlemiş gibi gösterdi. Her fırsatta Carlos'la alay etti... Daima onun ortaya çıkmasını sağlamaya çalıştı. Üç yıla yakın bir süre çok büyük tehlike içinde yaşadı. Pek çok erkek bu yüzden mahvolabilirdi. Bu olasılığı da unutmamamız gerekiyor.”

“Bourne nasıl bir adam?”

Gordon Webb, “Bir profesyonel,” diye cevap verdi.

“Carlos'un bulunması, durdurulması gerektiğini bilen, gereken eğitimi görmüş, yeteneği olan biri.”

“Fakat üç yıl...”

Abbott, “Bu inanılacak gibi değil,” diye mırıldandı.

“Onun plastik ameliyata razı olduğunu da bilmelisiniz. Kendisiyle hiç ilgisi olmayan bir erkeğin kişiliğine uyabilmek ve geçmişten tümüyle kopabilmek için buna razı oldu. Bourne gibi bir insanın yaptıklarını hiçbir ulus ödeyemez. Belki de minnetimizi göstermek için tek yol ona başarıya erişme fırsatını vermektir. Tanrı biliyor ya, bunu yapacağım. Eğer o Bourne'sa.”

Elliot Stevens başına bir balyoz yemiş gibi sersemledi.

“Ne dediniz?”

“Korkarım, bunu sona sakladım. Aradaki boşluğu açıklamadan önce her şeyi bilmenizi istedim. Belki de böyle bir boşluk yok ama bunu bilemiyoruz. Anlam veremediğimiz pek çok şey oldu. Bu yüzden başka örgütlerden de yardım isteyemiyoruz. Böyle bir şey durumun duyulmasına neden olabilir. Bize herkesten çok daha fazlasını vermiş olan bir adamı idama mahkûm etmiş olabiliriz. Eğer başarılı olursa eski yaşamına dönebilir. Kimliği hiç açıklanmamak koşuluyla yaşayabilir.”

Şaşıran danışman, “Ne yazık ki bunu açıklamanız gerekiyor,” dedi.

“Sadakat... Bu sadece iyi insanlara özgü bir şey değildir. Carlos'un da erkek ve kadınlardan oluşan, kendisine çok sadık bir ordusu var. Çoğu onu tanımıyor bile fakat ona büyük saygı duyuyor. Eğer Carlos'u ortadan kaldırır ya da tuzağa düşürüp ele geçirirsek, Bourne ortadan yok olur ve evine dönebilir.”

“Fakat siz onun Bourne olmayabileceğini söylediniz.”

“Bunu bilemediğimizi söyledim. Bankaya başvuran Bourne' du. İmzası doğruydu. Fakat şimdi o Bourne mu? Bunu önümüzdeki birkaç gün içinde anlayacağız.”

Webb, “Eğer ortaya çıkarsa,” diye ekledi. Yaşlı adam başını salladı.

“Çok nazik bir durum. Türlü olasılık var. Eğer o Bourne değilse... Ya da bize ihanet ediyorsa... O zaman Ottowa’ya telefon edilmesi ve havaalanındaki cinayet açıklanabilir. Anladığımız kadarıyla, kadının bilgisi sayesinde Paris’teki bankadan parayı çekmeyi başarmış. Carlos da Kanada

Maliye Bakanlığında bir iki soru sordurup işi anladı. Gerisi onun için çocuk oyuncağı. Kadının telefon ettiği adamı öldürdü. Kadının paniğe kapılmasına neden oldu. Sonra Bourne'u çekmesi için kadını kullandı.”

Binbaşı sordu.

“Kadına haber yollayabildiniz mi?”

“Bunu denedim ve başaramadım. Mac Hawkins, St. Jacques denilen kadının iş arkadaşı Alan adında birini aradı. Kadına hemen Kanada'ya dönmesini söylemesini istedi. Fakat kadın arkadaşını dinlemeyip telefonu kapatmış,”

Webb, “Allah kahretsin!” diye patladı.

“Çok doğru. Kadının Kanada'ya dönmesini sağlasaydık ondan çok şey öğrenirdik. Anahtar o kadın. Neden Bourne’ un yanında? Neden Bourne onunla beraber? Hiçbir şeyin anlamı yok.”

Stevens'in şaşkınlığı öfkeye döndü. “Hele ben hiçbir şey anlamıyorum. Eğer Başkanın yardımını istiyorsanız durumu açıkça anlatmalısınız.”

Abbot ona döndü.

“Altı ay önce Bourne ortadan kayboldu. Bir şey oldu. Bunu bilemiyoruz ama bir olasılık üstünde duruyoruz. Bourne Zürih'e haber yollayarak Marsilya'ya gideceğini bildirmişti. Biz bunu çok geç haber aldık. Bourne, Carlos'un Elçi Leland'ı öldürmeyi kabul ettiğini duymuş ve buna engel olmaya çalışmıştı. Ondan sonra bir şey yok. Ortadan kayboldu. Öldürüldü mü? Bu kadar baskıya dayanamayıp dengesini mi kaybetti? Yoksa... Bizi bıraktı mı?”

Webb öfkeyle atıldı.

“Bunu kabul edemem. Asla edemem.”

Keşiş, “Edemeyeceğini biliyorum,” dedi.

“Bu yüzden o dosyayı incelemeni istiyorum. Onun şifrelerini biliyorsun. Hepsi orada. Zürih’te bir terslik olup olmadığını anlayabilirsin. Bourne gitgide Carlos'a yaklaştı, sonra hiç... Birden sesi kesildi. Altı aylık bir boşluk.”

Başkanın danışmanı sordu.

“Şimdi sessizliğin bozulduğunu söylüyorsunuz, değil mi? Bunu kim yaptı.”

“İşte asıl soru bu.” Yaşlı adamın sesi yorgundu.

“Aylarca hiç haber çıkmadı. Sonra hiç beklenmedik, onaylanmamış işler... Bankadaki hesaba bağlı fiş değiştirildi. Milyonlarca dolar transfer edildi... Görünüşe göre çalındı. Daha da önemlisi adamlar öldü ve başka adamlara tuzaklar kuruldu. Fakat bunu kim yaptı? Kimin için yaptı? Oradaki adam kim?”

Büyük otomobil iki sokak lambasının arasına, kahverengi tuğla evin karşısına park edilmişti. Önde üniformalı bir şoför oturuyordu. Bu kibar yolda böyle bir arabada, böyle bir şoföre rastlamak olağandı. Yalnız arkada, karanlıkta oturan iki adamın dışarıya çıkmaya yeltenmemeleri tuhaftı. Kahverengi evi gözetlerlerken, etrafı araştıran kameranın enfraruj ışınının kendilerine isabet etmeyeceğinden emindiler.

Adamlardan biri kalın camlı gözlüğünü düzelterek kuşkuyla çevresini süzdü. Ulusal Güvenlik Komitesi Personel soruşturma ve Değerlendirme Müdürü Alfred Gillette konuştu.

“Küstahlık balonu söndüğünde burada olmak ne kadar zevkli. Bunun sağlanmasında rol oynamak daha da hoş.”

Siyah yağmurluk giymiş, Slav aksanıyla konuşan geniş omuzlu adam, “Ondan hiç hoşlanmıyorsun, değil mi?” diye sordu.

“Ondan nefret ediyorum. Washington'da nefret ettiğim her şeyi temsil ediyor... Pahalı okullar, Georgetown'da evler, Virginia'da çiftlikler, kibar kulüplerde sessiz sedasız buluşmalar... Onların özel, küçük bir dünyası var. Seni oraya almaz namussuzlar. Washington'un üstün, kendini beğenen kibarları. Onlar başkalarının işinden, aklından yararlanır ve kararlara kendi damgalarını basarlar. Eğer sen dışarıda kalıyorsan sadece iyi bir memur denilen biri olursun.”

Avrupalı gözlerini kahverengi tuğla eve dikmişti.

“Abartıyorsun. Orada durumun hiç de fena değil. Öyle olmasaydı seninle asla temasa geçmezdik.”

Gillette kaşlarını çattı.

“Eğer durumum fena değilse bunu nedeni David Abbot gibi pek çok adamın benden yararlanmasıdır. Kafamda onların anımsayamayacağı belki bin gerçek var. O adamlar binlerce dosyayı, özeti okumamak için beni bu işe getirdiler. Ömrüm boyunca o namussuzların yapmaları gereken işleri yüklendim. Bunun karşılığı sadece bu mevki ve zaman zaman kafamdaki bilgilerden yararlanmak için beni davet ettikleri öğle yemekleri... David Abbot gibi korkunç küstah adamlar beynimdeki bilgileri çalıyorlar.”

“Keşişi aşağı görme. Carlos bunu yapmıyor.”

“Carlos bunu nasıl yapabilir? Carlos neyi değerlendireceğini bilmiyor. Abbot’ un her işi bir esrar perdesinin ardında gizlidir. Böylece kimse onun kaç hata yaptığını bilemez. Eğer hatalardan biri gün ışığına çıkarsa bunların yüzünden benim gibi adamlar suçlanır.”

Avrupalı dönüp Gillette'e baktı. Soğuk bir sesle, “Fazla duygusalsın, Alfred,” dedi.

“Bu konuda dikkatli olman gerekir.”

Bürokrat gülümsedi.

“Duygularımı işlerime karıştırmam. Carlos'a yaptığım yardım da bunu açıklar sanırım. Kendimi dünyada ne pahasına olursa olsun kaçırmayacağım bir karşılaşmaya hazırladığımı kabul edelim.”

Geniş omuzlu adam mırıldandı.

“Dürüst bir söz.”

“Ya sen? Beni bulan sensin.”

“Ben neyi nerede bulacağımı bilirim.” Avrupalı yine dışarıya bir göz attı.

“Seni kastediyorum. Yaptığın işi. Carlos için çalışmanı.”

“Benim böyle karmaşık düşüncelerim yok. Bırakıp kaçtığım ülkede eğitim görmüş insanlar, Marksist sloganları durmadan tekrarlayan ahmaklarca keyfi olarak terfi ettirilirler. Carlos da neyi nerede bulacağımı biliyordu.”

Gillette gülerken gözleri parladı.

“Demek aslında o kadar farklı değiliz. Bizim düzeninin yerine diğerini koyabilirsin. Bunlar birbirine paralel sayılırlar.”

Avrupalı, “Belki,” diye kabul ederek saatine baktı.

“Neyse az kaldı. Abbot daima gece yarısı uçağıyla gider.”

“Onun dışarıya yalnız çıkacağından emin misin?”

“Hep öyle yapar. Elliot Stevens’la bir arada görünmek istemez. Webb ve Stevens de yirmişer dakika arayla evden ayrılacaklardır.”

“Treadstone'u nasıl buldun?”

“O kadar zor olmadı. Sen de yardım ettin, Alfred.” Avrupalı gözlerini evden ayırmadan güldü.

“Kabil'in Medusa'dan olduğunu bize sen söyledin. Carlos, Abbot'dan kuşkulandı. Keşişi günde yirmi dört saat gözetlememizi söyledi. Bir tuhaflık olduğunu sezmişti. Zürih’te patlayan silah Washington'dan duyulunca Abbot dikkatsizlik etti. Onun peşinden buraya kadar geldik. Bu sadece sabırlı olmamız gerektiğini kanıtladı.”

“Yine aynı ipucu sizi Kanada'ya mı götürdü? Ottowa’daki adama?”

“Ottowa’daki adam Treadstone'u arayarak dikkatimizi çekti. Kadının kim olduğunu anlayınca, Maliye Bakanlığındakileri ve özellikle onun şubesini gözetlemeye başladık. Kadın Paris’ten aradı. Adamın Treadstone'u araştırmasını istiyordu. Nedenini bilmiyoruz ama Bourne, Treadstone'u yok etmeye çalışıyor. Belki de fikrini değiştirdi. Böylece ele geçirdiği parayı kendisine saklayabilir. Bunun önemi yok. Neyse birden Amerika'daki bütün gizli örgütler harekete geçtiler. O zaman Carlos'un da, senin de haklı olduğunu anladık, Albert. Kabil adında biri yok. O hayali bir varlık. Bir tuzak.”

Gillette, “Başından beri öyle,” diye ısrar etti. “Bunu size söyledim. Üç yıl kaynağı belli olmayan raporlar...”

Avrupalı mırıldandı.

“Bu Keşişin en olağanüstü eseriydi sanırım... Ama yarattığı şeye bir şey oldu. Birden fikrinden caydı. Her iş altüst oldu.”

“Stevens'in burada olması da bunu kanıtlıyor. Devlet Başkanı her şeyi bilmek istiyor.”

“Bilmesi gerekir. Ottowa’da Maliye Bakanlığının bir müdürünün Amerikan gizli servisi tarafından öldürtüldüğünden kuşkulanıyorlar.” Avrupalı dönüp bürokrata baktı.

“Unutma Alfred olanları bilmek istiyoruz. Sana öğrendiğimiz ve inkâr edilemez gerçekleri açıkladım. Abbott da bunları yadsıyamaz. Fakat sen her şeyi kendi kaynaklarından haber almışsın gibi davranmalısın. Dehşete kapılacaksın. Hesap soracaksın. Gizli servis örgütlerinin aldatıldığını ileri süreceksin.”

Gillette, “Öyle oldu zaten!” diye bağırdı.

“Kandırıldık ve kullanıldık. Washington’da kimse Bourne'u, Treadstone'u bilmiyor. Bunu herkesten gizlemişler. Korkunç bir şey. Numara yapmama gerek yok. Küstah namussuz!”

“Alfred, kimin hesabına çalıştığını unutma. Bu tehdit duygulara değil profesyonellere özgü bir hiddete dayanmalı. Hemen senden kuşkulanacaktır. Çabucak bu kuşkuyu dağıtmalısın. Suçlayacak olan sensin. O değil.”

“Bunu unutmayacağım.”

“İyi.” Farlar arabanın camlarını aydınlattı.

“Abbot’ un taksisi geldi. Ben şoförün icabına bakarım.” Avrupalı sağa doğru eğilip kol dayama yerinin altındaki bir düğmeye bastı.

“Ben karşıdaki arabada oturup sizi dinleyeceğim.” Şoföre döndü.

“Abbot neredeyse dışarıya çıkacak. Ne yapacağını biliyorsun.”

Şoför başını salladı. İki adam arabadan aynı anda indiler. Şoför zengin patronunu yolun karşısına geçirecekmiş gibi arabanın önünden dolaştı. İki adam birkaç saniye yan yana kaldılar, sonra ayrıldılar. Avrupalı bekleyen taksiye gidip elindeki parayı sürücüye uzattı. Taksi geri gönderilecek ve arabayı çağıran adamın planları değişecekti. Şoför de yolun karşısına geçip Treadstone Yetmiş Birin iki kapı ötesinde bir merdivenin gölgesine sığınarak durmuştu. Otuz saniye sonra Gillette’ in gözleri tuğla evin kapısına gitti. David Abbot dışarıya çıkınca kapıdan gelen ışık etrafı aydınlattı. Adam sabırsız sabırsız yolun aşağısına, yukarısına baktı. Saatine göz attı. Sinirlendiği belliydi. Taksi geç kalmıştı ve yetişmesi gereken bir uçak vardı. Abbot basamakları inip sola saptı. Çevresine bakınıp taksiyi

bekliyordu. Birkaç saniye sonra şoförün yanından geçecekti. Şoförün yanına geldiğinde iki adam da kameranın görüş alanından çıkmış oldular.

Karşılaşma hemen oldu. Bunu kısa konuşma izledi. Birkaç saniye sonra şaşırmış David Abbot büyük arabaya girdi. Şoför de gölgelerin arasında kayboldu.

Keşiş öfkeli ve tiksinti dolu bir sesle, “Sen!” dedi. “Hepsinin içinde sen.”

“Beni aşağı görecek ya da küstahlık edecek durumda değilsin.”

“Ne yaptın? Buna nasıl cesaret ettin? Zürih. Medusa kayıtları. Bunları yapan sendin!”

“Medusa kayıtları doğru. Zürih’te öyle. Fakat sorun benim ne yaptığım değil... Senin ne yaptığın. Biz adamlarımızı Zürih'e yollarken neyi araştıracaklarını söyledik. Onu bulduk. Adı Bourne değil mi? Kabil dediğin adam. Yarattığın adam!”

Abbot kendisini tuttu. “Bu evi nasıl buldun?”

“Sabır sayesinde. Seni takip ettirdim.”

“Peşime adam taktın ha? Allah kahretsin ne yaptığını sanıyordun?”

“İşleri düzeltmeye çalışıyordum. Sen yalanlar uydurarak işi altüst etmiş, durumu hepimizden gizlemiştin. Ne yaptığını sanıyordun?”

“Aman Tanrım! Tanrının belası ahmak!” Abbot derin bir soluk aldı.

“Bunu neden yaptın? Neden doğrudan bana gelmedin?”

“Çünkü bir şey yapmayacaktın. Bütün gizli servis örgütlerini parmağında oynatıyordun. Var olmayan bir katille ilgili hikâyeleri kaynaklara, elçiliklere, örgütlere bildirmek için milyonlarca dolar harcadın. Bunun için kim bilir kaç bin saat çalışıldı? Oh, sözlerini anımsıyorum. O adamın Carlos'a kafa tuttuğunu söylemiştin. Bu ne dayanılmaz tuzaktı! Ama bu arada bizler de senin piyonlarındık. Güvenlik Komisyonunun sorumlu bir

görevlisi olarak buna çok sinirlendiğimi söylemeliyim. Kurallara karşı gelmen için seni Tanrı seçen kim? Sadece kurallar değil yasaları da çiğnedin. Hepimizi budala yerine koydun.”

Yaşlı adam bitkin bitkin, “Başka çare yoktu,” diye mırıldandı.

“Bunu kaç kişi biliyor? Bana gerçeği söyle.”

“Herkesten gizledim. Ama böyle kalmayabilir.”

“Olanları bilmek istedim. Olağanüstü planın altüst oldu sanırım.”

“Neden böyle söylüyorsun?”

“Bu apaçık ortada. Bourne'u kaybettin ve bulamıyorsun. Senin Kabil, kendisi için Zürih'e yatırılmış serveti alarak ortadan kayboldu.”

Abbot bir an sustu.

“Bir dakika. Bu işi nereden anladın?”

Gillette hemen aklı başında bir adam gibi aslında tuzak olan bu soruya cevap verdi. “Senden öğrendim. Pentagon'dan gelmiş olan eşek, Medusa Harekâtını anlatırken kontrolüne hayran kaldığımı söylemeliyim... Bunu yaratan adamın karşısında oturuyordum.”

“Tarih.” Yaşlı adamın sesi güçlenmişti artık. “Bundan bir şey anlayamazdın.”

“Senin bir laf etmemenin olağanüstü olduğunu söyleyelim. Yani o masada Medusa'yı senden daha fazla bilen kim vardı? Onun için Kabil denilen katile fazla önem verilmesine şiddetle karşı çıktım. Buna dayanamadın, David. Kabil'i aramamız için makul bir neden göstermek zorundaydım Onun için araya Carlos'u karıştırdın.”

Abbot onun sözünü kesti.

“Bu doğruydu.”

“Doğruydu tabii. Bunu ne zaman kullanacağını biliyordum ve işi o zaman kesinlikle anladım. Medusa'nın başından kopardığın bir yılanı o efsanedeki ada uygun bularak yetiştirmiştin. Şampiyonluğu kazanmak isteyen adam ringe fırlar ve şampiyonun köşesinden çıkmasını sağlar.”

“Bu başından beri son derece akla yakındı.”

“Neden olmasın? Kabil'i yakalamaya kalkan, bizimkilerin hareketleri de dahil her şey fevkalade planlanmış. Ajanların yapacaklarını Kabil'e kim

haber verebilirdi? Sadece Kırk Komitesinden olan ve bütün gizli harekât konferanslarında hazır bulunan biri. Hepimizi kullandın!"

Keşiş başını salladı.

"Pekâlâ. Bir yere kadar doğru söylüyorsun. Fakat bence böyle yapmakta haklıydım. Yalnız sandığın gibi değil. Daima hesaplarım düzgündür. Başka türlüsüne dayanamam. Treadstone hükümetin en güvenilir kişilerinden oluşmuş küçük bir gruptur. Bu grupta Ordudan, Senatodan, CIA'den, Deniz Kuvvetleri Haber alma Örgütünden ve şimdi de Beyaz Saraydan üye var. Eğer bir hata ya da yolsuzluk olsaydı bu adamların hepsi de bu harekâtı sona erdirirlerdi. Hiçbiri bunu uygun bulmadı. Senden de bunu yapmamanı rica ediyorum."

"Treadstone' un üyesi olacak mıyım?"

"Üye sayılırsın artık."

"Anlıyorum. Ne oldu? Bourne nerede?"

"Keşke bilseydim. Onun Bourne olduğundan bile emin değiliz."

"Ne? Ne dedin."

“Ne? Ne dedin.”

Avrupalı panele uzanıp düğmeyi kapattı.

“Tamam. Bilmemiz gereken buydu.” Yanındaki şoföre döndü.

“Şimdi hemen merdivenin yanına git. Biri çıkacak olursa kapı kapanmadan önce üç saniyen olduğunu unutma. Hızlı çalış.”

Şoför arabadan inip uzaklaştığı sırada Avrupalı yağmurluğunun düğmelerini açtı ve ucuna susturucu takılmış olan uzun namlulu bir tabanca çıkardı. Emniyet mandalını açıp silahı kılıfına soktu. Arabadan inerek karşıdaki otomobile doğru gitti. Kendini göstermeden arabanın arkasından dolaştı ve birden sağ arka kapıyı açarak içeriye daldı. Silahını adamlara çevirmişti. Alfred Gillette dehşetle içini çekti. Sonra elini kapıya doğru uzatırken Avrupalı hemen özel kilide bastı. David Abbot hareketsiz kalmış, ansızın arabaya giren adama bakıyordu.

Avrupalı, “İyi geceler, Keşiş,” dedi.

“Sık sık rahip cüppesi giydiği söylenen biri sana tebriklerini yolladı. Sadece Kabil için değil, Treadstone'daki adamların için de. Örneğin o denizci. Bir zamanlar olağanüstü bir ajanmış.”

Gillette güçlükle konuşabildi. Sesi feryatla fısıltı arası tuhaf bir şeydi. Bir şey bilmiyormuş gibi davrandı.

“Ne oluyor? Sen kimsin?”

Tabancalı adam, “Haydi, haydi eski dost,” dedi. “Buna gerek yok. Mr. Abbot’ un yüzündeki ifadeden, başlangıçta senden başlangıçta senden kuşkulanmakta haklı olduğunu düşündüğünü anlıyorum. İnsan daima ilk sezgisine dayanmalıdır değil mi, Keşiş? Sen haklıydın tabii. Yine yaşamından memnun olmayan bir adam bulduk. Bize

Medusa dosyasını da o verdi. Bu sayede Bourne’ un peşine düştük.”

Gillette haykırdı.

“Ne yapıyorsun? Ne söylüyorsun?”

“İç sıkıyorsun, Alfred. Fakat sen her zaman işe yarayan küçük bir memurdun. Ne yazık ki, haddini bilemedin. Senin gibiler asla bilmezler zaten.”

“Sen!” Yüzü allak bullak olan Gillette yerinden kalkmaya yeltendi. Avrupalı ateş edince de kayıp kanepeden düştü. Baykuşunkini andıran gözleri iri iri açılmıştı.

Avrupalı, “Onun için yas tutacağını sanmıyorum,” dedi. Keşiş mırıldandı.

“Yok, yas tutmam.”

“Avrupa'daki Bourne. Kabil sana kalleşlik etti. Uzun sessizlik sona erdi. Medusa'nın başındaki yılan kendi bildiği gibi hareket etmeye karar verdi. Ya da onu satın aldılar. Bu da olabilir değil mi? Carlos pek çok adam satın alır. Örneğin, ayaklarının dibinde yatan da onlardan biriydi.”

“Benden bir şey öğrenemezsin. Hiç deneme.”

“Öğrenecek bir şey yok. Hepsini biliyoruz. Delta, Kabil. Ama adlar da önemli değil artık. Sadece şimdi kararları veren Keşişi ortadan kaldırmamız gerekiyor. Bourne kapana kısıldı. İşi bitti.”

“Karar veren başkaları var. Bourne onlara erişecektir.”

“Bunu yaparsa ortaya çıktığı an öldürülecek. İhanet eden bir adam kadar iğrenç biri daha olamaz. Fakat bir adamın ihanet edebilmesi için işin başında sadık olduğunu gösteren kanıt bulunmalı. Carlos bu kanıtı buldu. Bourne senindi.”

Yaşlı adam kaşlarını çattı. O anda korkuyordu. Ölmekten değil çok daha önem verdiği, vazgeçilmez bir şey yüzünden korkmaktaydı.

“Çıldırmışsın. Delil yok.”

“Bu senin hatan. Carlos çok dikkatlidir ve antenleri türlü gizli yerlere uzanır. Medusa'dan bir adam istemiştin. Yaşamış ve sonra kaybolmuş biri. Buna uygun olduğu için Bourne'u seçtin. Onun kayıtlarının yok edildiğine inanıyordun. Aklına Hanoi'nin Medusa’ ya sızmış olan ajanları gelmedi. Onların sağladığı belgeler duruyor. 25 Mart 1968'de bir Amerikan ajanı, Tam Quan ormanlarında Jason Bourne'u idam etti.”

Keşiş öne atıldı. Sadece bunu yapabilir, son kez karşı koyabilirdi. Avrupalı ateş etti.

Kahverengi tuğla evin kapısı açılınca, merdiven altındaki gölgelerde kalan şoför gülümsedi. Beyaz Saray danışmanını, Treadstone’ da oturan yaşlı denizci geçiriyordu. Demek ki alarmlar kapatılmıştı. Üç saniyeden fazla zamanı vardı. Şoför doğrulup parmaklığın üstünden ateş etti. Susturucu sayesinde silahtan hafif sesler çıkmıştı. Ev sahibi içeriye düştü. Danışman elini göğsüne bastırıp kapı ağzında sendeledi. Şoför dönerek koşup ön merdiveni çıktı ve Stevens'i yere yıkılacağı sırada yakaladı. Korkunç bir güçle danışmanı kaldırdığı gibi yaşlı adamın üstünden hole attı.

Sonra içeriye girdi. Aradığı şeyi biliyordu. Kapının üstünde aynı renge boyanmış kalınca bir kablo vardı. Hemen ona ateş etti. Kablodan kıvılcımlar çıktı. Bütün ekranlar karanlıktı artık.

Avrupalı da o sırada içeriye girdi. Kapıyı itip hatifçe aralık bıraktı. Karanlıkta şoförle yan yana durup beklediler. O sırada üst katta bir kapı açıldı ve bir kadın sesi duyuldu.

“Sevgilim, kamera arıza yaptı. Lütfen bir bakar mısın? Ya da en iyisi David'e haber ver. Cizvit'i rahatsız etme. David'e söyle.”

Bunu ayak sesleri ve bir kumaş hışırtısı izledi. Avrupalı merdivene bakarak, “Onu vur!” diye bağırıp silahını kaldırdı ve koridorun dibindeki odaya doğru gitti.

Şoför üniformalı adam merdivene koştu. Yukarıdan bir tabanca sesi geldi. Susturucu takılmamış güçlü bir silah patlamıştı. Avrupalı başını kaldırınca, şoförün kan içinde kalmış omzunu tutarak sahanlığa arka arkaya ateş ettiğini gördü.

O sırada koridorun dibindeki kapı birden açıldı. Elinde bir dosyayla binbaşı ortaya çıktı. Çok şaşırdığı belliydi. Avrupalı iki el kurşun sıkınca David Webb'in vücudu geriye büküldü. Gırtlağı parçalanmıştı. Elindeki dosyadan kâğıtlar düşüp etrafa yayıldı. Yağmurluklu adam yukarıya koştu. Kır saçlı kadın tırabzana yaslanıp kalmıştı. Başından ve boynundan kanlar sızıyordu. Ölmüştü.

“Hareket edebilecek halde misin?”

Şoför başını salladı.

“Kaltak omzumun yarısını uçurdu ama dayanırım.”

Avrupalı, “Dayanmak zorundasın!” dedi. Yağmurluğunu çıkarıp uzattı.

“Bunu giy ve git Keşiş'i buraya getir. Çabuk ol! Carlos, Keşiş'in eve sokulmasını istedi.”

Yaralı adam yağmurluğu güçlükle giyip uzaklaştı. Can acısına dayanarak gidip Keşiş'i arabadan aldı ve eve getirdi. Avrupalı onu seyrediyordu. Alfred Gillette'in cesedini de bir bataklığa atmaları gerekmekteydi. Şoförün kanını dindirecek bir şeyler yapacaktı.

Avrupalı koridorun dibindeki odaya girdi. Jason Bourne denilen adamı mahvetmek için son önlemi alacaktı. Oradaki dosyaları görünce inanılmaz bir armağanla karşılaştığını anladı. Bu dosyalar arasında Kabil'in kullanmış

olduğu bütün şifreler ve haberleşme yöntemleri de vardı. Avrupalı kâğıtları topladı. Sonra zarif kütüphaneye dört adamı yerleştirdi. David Abbot bir koltukta arkaya doğru kaykılmıştı. Elliot Stevens onun ayaklarının dibinde yatıyordu. Denizci masaya devrilmişti. Elinde bir viski şişesi vardı. Çantasını sıkıca yakalamış olan David Webb de yere serilmişti. Bu durumdan adamların konuşma sırasında vuruldukları anlaşılıyordu.

Avrupalı ellerinde süet eldivenleriyle odada dolaşıp yaptığı işe baktı. Sanatını ortaya koymuştu. Şoförü savmış, her kapı tokmağını, cilalı masaları, kapıları silmişti. Sıra son işe gelmişti. Gümüş tepsiyle konyak kadehlerinin durduğu küçük masaya yaklaştı. Cebinden küçük bir plastik muhafaza çıkarıp açarak içinden saydam bir band aldı. Işığa doğru tuttu. Üstünde parmak izleri vardı. Gemeinschaft Bankasında bir bürodaki Perrier konmuş olan bardaktan alınmıştı bu izler. Bunlar Jason Bourne'un sağ elinin parmaklarının izleriydi.

Avrupalı bir konyak kadehi alarak bandı bunun üstüne yapıştırdı, sonra ustalıkla çekip çıkardı. Bardağı ışığa tuttu. Parmak izleri belirli olarak görülüyordu. Bardağı parke zemine vurarak kırdı. Eğilip parçaları inceledi. Çoğunu toplayıp kalan birkaç parçayı süpürerek perdenin arkasına gizledi. Bunlar yeterliydi.

Bourne, “Daha sonra konuşuruz,” diyerek bavulları yatağın üstüne koydu. “Şimdi buradan gitmemiz gerekiyor.”

Marie hâlâ koltukta oturuyordu. “Doğru düşünüyorum, Jason. Biri bize haber gönderiyor.”

“Bunu sonra konuşuruz. Ben gidip hesabı ödeyeceğim. Sen de saçlarının biçimini değiştir, sıkıca arkaya topla. Dudak boyanı sil. Kalemle kaşlarını biraz kalınlaştır ve kuyrukları da aşağıya doğru uzat.”

Kadın onun sözlerini dinledi. Sonra, “Nasıl?” diye sordu.

Bourne onu inceledi. “İyi.” Değişiklikler büyüktü ama sonuç önemliydi. O kibar, güzel kadın gitmiş, yerine hoş fakat bayağıca ve sert bir tip gelmişti.

Birlikte aşağıya indiler. Jason hesabı öderken kadın da otel müdürüne arkasını dönerek bekledi. Sonra bir taksiye bindiler. Bourne yine Fransızcası bozuk Amerikalı rolüne girdi. Şoföre sevgilisiyle birkaç gün gözlerden uzak bir yerde dinlenmek istediğini söyledi. Acaba böyle bir yer biliyor muydu?

Şoför hemen, “Montrouge'deki Auberge du Coin tam istediğiniz gibi bir yerdir,” dedi. “Öyleyse oraya gidelim.”Aslında Auberge du Coin sevimli bir han değil, ana yoldan dört yüz metre kadar uzakta iki katlı yayvan bir binaydı. Daha müşterilerin kimliklerine önem verilmeyen sıradan bir motele benziyordu. Bourne uydurma bir ad vererek bir oda tuttu.

İçeriye girip kapıyı kapatınca da, “Şimdi anlat,” dedi. “Bize kim haber gönderebilir?”

Marie küçük koltuğa oturmuş, bacak bacak üstüne atmış, ona bakıyordu.

“Bunu bilseydim hemen haber yollayanlarla temasa geçerdim.”

“Eğer öyle bir şey varsa, sadece bir tuzaktır.”

“Bu tuzak değil. Walther Apfel gibi bir adam bir tuzak kurulması için konuşacak biri değildir.”

“Buna o kadar güvenme.” Bourne plastik iskemleye çöktü. “Koeig de konuştu.”

“O sıradan bir memurdu. Banka müdürlerinden biri değildi. Tek başına hareket etti. Apfel bunu yapamaz.” Adam onu süzdü.

“Ne demek istiyorsun?”

“Apfel'in gazetelere verdiği demeci amirlerinin onaylamış olması gerekir. O banka adına konuşmuş.”

“Bu kadar eminsen Zürih'i arayalım.”

“Bunu istemiyorlar. Apfel son olarak başka söyleyeceği olmadığını belirtmiş. Bu da haberin bir bölümü. Başka biriyle temasa geçmemiz gerekiyor.”

Bourne bardaklara viski koydu. Bir içkiye ihtiyacı vardı. Kabil adlı katilin hikâyesini anlatma zamanı yaklaşıyordu.

“Öyleyse kimi arayacağız? Yine aynı tuzakla karşı karşıyayız.”

Marie masadaki sigaralara uzandı.

“Sen karşındakinin kim olduğunu biliyorsun, değil mi? Bu yüzden kaçıyorsun?”

“Evet, öyle. O yazıyı sırf beni bulabilmek için yazdırdılar.”

Marie birden sözünü keserek onu şaşırttı.

“Bu konuda tartışmayacağım. Düşünecek zamanım oldu. Bu kanıtların sahte olduğunu biliyorlar. Zürih polisi şimdi Kanada Elçiliğiyle temasa geçmemi bekliyor.” Marie sigarasını yakamadan öylece kaldı.

“Tanrım Jason, istedikleri bu işte Haberi yollayan kimse elçiliğe telefon edip Kanada hükümetinin beni korumasını istemekten başka seçeneğim kalmadığını biliyor. Şimdi Dennis Coreiler'i arayacağım.” Marie kalkıp karyolanın yanındaki telefona yaklaştı.

Fakat Bourne hemen kalkıp kadını kolundan tutarak telefonu açmasına engel oldu. Kesinlikle, “Yapma,” dedi.

“Neden?”

“Çünkü yanılıyorsun.”

“Haklıyım, Jason. Bırak da bunu sana kanıtlayayım.”

Bourne ses çıkarmadan kadının güzel yüzüne, yalvaran gözlerine baktı. Bu gözler acı ve yararsız umutla doluydu. Belki böylesi daha iyiydi. Marie durumu kendi gözleriyle görür ve korkarak onun sözlerini dinlerdi. Böylece de artık aralarında bir şey olamayacağını öğrenirdi.

“Pekâlâ. Telefon edeceksin. Fakat bunu benim istediğim şekilde yapacaksın.” Kadını bırakıp telefona gitti ve Auberge du Coin'in müdüriyetini aradı.

“Burası 314. Biraz sonra Paris’ten arkadaşlar gelecek. Onlara bizim katta, koridorun dibinde bir oda verebilir misiniz? Adları Briggs. Amerikalı bir çift. Hemen aşağıya inip parayı peşin ödeyeceğim. Anahtarı da bana verirsiniz. Mükemmel.”

“Ne yapıyorsun?”

Bourne, “Sana bir şeyi kanıtlayacağım,” dedi.

“Bana bir elbiseni ver. Uzun etekli olsun. Telefon etmek istiyorsan dediğimi yap.”

“Sen çıldırmışsın.”

Erkek, “Bunu itiraf ettim zaten,” diye mırıldanarak bavulundan bir gömlekle bir pantolon çıkardı.

“Lütfen şu elbiseyi ver.”

On beş dakika sonra 341 numaranın altı kapı ilerisinde ve karşı tarafa düşen Mr. ve Mrs. Briggs'in odası hazırdı. Giyecekler uygun yerlere konulmuştu. Bazı lambalar yakılmış, diğerlerinin ampulleri çıkarılmıştı.

Jason odaya döndü. Marie telefonun yanında bekliyordu.

“Her şey hazır. Gerekeni yaptım. Şimdi telefon edebilirsin. O adama sana söylediklerimi tekrarla. Yanındayım ve dinleyeceğim. Haydi ara.”

Marie telefonu açıp numarayı çevirdi. Gece olmasına karşın yedi saniye sonra Dennis Coreiler'in sesini duydu. Elçilikten ayrılmamıştı demek. Saat on ikiyi kırk beş geçiyordu.

Adam, “Tanrım sen neredesin?” diye sordu.

“Akşamüzeri beşten beri aramanı bekliyorum. Allah kahretsin, neredesin?”

“Önce bana söyleyeceğin şeyi bilmek istiyorum.”

“Sana' söyleyeceğim şey mi?”

“Bana bir haber vereceksin, Dennis? Bu nedir?”

“Ne? Ne haberi?”

Marie'nin yüzü soldu.

“Ben Zürih’te kimseyi öldürmedim. Bunu yap...”

Ataşe onun sözünü kesti.

“Öyleyse hemen buraya gel! Seni koruruz! Burada sana kimse ilişemez!”

“Dennis beni dinle. Seni aramamı bekliyordun, değil mi? Biri sana beklemeni söyledi sanırım.”

Bir sessizlik oldu. Sonra Coreiler çekinerek konuştu.

“Evet. Senin yardımımıza büyük ihtiyaç duyduğunu söylediler.”

Marie bir soluk aldı. Ve bize yardım edecekler, değil mi?”

Coreiler, “Biz ha,” dedi. “Yani o yanında mı?”

“Evet. Beraberiz. Birkaç dakika sonra dönecek. Sana bütün her şeyin yalan olduğunu söylediler değil mi?”

“Onlar sadece senin bulunman ve korunman gerektiğini söylediler. Sana yardım etmek istiyorlar. Senin için bir araba yollayacaklar. Elçiliğe ait bir araba.”

“Kim onlar?”

“Adlarını bilmiyorum. FS-5'den uzmanlar. Kimse onlar kadar yetkili olamaz.”

“Onlara güveniyor musun?”

“Tabii! Beni Ottowa’dan aradılar. Emirler Ottowa’dan geldi?”

“Şimdi elçilikteler mi?”

“Hayır. Dışarıdalar. Bizimle temas halindeler. Marie... Sen nerdesin?”

“Biz Montrouge’de Auberge du Coin'deyiz. Briggs adıyla kalıyoruz.”

“Sana hemen araba yollayacağım!” Marie, Jason'un öğrettiği sözleri tekrarladı.

“Olmaz, Dennis. Arabayı sabah yolla. İstersen dört saat sonra yollayabilirsin.”

“Bunu yapamam! Seni düşünmek zorundayım!”

“Yapman gerekiyor. Durumu anlamıyorsun. Onu tuzağa düşürüp bir şey yapmaya zorladılar. Şimdi korkuyor ve kaçmak istiyor. Seni aradığımı bilse hemen kaçar. Bana zaman ver. Teslim olması için onu kandırmalıyım. Sadece birkaç saat. Kafası karıştı fakat için için doğru söylediğimi biliyor.”

“Nasıl biri o?”

Kadın, “Korkuya kapılan biri,” diye cevap verdi.

“Başkalarının elinde oyuncak olan biri. Bana zaman ver. Buna ihtiyacım var.”

“Marie...” Coreiler durdu. “Peki sabah... Altıda. Marie sana yardım etmek istiyorum. Onlar sana yardım edebilirler.”

“Biliyorum. İyi geceler.” Kadın telefonu kapattı. Bourne, “Artık bekleyeceğiz,” diye mırıldandı.

“Bununla neyi kanıtlayacağını bilmiyorum. Coreiler tabiî FS-5'in ajanlarına telefon edecek. Ajanlar da buraya gelecekler. Ne bekliyorsun? O da bunları yapması gerektiğini söyledi zaten.”

“Yeni bize haber yollayanlar FS-5'in ajanları mı?”

“Bana kalırsa onlar bizi bu haberi yollayan kimseye götüreceklerdir. Ömrümde hiçbir şeyden bu kadar emin olmadım.”

Bourne ona baktı. “Haklı olduğunu umarım. Çünkü hayatın konusunda çok kaygılıyım. Haklı olmanı benim kadar isteyen biri daha bulunamaz. Ama yanıldığını sanıyorum.”

Gece ikiyi üç geçe otelin koridorundaki ışıklar birden söndü. Uzun koridor karanlığa gömülmüştü; sadece merdivenin ışığı hafifçe aydınlatıyordu. Bourne 341 numaralı odada 'kapıyı aralamış, elinde tabancasıyla duruyordu. Koridoru gözetlemekteydi. Marie de onun omzunun üstünden bakıyordu.

Hafif ayak seslerini duydular. İki kişi gürültü yapmamaya gayret ederek merdivenden çıkıyordu. Birkaç saniye sonra iki adam holde belirdi. Marie farkına varmadan şiddetle içini çekti.

Jason uzanıp sert bir hareketle avucunu onun ağzına dayadı. Durumu anlamıştı. Marie, Steppdeckstrasse'de bir an gördüğü adamı tanımıştı. Bourne'un odasına yollanan sarışın adamdı bu.

Şimdi de hedefi seçmesi için onu Paris'e getirmişlerdi. Adamın sol elinde dolmakalem gibi bir elektrik feneri, sağ elindeyse ucuna susturucu takılmış

bir tabanca vardı.

Yanındaki arkadaşı daha kısa boylu fakat daha çevik ve yumuşak hareketli biriydi. Paltosunun yakasını kaldırmış, şapkasını yüzüne doğru eğmişti. Bourne ona baktı. Bu adamda bildik bir şeyler vardı. Tipi yürüyüşü, başını dimdik tutuşu... Onu tanıyordu.

Fakat bunu düşünmeye vakit kalmadı. İki adam Mr. Ve Mrs. Briggs adına ayrılan odaya yaklaştılar. Sarışın katil ışığı kapı numarasına tuttu, sonra elektrik feneri kilidi aydınlattı. Tıknazca olan adam bir deste anahtar çıkarmıştı. Bir anahtar seçerek kilide soktu. Sol elinde de ucuna susturucu takılmış büyük çaplı bir tabanca vardı. Kilitte ses çıkarmadan döndü anahtar. İki katil içeriye daldı. Sonra karanlıkta Şimşek çakarmış gibi ışıklar gördüler ve hafif öksürüğe benzeyen sesler duydular. Bir süre sonra odada bir ışık yandı. Bunu öfkeli bir bağırma izledi İki katil bir tuzaktan kuşkulanarak ellerinde yukarıya kaldırdıkları silahlarla dışarıya uğradılar. Koşarak koridoru geçip merdivenden indiler. O sırada Mr. Briggs'in odasının yanındaki kapı açıldı. Bir müşteri uykulu uykulu dışarıya baktı ve omuz silkerek kapısını kapattı.Karanlık hole yine sessizlik çöktü.

Bourne, Marie St. Jacques'a sarılmış hareketsiz duruyordu. Kadın titriyor ve dehşetle hıçkırıyordu. Bourne onun sakinleşmesini bekledi. Sonra, “Gel,” diye fısıldadı.

Birlikte koridora çıkıp Jason'un hazırlamış olduğu odaya doğru gittiler. Bourne kapıyı itti ve içeriye girdiler. Kadın gördüklerinden hem tiksinmiş, hem de âdeta büyülenmişti. Sağda açık kapının önünde bir siluet hayal meyal seçiliyordu. Gözleri karanlığa alışınca bunun uzun bir elbise giymiş bir kadın olduğunu sandı. Açık bir pencereden giren rüzgârda elbisenin etekleri hafif hafif oynuyordu.

Tam ileride de ikinci siluet vardı. O da hafif hafif hareket ediyordu. Marie dondu. “Oh Tanrım... Işıkları yak, Jason.”

Adam ampulü olan gece lambalarından birini yakınca Marie titredi. Banyo... kapısına perdeden koparılmış ipliklerle tutturulmuş olan ve rüzgârda sallanan tuvaleti kurşun deliği içindeydi.

Pencerenin içine tutturulmuş olan Bourne'un gömleğiyle pantolonu da delik değişikti. Sadece gömleğin göğsünde altı kurşun deliği vardı.

Jason, “İşte haberi aldın,” dedi. “Şimdi durumu biliyorsun ve anlatacaklarımı dinlemelisin.”

Marie birden ona dönerek, “Olamaz!” diye bağırdı. Gözlerinde yaşlar parlıyordu.

“Bir yanlışlık oldu! Korkunç bir yanlışlık. Elçiliği ara.”

“Ne?”

“Hemen telefonu aç ve elçiliği ara. Corelier'yi iste. Tanrı aşkına çabuk ol. Senin için bir değerim varsa bunu yap!”

Bourne kadının yoğun duyguları karşısında itiraz edemedi. Telefona gitti.

“Ona ne söyleyeyim?”

“Önce onu bul. Bundan korkuyorum işte... Tanrım... Korkuyorum.”

“Numarayı söyle.”

Marie'nin verdiği numarayı çevirdi ve santralın cevap vermesi için epey bekledi. Sonunda cevap veren santral memurunun paniğe kapılmış olduğu belliydi. Arkadan sert sesle İngilizce ve Fransızca verilen emirler duyuluyordu. Bourne bunların nedenini birkaç saniye sonra anladı, kanada Ataşesi Dennis Corelier sabah 1.40'da elçilik binasının merdiveninden inerken boğazından vurularak öldürülmüştü.

Marie, “Bu da haberin ikinci bölümü, Jason,” diye fısıldadı. Bitkin düşmüştü. “Bundan sonra söyleyeceğin her şeyi dinleyeceğim. Sana erişmeye, sana yardıma çalışan biri var. Bir haber yollandı ama bu bana değil sanaymış. Sadece sana ve bunu Senin anlaman gerekiyor.”

Dört adam Washington'daki kalabalık Hilton Oteline teker teker geldiler. Ayrı asansörlerle yukarıya çıkıp buluştular. Korkunç bir durumla karşılaştıkları için Washington dışında bir yerde buluşacak vakit yoktu. Onlar Treadstone Yetmiş Bir'in sağ kalan üyeleriydi. Diğerleri New York'un ağaçlı, sakin bir sokağında öldürülmüşlerdi.

Üyelerden ilk ikisi toplumun tanıdığı kişilerdi. Biri Colorado'lu yaşını başını almış bir senatördü. Diğeri de Ordu Haberalma Örgütünün bilgisayar bankalarının başında bulunan General İrwin Arthur Crawford'du. Diğer ikisi sadece çalıştıkları yerde tanınıyorlardı. Orta yaşlı donanma subayı, haber kontrol merkezindendi. Dördüncü ve sonuncu adam da ClA'in emekliye ayrılmış ajanlarından biriydi. Ama yine örgütteydi. Kırk altı yaşındaki, çok öfkeli, ince adam bastonuna dayanarak yürüyordu. Ayağını Güney doğu Asya'da patlayan bir bomba götürmüştü. Bir zamanlar Medusa Harekâtında görev almış ajanın adı Alexander Conklin'di.

Çift kişilik, sıradan bir odaya girmişlerdi. Senatör kanepenin bir ucuna oturmuştu. Donanma subayı da öbür uçtaydı. Conklin koltuğa yerleşti. Öfkeden yüzü kızarmış olan General Crawford ayakta kaldı.

Uykusuz olduğu anlaşılan senatör alnını ovuşturarak, “Devlet Başkanına eriştim,” diye açıkladı. “Bunu yapmam gerekiyordu. Bu gece toplanacağız. Hepiniz bana bildiklerinizi anlatın. Ne oldu?”

“Araba gece 11'de Binbaşı Webb'i Yetmiş İkinci Sokağın köşesinden alacakmış. Kesin saat söyleyen binbaşı köşeye gelmeyince çavuş telaşlanmış. Kendisine unutması emredilen adresi anımsayarak doğru oraya gitmiş. Kapının açık, alarmların etkisiz hale getirilmiş olduğunu görmüş. Antre kan içindeymiş. Merdivende bir kadının cesedi varmış. Operasyon odasına girince de bizimkileri bulmuş. New York’ta bulunan Albay Paul McClaren'le konuşmuş. Ben gelene kadar olay yerinden ayrılmamasını söyledim. Sonra Conklin ve George'a telefon ettim ve birlikte oraya uçtuk”

Conklin devam etti. “Manhattan'da güvendiğimiz bir FBI parmak izi ekibini çağırdık. Onlara ne aradığımızı söylemedik. Otuz altı parmak izi verdik ve sadece içerisini taramalarını istedik. Adamlar sonunda hiç beklemediğimiz birinin parmak izlerini buldular.”

Senatör mırıldandı. “Delta'nın parmak izleri.”

Donanma subayı, “Evet,” dedi.

“Biz FBI’ ya Treadstone'un adresini öğrenebilecek herkesin ve bu arada hepimizin adlarını, verdik. Odadaki bütün eşyalar, kapı tokmağı, cam, bardak vb. silinmişti. Sadece kırılmış bir konyak kadehinin perdenin altına fırlamış olan bir parçasında izleri buldular. Sağ elin işaret ve üçüncü parmağının izleri. Parmak izleri yalan söylemez. Zaten bizim dışımızda o adresi bilen bir Delta vardı.”

Senatör başını salladı.

“Tabii, doğru. Ama inanılacak gibi değil. Neden?”

General Crawford atıldı.

“Acı bir konuyu açmak istiyorum. Daha başlangıçta ben o adamı beğenmemiştim. David Abbott'un düşüncelerini doğru buldum ve adamın yetenekli olduğunu kabul ettim ama anımsarsanız benim seçtiğim o değildi.”

Senatör, “Seçebileceğimiz pek fazla kişi yoktu,” dedi.

“Hepinizin de kabul ettiği gibi, uzun süre kimliğini gizleyip her gün türlü tehlikeye atılmaya razı yetenekli bir adam vardı. Ve o kişi geçmişle olan ilişkisini de kesmeye hazırdı. Böyle kaç adam bulunabilir?”

General söylendi.

“Daha dengeli birini bulabilirdik. Bunu o zaman söyledim.”

Conklin ona baktı.

“Bu iş benim için çok zor. Ben Delta'yla birlikte çalıştım. Daha Keşiş Medusa'yı kurmadan önce ikimiz de Phnom Penh'deydik. Phnom Penh'den sonra kendine gelemedi. Bu yüzden Medusa'ya girdi zaten. Onun için Kabil olmayı kabul etti.”

Senatör ona baktı.

“Bunu duydum sanırım fakat bir kez daha anlat. Başkanın her şeyi bilmesi gerekiyor.”

“Karısıyla iki çocuğu Mekong Nehrinin kıyısında öldürüldü. Bir uçak oradaki rıhtımı bombaladı. Uçağın hangi taraftan olduğu anlaşılamadı. Delta bu savaştan da, tüm savaşanlardan da nefret ediyordu. O zaman âdeta çıldırdı.” Conklin generale baktı.

“Sen haklısın sanırım. Yine aklını kaçırdı. Bu kez üç yıl türlü tehlikeye dayandı ve birden bu baskı dengesini kaybetmesine yol açtı. Benliğini

nefret kapladı. Treadstone'daki adamları da, o kadını da bir deli gibi saldırarak öldürdü. Bizimkiler böyle bir şey beklemiyorlardı, tabii. Sadece yukarıdaki kadın bağırmaları duymuş olabilir. Artık o Delta değil. Biz Kabil diye bir efsane yarattık. Ama bu efsanelikten çıktı. O gerçekten Kabil oldu."

Senatör arkasına yaslandı.

"Bunca ay sonra neden geri döndü? Nereden geldi?"

Crawford, "Zürih'ten," diye cevap verdi.

"Webb, Zürih'teydi ve Delta'yı getirebilecek sadece o vardı. Nedenini bilemeyeceğiz. Belki de Delta hepimizi orada yakalamak istiyordu."

Senatör itiraz etti.

"Fakat o bizleri bilmiyor. Sadece denizci, karısı ve David Abbott'la temastaydı."

Conklin bastonuyla yere vurdu.

"Bunun önemi yok. Treadstone'un üyeleri olduğunu biliyor. Belki Webb ona herkesin toplantıda hazır bulunacağını söyledi. Ona soracağımız çok soru vardı. Altı aydır ne yaptığı... Ayrıca bankadan aldığı milyonlar... Delta bizi temizleyip ortadan kaybolmanın en mükemmel hal çaresi olduğunu düşündü sanırım.

Senatör, "Şimdi ne yapacaksınız?" dedi. Crawford; açıkladı.

"Şimdiye dek onun fotoğraflarını kimseye göstermedik. Ama artık bu resimler her merkeze, her kaynağa gönderilecek. Nasıl olsa onu bulacağız. Bulunca da emir kesin."

Conklin, "Onu öldüreceğiz," dedi.

"Delta gibi adamları geri getirmek tehlikelidir. Pek çok şey biliyor. Artık Delta'yı kurtarmaya olanak yok. Gelmesi için ona işaret verdik. Oralı bile olmadı. Onun öldürülmesini istiyorum. Yalnızca kuralları çiğnemekle kalmadı, gerçekten Kabil oldu. Gordon Webb'in onun kardeşi olduğunu unuttuk sanırım. Onu bulacak ve öldüreceğiz."

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Bourne, Auberge du Coin'in gece kâtibine yaklaştığında saat sabahın üçüydü. Marie arkasını dönmüş kapıda bekliyordu.

“Rouen'den çağrıldım. Hemen ayrılmam gerekiyor. Bir araba kiralamak istiyorum.”

Saçları dökülmüş, gözleri uykulu, tıknaz adam alayla güldü.

“Neden olmasın? Altın bir araba mı istersiniz, yoksa uçan bir halı mı? Biz burada araba değil oda kiralıyoruz. Bu saatte taksi bile bulunmaz.”

“Anlamadınız sanırım. Sabah sekizde büromda olmazsam çok zor bir durumda kalacağım. Biri arabasını bir gece için verirse bin beş yüz frank ödemeye hazırım.”

Kâtibin uykulu gözleri açıldı.

“Şimdi mi, mösyö? Peşin para yani? Size kendi Renault’umu verebilirim. Pek yeni değil ama işe yarar. İyi bir arabadır.”

Şafak söküyordu. Saint Germain en Laye'in tarla ve tepelerine bakan ıssız bir arka yolda arabayı park etmişlerdi. Jason Bourne kadına yeni öğrendiği şeyleri anlatmış ve Kabil olduğunu da söylemişti. Anımsayabildiği her şeyi sayıp dökmüştü. Şimdi sessiz sedasız sigaralarını içiyorlardı. Marie birden sakin sakin konuşmaya başladı ama gözleri yalvarır gibiydi.

“Jason, insanın anımsayamadığı şeyler olmamış sayılır. Sen de bu yaşamdan uzaklaşabilirsin belki.”

Bourne başını salladı. O korkunç an gelmişti.

“Evet, ama yalnız. Yani sensiz.”

“Anlıyorum. Demek kararın bu?”

“Öyle olması gerekir.”

“Bana leke sürülmemesi için bir kahraman gibi kaybolacaksın, ha?”

“Bunu yapmam gerekiyor.”

“Çok teşekkür ederim ama sen kendini ne sanıyorsun?”

“Ne dedin?”

“Ben Kabil diye bilinen adamım. Asya'dan Avrupa'ya kadar polis ve türlü örgüt beni ele geçirmek istiyor. Washington'daki adamlar Medusa hakkında bildiğim şeylerden dolayı beni öldürmek istiyorlar. Carlos da kendisine yaptığım şeyler yüzünden beni gırtlağımdan vurmak amacında. Bir an düşün. Ne zamana kadar kaçabilirsin? Sonunda onlardan biri beni bulup tuzağa düşürecek ve öldürecektir Yaşamının böyle sona ermesini mi istiyorsun?”

“Hayır. Başka şey düşüneceğiz.” Marie uzanıp onun yüzünü okşadı.

“Yine haklı olduğumu kanıtladın. Kendi suçundan emin olan biri, Kabil denilen adam benim için kendisini harcamazdı. Bunu kimse için yapmazdı.”

“Ben Kabil'im!”

“Öyle olmuş olsa bile şimdi değilsin. Sana olanları açıklayacak durumda değilim, Jason. Sadece beni dinle. Benim için çok değerlisin, sevgilim. Duygularımın beni kör edebileceğini de biliyorum. Fakat kendimi tanıyorum. Ben saf bir çocuk değilim. Dünyayı tanırım. Bir adamın kendi kendine işkence ettiğini ve' ses çıkarmadığını gördüm. Belki için için

haykırıyor ama derdini başkasına yüklemek istemiyorsun. Tam tersine durumu inceliyor, araştırıyor, gerçekleri öğrenmeye çalışıyorsun. Dostum, soğukkanlı bir katil böyle davranmaz. Daha önce ne olduğunu ve hangi suçları işlediğini bilmiyorum. Fakat durum senin inandığın ya da başkalarının inanmanı istedikleri gibi değil. Ben kendimi iyi tanırım. Değer ölçülerim yardır. Anlattığın erkeği sevemem, Fakat seni tanıyor ve seviyorum. Onun için de teklifini reddediyorum.”

Jason patladı. “Seni Tanrının belası budala! Ben sana yardım edebilirim. Ama sen bana edemezsin. Tanrı aşkına bana bir şey bırak!”

Marie birden şaşaladı.

“Sana bir şey verdim sanırım,” diye fısıldadı. “İkimize de bir şey verdim. Başkalarının inanmak istedikleri gibi dedim. Bu da bana bir fikir verdi. Suçların... Başkaları bu suçlara inanmanı istiyor.”

“O suçlar benim... Onları ben işledim.”

“Bir dakika. Söz konusu suçlar işlenmiş olabilir ama ya bunları sen işlemedinse? Ya Zürih’teki aleyhime kanıtlar gibi bunlar da yalansa? Ya suçları işleyen başkasıysa? Jason, belleğini ne zaman yitirdiğini bilmiyorsun.”

“Port Noir'da.”

“Orada yeni bir bellek kazandın. Port Noir'da geçmişini unutmadın. Port Noir'dan önce olanlar çok şeyi açıklayabilir. Bu seni açıklayabilir. Seninle olduğunu sandığın adam arasındaki farkı açıklayabilir.”

“Yanılıyorsun. Kimse bu anıları açıklayamaz. Onları anımsıyorum... Gözlerimin önünde türlü şey beliriyor.”

“Belki de sana söylenenleri anımsıyorsun. Belki diğer şeyleri unutana dek bunları, tekrarladılar.” Erkeğe bakarak yumuşaklıkla devam etti.

“Ben zeki ve çok hasta bir adamdan söz ediyorum. Başkaları onun yapacakları işe uygun olduğunu düşünmüşlerdir. Böyle bir adamın ne kadar kolaylıkla bulunacağını biliyor musun? Onlar hastanelerde, özel sanatoryumlarda askeri koğuşlarda yatıyorlar. Belki de o kimseler seni amaçlarına uygun bulup seçtiler. Yani belki de seni istedikleri gibi koşulladılar. Bu pek çok şeyi açıklar. Jason, belki de yaşadığın şeyleri değil, sana tekrarlananları anımsıyordun.”

“Sanmıyorum. Ben oralara gittim ve bütün bunları daha önce yaptım.”

“Bunları başka nedenlerle de yapmış olabilirsin! Ben yaşamım için savaşıyorum! İkimizin yaşamı için... Pekâlâ, düşünebiliyor, hissedebiliyorsun. Şimdi duygularını, düşüncelerini tart ve bana dönerek kesinlikle Kabil olduğuna inandığını söyle! Bunu gerçekten yapabilirsen o zaman yaşamımdan çıkmana izin verebilirim! Bunu yapamazsan yanımda kal ve sana yardım etmeme izin ver. Ve beni sev. Tanrı aşkına beni sev, Jason.”

Bourne kadının elini sıkıca tuttu.

“Bunun duygu ya da düşünceyle ilgisi yok. Ben Gemeinschaft'daki hesapları gördüm. Paralar uzun süre önce yatırılmaya başlamıştı. Hem bunların yollandığı yerler, öğrendiğim şeylere uyuyordu.”

“Fakat o hesap, yatırılan paralar, her şey dün, geçen hafta ya da altı ay önce düzenlenmiş olabilir. Duyduğun, kendi hakkında okuduğun şeyleri Kabil'in yerine geçmeni isteyen kimseler ayarlamış olabilirler. Sen Kabil değilsin. Sadece başkaları Kabil olduğunu sanmanı istiyorlar. Fakat biri senin Kabil olmadığını biliyor ve bunu anlatmaya çalışıyor. Benim de kanıtım var. Sevgilim sağ ama iki arkadaşım öldü. Çünkü onlar haber yollayan, korumaya çalışan kimseyle senin arana girdiler. Onları seni Kabil olarak Carlos'a kurban etmek isteyen kimseler öldürdü.”

“Peki, ya geçmişimi anımsarsam orada neler bulacağım?”

“Pek çok şey. Bazısı iyi, bazısı kötü türlü şey. Ama Kabil bu anıların arasında olmayacak. Bu konuda sana söz veriyorum. Sana inanıyorum, sevgilim. Lütfen savaşmaktan vazgeçme.”

“Ya yeniliyorsak? Sonunda yanıldığımızı anlarsak ne olacak?”

Marie, “Beni hemen bırakırsın,” dedi. “Ya da öldürürsün. Umurumda bile değil.”

“Seni seviyorum.”

“Biliyorum. Zaten bu yüzden korkmuyorum.”

Bourne canlandı. “Lavier'nîn bürosunda iki telefon numarası buldum. Biri Zürih’te bir numaraydı. Diğeri Paris’te, Talihim yardım ederse bunlar sayesinde Treadstone'un numarasını ele geçirebilirim. Cevap orada. Ben Kabil değilsem, Treadstone'dan biri kim olduğumu biliyordur.”

Kalabalık bir kentte daha az dikkati çekeceklerini düşünerek Paris'e döndüler. Bağa gözlüklü, sarı saçlı bir adamla saçlarını sıkıca arkaya

toplamış, yüzü boyasız bir kadın Montmartre gibi bir yerde ilgi uyandırmazdı. Rue de Maistre'deki Terrasse Otelinde bir oda tuttular. Belçikalı bir çift rolüne girmişlerdi.

Odaya çıkınca bir süre konuşmaya gerek duymadan birbirlerine baktılar. Sonra birbirlerine sarılarak onlara rahat vermeyen dünyayı unuttular. Daha sonra da el ele uyuyakaldılar.

İlk uyanan Bourne oldu. Caddeden gelen korna ve motor sesleri kendisini hemen toplamasını sağladı. Sonra kadını okşayarak uyandırdı.

“Haydi, aç gözlerini. Artık araştırmaya gitmemizin zamanı geldi.”

Marie gözlerini kırpıştırıp ana baktı.

“Ne arayacağız?”

Adam, “Beni,” diye cevap verdi.

Rue Lafayette'deki bir telefon kulübesinden Zürih’teki numarayı aradı Bourne. Fakat santral o telefonun kesildiğini söyledi ve başka bilgi vermeye de yanaşmadı. Jacqueline Lavier'nin tehlikeyi herkese ve bu arada Zürih'e de bildirdiği anlaşılıyordu, Bu kez Marie, Paris numarasını çevirdi. Ama cevap veren kimsenin söylediklerini duyunca çok şaşırdı. “General Villiers'in evi... Alo? Alo?”

Marie bir an konuşamadı. Sonra, “Özür dilerim, yanlış” diyerek kapattı.

Bourne camlı kapıyı açarak ona baktı.

“Ne oldu, Kimmiş?”

Marie, “Bunun anlamı yok,” diye mırıldandı. “Fransa'nın en güçlü ve en sayılan adamlarından birinin evini aramışım.”

Marie, “Andre François Villiers,” diye tekrarlayarak bir sigara yaktı. Durumu konuşmak için Terasse'daki odalarına dönmüşlerdi.

“İkinci Dünya Savaşı kahramanı. Cezayir yüzünden aralarında anlaşmazlık çıkana kadar da De Gaulle'ün varisi sayılıyordu. Jason, böyle bir adamı Carlos'a bağlamak akıl almaz bir şey.”

“Fakat aralarında bir bağ var. Buna inanabilirsin.”

“Çok zor. Villiers soylu bir aileden geliyor. Güvenlik Kurulu üyesi. Yasalara büyük saygı duyan bir asker. Onun Carlos'la ilgisi olduğunu söylemek, Douglas Mac Arthur’u Mafya'dan bir gorile bağlamak kadar saçma.”

“Öyleyse bir neden arayalım. De Gaulle'le neden anlaşamadılar?”

“Altmışların başlarında Cezayir yüzünden. Villiers, Cezayir' e bağımsızlık verilmesini istemiyor, orasının Fransa'ya ait olduğunu düşünüyordu. Kendisi Salan'ın yanındaki albaylardan biriydi.”

Bourne, “Cezayir’in deli albayları,” derken bunu neden söylediğini bilemedi.

“Bunun sence bir anlamı mı var?”

“Öyle olması gerekiyor ama bilemiyorum. Bunu sonra konuşuruz. Şimdi Villiers'e dönelim. Cezayir'den sonra ne oldu?”

“De Gaulle'le barıştılar. Fransa'ya döndü ve bir kahraman gibi karşılandı. Siyasete atılmadan önce generalliğe yükseltildi.” Marie'nin sesi birden hafifledi.

“Generalin oğlunu öldürdüler. Bu siyasi bir olaydı. Beş ya da altı yıl önce oldu.”

Onun için de generalin Carlos gibi profesyonel bir katille ilişkisi olamaz.”

“Anlat.”

“Genç adamın arabası Rue du Bac'da havaya uçuruldu. O da babası gibi muhafazakâr bir politikacıydı. Her fırsatta sosyalistlere ve komünistlere karşı çıkıyordu. Sonra onu öldürdüler.”

“Orası belli değil. Villiers'le konuşacağım.” Kalkıp telefon rehberini aldı.

“Bakalım burada adresi var mı?”

“Ona yaklaşamazsın. Eğer Carlos'la ilgisi varsa evi devamlı korunuyordur. O haydutlar seni görür görmez vururlar. Ellerinde resmin olduğunu unutma.”

“Bu resmin onlara yararı olmayacak. Beni aradıkları adama benzetemeyecekler. İşte burada. Villiers, A.F. Pare Monceau.”

“Buna hâlâ inanamıyorum. Jacqueline Lavier'ye bu numaranın verilmiş olmasını tuhaf bulmuyor musun?”

“Bu koşullar altında hayır. Carlos adamlarına şaka etmediğini ve Kabil'i istediğini belirtiyor. Carlos beni Zürih’teki banka aracılığıyla buldu. Bu

durumda onun Treadstone'u da bildiği anlaşılıyor. Villiers'in de aynı şeyi bilme olasılığı fazla. Bilmiyorsa bile bunu öğrenmesi için bir yol var?”

“Nasıl?”

“Adı. Söylediğin gibi biriyse adına çok önem veriyordur. Fransa’nın gururu sayılan birinin Carlos gibi bir domuzla ilişkisi etkileyici olur. Generali polise, gazetecilere gideceğimi söyleyerek tehdit edebilirim.”

“Bunu inkâr edecektir. Hem önce ona erişmen gerekiyor.”

Bourne, “Erişeceğim,” dedi.

“Bir bukalemun olduğumu unutma.”

Pare Monceau'daki iki tarafında ağaçlar bulunan sokak ona yabancı değildi. Ama burasını daha önce görmemişti. Sadece bakımlı evlerin bulunduğu bu sokağa benzeyen ve zenginlerin oturduğu başka bir sokağa gitmişti.

Saat akşamın yedi buçuğuydu. Hava açık ve soğuktu. Bukalemun, da bu havaya göre giyinmişti. Sarı saçlarını bir kasket örtüyordu. Sırtındaki bir haber servisinin adı yazılı olan ceketinin yakasını kaldırmıştı. Omzuna bir muhabir çantası asmıştı; içinde turizm broşürleri vardı. General Villiers'in oturduğu sokakta birkaç ev seçip posta kutularına bu broşürleri atacaktı. Bu arada Villiers'in güvenlik önlemlerini de anlamaya çalışacaktı. Generali kim koruyordu ve orada kaç kişi vardı?

Arabalarda adamlar dolaşan birtakım kişiler bulacağını umduğu için ortada kimseyi göremeyince şaşırdı. Andre François Villiers kendini korumak için hiçbir önlem almamıştı. Bu durumda güvenlik önlemlerinin evin içinde uygulanması gerekirdi. Carlos'un suç ortağı olan bu adam ya dikkatsizlik edecek kadar küstah ya da budalaydı.

Jason yandaki evin posta kutusuna bir broşür atarken, birden Villiers'in kapısı açıldı. Orta yaşlı bir hizmetçiyle koyu renk ceketli bir adam belirdi. Kadın, “Kül tablaları temiz olmalı,” dedi. “Bilirsin, dolu kül tablalarına ne kadar sinirlenir.”

Adam cevap verdi. “Bugün öğleden sonra araba kullandı. Tablalar dolmuş demektir.”

“Onları garajda temizle. Vaktin var. O on dakika sonra aşağıya inecek. Nanterre'de tam sekiz buçukta olması gerekiyormuş.”

Adam merdivenden inerken kapı da arkasından kapandı. Bourne da omzundaki çantayı çekiştirip hemen merdivenden İnerek sola saptı. On dakika.

Jason arabada oturmuş, General Villiers'e bakıyordu. Orta boylu, geniş göğüslü yetmişine gelmiş bir adamdı. Kır saçları kısa kesilmiş ve beyaz sakalı da dikkatle düzeltilmişti. Bourne onu süzerken böyle bir adamın Carlos'un pis dünyasına girmesine şaştı.

Villiers hizmetçisiyle konuşup saatine baktı, sonra merdivenden inip orada duran büyük bir arabanın kapısını açarak direksiyona geçti. Otomobil hareket ederek köşeden sağa döndü. Jason da Renault'uyla onu izledi. Adamın Nanterre'e gideceğini duymuştu. Orası tenhaydı ve bir yolunu bulup generali yakalayacaktı.

Fakat general, Nanterre'e gelmeden birden ağaçların arasında projektörlerin aydınlattığı bir yere girdi. Bourne yaklaşınca L'ARBALETE yazılı tabelayı okudu. Burası bir lokantaydı. Demek Carlos bir gece önce Montrouge'de onu yakalayamadığı için sinirlenmiş ve Andre Villiers'i herkesin görmeyeceği bir yerde konuşmaya çağırmıştı. Bourne kemerindeki tabancayı yokladı. Sonra arabayla ağaçların arasından geçerek park yerinde durdu. Camlardan içerisi gözüküyordu. Ama onun dikkatini arka tarafında terası bulunan ikinci kat çekti. O kattaki masalarda da mumlar yanıyordu. Fakat alt katın tersine içeridekilerin hepsi erkekti.

Sonra gruptan gruba giden beyaz sakallı adamı gördü. General Villiers, Nanterre'e gerçekten bir toplantıya katılmak için gelmişti. Demek Kabil'in sağ kalmasına kızan Carlos, böyle bir toplantı düzenlemişti.

Bourne, muhafızlar nerede, diye düşündü. Kaç kişiler? Arabadan inip ağaçları siper alarak çevresine baktı. Gizlenmiş adamlar görebileceğini umuyordu. Fakat orada kimsecikler yoktu. Demek evde olduğu gibi lokanta da içeriden korunuyordu. Lokantanın arkasına yaklaşıp yağmur oluğunu yokladı. Sağlama benziyordu. Oluğa tırmanabilirse terasın parmaklığına erişir ve kendini yukarıya çekebilirdi. Etrafta kimsecikler yoktu. İkinci kata kolaylıkla tırmandı. Yazları masaların çıkarıldığı terastaydı. Gölgelere gizlenerek ağır ağır ilerledi. Tabancası elindeydi. Yaklaşıp yan pencereden içeriye baktı ve gördükleri karşısında büyülenir gibi oldu. Adamlar dörder dörder sıralanmışlar, Andre Villiers'in karşısında duruyorlardı. İçeride topu topu on üç adam vardı. On iki yaşlı asker hazır ol durumdaydı. Hepsinin yakalarında birliklerini, aldıkları nişanları gösteren sıra sıra kurdeleler

vardı. Eğer bu adamlar Carlos'un emrinde çalışıyorlarsa durum inanılmayacak kadar tehlikeliydi. Çünkü bu adamlar sıradan kimseler değil, tecrübeli askerlerdi.

Cezayir'in deli albayları... Bu adamlar geriye kalanlar mıydı? Artık olmayan bir Fransa'nın anılarıyla yaşayan, yenidünyayı zayıf ve işe yaramaz bulan bu adamlar, gizli bir güç kazanmak için Carlos'la anlaşmış olabilirlerdi. Birden kulağına bir ses geldi. Adamlar Marsaillese'i söylüyorlardı.

And

Bourne gördüğü ve duyduğu şeylerden tiksinerek döndü.

Andre Villiers gibi dünden kalma fakat günün katiliyle işbirliği yapabilenlerden tiksiniyordu. Karanlıklardan süzülerek terasın parmaklığına erişti. Yine yağmur oluğuna tutunarak aşağıya indi. O karanlık gecede yolun ıssız bir yerinde bir ölüm tüccarını tuzağa düşürecekti. Bütün bildiklerini öğrenecek ve belki de onu öldürecekti.

Bourne, Renault’ta oturmuş bekliyordu. Motoru çalıştırmıştı. Villiers’in çıktığını görür görmez gaza basacaktı. Birkaç erkek ayrı arabalara binerek gitmişti. Suç ortakları aralarındaki ilişkiyi gizliyorlardı. Bu yaşlı adamlar gerçekten suçluydular. Onlar kazandıkları onuru bir katilden sağladıkları çıkarla değiş tokuş etmişlerdi.

Birden generalin arabasının farlarının yandığını görerek gaza bastı ve hızla park yerinden çıkıp yola saptı. Kendi farlarını yakmamıştı. İlk dönemece gelince farları yakarak gaz pedalını yere yapıştırdı. Yolun çok tenha olan bölümü iki mil kadar ilerideydi. Bir an önce oraya erişmesi gerekiyordu.

Ay iyice yükselmişti ve saat on biri geçiyordu. Bourne istediği yere gelince arabayı çevirerek döndü. Bütün sorun generalin durmasını sağlamaktı. Uzaktan otomobilin farlarını görünce birden gaza dayandı.

Direksiyonu bir sağa, bir sola kırarak ilerledi. Araba sürücüsünün yönetiminden çıkmış, başıboş kalmışa benziyordu. Villiers hızla üstüne gelen otomobili görünce çaresiz yavaşladı. Bourne da direksiyonu sola kırıp aynı anda frene bastı. Dururken acı bir sesle bağırdı. Bu sesi çıkaran hasta ya da sarhoş biri olabilirdi. Yerinde büzülüp bekledi. Tabancası kucağındaydı.

Villiers'in arabasının kapısının açıldığını duydu. Yan gözle baktı. Adam silahlıya benzemiyordu ve çarpışma olmadığı içinde rahatlamıştı. Yaklaşıp sorgu soran bir komutan gibi bağırmaya başladı.

“Bu da ne demek? Ne yaptığınızı sanıyorsunuz? İyisiniz ya?”

Bourne İngilizce, “Fakat siz iyi değilsiniz,.” diyerek silahını kaldırdı.

“Ne...” Yaşlı adam derin bir soluk alarak dimdik durdu.

“Kimsin ve bu rezalet de nedir?”

Jason sol elini tabancasının kabzasına yaklaştırarak Renault’tan indi. “İngilizcenizin kusursuz olmasına sevindim. Arabanıza gidelim. Yoldan çıkarıp düzlüğe süreceksiniz.”

“Ya reddedersem?”

“Sizi hemen öldürürüm. Zaten fazla tahrike de ihtiyacım yok.”

“Bu sözler Kızıl Tugaylardan mı? Yoksa Baader Meinhof un Paris şubesinden mi?”

“Neden sordunuz? Yani isterseniz bu emirleri değiştirtebilir misiniz?”

“Onların üstüne tükürürüm! Sana da öyle!”

“Cesaretinizden kimsenin kuşkusu olmadı, general. Arabanıza gidin.”

Villiers yerinden kımıldamadı.

“Bu cesaret sorunu değil! Mantık sorunu. Beni öldürmek ya da kaçırmakla bir şey elde edemezsin. Emirlerimi yanımda çalışanlar da, ailem de çok iyi anladı. Terörcülerle pazarlık olmaz. Silahını kullan, pis yaratık! Ya da buradan bas git!”

Jason Bourne birden kuşkuya kapılarak yaşlı askeri süzdü ama kandırılmak niyetinde değildi.

“Lokanta'da bir kahramandınız ve milli marşı söylüyordunuz. Fakat bu sizin birinin uşağı olmanızı engellemiyor. Carlos'un habercisi General Andre Villiers. Carlos'un adamı, Carlos'un uşağı.”

Öfkeli gözler birden Jason'un umduğu gibi şaşkınlıkla değil nefretle büyüdü. Adamın derin bir tiksinti duyduğu belliydi. Sonra Villiers elini kaldırıp Bourne'un yanağına bir tokat attı. Bunu elinin tersiyle vurduğu ikinci tokat izledi. Canı yanan Bourne yerinde sallandı. Yaşlı adam kendisini tehdit eden silaha aldırmadan öfkeyle vuruyor vuruyordu.

Villiers, “Domuz!” diye bağırdı. “Pis, iğrenç domuz! Cesaretin varsa beni vur! Pis...”

Jason silahı yere atıp Villiers'in sağ bileğiyle sol kolunun üstünü tutarak hızla büktü. Yaşlı askerin böylece hareketsiz kalmasını sağladı. Yüzleri birbirine pek yakındı. Adamın göğsü inip inip kalkıyordu.

“Bana Carlos'un adamı olmadığınızı mı söylüyorsunuz? Bunu inkâr mı ediyorsunuz?”

Villiers onun elinden kurtulmak için öne fırlayıp geniş göğsüyle Bourne'a vurdu. “Aşağılık hayvan!”

“Allah kahretsin, evet mi, hayır mı?”

Yaşlı adam Bourne'un yüzüne tükürdü. Gözlerindeki ateşin yerini yaşlar almıştı.

“Carlos oğlumu öldürdü,” diye fısıldadı.

“Tek oğlumu Rue de Bac'da beş dinamit lokumuyla havaya uçurdu!”

Jason parmaklarının baskısını hafifletti.

“General arabanızı yana çekip orada kalın. Sizinle konuşmamız gerekiyor. Bilmediğiniz bir şey oldu. Bunun ne olduğunu ikimizin de anlaması yerinde olacak.”

Asla! İmkânsız! Bu olamaz!” Arabada Villiers'in yanında oturan Bourne, “Oldu,” diye ısrar etti.

“Korkunç bir yanlışlık yapılmış! Ne dediğini bilmiyorsun!”

“Yanlışlık yok. Ne dediğimi de biliyorum, çünkü bu numarayı ben buldum. Numarayı bulmakla kalmadım o olağanüstü oyunu da anladım. Hiç kimse, özellikle oğlunuz öldükten sonra, sizin Carlos'la ilişki kurduğunuzu düşünemez. Onu Carlos'un öldürdüğünü herkes biliyor mu?”

“Surete'dekiler biliyorlar. Askeri Haberalma örgütü ve Interpol kesinlikle biliyorlar. Raporları okudum. Oğlum fikirleri yüzünden öldürüldü.”

“Ordudan ayrılıp siyasete atılmanızın nedeni bu mu?”

“Evet. Oğlun babasının yerine geçmesi âdettir.” Ay ışığında yorgun yüzü aydınlanan adam bir an durdu. “Ama bu kez baba, oğlunun izinden yürüyor. Ben politikacı değil askerdim. Fakat kendimi hazırladım. Bir asker her şeyi yapabilir.”

“Birden fazla asker sanırım.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Lokantadaki o adamlar. Fransa’daki orduların yarısını yönetirmiş gibiydiler.”

“Bunu yaptılar. Bir zamanlar onlar Saint Cyr'in öfkeli genç komutanları olarak bilinirlerdi. Eğer yönetim onların elinde olsaydı, Fransa teslim olmazdı. Onlar yeraltı örgütünün liderleri oldular. Vichy'de, Avrupa'da, Afrika'da Almanlara karşı savaştılar.”

“Peki, şimdi ne yapıyorlar?”

“Çoğu emekli maaşıyla geçiniyor. Geçmişi unutamıyorlar. Bir daha bunun tekrarlanmaması için Tanrıya dua ediyorlar. Bana arkadaşlarımı sordun ve ben de cevap verdim. Şimdi o inanılmaz yanlışlığa gelelim. Korkunç... Bir evladı kaybetmenin ne demek olduğunu bilemezsin.”

Bourne, yine aynı acıyı duyuyorum, diye düşündü. Acı ve boşluk. Gökyüzünden gelen ölüm. Tanrım bu çok acı veriyor...

Titremelerine engel olmak için ellerini kenetledi.

“Sizi anlıyorum. Fakat her şey uygun.”

“Hiç de değil! Söylediğin gibi aklı başında biri Carlos'la ilgim olacağını düşünemez. Hele o domuz asla düşünemez. Bu tehlikeyi göze alamaz, Akıldan, hayalden geçecek gibi değil.”

“Tamam. İşte bu yüzden sizi kullanıyorlar. Eviniz son emirlerin aktarılması için fevkalade bir merkez sayılabilir.”

“İmkânsız! Nasıl?”

“Evinizde biri devamlı Carlos'la temas ediyor. Şifreler kullanıyorlar. Belirli kimsenin telefona gelmesi için bu sözler söyleniyor. Belki siz evde yokken. Belki de evinizdeyken. Telefona siz mi cevap verirsiniz?”

Villiers kaşlarını çattı.

“Hayır. O telefona ben cevap vermem. Konuşmak istemediğim çok insan var. Onun için özel telefonumun numarası rehberde kayıtlı değildir.”

“Bu telefona kim cevap veriyor?”

“Genellikle kâhyam ya da yarı uşak, yarı şoför olan kocası. Ordudaki son yıllarım sırasında şoförümdü. Eğer telefona onlar cevap vermezlerse karım var. Ya da çoğu zaman evde büromda çalışan yaverim. Yirmi yıl yaverliğimi yaptı.”

“Başka?”

“Başkası yok.”

“Peki hizmetçiler?”

“Hizmetçimiz yok. Villiers'in adı ünlüdür ama bankada fazla parası yoktur. Haftada iki kez temizlikçi kadınlar gelir.”

“Öyleyse şoförünüzle yaverinize dikkat edin.”

“Olamaz! Bana sadıktırlar.”

“Brütüs de öyle. Sezar'ın rütbesi de sizinkinden yüksekti.”

“Ciddi olamazsın.”

“Çok ciddiyim. Size anlattıklarım gerçekti.”

“Ama bana fazla bir şey anlatmadın. Adını bile bilmiyorum.”

“Buna gerek yok. Adımı bilirseniz canınız yanabilir.”

Yaşlı adam ona inanmamıştı.

“Adını bilmediğim bir erkek gece yolda beni tuzağa düşürüyor. Tabanca çekiyor. İğrenç bir suçlamada bulunarak üstüne saldırmama neden oluyor. Ondan sonra da sözlerine inanmamı istiyor. Adı olmayan, yüzünü tanımadığım bir adam. Söyle, neden ona inanacakmışım?”

Bourne, “Çünkü o bu gerçeğe inanmasaydı size gelmezdi,” diye cevap verdi.

Villiers ona baktı.

“Yok, daha iyi bir neden var. Kısa süre önce hayatımı bağışladın. Silahını ateşleyecek yerde elinden attın. Bunu kolaylıkla yapabilirdin. Onun yerine konuşmamızı rica ettin.” Eliyle Renault’u işaret etti.

“Arkamdan gel. PareN Monceau'da büromda konuşmamıza devamı ederiz. İki adam konusunda da yanıldığına yemin ederim ama sen Sezar'ın

sahte bağlılığa kurban gittiğini söyledin. Hem gerçekten Sezar'ın rütbesi yüksekti.”

“Eğer evinizde biri beni tanırsa öldüm demektir. Siz de öyle.”

“Yaverim akşamüzeri beşte gitti. Şoförüm de televizyon seyretmek için onda odasına çekilir. Ben gidip içeriye bakarken sen dışarıda beklersin. Her şey yolundaysa seni çağırırım. Öyle değilse çıkıp arabama binerim. Yine beni izlersin. Bir yerde durup tekrar konuşuruz.”

Bourne dikkatle adama baktı.

“Ben numara yaparak sizi tuzağa düşürdüm. Siz de aynı şeyi yapabilirsiniz. Pare Monceau'nun tuzak olmadığını nasıl bilebilirim?”

Yaşlı adamın kılı kıpırdamadı.

“Sadece Fransa'nın yüksek rütbeli bir subayı olarak sana söz veriyorum. Hepsi bu kadar. Bu yetmiyorsa tabancanı al ve git.”

“Yeterli. Fakat bir generalin sözü olduğu için değil. Oğlu Rue du Bac'da öldürülen bir adamın sözü olduğu için.”

Pac Monceau'daki iki tarafında ağaçlar olan sokağa girdiler. Villiers otuz metre kadar ilerideydi ve bir sorunla karşılaşmıştı. Birkaç saat öncesinin tersine yolda arabayı park edecek yer yoktu. Neyse sonunda general evinin karşı tarafında ikisinin arabasının da sığabileceği bir yer gördü. Elini çıkarıp Bourne'a kendisini izlemesini işaret etti.

O anda Bourne'un gözleri kapıdaki ışığa takıldı. Birden irkildi. Elini belindeki tabancaya attığını fark etti. Sonunda bir tuzağa mı düşmüştü? Fransa'nın yüksek rütbeli bir subayının sözü değersiz miydi?

Villiers büyük arabasını park ederken Bourne dönüp arkasına baktı. Sonra öbür yöne bir göz attı. Ona doğru gelen ya da yaklaşan yoktu. Bu bir tuzak değildi. Yaşlı generalin bilmediği bir şeydi.

Karşıda, Villiers'in evinin kapısında gençççe ve bir hayli çekici bir kadın vardı. Üst basamakta duran bir erkeğe hararetli hararetli bir şeyler

anlatıyordu. Adam da Les Classiques'in kır saçlı, kibar halli santral memuruydu. Yüzünü çok iyi bildiği fakat bir türlü tanıyamadığı adam. Bu suratı görünce birden gözlerinin önünde karanlıklar, simsiyah, fırtınalı gece, arka arkaya patlayan bombalar belirdi. Kulaklarında makinelilerin sesleri yankılanıyordu.

Bourne gözlerini kapıdan ayırıp Villiers'e baktı. General farları söndürmüş arabadan çıkmaya hazırlanıyordu. Hemen el frenini boşalttı ve Renault gidip hafifçe arabanın arkasına vurdu. Villiers yerinde döndü.

Bourne da farları söndürmüştü ama içerinin ışığını yakarak eliyle yaşlı adama yerinde kalmasını işaret etti. General onu anladı.

Bourne ışığı söndürüp son kez eve baktı. Adam bir basamak inmiş ve kadının son emri yüzünden orada durmuştu. Otuz beşle kırk arasındaki kadının kısa kesilmiş, yapılmış saçları güneşten esmerleşmiş yüzünü çevreliyordu. Uzun boylu, biçimli, heykel gibiydi. Üstüne sıkıca oturmuş, ince beyaz ipek elbise bronzluğunu daha belirgin hale koyuyordu. Villiers ondan söz etmemişti. Demek kendisi bu evde oturmuyordu. Ama yaşlı adam onu tanıyordu herhalde.

Kır saçlı santral memuru son kez başını sallayıp merdivenden inerek hızla uzaklaştı. Kapı kapandı. Bourne, Renault'tan atlayarak Villiers'in arabasına yaklaştı. General durumu merak etmiş, kalın kaşları havaya kalkmıştı.

"Ne yapıyorsun kuzum?"

"Evinde... Benim gördüğümü siz de gördünüz."

"Öyle sanırım. Ne olacak yani?"

"O kadın kimdi? Onu tanıyor musunuz?"

"Tanıdığımı umarım. Karım."

"Karınız mı?" Amerikalının şaşkınlığı yüzünden okunuyordu.

"Karınızın yaşlı olduğunu sanıyordum..."

"O ikinci karım. Benden çok genç olan ikinci karım. Fakat o da sekiz yıl önce ölen ilk eşim kadar bana bağlıdır."

Bourne, "Üzgünüm," diye fısıldadı. "Tanrım çok üzgünüm."

"Ne oldu? Onu birine mi benzettin? Bunu sık sık yaparlar. Çok çekici bir kadındır. Kendisiyle gururlanırım." Villiers arabadan indi.

Bourne onun önünde durarak ilerlemesini engelledi.

“General size bir şey sormam gerekiyor. Telefon numaranızı Carlos'un haberlerini ileten bir yerde bulduğumu söyledim. Şimdi bir soru soracağım. Lütfen, cevap vermeden önce iyice düşünün. Karınız Les Classiques denilen bir yerden giyim eşyası alıyor mu?”

“Saint Homore'deki dükkânı mı söylüyorsun? Hayır, oradan alışveriş etmediğini biliyorum. Oraya ait bir fatura bile görmedim. Zaten karım onların modellerini hiç beğenmediğini söyler hep. Modadan anlar.”

“Tanrım... General ben o eve giremem. Ne bulursanız bulun oraya giremem.”

“Neden? Sen ne söylüyorsun?”

“Basamakta durmuş karınızla konuşan adam telefon numarasını bulduğum yerde, yani Les Classiques'de çalışıyor. Carlos'un adamlarından biri.”

Andre Villiers'in yüzünden kanı çekildi. Dönerek sokağın karşı tarafındaki evine baktı.

Yüzü çopur dilenci sakallı çenesini kaşıyarak eski beresini çıkardı ve Neuilly sur Seine'deki küçük kilisenin bronz kapısından girdi. Sağ taraftaki ikinci günah çıkarma hücresine süzüldü.

“Angelus Domini.”

“Angelus Domini, Tanrının çocuğu.” Perdenin arkasından gelen fısıltı sertti.

“Günlerin rahat geçiyor mu?”

“Rahatım sağlanıyor...”

Perde arkasındaki adam onun sözünü kesti.

“Pekâlâ. Bana ne getirdin? Sabrım taşmak üzere. Beceriksizlik ve başarısızlık bana yüz binlerce franka mal oluyor. Montrouge’de ne oldu? Montaigne'deki elçilikten gelen yalan bilgilerin sorumluluğunu kim yüklendi?”

“Auberge du Coin bir tuzaktı fakat öldürmek için değil. Bunu neden yaptığını bilmek güç. Corelier adındaki ataşe yalanları farkına varmadan tekrarladı. Bizimkiler bundan emin. O kadın ataşeyi kandırdı.”

“Onu Kabil kandırdı! Bourne her kaynağı buluyor ve sahte bilgi veriyor. Böylece her birini ortaya çıkarıyor. Fakat neden? Öğrendiği bilgileri kime veriyor? Onun kim ve ne olduğunu anladık ama Washington'a hiç haber yollamıyor. Ortaya çıkmayı da reddediyor.”

Dilenci, “Belki de Kabil rahat rahat çalışmak için ses çıkarmıyor,” diye cevap verdi. “Amerikan gizli servislerinde de sık sık karar değiştiren amirler var. Belki Kabil onlarla tartışmadan bildiği gibi hareket ediyor.”

“Yaşlılık kafanı bulandırmamış, eski dost. Seni bu yüzden çağırdım zaten.”

Dilenci devam etti. “Belki de vatanına ihanet etti. Bu da olabilir.”

“Sanmam ama bunun önemi yok. Washington onun ihanet ettiğine inanıyor. Keşiş öldü. Treadstone'dakilerin hepsi öldü. Katilin Kabil olduğu da kanıtlandı.”

Dilenci “Keşiş mi?” diye sordu. “Geçmişten bir isim. Berlin ve Viyana'da çalışırdı. Ondan uzak kalmakla insan sağlığını korurdu. İşte cevabın, Carlos. Keşiş ajanlarının sayısını mümkün olduğunca azaltmak gerektiğine inanırdı. Çünkü örgütüne düşmanların sızdığını düşünürdü. Demek Kabil'e sadece kendisine rapor vermesini emretmişti. Bu da altı aylık sessizliği ve Washington'un şaşkınlığını açıklıyor.”

“Fakat Keşiş ölmeden önce örgütten birine olanları bilmediğini söyledi. Adamın Kabil olup olmadığını bile bilmediğini anlattı.”

“Öbür adam kimdi?”

“Gillette adında biri. Bizim casusumuzdu fakat Abbot bunu bilemezdi.”

“Keşiş böyle adamları hemen sezerdi. Ondan da kuşkulanmış olmalı.”

“Olabilir. Sözlerin içimi rahatlatıyor. Sen diğerlerinin fark etmediği şeyleri görüyorsun.”

“Ben daha tecrübeliyim. Bir zamanlar önemli bir adamdım oma paralarımı har vurup harman savurdum. Neyse sana söyleyeceğim bir şey daha var. Temiz pak giyinip günümü Auber-ge du Coin'de geçirdim. Orada Surete'nin sorguya çekip bıraktığı hilekâr gözlü, şişman bir adam vardı. Ona vaktiyle yaptırmış olduğum NATO'ya ait kimliğimi gösterdim ve biraz konuştuk. Kendisi dün gece üçte yanında bir kadın olan sarışın bir adama arabasını kiralamıştı. Tarif Argenteuil'den gelen resme uyuyor. Arabayı bir, iki gün sonra kadın geri getirecekmiş.”

“Bu hiçbir zaman olmayacak.”

“Tabii ama akla bir soru geliyor. Neden Kabil bir araba bulmak için böyle uğraşsın?”

“Oradan çabucak kaçabilmek için.”

Dilenci, “O zaman bu bilginin değeri yok,” dedi.

“Fakat Bourne açgözlü bir gece kâtibine güvenecek biri değildir. Bana kalırsa o arabayı sırf Paris’te birini izlemek için kiraladı. Otomobilin plakasını değiştirecektir. Kalabalık caddelerde siyah renkli, eskice bir Renault kimin dikkatini çeker ki...”

Perdenin arkasındaki siluet döndü. “Jacqueline Lavier ve Les Classiques’de şüphelendiği herkesi, gözetleyin. Böylece siyah renkli, eskice Renault’u birkaç gün ya da birkaç saat içinde bulabiliriz belki. Arabayı tarif edebilecek misin?”

“Sol arka çamurluğundaki üç çukura kadar.”

“İyi. Bu bilgiyi ihtiyarlara ver. Caddeleri, garajları, park yerlerini arayın. Bunu bulacak olanın bir daha çalışmasına gerek yok. Arabayı bulan Pare Monceau'ya haber versin ama başka bir şey yapmasın.”

Yaşlı asker, Amerikalının yanında, ay ışığının aydınlattığı Beis de Boulogne yolunda yürüyordu. İkisi de konuşmuyordu. Çünkü pek çok şey itiraf edilmiş, incelenmiş ve tekrar tartışılarak sonuçlara varılmıştı. Asker yanındaki adamın doğru söylediğini anlamıştı. Bu onun bakışlarından, sesinden, hareketinden belliydi. Adsız adam yalan söylemiyordu. En son hainlik Villiers'in evindeydi. Bu generalin o zamana dek sormaya cesaret edemediği çok şeyi açıklıyordu. Yaşlı asker ağlamayı istiyordu.

Belleğini yitirmiş adamın bir şeyi değiştirmesine gerek yoktu. O gerçeği anlatmıştı. Carlos'u bulması, katilin bildiklerini öğrenmesi gerekiyordu. Başarısızlığa uğrarsa yaşayamazdı. Generale Marie St. Jacques dışında pek çok şey anlatmış, Carlos denilen katille ilgili türlü bilgi vermişti. Villiers'in zaman zaman kendisine şaşkınlıkla bakmasından bunların sadece gizli dosyalarda bulunan bilgiler olduğunu anlamıştı. Oğlu öldürülünce generale yardım edilmiş ve gizli dosyalara bakmasına izin verilmişti. Fakat genç adamın anlattıklarının çoğu dosyalarda bulunmayan türden bilgilerdi.

“Argenteuil'de konuştuğun ve evime telefon eden kadın...”

Bourne, “Adı Lavier,” dedi,

General durdu. “Teşekkür ederim. O kadın numara yaptığını anladı ve senin resmini çektirdi.”

“Evet.”

“Daha önce onlarda hiç fotoğrafın yoktu demek?”

“Hayır.”

“Sen Carlos’u ararken o da seni bulmaya çalışıyor. Fakat sende fotoğraf yok. Sadece biri evime gelen iki haberci...”

“Evet.”

“Karımla konuşan haberci.”

“Evet.”

Yolun sonuna gelmişlerdi. Orada minyatür bir göl ve etrafında da sıralar vardı. General, “Oturmak istiyorum,” diye mırıldandı. “Yaşla birlikte halsizlik başlıyor. Genellikle beni utandırır bu”

“Utanmamanız gerekir.” Bourne onun yanına oturdu.

“Öyle ama utanıyorum... Özellikle karımın yanında... Beni yanlış anlama. Yataktan söz etmiyorum. Zaman zaman hafta sonlarını başka yerde geçiririm. Ya da kısa tatiller yaparım.”

“Anladığımı sanmıyorum.”

“Karımla çoğu zaman ayrıyız. Yaşlı bir adam yaşamını paylaşmak isteyen şahane bir kadın bulursa, bazı şeyleri kesinlikle bilir. Bunların birincisi de paranın verdiği güvenliktir. Benim biraz da ünüm var. Buna karşılık bir erkek, evine güzel bir kadını getirip yaşıtlarıyla tanıştırdığı zaman, kendisinin hâlâ bir delikanlı gibi güçlü olduğunu imâ eder gibidir. Ama aslında daima kuşkular vardır.” Yaşlı asker sustu. Anlatacakları onun için hiç de kolay değildi. Hafif sesle, “Bir âşık bulacak mı?” diye mırıldandı. “Adımı rezil edecek mi? Bu ve buna benzeyen türlü kuşku... İnsan bunları göze alabilir. Fakat bir tek şeyi kabul edemez. Eğer işin başından beri bir komploya dahilse...”

“Neden bana bunları söylüyorsunuz?”

Villiers gözlerini suya dikti. “Belki bu gece gördüğümüz şeyin basit bir açıklaması vardır. Öyle olması için dua edeceğim. Karıma durumu anlatması için her türlü fırsatı vereceğim.” Yine durdu. “Fakat için için böyle bir açıklama olmadığını biliyorum. Les Classiques'den söz ettiğin an bunu anladım. Evimin kapısına baktım ve birçok şey yerli yerine oturarak bana acı verdi. Oysa karıma güveniyordum. İşimde bana yardım ediyordu.” Dönüp Bourne'a baktı.

“Carlos hakkında inanılmayacak bilgilere sahipsin. Ben o dosyaları büyük dikkatle inceledim. Çünkü onun yakalanıp idam edildiğini görmek için her şeyimi verebilirdim.

Onu kendim idam etmeliyim. O dosyalar çok kabarık ama senin bildiklerinin yanında hiç kalır. Sen Carlos'un öldürdüğü kimseler, onun uyguladığı yöntemlerle ilgilenmişsin. Carlos'un öbür yönünü ihmal etmişsin. O sadece silahını kiralamıyor. Bir ülkenin sırlarını da satıyor.”

“Bakın dinliyorum ama...”

General onun sözlerini duymamış gibi devam etti, “Örneğin, Fransa'nın askeri ve nükleer güvenliğiyle ilgili gizli dosyalarla ilgileniyorum. Bunlara el sürebilecek, hiç kuşkulanılmayan belki beş adam daha var. Ancak durmadan Moskova'nın, Washington'un ve Pekin'in sırlarımızı öğrendiğini anlıyoruz.”

Bourne şaşırdı.

“Siz bu konuları karınızla konuştunuz mu?”

“Ne münasebet. Eve bu tür belgeler getirdiğim zaman buramdaki kasama kilitlerim. O odaya ben yokken kimse giremez. Sadece bir kişide daha kasamın anahtarı vardır. Alarm düğmesinin yerini de o bilir. Karım.”

“Fakat bu, bilgileri onunla tartışmak kadar tehlikeli. Kendisini zorlayarak bilgileri öğrenebilirler.”

“Bunun nedeni var. Benim yaşımda biri her an ölebilir. Bana bir şey olacak olursa, karım Askeri Konseye telefon edecek, sonra da güvenlik görevlileri gelene kadar kasamın yanında bekleyecek.” Villiers gözlerini kapattı.

“Oysa başından beri bu işleri yapan oymuş.”

“Emin misiniz?”

“Kendi kendime itiraf ettiğimden daha da eminim. Evlenmemiz için o ısrar etti. Durmadan aramızdaki yaş farkından dem vurdum. Oralı olmadı. Doğum yıllarımızın değil, birlikte geçireceğimiz yılların önemli olduğunu söyledi. Villiers mirasını reddedecek bir belgeyi imzalamayı önerdi. Buna yanaşmadım tabii. Çünkü böylece bana bağlı olduğu kanısına varmıştım. Atasözü ne doğru. Yaşlı budala gibi bir budala bulunmaz. Fakat beklenmedik ayrılıklar, o yolculuklar beni kuşkulandırıyordu.”
“Beklenmedik mi?”

“Karımın ilgisini çeken ve daima uğraşması gereken türlü, şey var. Grenoble'deki Fransız = İsviçre Müzesi, Amsterdam'daki güzel sanatlar galerisi, Marsilya'da bir oseonografı konferansı. Marsilya'daki konferans yüzünden şiddetle tartıştık. Paris’te kalmasını istiyordum. Gitmem gereken resmi davetler vardı. O da benimle gelmeliydi. Fakat kalmadı. Sanki yanımda kalmamak için emir almıştı.”

Bourne, “Marsilya'daki konferans ne zamandı?” diye soru.

“Geçen ağustosun sonuna doğruydu sanırım.”

“26 Ağustos günü akşamüzeri beşte Elçi Howard Leland'i: Marsilya'daki rıhtımda vurdular.”

“Biliyorum. Daha önce söylemiştin.” Yaşlı asker birden susup Bourne'a bakarak, “Tanrım!” diye fısıldadı.

“Onunla birlikte olması gerekiyordu. Carlos çağırınca karım emre itaat etti.”

Jason, “Ben bu kadar ileri gitmedim,” dedi. “Yemin ederim. Onu sadece bir haberci sandım. Bu kadar ileri gitmedim.”

Yaşlı adam birden acı ve nefret dolu bir ses çıkararak inledi. Elleriyle yüzünü örterek ağlamaya başladı.

Bourne kımıldamadı. Yapabileceği bir şey yoktu.

“Üzgünüm,” dedi yalnızca.

General kendisini topladı.

“Ben de öyle. Özür dilerim.”

“Buna gerek yok.”

“Hayır, var. Daha fazla konuşmayalım. Gerekeni yapacağım.”

“Yani?”

Asker sırada dimdik oturdu.

“Bunu sormana gerek var mı? Karımın yaptığı, doğurmamış olduğu çocuğumu öldürmekten farksız. O oğlumun anısına saygı duyarmış gibi davranıyor. Oysa oğlumu öldüren adamın yardımcısıymış. Hem ömrüm boyunca hizmet ettiğim vatanıma da ihanet etti.”

“Onu öldürecek misiniz?”

“Öldüreceğim. Bana gerçeği anlatacak ve ölecek.”

“Her şeyi inkâr edecektir.”

“Sanmam.”

“Bu çılgınlık.”

“Genç adam, ben yarım yüzyılımı Fransa'nın düşmanlarıyla savaşarak geçirdim. Gerçek ortaya çıkacak.”

“Karınızın ne yapacağını sanıyorsunuz? Oturup sizi dinleyecek ve sakin sakin suçunu kabul mü edecek?”

“Sakin davranmayacak, çünkü onu suçladığımda beni öldürme fırsatını elde edecek. Buna kalkışınca da her şey kanıtlanmış olacak, değil mi?”

Jason, “Beni dinleyin,” diye ısrar etti.

“Oğlunuzun daha değerli olduğunu söylediniz. Onu düşünün ve yardımcısının değil katilin peşinden gidin. Kadın size büyük acı veriyor. Ama oğlunuzu öldüren adamı yakalarsanız sonunda ikisini de ele geçirirsiniz! Şimdilik onunla yüzleşmeyin. Benimle birlikte Carlos' un peşine düşün.”

Yaşlı asker kaderine razı olur gibi konuştu.

“Evet, haklısın. Kaltağa değil katile engel olmalıyız. Birlikte nasıl çalışacağız?”

Bourne bir an gözlerini kapattı. “Carlos, Paris’te beni arıyor. Onun adamlarını öldürdüm. Bir merkezini ortaya çıkardım. Ona çok yakınım. Artık sizin telefon daha fazla çalacaktır. Bunu ayarlayacağım zaten.”

“Nasıl?”

“Les Classiques'de çalışanlardan birkaçının yolunu keseceğim. Bir, iki satıcı, Lavier denilen kadın, belki Bergeron ve mutlaka santraldeki adam... Onlar konuşacaklar. Ben de öyle. Sizin telefon da sık sık çalacak. Siz evde kalın. Kendinizi iyi hissetmediğinizi söyleyin. Telefon çalınca cevap verenin yakınında bulunun ve dinleyin. Şifreleri anlamaya çalışın. Telefonda kâhya ve uşağınıza neler söylendiğini öğrenin. Karınızın Carlos' un örgütündeki yerini bilmiyoruz. Ama önemli sanırım. Carlos emirlerini nakleden güvendiği bir merkezden yoksun kalınca karınızla buluşmayı isteyecektir.”

“Carlos nerede bulunduğunu açıkça söylemez herhalde.”

“Karınıza söylemek zorunda kalacak!” Bourne bir an düşündü.

“Bu ne işe yarayacak?”

“Eğer onu gerekli şekilde engellersek, bir kez telefon edecek ya da eve birini yollayacaktır. Kısa süre sonra da karınız bir yere gitmek zorunda olduğunu söyleyecektir. Böyle bir şey olunca karınızdan kendisine erişebileceğiniz bir telefon numarasını isteyin. Şunda ısrar edin. Ona istediğinizi söyleyin. Çok nazik bir askeri sorun olduğunu ima edin. Kararınızı vermeden önce bunu kendisiyle tartışmak istediğinizi belirtin. Buna dayanamayacaktır.”

“Size nerede olacağını, belki Carlos’un olduğu yeri söyleyecektir. Öyle olmasa bile o adama yakın bir yere gidecektir. Sonra beni arayın. Size bir otel adıyla bir oda numarası vereceğim. Kayıttaki adın anlamı yok. Ona aldırmayın.”

“Neden bana asıl adını söylemiyorsun?”

“Çünkü bunu bilerek ya da bilmeyerek söylerseniz ölürsünüz.”

“Ben bunak değilim.”

“Hayır. Sadece fazla acı çeken bir insansınız. Hayatınızı tehlikeye atabilirsiniz. Ama böyle bir şey yapmanızı istemem.”

“Garip bir insansın.”

“Evet. Ben odada yoksam bir kadın cevap verecektir. Nerede olduğumu bilir. Haberleşmek için zaman ayarlarız.”

“Bir kadın mı?” General geri çekildi.

“Bir kadından ya da başkasından söz etmedin.” -

“Başkası yok. O kadın olmasaydı ölmüştüm. Carlos ikimizi de arıyor. İkimizi de öldürmeye kalktı.”

“O beni biliyor mu?”

“Evet. Sizin Carlos'la birlik olamayacağınızı da söyledi zaten. Ben Carlos'la çalıştığınızı sanıyordum.”

“Belki onunla tanışırım.”

“Sanmıyorum. Carlos yakalanana kadar... Eğer yakalanabilirse tabii, sizinle bir arada gözükemeyiz. Daha sonra... Eğer bir daha sonra olursa, o zaman da siz bizimle birlikte gözükmeyi istemeyebilirsiniz. Size dürüst davranıyorum.”

“Bunu anlıyor ve saygı duyuyorum. O kadına tarafımdan teşekkür, et. Carlos'la işbirliği yapmayacağımı düşündüğü için teşekkür et.”

Bourne başını salladı.

“Şimdi bana telefon numaranızı verin. Ben de otelin adıyla oda numarasını söyleyeyim.” “Saldırıya ne zaman geçeceksin?”

“En kısa süre içinde. Bugün öğleüzeri.” Yaşlı asker subaylarına emir veren bir komutan tavrıyla öne eğildi.

“Bir kurt sürüsü gibi ani saldır.”

Marie, Fransızca konuşarak neşeli bir sesle telefonda bağırıyordu.

“Oh, bana çok nazik davrandı. O kız için bir şeyler yapmalıyım. O tatlı genç adam da çok yardım etti. Kılığımla olağanüstü sükse yaptım. Çok teşekkür ederim.”

Les Classiques'in santralındaki kibar sesli adam, “Anlattıklarınızdan size Janine ve Claude'un hizmet ettiklerini çıkardım,” diye cevap verdi.

“Ah, tabii Janine ve Claude. Şimdi anımsadım. Onlara birer armağan yollamak istiyorum. Acaba soyadlarını da biliyor musunuz? Jacgueline'e sorar mısınız?”

“Gerek yok, madam. Biliyorum. Madamın hem duygulu, hem de cömert olduğunu söyleyebilir miyim? Janine Dolbert ve Claude Oreale.”

Marie, Jason'a baktı.

“Janine o hoş piyanistle evli değil mi?”

“Matmazel Dolbert'in kimseyle evli olduğunu sanmıyorum.”

“Oh, tabii. Onu başkasıyla karıştırdım. Teşekkürler.”

Marie hemen telefonu kapattı.

İkisini de iyi tarif ettin. Hele piyanist hoş bir ilaveydi.”

Jason, Paris telefon rehberini karıştırıyordu.

“Ekonomiden vazgeçersen aktris olabilirsin. Bütün söylediklerine inandım.

“Kadın evliyse telefonun kocasının adına olduğunu düşündüm.”

Bourne, “Hayır, değil,” diye cevap verdi.

“İşte Dolbert, nine.” Hemen adresi yazdı.

Marie, bir sigara yaktı.

“Gerçekten onların evlerine mi gideceksin?”

“Evet. Onları Saint - Honore'de yakalarsam, Carlos'un adamları beni görebilir.”

“Ya diğerleri, Lavier, Bergeron ve santraldeki adam?”

“Yarın. Bugün onların konuşmasını sağlayacağım. Dükkânın kapanış saatine kadar Dolbert ve Oreale söylememeleri gereken şeyleri herkese açıklayacaklar. Diğerlerine gece erişeceğim. Önce bir şok yaratmalıyım.

Bunu ikincisi izleyecek. Generalin telefonu öğleden sonra çalmaya başlar. Yarın sabah da panik çıkacak.”

Marie yataktan kalkarak ona yaklaştı.

“İş saatinde satıcıların Les Classiques'den ayrılmalarını nasıl sağlayacaksın?”

Bourne saatine baktı.

“Şimdi on biri çeyrek geçiyor. Dolbert'in apartmanına öğleüzeri ulaşırım. Kapıcıyı kandırır ve kadının işine telefon etmesini sağlarım. Adam kadına hemen eve gelmesini, çok önemli, acele, hemen halledilmesi gereken bir sorun çıktığını söyler.”

“Nasıl bir sorun?”

“Ne bileyim ben. Ama herkesin bir sorunu yok mudur? Bu arada kadından dükkânda çalışan iki kişinin daha adını öğreneceğim. Henüz Oreale ve Dolbert işi bilmiyorlar. Ama ikinci şoku yaratmamı onlar sağlayacaklar.”

Jason bir kapı içinde bekliyordu. Janine Dolbert'in oturduğu küçük apartmanın girişinden dört buçuk metre kadar uzaktaydı. Kapıcı önce şaşırmış, sonra bol para aldığı için bu nazik yabancıyı kırmayıp Matmazel Dolbert'i moda evinden aramıştı. Kadına arabalı bir beyin iki kez gelip kendisini sorduğunu söylemişti. Adamın yine uğradığını da ilave etmişti. Bu durumda ne yapmalıydı?

Bir taksi köşede durdu ve kadavrayı andıran heyecanlı Janine Dolbert dışarıya fırladı. Jason koşup onu kapının hemen önünde yakaladı.

“Doğrusu çok çabuk geldiniz,” dedi.

“Tekrar karşılaşmamıza sevindim. Geçen gün bana epey yardım ettiniz.”

Janine Dolbert ona bakakaldı. Çok şaşırmıştı. İngilizce konuştu.

“Siz Mösyö Briggs'iniz değil mi? Yoksa siz o...”

“Şoförüme bir saat sonra gelmesini söyledim. Sizi yalnız görmek istiyordum da.”

“Beni mi? Beni görmeyi neden istediniz?”

“Bilmiyor musunuz? Öyleyse neden bir acele buraya geldiniz?”

Soluk renkli kadın gözlerini iri iri açarak ona baktı.

“Ne istiyorsunuz?”

“Yürüyelim, Janine.” Kadını sıkıca kolundan tuttu.

“Senden geçen gün adı neydi... Santraldeki hoş adama söz ediyordum.”

Satıcı kadın, “Philippe d'Anjou,” diye atıldı.

“Tamam. Teşekkürler.” İki bina arasındaki geçide gelmişlerdi. Bourne kadını oraya soktu.

“Bir dakika burada duralım. Merak etme, işine geç kalmayacaksın.” Birkaç adım attılar. Bourne durunca Janine Dolbert tuğla duvara yaslanıp kaldı.

“Sigara?”

“Evet, teşekkür ederim.” Sigarayı alan el titriyordu.

“Dinle Janine. Bir kere adım Briggs değil. Ama bunu bilmen gerekirdi. Lavier'nin baş tezgâhtarı sana bunu söyleyebilirdi.”

“Monique mi?”

“Lütfen soyadı kullan. Yanlışlık yapmamalıyız.”

Janine kaşlarını çattı.

“Öyleyse Brielle. O sizi tanıyor mu?”

“Neden ona sormuyorsun?”

“Nasıl isterseniz. Ne var, mösyö?”

Jason başını salladı.

“Demek gerçekten bilmiyorsun ha? Les Classiques'deki satıcı ve memurların dörtte üçü bizim hesabımıza çalışıyorlar. Ama en zekilerinden birine haber verilmemiş. Belki de biri senin tehlike yaratabileceğini düşündü.”

“Ne oldu? Ne tehlikesi? Siz kimsiniz?”

“Zaman yok. Diğerleri sana durumu anlatırlar. Senden hiç rapor alamadığım için buradayım. Oysa sen bütün gün önemli müşterilerle konuşuyorsun.”

“Durumu açıkça anlatsanız, mösyö.”

“Ben Amerikalılar, Fransızlar, İngilizler, Hollandalılardan oluşan bir grubun sözcüsüyüm. Biz bu ülkelerde siyasi cinayetler işlemiş olan bir katili ele geçirmek üzereyiz.”

“Siyasi cinayet...” Janine'in ağzı açık kaldı.

“Siz... Siz neden söz ediyorsunuz? Bunları hiç duymadım!”

Bourne içtenlikle konuştu.

“Sadece özür dileyebilirim. Seni birkaç hafta önce aramaları gerekirdi. Bu benden önceki adamın hatası. Ama şimdi işi anlıyorsun. Kimseye bir kelime söylemeyeceksin... Tamam mı?”

“Bir şey anlamıyorum.”

“Carlos'u yakalamak üzereyiz. Carlos adıyla tanınan katili.”

“Carlos?” Kadının elinden sigara düştü. Dehşete kapılmıştı.

“Elimizdeki kanıtlar onun sık sık dükkâna gelen bir müşteri olduğunu gösteriyor. Olasılıklar üstünde durduk. Artık sadece sekiz erkekten kuşkulanıyoruz. Tuzak önümüzdeki bir, iki gün içinde hazırlanacak. Her türlü önlemi alıyoruz. Çünkü o katil rehine almaya kalkabilir. Yine silahlı çatışma olabilir. Ama bunu halledeceğiz. Asıl sorunumuz Carlos. Sağ olarak ele geçmeyeceğine yemin etmiş. Fakat bunun da icabına bakacağız. Usta nişancımız orada olacak ve bir kurşunla bu iş bitecek.”

“Bir kurşun...”

Bourne birden saatine baktı.

“Yeterince vaktini aldım. Dükkâna dönmek zorundasın, ben de yerime. Beni dışarıda görürsen tanımazlıktan gel. Les Classiques'e gelirsem zengin bir müşteriymişim gibi davran. Ama bizim katil olduğundan şüphelendiğin biri varsa hemen bana söyle. Seni üzdüğüm için tekrar özür dilerim. Haberlerdeki aksaklık buna neden oldu,”

Jason dönerek hızlı adımlarla geçitte ilerleyip caddeye çıktı. Bir an durup arkasına baktı. Janine Dolbert duvara dayanıp kalmıştı. Onun şık moda

dünyası yörüngesinden çıkmıştı.

Bourne kahvenin penceresinin önüne oturmuş Rue Racine' e bakıyor ve Claude Oreale'ın karşıdaki eski apartmanın kapısına yaklaşmasını bekliyordu. Onu görür görmez dışarıya fırlayacaktı. Para verdiği kapıcı kadın, Oreale'a telefon ederek hemen eve dönmesini, beşinci kattaki dairesinde eşyaların parçalanmasına ve bağırmalara engel olmasını istemişti. Yirmi dakikada gelmezse polis çağıracağını da belirtmişti.

Pierre Cardin'den bir takım elbisesini giymiş olan ince adam on beş dakikada geldi. Bourne da kahveden çıkarak onu izledi. Adamın beşinci kattaki dairede iki erkek arkadaşıyla oturduğunu öğrenmişti. Gıcırdayan merdivenleri çıkıp dördüncü kat sahanlığına eriştiği sırada bir kat yukarıda kapıya vurulduğunu duydu. Sonra Oreale'ın, "Tanrı aşkına hemen kapıyı açın!" dediğini işitti.

Bourne kalan basamakları da çıktı. Sert bir sesle Fransızca konuştu.

"Surete'den geliyorum. Yerinden kımıldama, delikanlı. Tatsızlık istemiyorum. Seni ve arkadaşlarını gözetliyorduk. Karanlık odayı da biliyoruz."

Oreale bağırdı.

"Hayır, bunun benimle ilgisi yok. Yemin ederim. Karanlık oda mı?"

Bourne elini kaldırdı.

"Sus, öyle gürültü etme." Sonra tırabzana dayanıp aşağıya baktı.

Satıcı genç devam etti.

"Beni bu işe karıştıramazsınız. Onlara tekrar tekrar vazgeçmelerini söyledim! Bir gün kendilerini öldürecekler! Uyuşturucuları sadece budalalar kullanır! Tanrım hiç ses çıkmıyor. İkisi de öldü sanırım!"

Jason dönüp ona yaklaştı.

"Sana susmanı söyledim," diye fısıldadı.

"İçeriye gir ve sus, Bu numarayı aşağıdaki cadıyı kandırmak için yaptım. Anahtarın var. Kapıyı aç."

"Kapı sürmeli. Bu saatlerde hep sürmeli olur."

“Ahmak, sana erişmemiz gerekiyordu! Buraya kimse aslını anlayamadan gelmeliydin. Hemen kapıyı aç!”

Korkak bir tavşana benzeyen Claude Oreale cebini karıştırıp anahtarını buldu. Kapıyı açıp içeriye daldı. Bourne da onu izledi ve kapıyı örttü. Bu şık eşyalarla dolu salon hiç de eski apartmana uymuyordu. Çöplük içinde lüks bir barınaktı burası.

Jason, “Sadece birkaç dakikam var,” dedi.

“Sadece iş konuşacağız.”

“İş mi?” Genç adam aptallaşmıştı.

“O karanlık oda... Hangi karanlık oda?”

“Bunu unut. Daha iyi bir iş çeviriyordun.”

“Hangi iş?”

“Zürih’ten haber aldık. Bunu arkadaşın Lavier'ye bildirmeni istiyoruz.”

“Madam Jacgueline’e mi? Benim arkadaşım mı?”

“Telefonlara güvenemiyoruz.”

“Hangi telefonlar.”

“Carlos haklı.”

“Carlos mu? Carlos kim?”

“Katil.”

Claude Oreale haykırdı. Elini ağzına götürüp işaret parmağının üstünü ısırarak bağırdı. “Siz ne söylüyorsunuz?”

“Sakin ol!”

“Neden bunu bana söylüyorsunuz?”

“Numaran beş. Sana güveniyoruz.”

“Beş ne? Ne için?”

“Carlos'un o ağdan sıyrılıp kaçmasına yardım edeceksin. Onlar Carlos'u tuzağa düşürmeye hazırlanıyorlar. Yarın, öbür gün ya da daha öbür gün dükkânı saracaklar. Her üç metrede bir keskin bir nişancı bulunacak. Bu çapraz ateş korkunç olacak. Carlos içerideyse kan gövdeyi götürecek. Hepiniz öleceksiniz.”

Oreale tekrar haykırdı.

“Ne olur susun! Neden söz ettiğinizi bilmiyorum. Siz bir delisiniz ve daha fazla dinleyemem. Zaten bir şey duymadım. Carlos, çapraz ateş, kan gövdeyi götürecek! Tanrım boğuluyorum... Havaya ihtiyacım var!”

“Para alacaksın... Hem de hatırı sayılır para. Lavier sana teşekkür edecek. D'Anjou da öyle.”

“Beni sevmiyor. Her fırsatta da hakaret ediyor.”

“Öyle numara yapması gerekiyor tabii. Aslında seni seviyor. Hem de sandığından daha da fazla. Onun numarası altı.”

“Bu numaralar nedir? Numaralardan söz etmeyin!”

“Başka türlü sizi birbirinizden nasıl ayırırız? İşleri nasıl dağıtabiliriz? Adlan kullanamayız ki.”

“Kim kullanamaz?”

“Carlos için çalışanlar. Yani hepimiz.”

Çığlık pek tizdi ve Oreale'nin parmağından kan akıyordu.

“Daha fazla dinleyemem! Ben bir modacı, bir sanatçıyım!”

“Sen beş numarasın. Dediklerimizi yapacaksın. Yoksa bu sefahat yuvanı bir daha göremezsin.”

“Ayyykyyyy!”

“Bağırmaktan vazgeç. Sana hak veriyoruz. Sinirlerinin gerildiğini biliyoruz. Yalnız bu arada muhasebeciye güvenemiyoruz.”

“Trignon'a mı?”

“Sadece ilk adları kullan. Her şeyin gizli kalması gerekiyor.”

“Öyleyse Pierre. O lanet bir adamdır. Telefon konuşmalarını aylıklarımızdan keser.”

“Onun Interpol hesabına çalıştığını sanıyoruz.”

“Interpol mü?”

“Eğer öyleyse on yıl hapis yatarsın. Seni çiğ çiğ yerler, Claude.”

”Ayyyyyy!”

“Kes sesini! Sadece ne düşündüğümüzü Bergeron'a aç. Trignon’a dikkat et. Özellikle önümüzdeki iki gün. Eğer o her hangi bir nedenle dükkândan çıkacak olursa kendini kolla. Bu tuzağın hazır olduğunu gösterir.” Bourne elini cebine sokarak kapıya doğru yürüdü.

“Geri dönmem gerekiyor. Sen de öyle. Birden altıya kadar olan numaralara sana anlattığım her şeyi söyle. Bu haberin yayılması çok önemli.”

Oreale yine haykırdı. Son derece telaşlanmıştı.

“Sayılar! Daima sayılar! Hangi sayılar? Ben bir satıcıyım. Bir numara değilim.”

“Oraya hemen dönmezsen başına gelecek var. Lavier, d'-J Anjou ve Bergeron'a hemen erişmeye bak. Sonra diğerlerine.”

“Hangi diğerlerine?” -

“İki numaraya sor?”

“İki mi?”

“Dolbert. Janine Dolbert.”

“Janine. O da bu işte mi?”

“Tabii. O iki numara.”

Genç adam kollarını iki yana açarak umutsuzlukla karşı çıkmaya çalıştı.

“Bu çılgınlık! Hiçbir şeyin anlamı yok!”

Bourne sadece, “Yaşamının anlamı var, Claude,” dedi.

“Bunun değerini bil. Ben caddenin karşı tarafında bekliyorum. Tam üç dakika içinde buradan çıkacaksın. Telefonu da kullanma. Doğru Les Classiques'e dön. Eğer üç dakikada buradan çıkmazsan geri dönmek zorunda kalacağım.” Elini cebinden çıkardı. Bu elde tabanca vardı.

Oreale dehşetle soluk vererek kül gibi kesildi. Silaha bakıyordu.

Bourne dışarıya çıkıp kapıyı da kapattı.

Komodinin üstündeki telefon çaldı. Marie saatine baktı. Sekizi çeyrek geçiyordu. Jason dokuzda arayacağını söylemişti.

Hava karardıktan sonra Monique Breille adında bir satıcıyı yakalamak için otelden ayrılmıştı. Acaba planını bozan bir şey mi olmuştu?

Telefondaki kalın sesli adam, “Orası 420 numaralı oda mı?” diye sordu.

Marie rahatladı. Konuşan Andre Villiers'di. General akşamüstü de aramış ve Jason'a Les Classiques'dekilerin paniğe kapıldıklarını, karısına bir buçuk saat içinde tam altı kez telefon ettiklerini söylemişti. Ama kendisi

konuşmaları dinleyememişti. Ne zaman paralel telefonu açsa ciddi konuşmalar kesilip yerini şakalaşmalar almıştı.

“Evet, burası 420.”

“Beni bağışlayın... Daha önce hiç konuşmadık.”

“Kim olduğunuzu biliyorum.”

“Ben de sizi biliyorum. Acaba bu fırsattan yararlanarak size teşekkür edebilir miyim?”.

“Anlıyorum. Rica ederim.”

“Şimdi büromdan arıyorum ve bu hattın paraleli yoktur. Ortak dostumuza krizin hızlandığını söyleyin. Karım midesinin bulandığını öne sürerek odasına kapandı. Ama anlaşılan telefon edemeyecek kadar hasta değil. Birkaç kez paralel telefonu açtım. Ama böyle bir şeye karşı hazırlıklı olduklarını anladım. Her kez aksi bir sesle özür dileyip telefon beklediğimi söyledim. Karımın buna inandığını da pek sanmıyorum ama bana soru soracak durumda değildir. Açık konuşacağım, matmazel. Aramızda sözünü etmediğimiz bir sürtüşme var. İçimizde de korkunç duygular belirdi. Tanrı bana kuvvet versin.”

Marie onun sözünü kesti.

“Size sadece amacı, yani oğlunuzu anımsamanızı söyleyebilirim.”

Yaşlı adamın sesi hafifledi.

“Evet, oğlum ve onun anısına saygı duyduğunu iddia eden kaltak. Özür dilerim.”

“Ziyanı yok. Sözlerinizi ortak dostumuza nakledeceğim.

Kendisi bir saat içinde beni arayacak.”

Villiers, “Lütfen,” diye atıldı.

“Dahası da var. Zaten bu yüzden sizi aradım. İki kez karım telefona cevap verdiğinde sesler bana yabancı gelmedi. İkinci defa arayan o moda evinin santralındaki adamdı.”

“Adını biliyoruz. Ya ilki?”

“O tuhaf... Sesi tanımadım. Bu ses bana bir yüzü anımsatmadı. Ama neden aradığını anladım. Garip bir sesti. Emreden bir fısıltıya benziyordu. Bu emredici tavır dikkatimi çekti. Çünkü o kimse karımla konuşmuyor, emir veriyordu. Ben paralel telefonu açınca vedalaşıp kapattılar. Ama ben

durumu sezdim. Hangi asker olsa bu ses tonunu, bundaki imayı anlardı. Bundan emin olun, matmazel. Konuşan o pis katildi.” Villiers durdu. Solukları duyuluyordu. Güçlü adam ağlayacak haldeydi. “O adam karıma emir veriyordu... Beni bağışlayın. Sizi dertlerimle üzmeye hakkım yok.”

Marie birden telaşlandı.

“Her türlü hakkınız var. Olanlar sizin için çok acı. Dertleşecek kimseniz olmadığı için durumunuz daha da güçleşmiş.”

“Sizinle konuşuyorum, matmazel. Bunu yapmamam gerekir fakat konuşuyorum işte.”

“Keşke konuşmaya devam edebilsek. Keşke birimiz yanınızda olabilsek. Ama buna olanak olmadığını anlıyorsunuz. Lütfen dayanmaya çalışın. Ortak dostumuzla ilişkiniz olduğu anlaşılmamalı. Bu yaşamınıza mal olabilir.”

“Hayatımı zaten kaybetmiş olduğumu düşünüyorum.”

Marie, “Saçmalamayın,” dedi. Bu söz yaşlı askerin yüzüne indirilen bir tokattan farksızdı.

“Siz bir askersiniz ve Fransa'nın sizin gibi cesur bir insana ihtiyacı var.”

Derin bir sessizlik oldu. Yaşlı adam, “Ortak dostumuz çok talihli,” diye mırıldandı. “Fevkalade bir kadınsınız.”

“Hiç de değil. Sadece arkadaşımın bana dönebilmesini istiyorum. Bunda fevkaladelik yok.”

“Belki öyle. Bende arkadaşınız olmak isterdim. Yaşlı bir adama kim ve ne olduğunu anımsattınız. Bir zamanlar öyleydim ve yine öyle olmaya gayret edeceğim. Size tekrar teşekkür ederim.”

“Bir şey değil, dostum.” Çok duygulanan ve aynı şekilde endişelenen Marie telefonu kapattı. Villiers'in önündeki yirmi dört saate dayanabileceğini sanmıyordu. O zaman katil de örgütüne nasıl sızıldığını anlayacaktı. Carlos, Les Classiques'deki adamların Paris’ten kaçmasını sağlayacak ya da onları öldürecekti. Bu durumda New York’taki adresi öğrenemeyeceklerdi. Sevdiği adam da o labirentte kalacaktı ve kendisini bırakacaktı.

Bourne, Jacqueline Lavier'nin baş tezgâhtarı Monkjüe Brielle'i tam küçük otele gireceği sırada yakaladı. Onun yüzüne bakmadan, “Hemen Lavier'yle temasa geç,” dedi.

“Özür dilerim ne söylediniz? Kimsiniz, mösyö?”

“Durma! Yürüyelim. Kapının önünden ayrılalım.”

“Nerede oturduğumu biliyor musunuz?”

“Bilmediğimiz pek az şey var.”

“Ya içeriye girersem. Orada kapıcı var...”

Bourne onun sözünü kesti.

“Lavier'de var. İşini kaybedersin ve bir daha Saint - Honore'de iş de bulamazsın.”

“kimsiniz?”

“Düşmanın değilim.” Bourne ona baktı.

“Beni düşman etme.”

“Siz! O Amerikalı. Janine... Claude Oreale!”

Bourne, “Carlos,” diye tamamladı.

“Carlos mu? Bu ne biçim çılgınlık? Öğleden sonra Carlos'tan başka bir şey duymadım. Ve numaralar! Herkesin, kimsenin bilmediği numaraları var! Tuzaklar, silahlı adamlar! Bunlar delilik!”

“Bunlar doğru. Lütfen yürü. Kendini düşün.”

Kadın bu kez itiraf etti. “Jacqueline bizimle konuştu. Bunun saçma olduğunu, Les Classiques'i iflas ettirmeye çalıştığınızı söyledi. Başka bir moda evinden para aldığınız için bunu yaptığınızı anlattı.”

“Başka ne söyleyebilirdi ki? Bu arada ağzınızı sıkı tutmanızı da söyledi, değil mi?”

“Tabii.”

Bourne onu duymamış gibi devam etti.

“En önemlisi polise başvurmamanız gerektiğini söyledi. Ben buraya seni inandırmaya gelmedim. Sadece bir haber vereceğim. Dolbert'i sınadık. Ona yanlış bilgi verdik.”

“Janine'e mi?” Kadının şaşkınlığı gitgide artıyordu.

“Onun söyledikleri inanılacak gibi değildi! Claude'un isterik feryatları kadar saçmaydı. Fakat Janine, Claude'un sözlerinin tam tersini söylüyordu.”

“Biliyorum, çünkü Janine Interpol’le çalışıyor.”

“Interpol mü? Tam çılgınlık"! Kimse ne demek istediğinizi bilemiyor!”

“Lavier biliyor. Hemen onunla temasa geç. Oteline dön ve Jacgueline’e ara. Durumun sandığımızdan daha ciddi olduğunu anlat. Daha da kötüsü önemli biri kalleşliğe başladı. Biri her şeyi biliyor. Les Classiques'de bir hain var. Ona dikkatli olmasını söyle.” Bourne kadının kolunu bırakarak karşıya geçti. Başını çevirince kadının telaşla oteline doğru koştuğunu gördü. İkinci panik dalgası başlamıştı.

Bourne, Pierre Trignon'un oturduğu apartmana girerek 42 numaranın ziline bastı. Karşısında beliren kabak kafalı, şişman adama, “Seninle konuşmamız gerekiyor,” dedi.

Muhasebeci şaşırdı.

“Benimle konuşacak mısınız? Neden?”

“Sen Les Classiques adlı bir şirketin muhasebecisi değil misin?”

“Evet. Siz kimsiniz?”

“Ben vergi dairesinden özel bir müfettişim. Benimle gel. Arabam dışarıda.”

“Dışarıya mı çıkayım? Üstümde ceketim, paltom yok. Hem karıma ne derim?”

“Haydi gel. Bütün gün bu işle uğraştım ve bir an önce bitirmeyi istiyorum.”

Trignon, “Lütfen, mösyö,” dedi.

“Bir yere gidemem. Karım mutfakta. Sorularınızı burada sorun. Büronuza gitmeyi istemiyorum.”

“Pekâlâ. Her şeyden önce Paris sınırlarının dışına çıkmayacaksın. Bir iş için ya da özel nedenle seni ararsa haber vereceksin.”

“Herhalde şaka ediyorsunuz, mösyö.”

“Hiç de değil.”

“Paris’ten ayrılmam için bir neden yok. Bunu yapacak param da yok zaten. Ama böyle bir şey bana inanılmaz gibi geliyor.”

“Sabah vergi dairesi sana celp yollayıp defterlerini isteyecek. Hazır ol.”

“Ne için? Neye hazırlanayım?”

“Sahte fatura veren kimselere para ödediğin için. Faturalarda belirtilen mallar dükkâna gelmemiş. Aslında bu bir oyun. Paralar doğru Zürih'te bir bankaya yollanmış.”

“Zürih mi? Neden söz ettiğinizi anlayamadım. Ben Zürih'e yollamak üzere hiç çek hazırlamadım.”

“Bunu doğrudan doğruya yapmadığını biliyoruz. Fakat olmayan şirketlere ödeme yapman kolaydı. Sonra o paralar Zürih' e gitti.”

“Her faturayı Madam Lavier parafe eder. Kendiliğimden para ödemem.”

Bourne durup kaşlarını çattı.

“Şimdi de sen şaka ediyorsun.”

“Yemin ederim! İstediğinize sorun. Madam onaylamadıkça Les Classiques kimseye bir metelik bile ödemez.”

“Demek emirlerini doğrudan doğruya o kadından alıyorsun. Peki, o kimden emir alıyor?”

Trignon sırıttı.

“Onun Tanrıdan emir aldığı söyleniyor. Aksi olmadığı zamanlar tabii. Bu bir şaka, mösyö.”

“Daha ciddi olabilirsin sanırım. Moda evinin sahipleri kim?”

“Ortaklar var, mösyö. Madam Lavier'nin zengin dostları bu işe para yatırmışlar. Tabii Rene Bergeron'un yeteneklerini de unutmamak gerekir.”

Bourne onun sözünü kesti.

“Yanlış kimselerle ilgilendik galiba. Bana kalırsa seninle Madam Lavier'yî kullandılar. Sizden yararlanıp paraları Zürih'e yolladılar ve korkunç bir katilin hesabına yatırdılar.”

Trignon duvara dayanıp kaldı.

“Tanrı aşkına ne söylüyorsunuz?”

“Çekleri sen hazırladın. Peki, faturada belirtilen malları gördün mü? Bunları faturalarla karşılaştırdın mı?”

“Bu benim işim değil!”

“Kısacası hiç görmediğin mallar için ödeme yaptın. Bu işin içyüzünü öğrenmelisin. Sen ve Madam Lavier gidip bütün eski dosyaları kontrol etmelisiniz çünkü ikiniz suçlanacaksınız.”

“Suçlanacak mıyız? Ne için?”

“Birçok cinayete yardım etmek suçuyla tutuklanacaksınız. Zürih’teki hesap Carlos adıyla bilinen katile ait. Sen, Pierre Trignon ve Madam Jacqueline Lavier, Avrupa'nın en azılı katili olan İlich Ramizer Sanches, diğer adıyla Carlos'a el altından para vermekle suçlanıyorsunuz.”

“Ahhhh!” Trignon bayılacak gibi oldu. Gözleri yuvalarından uğramıştı.

“Öğleden sonra,” diye fısıldadı. “Dükkânda herkes oradan oraya koşuyordu. Bana tuhaf tuhaf bakıyorlar ve bölmemin önünden geçerken de başlarını çeviriyorlardı. Oh, Tanrım!”

“Senin yerinde olsam hiç zaman kaybetmem. Sabah çabuk gelecek. Ve bu yaşamının en zor günü olacak. Sana akıl öğretmek bana düşmez. Fakat yerinde olsam hemen Madam Lavier'yi bulurdum. Birlikte savunmanızı hazırlamalısınız. Bu yüzden çok ağır cezaya çarptırılabilirsin.”

Tıraş olmuş, eski biçim fakat temiz bir elbise giymiş olan bir gün önceki üstü başı yırtık dilenci, Neuilly - sur. Seine Kilisesine girerek günah çıkarma hücresine geçti.

“Angelus Domini”

Perdenin arkasındaki siluet, “Yeter,” diye fısıldadı. “Saint - Honore'de ne öğrendin?” “Pek az şey. Ama yöntemlerine saygı duydum. Adam hiçbir şey bilmeyen kimseleri seçip telaşlanmalarını sağlıyor ve böylece karışıklık yaratıyor. Les Classiques'de daha fazla çalışılmamasını öneririm.”

“Tabii. Fakat amacı nedir?”

Yaşlı adam, “Karışıklık dışında mı?” diye sordu.

“Herhalde bir şeyler bilenler arasında güvensizlik yaratmak istiyor. Breille denilen kadın moda evinde bir hain olduğunu söyledi. Muhasebeci Trignon deliye dönmüştü. Gece ikiye kadar Madam Lavier'nin evinin önünde bekledi. Brielle’in otelinden dönen kadına caddede bağırıp ağlayarak saldırdı.”

“Lavier de doğru dürüst hareket etmedi. Pare Monceau'ya telefon etmesi hataydı. Ona bir daha aramaması söylendi. Bir daha kimse oraya telefon etmeyecek.”

“Bunu duyduk. İçimizden yalnız birkaç kişinin bildiği bu telefon numarası unutuldu. Ancak o adam profesyonel. Kendisi başarısızlığa uğrasa bile moda evinde çalışanların adlarını amirlerine bildirecektir. Onun için adamı öldürsen de diğerleri yakalanacaktır.”

Katil, “Onlar ölecekler,” dedi.

“Yalnız Bergeron sağ kalacak. O çok değerli. Kendisine Atina'ya gitmesini söyle. Nereye gideceğini bilir.”

“Demek Lavier ve d'Anjou temizlenecekler ha?”

“Onları gözleyenlere haber ver. Lavier ve d'Anjou'yu gözden kaçırmasınlar. Bu işte hata olmamalı.”

Yaşlı adam ilgi çekmek için durdu.

“En iyi haberi sona sakladım, Carlos. Renault bir buçuk saat önce Montmartre'daki bir garajda bulundu. Oraya gece bırakılmış. Tuttuğum adamlar nöbetleşe garajı gözetliyorlar. Ama gece gündüz Renault’u izlemeleri gerektiğinden başka bir şey bilmiyorlar tabii.”

“Beni düş kırıklığına uğratmadın.”

“Bunu yapamam. Yalnız bir sorun var, Carlos. Artık Pare Monceau'yu arayamayacağız. Sana nasıl erişebilirim? Gerekirse ne yapmalıyım?”

“Evet, bu sorunu biliyorum. Ne kadar büyük bir yük yüklenmeye kalktığının farkında mısın?”

“Bunu aslında hiç istemiyorum. Sadece bu iş bitip Kabil bu dünyadan ayrıldıktan sonra beni öldürecek yerde, yardımlarımı düşünerek şimdi vereceğin telefon numarasını değiştireceğini umarım.”

Katil yedi sayıyı fısıldadı. “Dünyada bu numarayı bilen bir sen varsın. Kimse bu numarayı bulamaz tabii.”

“Tabii. Yaşlı bir dilencinin bunu bileceği kimin aklına gelebilir?”

“Her geçen saat daha iyi bir yaşama yaklaşmana yardım ediyor. Ağ kapanıyor. Her geçen saat o adamın tuzaklardan birine yaklaşmasını sağlıyor. Kabil yakalanacak ve o sahtekârın cesedi, onu yaratan şaşkınların

yüzüne fırlatılacak. Aslında o sadece bir kukla... Hem de harcanabilecek bir kukla. Bunu ondan başka herkes biliyor."

Bourne ahizeyi kaldırdı.

"Alo?"

"420 numaralı oda mı?"

"Evet, general."

"Telefonlar kesildi. Onu telefonla arayan yok artık. Yalnız otuz dakika kadar önce bir kadın eve geldi. Karım onu kabul etmeyi istemiyordu ama sonunda razı oldu. Kadının yüzünü bir an gördüm. Paniğe kapılmıştı."

"Onu tarif edin."

Villiers tanımlama yapınca Bourne, "Jacgueline Lavier," dedi

"Bende öyle düşündüm. Kadının halinden kurt sürüsünün çok başarılı olduğunu anladım. Hiç uyumamış olduğu belliydi. Karım onu kütüphaneye götürürken evlilik sorunlarıyla karşılaşan eski bir arkadaş olduğunu söyledi. Saçma bir yalan. O yaşta evlilikte sorunları falan kalmaz. İnsan her şeyi kabullenir ve bazı şeyleri de elde etmeye çalışır."

"Onun evinize gelmesini anlayamadım. Bu büyük bir tehlike. Ancak kadın artık evinize telefon edilmeyeceğini bilerek kendi başına bu işe kalkışmış olabilir."

Yaşlı asker, "Aynı şey benim de aklıma geldi," diye cevap verdi. "Bu yüzden biraz hava almam gerektiğini hissederek yaşlı yaverimi alıp sokağa çıktım. Etrafa bir göz attım. Lavier'nin izlenmiş olduğunu anladım. Dört ev ötede bir araba park etmişti. Gri renkli Citroen'in anteni vardı ve içinde iki erkek oturuyordu. O adamlar bizim sokağa uyan tipler değillerdi. Yüzlerinden, evimi gözetlemelerinden bunu anladım."

"Belki de Lavier'yi onlar getirdi."

"Hayır, Lavier geldiğinde ben oturma odasındaydım. Kadının hızla merdiveni çıktığını duyarak pencereye yaklaştım ve bir taksinin hareket

edip uzaklaştığını gördüm. Taksiyle gelmişti. Onu izlediler. Kadın hâlâ evde. Adamlar da gri Citroen'de. Plakanın başında NYR harfleri olduğunu fark ettim.”

Bourne, “Lavier ayrılmadan oraya erişmeye çalışacağım,” dedi.

“Bana yardım etmek için elinizden geleni yapın. Karınıza eski arkadaşının kalması için ısrar edin. Onu oyalamak için bir şeyler düşünün.”

“Her şeyi yapacağım.”

Bourne telefonu kapatarak paltosuyla şapkasını giydi. Konsolun çekmesini açarak tabancayı aldı. Carlos'u bul, diye düşünüyordu. Carlos'u tuzağa düşür. Yok, yanlış Treadstone'u bul. Bir haber... Bir adam bul.

Bourne taksi Pare Monceau'ya saptığında arkada köşeye büzülmüştü. Park etmiş arabalara bakıyordu ama NYR plakalı gri bir Citroen göremedi. Villiers kaldırımda, evinden dört ev ilerideydi. Bu bir işaretti. General Citroen’in dört ev ötede park ettiğini söylemişti. Bourne taksiye durmasını söyledi. Villiers yaklaşıp İngilizce konuştu.

“Onları tutamadım. Karım da Lavier denilen kadınla gitti. Ama ısrar ettim. Çok önemli bir sorun olduğunu, ona fikir soracağımı ve bir telefon numarası bırakmasını söyledim.”

“Peki, o ne yaptı?”

“Birlikte yaşadığımız süre içinde ilk kez kafamdan geçenleri okudu. Ne yaptığımı anlamaya çalışıyorsan neden kiliseye telefon etmiyorsun, Andre?' dedi. Biri beni tanır ve telefondan istendiğimi söyler herhalde. Beni sınıyor muydu dersin?”

Bourne düşündü. “Belki. Karınız kendisini orada görüp tanıyacaklarını biliyor demek. Ama onu telefona çağırmaları ayrı bir şey olabilir. Ne zaman gittiler?”

“Beş dakika olmadı. Citroen'deki adamlar da onların bindiği taksiyi izlediler.”

“Oraya gidiyorum.”

“Öyle yapacağını düşündüm ve kilisenin adresini buldum.

Bourne şoförün yanına elli frank atarak, “Neuilly sur Seine acele yetişmem gerekiyor,” dedi. Yerini biliyor musun?”

“Tabii, mösyö. O bölgenin en güzel kilisesidir.”

“Oraya çabuk gidersen elli frank daha var.” Memnun kalan şoför on iki dakika sonra, “Bunlar kilisenin kuleleri, mösyö,” diye haber verdi.

“Yoldaki budalalar izin verirlerse bir dakika sonra orada olacağız...”

Bourne kulelere değil birkaç araba önde olan gri Citroen'e bakıyordu. Önde iki adamın oturduğunu fark etmişti ve arabanın anteni vardı.

Şoför önünde düzgün çimenliği bulunan kiliseye yaklaşınca,”

“Şimdi ne yapmamı istiyorsunuz, mösyö?” diye sordu.

Bourne eliyle arabaların arasındaki boş yeri işaret etti.

“Oraya park et.” Villiers’in karısının bir taksiden indiğini görmüştü. Lavier'ye yardım ediyordu. Jacgueline Lavier kaldırıma çıktı. Yüzü kül gibi olmuş, bitkindi. Gözünde turuncu çerçeveli bir gözlük, elinde de beyaz bir çanta vardı ama artık şık değildi.

Meçli saçları karışmış, çorabı kaçmıştı.

Citroen taksinin önüne geçmiş köşeye yanaşıyordu. Antenin uzatıldığını gördü. Bourne. Birden büyülenmiş gibi kaldı.

Kafasında bazı sesler duyuyordu.

“Delta'dan Almanağa... Delta'dan Almanağa. Karşılık veremeyeceğiz. Tekrarlıyorum. Durum olumsuz.”

Birden güneş kaybolmuş, etrafını karanlıklar sarmıştı. Bir ormandaydı. Her şey hareket halindeydi ve kendisi de bunlara uyarak hareket ediyordu. Durmak, ölmek demekti. Yaklaşmalı, onları teker teker avlamalıydı. Sayılarını azaltmalıydı. Keşiş bunu açıkça belirtmişti. Bıçak, tel, diz, başparmak... Nasıl zarar vereceğini biliyordu.

Keşiş mi? Keşiş kimdi?

Sonra güneş gözlerini aldı. Ayağını kaldırıma basmış, otuz metre kadar ilerideki Citroen'e bakıyordu. Fakat arabayı görmek zordu. Gözlerinin önünde karanlık değil bir sis vardı şimdi. Yanıyordu! Hayır donuyordu! Birden kendisini topladı. Şoföre.

“Sen burada bekle,” dedi. Sonra paltosunun yakasını kaldırıp şapkasının kenarını yüzüne doğru eğdi ve bağa gözlüğünü taktı. O anda Villiers’in

karısı hızla kiliseden çıktı. Uzun boylu çekici kadına hayranlıkla bakanlar oldu. Gidip Citroen'in arka kapısını açtı ve bindi. Elinde beyaz bir çanta vardı. Birkaç dakika önce Jacqueline Lavier'nin sıkıca tuttuğu beyaz çantayı almıştı kadın. Peki, Lavier neredeydi? Neden çantasını Villiers'in karısına vermişti? Bu bir tuzak mıydı?

Kutsal eşyalar satan işportanın önünde duruyordu. Tam oradan ayrılacağı sırada donup kaldı. Kiliseden çıkmış olan siyah elbiseli bir rahip yaklaşıyordu. Başındaki siyah şapka yüzünün yarısını gölgelemekteydi. Bourne onu daha önce görmüştü. Unuttuğu geçmişte değil son günlerde görmüştü. Haftalar, günler... Belki de saatler önce... Nerede görmüştü? Adamın yürüyüşünü, başını dimdik tutuşunu, geniş omuzlarını ve zarif hareketlerini tanımıştı. Onu elinde tabancayla görmüştü ama nerede? Birden gözlerinin önünde Auberge du Coin'deki karanlık koridorda ilerleyen iki katil belirdi. Acaba gördüğü geniş omuzlu katil bu adam mıydı?

Rahip elbisesi giymiş olan katil taş döşeli yolun sonuna geldiği sırada güneş bir an yüzünü aydınlattı. Bourne dondu. Adamın cildi koyuydu. Güneşten koyulaşmamıştı, doğuştan esmerdi. İspanyolların, Güney Amerikalıların cildi böyle esmer olurdu. Birden gerçeği anlayınca inme inmiş gibi kalakaldı. İlich Ramirez Sançhez'e bakıyordu. Kafasından bir ses, "Carlos'u yakala," dedi. Elini paltosunun içine atarak tabancasının kabzasını tuttu. Rahip kılığındaki adamın peşi sıra kaldırımda koşmaya çalıştı. Fakat orası kalabalıktı. İnsanları omuzlayarak geçerken, bir dilencinin birden elini cebine soktuğunu gördü. Dönünce eski ceketin altından çıkan otomatiği fark etti. Dilencinin tabancası vardı! Sıska eliyle havaya kaldırdığı silah sallanmıyordu. Bourne kendini yan tarafa atarak bir arabanın arkasına geçti. Susturucu takılmış tabancadan çıkan kurşunlar etrafına yağıyordu. Kaldırımda görmediği insanlar tiz sesle ve acıyla bağırıyorlardı. Bourne iki arabanın önünden geçerek kendini yolun karşı tarafına attı. Gözleri son derece canlı olan yaşlı dilenci de kaçıyordu. Adam kalabalığa karışarak kayboldu.

Peki, Carlos neredeydi? Bourne telaşla çevresine bakınırken rahip kılığındaki adamın, büyük siyah bir otomobile bindiğini gördü. Deli gibi katile doğru gitti ama o anda birbirine çarpan iki araba yolunu kesti. Bu arada Carlos'un otomobili de uzaklaştı.

Bourne yine karşıya geçti. Polis düdüklerini duyanlar başlarını çevirerek bakıyorlardı. Dilencinin tabancasından çıkan kurşunlar birkaç kişiyi

yaralamış, bir, ikisini de öldürmüştü. Bourne, Lavier'yi anımsayarak koşa koşa kiliseye gitti. İçeriye girip etrafına bakındıysa da onu göremedi. Ama kadın hâlâ orada bir yerde olmalıydı. Hemen yandan yanan mumlara bakan bir rahibe yaklaştı.

“Affedersiniz, peder. Birini kaybettim sanırım.”

Rahip gülümsedi.

“Tanrının evinde kimse kaybolmaz, çocuğum.”

“Ruhu kaybolmadı fakat hemen geri kalanını bulamazsam bana çok sinirlenecektir. Birkaç dakika önce buraya uzun boylu, açık renk palto giymiş çok hoş bir kadınla daha yaşlıca bir hanım geldi. Onları gördünüz mü acaba?”

Rahip başını salladı.

“Evet. Yaşlı kadının solgun yüzünden keder okunuyordu. Arkadaşı onu günah çıkarma hücresine götürdü. Hatta içeriye girmesine bile yardım etti.”

“Günah çıkarmak mı?”

“Evet... Sağdan ikinci hücreye girdi. Günah çıkaran rahip de çok merhametli biridir. Yazık burada son günü. Kendisi İspanya'ya dönüyor.”

Uzun boylu rahip kaşlarını çattı.

“Ne tuhaf değil mi? Birkaç dakika önce Peder Manüel’in buradan çıktığını gördüm. Herhalde kısa süre için yerine başkasını bıraktı. Ama ziyanı yok. O hanım emin ellerde.”

Bourne, “Bundan kuşkum yok, diye mırıldandı.

“Teşekkür ederim peder. Onu burada bekleyeyim.”

Yürüyüp günah çıkarma hücrelerinin olduğu yere yaklaştı. İlk sıraya oturdu. O sırada yoldan gelen siren seslerini duyan rahip de kapıya doğru gitti. Bourne bundan yararlanarak hemen kalkıp ikinci hücreye daldı. Umduğu şeyi gördü. Sadece yöntem farklıydı. Jacgueline Lavier ölmüştü. Vücudu yana kaymış, yüzü tümüyle bir maskeye dönmüştü. Boş gözlerle tavana bakıyordu. Paltosunun önü açıktı ve elbisesi kan içinde kalmıştı. Silah da uzun, ince bir kâğıt bıçağıydı. Bu kadının sol göğsünün altına saplanmıştı. Lavier'nin parmakları bıçağın sapını tutuyordu. Ayaklarının dibinde de bir çanta vardı. Bu, arabadan inerken sıkıca tuttuğu beyaz çanta değildi. Üstündeki markadan Yves St. Laurant'a ait olduğu anlaşılan çok şık bir çantaydı. Bourne bu değişikliği hemen anladı. Çantada bu acıklı

intiharın nedenlerini açıklayan bir mektup vardı. Kederine dayanamayan kadın Tanrıdan af dilenirken intihar etmişti. Carlos bu işte fevkalade başarılıydı. Bourne dışarıya çıkıp perdeyi kapattı. Jacqueline Lavier, Pare Monceau'ya gitmişti. Onun bağışlanmaz hatası buydu.

Taksi Neuilly - sur - Seine'in sokaklarına girip çıkarken Bourne düşünüyordu. Les Classiques'deki santral memuru Philippe d'Anjou'nun da Carlos'un adamı olduğunu biliyordu. Fakat onun kendi geçmişiyle bir ilgisi vardı. Bu yüzden çok dikkatli davranması gerekiyordu. O adama hangi koşullar altında rastladığını anımsamıyordu.

Peki, o moda evinde Carlos'un başka adamı yok mu, diye düşünürken, birden gözlerinin önünde hareketleri çok zarif ve akıcı olan Rene Bergeron belirdi. O anda kazık kesilip kaldı. Koyu renk cilt, geniş omuzlar... Bir hayvan... Bir kedi gibi hızlı hareket eden güçlü bacaklar. O olabilir miydi? Katil kendisine haber ulaştıran adamlara belli etmeden onların arasına mı girmişti? Kendi örgütünde her hareketi kontrol ediyor ve kararları mı veriyordu? O Bergeron muydu?

Şoföre, “İlk gördüğün telefon kulübesinin önünde dur,” dedi.

“Peki, mösyö. İleride bir telefon var.”

“İyi. Oraya çek.”

Bourne kulübeye girip Terrasse'ı arayarak 420 numaralı odayı istedi. Ona Marie cevap verdi.

“Ne oldu?”

“Anlatacak vaktim yok. Les Classiques'e telefon et ve Bergeron'u iste. Bir ad uydur ve bir saattir Lavier'nin özel telefonundan Bergeron'u bulmaya çalıştığını anlat. İşinin acele olduğunu onunla hemen konuşman gerektiğini belirt.”

“Bergeron gelirse ne diyeyim?”

“Geleceğini sanmam. Fakat gelirse telefonu kapat. D'Anjou onu bulamazsa Bergeron'un ne zaman döneceğini sor. Seni üç dakika sonra arayacağım.”

Kolundaki saate bakarak bekledi. Saniyeler ne kadar ağır geçiyordu. Üç dakika dolunca telefona yine para atarak numarayı çevirdi. Otelin santral memuruyla konuştu. Marie telefon çaldığı an cevap verdi.

“Ne oldu? Hâlâ konuşmakta olabileceğini düşündüm.”

“Çok kısa bir konuşma oldu. D'Anjou biraz endişeli sanırım. Bana Mösyö Bergeron'un kumaş almak için Akdeniz'de dolaşmaya çıktığını ve birkaç hafta sonra döneceğini söyledi.”

“Onu Akdeniz'den birkaç yüz mil ötede, bir kilisede görmüş olabilirim. Eğer o Bergeron'sa, çok sivri uçlu bir cisimle günah çıkarıyor.”

“Sen neden söz ediyorsun?”

“Lavier öldü.”

“Oh, Tanrım! Şimdi ne yapacaksın?”

“Tanıdığımı sandığım bir adamla konuşacağım. Eğer aklı varsa beni dinler. Onu da idama hazırlanıyorlar.”

“D'Anjou”

“Delta? Senin sesini nerede duysam tanırım.” Adam ona Delta demişti. Bu adın Bourne için bir anlamı yoktu ama d'Anjou her şeyi biliyordu. Philippe d'Anjou anımsamadığı geçmişin bir bölümüydü. Delta... Delta... Kabil. Alfa, Bravo, Kabil, Delta... Medusa.

Kulaklarında bir feryat gibi yankılanan bu sözü hafif sesle tekrarladı.

“Medusa.”

“Paris Tam Quan değil, Delta. Artık aramızda borç yok. Bir şey ödeyeceğimi sanma. Şimdi başka patronların emrinde çalışıyoruz.”

“Jacgueline Lavier öldü. Carlos onu yarım saatten daha kısa bir süre önce Neuilly - sur - Seine'de öldürdü.”

“Boşuna uğraşma. Jacqueline iki saat önce Fransa'dan ayrıldı. Bana Orly Havaalanından telefon etti. Mösyö Bergeron'la buluşacak.”

“Kendisine bunları söylemesi emredilmişti. Kadın sakin miydi?”

“Endişeliydi ve bunun nedenini senden daha iyi bilen de olamaz. Burada inanılmaz bir iş yaptın, Delta. Veya Kabil. Ya da şimdiki adın neyse. Kadın kendinde değildi tabii ve bu yüzden bir süre uzaklarda kalacak.”

“Bu yüzden öldü. Sen de onu izleyeceksin.”

“Son yirmi dört saatte değerini açıkladın. Bu söz sana göre değil.”

“Onu izlediler. Seni de izliyorlar.”

“Bunu yapıyorlarsa beni korumak içindir.”

“Öyleyse Lavier neden öldü? O intihar edebilir mi?”

“Asla.”

“Neuilly - sur - Saine Kilisesine telefon et. Günah çıkarırken intihar eden kadını sor. Ne kaybın olacak? Seni tekrar arayacağım.”

Bourne kulübeden çıkıp yürüdü. Philippe d'Anjou'yu ikinci kez en az on blok öteden arayacaktı. Medusa'dan olan adamın / çok şey bildiği anlaşılıyordu. Bir süre sonra bir taksiye atlayarak, “Place Vendome,” dedi. Burası Saint Honore’ye yakındı. Tasarladığı şeyi yapabilmesi için de moda evine yakın olması gerekiyordu. D'Anjou kendisini izleyenlerin cellatları olduğuna inanmalıydı.

Vandome her zamanki gibi kalabalıktı. Köşedeki telefon kulübesini görerek taksiden indi. Les Classiges'i aradı yine. İlk konuşmadan beri on dört dakika geçmişti. “D'Anjou?”

“Günah çıkaran bir kadın canına kıymış. Bütün bildiğim bu.”

“Haydi, haydi sen bu kadarına razı olmazsın.”

“Bir dakika izin ver de hatları kapatayım.” Adam dört saniye sonra tekrar konuştu. “Saçları meçli, pahalı giysileri, St. Laurant çantası olan orta yaşlı bir kadın. Bu tanıma uyan Paris’te on bin kadın vardır. Bunlardan birini öldürüp mahsus beni aramadığını nereden bilebilirim?”

“Oh, tabii. Göğsünden kanlar akan kadını kucağımda taşıyarak kiliseye soktum. Makul ol, D'Anjou. İşe belirli noktadan başlayalım. O çanta Lavier'nin değildi. Onun beyaz bir çantası vardı. Başka bir moda evinin reklamını yapmadı. Fakat o çantada başkasının kimliği vardı. Böylece biri gelip hemen cesede sahip çıkacak ve kimse Les Classigues'e ilişmeyecek.”

“Sen böyle söylediğin için mi?”

“Hayır, Carlos beş cinayette bu yöntemi uyguladığı için. Bir adam öldürülüyor. Polis onun kimliğini, bildiğini sanıyor. Ölüm çok esrarlı, katiller tanınmıyor. Sonunda onun sandıkları kimse olmadığını anlıyorlar ama Carlos çoktan başka bir ülkeye geçmiş, başka bir kontratı yerine getirmiş bulunuyor.”

“Bunlar boş sözler, Delta. Sen fazla konuşmazdın ve ağzını açtığın zaman da çok etkileyici şeyler söylerdin.”

“Eğer üç, dört hafta sonra Les Classigues'de olursan ama olacağını sanmıyorum... O zaman işin nasıl sonuçlanacağını göreceksin. Ya bir uçak düşecek ya Akdeniz’de bir yat kaybolacak. Cesetler tanınmayacak kadar

yanmış olacak ya da kaybolacak. Böylece Lavier ve Bergeron ölmüş sayılacaklar. Ama sadece Lavier öldü. Bergeron'a ayrıcalık tanınıyor. Hem de büyük ayrıcalık. O işine başladı bile. Sana gelince Paris morguna düşeceksin.”

“Ya sen?”

“Plana göre ben de öleceğim. Beni senin sayende ele geçireceklerini umuyorlar.”

“Akla yakın. İkimizin de Medusa'dan olduğunu biliyorlar.

"Carlos bunu biliyor. Beni tanıdığını da sanıyorlar.”

“Sen de beni tanıdın tabii?”

D'Anjou bir an durdu. “Evet... Ama söylediğim gibi başka patronlar hesabına çalışıyoruz artık.”

“Ben bundan söz etmek istemiyorum.”

“Konuşma yok, Delta. Fakat geçmişi düşünerek... Hepimiz için Tam Quan’ da yaptıklarını düşünerek bir öğüt vereceğim. Eski bir Medusa'lıyı dinle. Paris’ten git. Yoksa öleceksin.”

“Bunu yapamam.”

“Yapamazsın tabii. Fırsatını bulsam o tetiği ben çekerim ve bunun için de para alırım.”

“Öyleyse sana bu fırsatı vereceğim.”

“Beni bağışla ama bunu saçma buluyorum.”

“Ne istediğimi ya da bunu elde etmek için neleri tehlikeye atabileceğimi bilmiyorsun.”

“Sen istediğin şeyler için tehlikeye atılırsın, Delta, fakat asıl tehlikeye düşmanın düşer. Seni tanıyorum. Artık işime dönmeliyim. Sana iyi avlar dilerim...”

Bourne son silahını kullanma anı geldiğini anladı. “Pare Monceau'yu arayamadığına göre kimden emir alıyorsun artık?”

D'Anjou'nun ses çıkarmaması gerilimi arttırdı. Adam cevap verdiği zaman sesi fısıltı gibi çıktı.

“Ne dedin?”

“Lavier bu yüzden öldü biliyorsun. Sen de bu yüzden öldürüleceksin. Kadın Pare Monceau'ya gitti ve onun için öldürüldü. Sen de Pare Monceau'ya gittin. Bunun için öleceksin. Carlos fazla şey bildiğin için seni tehlikeli sayıyor şimdi. Neden böyle bir işi altüst etsin? Beni tuzağa düşürmek için senden yararlanacak, sonra seni öldürüp yeni bir Les Classigues açacak. Bir Medusa'lı olarak bundan kuşkun var mı?”

Sessizlik daha uzun ve yoğundu bu kez. Medusa'nın daha yaşlı bir üyesi olan bu adam kendi kendine bazı sorular sormaktaydı.

“Benden ne istiyorsun? Beni rehine alman anlamsız olur doğrusu. Bununla birlikte beni tahrik ediyor, öğrendiğin şeylere şaşmama neden oluyorsun. Ölü ya da diri olarak işine yaramam. İstediğin nedir?”

“Bilgi. Sende aradığım bilgi varsa bu gece Paris’ten uzaklaşacağım. Ne Carlos, ne de sen bir daha adımı duymayacaksınız.”

“Hangi bilgi?”

“Şimdi sorarsam yalan söylersin. Ama seni gördüğümde gerçeği anlatacaksın.”

“Boynumda bir boğma teliyle mi?”

“Kalabalığın ortasında mı?”

“Kalabalık mı? Gündüz mü?”

“Bir saat sonra Louvre önünde. Basamakların yakınında. Taksi durağında.”

“Louvre ha? Uzaklaşmanı sağlayacak bilgim olduğunu mu sanıyorsun? Patronumdan söz etmemi bekleyemezsin, değil mi?”

“Senin değil benim patronum.”

“Treadstone mu?”

Demek d'Anjou biliyordu. Bourne sakin olmaya çalıştı. Endişesini belli etmemeliydi. “Yetmiş Bir,” diye tamamladı.

“Sadece basit bir soru ve ben ortadan kaybolacağım. Bana doğruyu söylediğin zaman da karşılığında sana bir şey vereceğim.”

“Senden ne isteyebilirim? Senin dışında tabii.”

“Yaşamanı sağlayabilecek bilgi. Bu sayede yaşayabilirsin. Pare Monceau'yu unutma d'Anjou.”

“Nasıl bir bilgi?”

“Patronunun kimliği ve yeterli kanıtı. Bu adı bir kâğıda yazıp zarfa koyar ve ömrün boyunca saklanması için bir avukata teslim edersin. Yaşamın birden sona erecek olursa, hatta kazaya bile uğrayacak olsan zarfın açılmasını söylersin. Böylece kendini korursun, d'Anjou.”

Medusa'lı, “Anlıyorum,” diye mırıldandı.

“Fakat adamların beni gözetlediklerini, izlediklerini söylüyorsun.”

“Kendini koru. Onlara gerçeği söyle. Arayacağın bir numara var, değil mi?”

“Evet, bir numara, bir adam var.” Adamın sesi hayretten hafifçe yükselmişti.

“Ona eriş. Seninle bir saat sonra Louvre’ da buluşmak üzere anlaştığımızı söyle. Diğer şeyleri açıklama.”

“Delisin!”

“Ne yaptığımı biliyorum.”

“Genellikle bilirdin zaten. Kendine tuzak kuruyor, kendi darağacını hazırlıyorsun.”

“Öyle bir şey olursa büyük bir ödül alırsın.”

“Ya da sözlerin doğruysa beni de idam ederler.”

“Doğru olup olmadığını anlayalım. Seninle orada temas kuracağım. Adamlarda fotoğrafım var. Sana yaklaştığım an beni fark edecekler. Kontrol edilemeyen bir durum olmasındansa, kontrollü bir durumu yeğlerim.”

“Şimdi Delta'yı duyuyorum. Ama o kendi tuzağını hazırlamaz ve idam mangasının önüne çıkıp gözlerinin bağlanmasını istemez.”

Bourne, “Hayır bunları yapmaz,” diye kabul etti.

“Seçeneğin yok, d'Anjou. Bir saat sonra. Louvre’ un önünde.”

Bir tuzağın başarılı olması bunu basitliğine bağlıdır, diye düşünüyordu. Kurulan tuzağa karşı tarafı düşürmek için bir tek basit değişiklik gerekir... Les Classigues’ in karşısında takside bekliyordu. Şoföre bloğun çevresinde iki tur atmasını söylemişti. Karısı büyük moda evlerinin bulunduğu bu

caddede alışveriş eden bir Amerikan turist rolündeydi. Nasıl olsa karısı dükkânlardan çıkacak ve kendisi de onu görecekti.

Fakat gördüğü Carlos'un adamları olmuştu. Siyah arabanın ucu lastik kaplı anteni tehlikeyi hem haber veriyor, hem de kanıtlıyordu. Arabadakilerin telsizle konuşmalarını engelleyebilseydi çok rahat edecekti. Ama bu olanaksızdı. Geriye yanlış bilgi verme kalıyordu. O kırk beş dakika içinde arabadaki adamların telsizle yanlış haber vermeleri için elinden geleni yapacaktı.

Philippe d'Anjo dükkândan çıktı. Başına kır saçlarını örten bir şapka giymişti. Gözleriyle caddeyi tararken, Bourne eski Medusa'lının kendisini koruduğunu anladı. Adam bir numarayı aramış ve şaşılacak haberi vermişti. Kendisini arabayla izleyecek adamlar olduğunu biliyordu.

Telefonla çağrıldığı anlaşılan bir taksi köşede durdu. D'Anjou şoföre bir şeyler söyleyip arabaya bindi. Karşıdaki siyah otomobilin anteni uzatıldı. Av başlamıştı.

Siyah araba d'Anjou'nun taksisini izleyince, Bourne, yanılmamış olduğunu anladı. Öne eğilip şoförle konuştu.

“Şimdi anımsadım. Karım sabah Louvre'a, öğleden sonra da alışverişe gideceğini söylediydi. Eyvah, yarım saat geç kaldım! Lütfen beni hemen Louvre'a götür.”

“Tabii, mösyö.”

Bourne, Louvre'a giderken trafiğin sıkışması yüzünden bir ara siyah arabanın yanına geldi. O sırada içeride neler olduğunu görmüştü. Sonra yol açıldı ve siyah otomobil yine ilerledi. Şoförün yanındaki adam mikrofonu eline almıştı. Carlos tuzağın sağlam olmasını istiyor ve bilgi alıyordu anlaşılan.

Louvre’ un büyük girişine gelince Bourne, “Şu taksilerin arkasına geç,” dedi.

“Fakat onlar müşteri bekliyorlar, mösyö. Oysa benim müşterim var.”

Bourne onun yanına elli frank attı.

“Dediğimi yap.”

Şoför, hemen taksi durağına girdi. Siyah araba sağda, altı metre kadar ilerideydi. Telsizle konuşan adam dönmüş, arka camdan bakıyordu. Bourne onun baktığı yöne dönünce düşündüğü şeyi gördü. Jacqueline Lavier'yi

izlemiş olan gri Citroen oradaydı. Arabanın anteni yuvasına giriyordu. Sağda Carlos'un adamı da mikrofonu bırakmış, anteni kapatıyordu. Demek bağlantı kurulmuş ve birbirlerini görmüşlerdi. Bu dört adam Carlos'un cellatlarıydı. Louvre' un girişine bakınca şık giyimli d'Anjou'yu hemen seçti. Şimdi yanlış bilgi vermenin zamanıydı.

"Duraktan ayrıl."

"Ne, mösyö?"

"Dediklerimi yaparsan iki yüz frank var. Buradan çık ve sola saparak dön."

Tabancasını çıkarmış dizlerinin arasında tutuyordu. Susturucuyu kontrol etmekteydi.

Şaşkın şoför denileni yaparak aksi yönden Louvre' un girişine yaklaştı.

"Şimdi nereye gitmek istiyorsunuz, mösyö?"

"Ağırlaş. Öndeki Seine geçidine doğru dönmüş olan büyük gri arabayı görüyor musun?" "Tabi."

"Onun etrafından ağır ağır dönerek sağa git."

Bourne sola doğru kayarak camı açtı. Başıyla silahını gizledi. İkisini de birkaç saniye sonra gösterecekti. Taksi gri Citroen'e yaklaştı ve yan yana geldiler. Jason başıyla silahını ortaya çıkardı. Gri arabanın arka camına nişan alıp beş kurşun sıktı. Camı kırıp içerideki iki adamı şaşırttı. Adamlar birbirlerine bağırarak korunmak için çömeldiler. Ama kendisini görmüşlerdi. Yanlış bilgi buydu.

Bourne dehşete kapılan şoföre, "Buradan uzaklaş!" diye bağırırken, öne üç yüz frank attı ve yumuşak şapkasını arka camın hemen önüne sıkıştırdı. Araba hızla Louvre' un taş kapısına doğru giderken, Bourne adama son emrini verdi.

"Sağ kalmak istiyorsan burada durma!"

Aynı anda kapıyı açarak kendisini kaldırıma atıp yuvarlandı.

Taksi çılgın bir hızla gidiyor, şoför haykırıyordu. Bourne doğrulup park etmiş iki otomobilin arasına dalarak gri Citroen' den gizlendi. Carlos'un adamları hemen harekete geçen profesyonel katillerdi ve taksinin peşine takılmakta geç kalmadılar.

Direksiyondaki adam vites değiştirirken, diğeri de mikrofona uzandı ve aynı anda anten arkada yükseldi. Büyük taş basamakların yanında duran diğer arabaya da emirler verildi. Taksi hızla uzaklaşırken gri araba onun peşine düştü. Düşündüğü şeyi yapabilmek için sadece birkaç saniyesi vardı. D'Anjou küçük görevini yapmıştı ve artık harcanabilirdi. Onu da Jacqueline Lavier gibi temizleyeceklerdi. Jason elini paltosunun içine sokarak daha hızlı koştu. Ağır tabancayı sıkıca tutuyordu.

Bourne iki arabanın arasından geçip siyah otomobile doğru koştu. On beş metre kadar ilerideydi araba. İki adamın hâlâ mermer basamakların önünde dolaşan d’Anjou’ ya doğru dönmüş olduğunu görüyordu. Onlardan biri iyi nişan alırsa, bir kurşun d'Anjou'yu öldürecek ve Treadstone Yetmiş Bir'le ilgili bilgiler de adamla birlikte yok olacaktı. Carlos’un katilleri birkaç metre ilerideydi ve onlar da acele etmekteydiler. Ölüme mahkûm edilen insanı çabucak biçmeleri, o durumu anlayamadan idam etmeleri gerekiyordu.

Bourne, “Medusa!” diye haykırdı.

“Medusa... MEDUSA!”

D'Anjou birden başını kaldırdı. Yüzü korkudan allak bullak olmuştu. Siyah arabanın şoförü dönüp silahını Bourne'a çevirirken, arkadaşı da eski Medusa'lıya doğru gidiyordu. Bourne sağa doğru dalıp ileriye uzattığı silahı ateşledi, iyi nişan almıştı, D'Anjou'yu vurmaya hazırlanan katil, birden kazık kesildi. Vücudu geriye doğru büküldü, sonra yere yıkılıp kaldı. Jason’ un başının üstünden iki kurşun geçti. Susturucu tabancadan çıkan kurşunlar gerideki arabaya çarpmıştı. Bourne sola doğru yuvarlanıp silahını ikinci adama doğru çevirdi. Tetiği iki kez çekince şoför haykırdı. Yüzünden kanlar fışkırırken düştü.

Kalabalık paniğe kapılmıştı. Erkekler, kadınlar bağırıyorlar, anne ve babalar vücutlarıyla çocuklarını korumaya çalışıyorlardı. Bourne ayağa kalkıp gözleriyle d'Anjou'yu araştırdı. Adam beyaz granit bloğunun arkasına gizlenmişti. Sürüne sürüne ilerlemeye çalışıyordu. Hemen silahını beline sokarak kendisiyle, sorularını cevaplandıracak adam arasındaki kalabalığı yararak koştu. Kır saçlı Medusa'lıya erişince, “Ayağa kalk!” diye emretti. “Buradan gidelim!”

“Delta... O Carlos'un adamıydı! Onu tanıyorum. Onu bazı işlerde kullandım! Beni öldürecekti!” '

“Biliyorum. Gel. Diğerleri neredeyse dönerler. Bizi arıyorlar. Haydi yürü!”

Bourne gözünün ucuyla, kımıldayan siyah bir şey görerek birden döndü ve aynı anda d'Anjou'yu yere itti. Taksilerin orada duran koyu renk giysili birinin elindeki tabancadan arka arkaya dört kurşun fırladı. Etraflarında granitler, mermer parçaları, uçuşuyordu. O geniş omuzlar... Sırtına iyice oturan siyah elbisenin ortaya çıkardığı ince bel... Dar kenarlı siyah şapkanın ve beyaz eşarbın yarı yarıya izlediği esmer yüz.

Bergron muydu o? Yoksa Zürih’te ya da başka bir yerde görmüş olduğu biri mi?

Sola kaçacakmış gibi yaparak sağa attı kendini; böylece ateş hattından çıkmış oldu. Bir arabanın arkasında yere yattı.

Tekerleklerin arasından bakarken kaçan adamı gördü. Sonra sürünerek doğruldu. Yine Louvre'un basamaklarına koştu.

Ne yapmıştı? D'Anjou ortalıkta yoktu! Nasıl olmuştu bu?

Kendi yöntemini ona karşı kullanmışlar, sorularına cevap verebilecek tek adamın kaçmasını sağlamışlardı. Bourne, Carlos'un adamlarını izlemiş ama Carlos da onun peşinden gelmişti. Hem de Saint - Honore'den beri. Bütün bunlar boşuna olmuştu. İçinde midesini bulandıran bir boşluk hissetti.

Sonra yakındaki bir arabanın arkasından gelen sesi duydu. “Tam Quan hiçbir zaman uzakta değil galiba. Nereye gideceğiz, Delta? Burada kalamayız.”

Montmartre'ın arka sokaklarından birindeki kalabalık Pilon kahvesinin perdeli bölmesinde oturuyorlardı. Duble konyağını yudumlayan d'Anjou'nun sesi hafif ve düşünceliydi.

“Asya'ya döneceğim. Singapur'a ya da Honkong'a. Fransa bana hiç yaramadı, şimdiyse çok tehlikeli oldu.”

Bourne viskiyi yuttu. İçini ısıtan içki kısa bir huzur sağladı.

“Buna gerek olmayabilir. Sözlerimde samimiydim. Bana istediğimi söyle. Sana Carlos'un kim olduğunu açıklayayım.”

Eski Medusa'lı dikkatle onu süzüyordu;

“Bu umurumda bile değil. Sana bildiğim her şeyi anlatabilirim. Neden saklayacakmışım? Bunları polise anlatamam tabii. Ama Carlos'u avlamanı sağlayacak bilgim varsa, bu dünya benim için daha huzurlu bir yer olur, değil mi? Ancak bu işlere karışmayı asla istemiyorum.”

“Peki, hiç merak etmiyor musun?”

D'Anjou, sakindi. “Bergeron mu?” Bourne ses çıkarmayınca devam etti.

“Bunu tekrar düşündüm. Onunla konuşurken hep aynı şeyi kafamdan geçirdim fakat sonunda bunun olamayacağı kanısına vardım. Ondan kuşkulanmamın nedeni, Rene Bergeron’ un Carlos'u övmesiydi. Bergeron yıllarca Carlos'un yanında çalışmıştı ve onun başarısıyla fazlaca gururlanıyordu. Ama yine de emin değilim.”

“Bu adı ben söylemedim. Sen söyledin.”

D'Anjou gülümsedi.

“Endişelenmen için bir neden yok, Delta. Sorularını sor.”

“Carlos'un Bergeron olduğunu sandım. Üzgünüm.”

“Hiç üzülme. Belki de öyledir. Bunun önemi olmadığını söyledim. Birkaç gün sonra Asya'da olacağım. Frank, dolar ya da yeni kovalayacağım. Biz Medusa'lılar daima yetenekliydi, değil mi?”

“Williers'in karısının bu işle ne ilgisi var?”

Adam kaşlarını kaldırdı.

“Angelique mi? Fakat sen Pare Monceau'dan söz ettin. Nasıl...”

“Ayrıntıların önemi kalmadı artık. Kadından söz et.”

“Kadına yakından baktın mı? Cildini gördün mü?”

“Evet. Güneşten yanmıştı. Çok uzun boylu ve güneşten iyice esmerleşmiş bir kadın.”

“Kadın Riviera, Yunan Adaları, Gosta del Sol ve Getaad'a giderek rengini koruyor.”

“Ona çok yakışmış.”

“Bu ayrıca başarılı bir numara. Kadının ne olduğunu gizliyor. Aslında onun hoş, esmer rengi hiçbir zaman değişmiyor. Güneşlense de güneşlenmese de böyle. Güzel Angelique Villiers'in Parisli olduğu sanılıyor. Oysa kendisi İspanyol Daha doğrusu Venezuelalı.”

Bourne, “Sanchez,” diye mırıldandı. “İlich Ramirez Sanchez.”

“Evet. Bu tür şeyleri bilen bir, iki kişi onun Carlos'un kuzeni ve on dört yaşından beri de sevgilisi olduğunu söylüyorlar. Carlos'un kendisinden sonra dünyada tek önem verdiği insan o.

“Villiers de farkına varmadan kullanılıyor demek?”

“Doğru. Carlos'un bu olağanüstü planı sayesinde Fransa'nın gizli dosyalarındaki bilgilerin çoğunu kadın öğreniyor.”

Bourne öne doğru eğilerek konuyu değiştirdi. “Treadstone. Bana Treadstone'dan söz et.”

“Ne anlatabilirim?”

“Carlos'un bildiği her şeyi”.

“Bunu başarabileceğimi sanmıyorum. Bazı şeyler duyup kafamda birbirine ekledim. Ama Medusa dışında bana pek bir şey sormuyorlar ve sırları da açmıyorlar.”

Bourne, Medusa, Delta, Tam Quan, karanlık gecedeki patlamaları sormamak için kendisini güç tuttu.

“Neler duydun? Neleri anladın?”

“Seni görünce durumu anladım. Delta Amerikalılarla bol paralı bir anlaşma yapmıştı. Daha öncekinden farklı ama çok kazançlı bir anlaşmaydı herhalde.”

“Açıkla lütfen.”

“On yıl önce Saygon'daki söylentilere göre, buz gibi soğukkanlı Delta, Medusa'dakilerin en fazla para kazananıydı. En yeteneklisi olduğunu biliyordum. Onun için iyi pazarlık ettiğin kanısına varmıştım. Şimdiki iş için daha da fazla para istemiş ol malısın.”

“İşim nedir? Neler duydun?”

“New York'u bildiğimizi doğruladı. Keşiş ölmeden önce bunu doğruladı. Bana bu kadarını söylediler. Başlangıçtan beri yaptıkların bu plana uyuyordu.”

Bourne adamın gözlerine bakmamaya gayret ederek kadehini sıkıca tuttu. Keşiş. Keşiş, her kimse ölmüştü.

“Ne yaptığımı sanıyorlar?”

“Pekâlâ Delta. Bildiklerini anlatayım. Sen Kabil olmayı kabul ettin. Hayali bir kontrat listesi olan ve efsanelere yakışan Kabil. Amaç Carlos'a kafa tutmak, onun yeteneksiz olduğunu yayıp üstünlüğünü belirtmekti. Böylece Carlos'un ortaya çıkmasını sağlayacak ve onu yakalayacaktın. Amerikalılarla böyle anlaşmıştın.”

Bourne’ un kafasından karanlıklar silindi. Kapılar açılıyordu ama henüz çok uzaktaydı ve kapılar da yeni aralanmıştı.

“Öyleyse o Amerikalılar...”

Medusa'lı onun sözlerini tamamladı.

“Evet, Treadstone Yetmiş Bir. Amerika'nın en gizli örgütü. Medusa'yı da kuran David Abbot yaratmıştı bunu.”

Bir kapı daha aralandı. Bourne, “Keşiş,” diye mırıldandı.

“Tabii. Keşiş, Medusa'dayken Delta adıyla tanınan adamdan başkasına Kabil rolünü yapmasını önerebilir miydi? Seni görür görmez durumu anladım. Yalnız gerçeğe pek uymayan bazı şeyler de duydum. Jason Bourne’ un bir Amerikan ajanı olduğunu ve bu yüzden işi kabul ettiğini söylediler. Buna inanabilir misin? Sen... Delta! Senin gibi her şeyden ve özellikle Amerikalılardan nefret eden biri. Bergeron'a bunun imkânsız olduğunu söyledim ama bana inandığından pek emin değilim.”

“Ona ne anlattın?”

“İnandıklarımı. Hâlâ inanmakta olduğum şeyleri. Sen bunu para için yapmıyorsun. Dünyanın parasını verseler, oralı olmazdın. Bana kalırsa başka bir neden olmalı. On yıl önce Medusa'dakilerin çoğunun yaptığı gibi bir hesap temizlemek, sana yasaklanan bir şeye kavuşmak için bu işe giriştin sanırım. Bunu doğrulamanı da istemiyorum. Fakat böyle düşünüyorum.”

“Bana söyleyeceğin başka bir şey var mı? Treastone'un yerini biliyor musun?”

“Tabii. Bunu Bergeron'dan öğrendim. New York'un doğu yakasındaki Yetmiş Birinci Sokakta bir ev. Numarası da 139.Doğru değil mi?”

“Belki... Başka?”

“Sadece senin bildiğin ve benim de anlayamadığım bir şey var... Amerikalılar kalleşlik ettiğini düşünüyorlar. Daha doğrusu Carlos'un öyle sanmasını istiyorlar.”

Jason Bourne gerçeğe yaklaştığını anladı.

“Neden?”

“Hikâyeye göre senden altı ay haber alamamışlar. Bu arada paralar da çalınmış. Ama daha önemli olanı susman.”

Jason, Marie haklıymış, diye düşündü. Bana haber yollayıp ortaya çıkmamı söylemişler. Biricik sevgilim, sen işin başından beri haklıydın... Sabırsızlığını gizlemeye çalışarak konuştu.

“Başka?”

“Hepsi bu kadar. Ancak bana fazla bir şey söylemediklerini de bil. Beni Medusa'yı bildiğim için getirttiler. Kabil'in Medusa'dan olduğunu öğrenmişlerdi. Fakat Carlos'un yakınları arasına girmedim.”

“Yeterince yakındın Teşekkürler,” Bourne masaya para bıraktı. Kalkacak oldu.

D'Anjou, “Sadece bir şey var,” dedi. “Artık bunun önemli olduğunu sanmıyorum. Fakat adının Jason Bourne olmadığını biliyorlar.”

“Ne?”

“25 Mart. Anımsamıyor musun, Delta? Bundan iki gün sonra yani. Bu tarih Carlos için çok önemli. Etrafa haber saldı. 25 inde cesedini istiyor. O gün leşinin Amerikalılara teslim edilmesini istiyor.”

“Ne söylemeye çalışıyorsun?”

“25 Mart 1968'de Jason Bourne'u Tam Ouan'da idam ettiler. Onu sen öldürdün.”

Marie kapıyı açarak bir an durup ona baktı. Erkek yüzünde dolaşan kahverengi gözlerde korkuyla karışık bir merak olduğunu fark etti. Marie onun bir şeyler öğrendiğini anlamıştı.

“Demek istediğin oldu.” Kapıyı kapattı.

Bourne dönerek onu kucakladı.

“Oldu. Sen haklıymışsın.

Henüz bilmediğim çok şey var. Belki de bunları hiç öğrenemeyeceğim. Fakat ben Kabil değilim. Çünkü Kabil diye biri yok. Bu Carlos'u çekmek için yaratılan bir efsane. Medusa'dan Delta adında bir adam Kabil olmayı kabul etmiş. O adam da benim. Böylece birçok şey anlaşılıyor.”

Sonra kadına d'Anjou'dan öğrendiklerini nakletti.

Marie onun başını avuçlarının arasına alarak, “Jason!” diye bağırdı.

“Sevgilim. Dostum bana döndü. Umduğumuz, sezdiğimiz şey oldu.”

Adam onun yanağını okşadı.

“Hepsi değil. Senin için Jason Bourne'um. Burada da başka adım olmadığı için bunu kullanmak zorundayım. Fakat bu benim ismim değil.”

“Bunu da mı uydurmuşlar?”

“Hayır. Bir Bourne varmış. Onun Tam Quan adlı bir yerde öldürdüğümü söylüyorlar.”

Kadının kolları başından omuzlarına doğru kaydı.

“Bunun bir nedeni olmalı.”

“Öyle olduğunu umarım. Bilmiyorum. Belki de bu bir suçtu ve şimdi yaptığım işle temize çıkmaya çalışıyorum.”

Marie onu bıraktı.

“Bunun önemi yok. Bu on yıl geride kalan bir olay. Artık önemli olanı Treadstone'dan birine erişmen. Çünkü onlar seni arıyorlar.”

“D'Anjou Amerikalıların kalleşlik ettiğimi sandıklarını söyledi. Benden altı aydır haber alamamışlar. Bu arada Zürih’ten milyonları da götürdüm. Yaptıkları en pahalı hata olduğumu düşündüklerinden eminim.”

Bourne paltosunu çıkarıp beline taktığı tabancayı çekti ve konsolun gözüne koydu. “Onlara ne diyebilirim? 'Üzgünüm beyler, Marsilya'ya giderken bana bir şey oldu. Belleğimi yitirdim' diyebilir miyim?”

Marie ona baktı.

“Gerçeği söyleyeceksin. Bunu kabul edeceklerdir. Sana bir haber yolladılar. Sana erişmeye çalışıyorlar. Altı ayı kanıtlamak için Port Noir'daki Washburn'a telgraf çekebilirsin. Doktor notlar almış. Hastalığının seyrini izlemiş.”

“Cevap vermeyebilir. Onunla anlaşmıştık. Beni iyileştirmesine karşılık Zürih’teki paranın beşte birini ona gönderecektim. Parayı aldığı gizli kalacaktı. Ben de ona bir milyon dolar yolladım.”

“Bu sana yardım etmesine engel olur mu dersin?” Jason Bourne durakladı.

“Onun kendi sorunu var. Alkolik. Derdini biliyor ve bundan zevk alıyor. Bir milyon dolarla ne kadar süre yaşayabilir? O rıhtımdaki korsanlar Washburn'da para olduğunu anlayınca yaşamasına izin verirler mi?”

“Yine de orada olduğunu kanıtlayabilirsin. Altı ay hastaymışsın. Kimseyle ilişki kuramamışsın.”

“Treadstone'dakiler bundan nasıl emin olabilirler? Onlara kalırsa ben en gizli şeyleri bilen ayaklı bir ansiklopediyim. Ben gerekeni yaptım. Ama onlar düşmanlarımıza sır vermeyeceğime inanırlar mı?”

“Onlara Port Noir'a iki ajan yollamalarını söyle.”

“Adalılar ajanlara cevap vermezler. Ben bir gece yarısı adadan kaçtım. Balıkçılar çengellerle peşimdelerdi.”

“Jason, ne demek istediğini anlayamıyorum. Port Noir'da uyandığın sabahtan beri aradığın yanıtı buldun. Başka ne istiyorsun?”

Bourne aksileşti.

“Dikkatli olmayı istiyorum. Ateşe düşüp yanmayı arzu etmiyorum!” Sesi gitgide yükseliyordu.

Marie gidip onun önünde durdu.

“Çok iyi. Ama senin düşündüğün bu değil. Yanılıyor muyum?”

“Hayır. Her adımda korktum. Öğrendiğim şeyler beni dehşete düşürdü. Şimdi işin sonunda daha da fazla korkuyorum. Jason Bourne değilsem, kimim ben? Geride neler bıraktım? Bu hiç aklına geldi mi?”

“Bu iş fazla dallı budaklı, sevgilim. Bir bakıma senden daha çok korkuyorum. Ama bu bize engel olamaz sanırım. Keşke olsaydı. Fakat olamayacağını biliyorum.”

Amerikan "Elçiliğindeki ataşe birinci kâtibin odasına girerek kapıyı kapattı. Masadaki adam başını kaldırıp baktı. “O olduğundan emin misin?”

Ataşe elinde kırmızı bordürlü bir kartla masaya yaklaştı.

“Sadece ana şifreleri kullandığını biliyorum.” Kartı uzattı. “İşte. Kullandığı sözleri gelen fişle karşılaştırdım. O olması gerekiyor!”

Masanın arkasındaki adam kartı inceledi.

“Treadstone adını ne zaman kullandı?”

“Bana iyi bir neden vermedikçe, Amerikan Gizli Haberalma Örgütünde kimseyle konuşamayacağına onu inandırdım. İşte o zaman Jason Bourne olduğunu söyledi. Az kalsın çıldırıyordum. 'Sizin için ne yapabilirim?' diye sorunca durakladı. Telefonu kapatmayı düşündü sanırım.”

“Peki, 'Bayrak' sözünü kullanmadı mı? Onu yakalamak için her yere emir gittiğini bilmiyor mu? Gelen belgeye göre kendisi 'Tecrübeli ajan. İhanet

etmiş ya da düşmanca yakalanmış olabilir.' Belki de bir sahtekâr.”

“Fakat diğer bilgiler uyuyor. Adam, Washington'un altı aydan beri kendisini aradığını söyledi. O zaman Treadstone adını kullandı. Ayrıca Delta, Kabil ve Medusa şifrelerini de iletmemi istedi, ilk ikisi bayrakta, yani fişte yazılıydı. Medusa'nın ne olduğunu bilmiyorum.”

Birinci kâtip, “Ben hiçbirini bilmiyorum,” diye yakındı.

“Sadece hemen Langley'de Conklin adında birini bulmam gerekiyor. Kendisi ClA'in en değerli ajanlarındanmış. Sonra Vietnam'da on, on iki yıl kadar önce ayağı kopmuş. Çok sert ve aksi bir herifmiş. ClA'de sözünü dinletiyor. Temizlikler sırasında da orada kalabildi. Demek güçlü ve dürüst biri.”

Ataşe sordu. “Bourne denilen adam kim dersin? Sekiz yıldan beri vatandan uzaktayım. Bu süre içinde bu kadar yoğun fakat garip bir insan avı görmedim.”

“Çok istedikleri biri o. Teşekkürler. Washington'a işi nasıl idare ettiğini belirteceğim. Sana bir telefon numarası vermedi herhalde. Ne yapmayı düşünüyor?”

“Vermeye yanaşmadı. On Deş dakika sonra arayacağını söyledi. Ben işi başından aşkın memur numarası yaptım ve bir saat sonra aramasını söyledim.”

“Onu kaybetme tehlikesini göze alamayız. Conklin'e durumu bildireyim. O planını yapsın. Conklin onaylamadıkça Bourne konusunda bir adım bile atamayız.”

Virginia'daki CIA merkezinin beyaz duvarlı bürosunda, masasının başında oturan Alexander Conklin, Paris'teki elçilik kâtibinin sözlerini dinledi. Arayanın Delta olduğunu anlamıştı. Medusa sözü bunu kanıtlıyordu. Kalleş herif şimdi de ortada kalmış ajan numarası yapıyordu! Treadstone'da onunla irtibat kuracak kimse, kararlaştırılan şifrelere cevap vermiyordu. Çünkü ölüler konuşamazdı. Bundan yararlanıp kendisini kurtarmak niyetindeydi. Namussuzun cesareti ve küstahlığına şaşmamak elde değildi.

Conklin, "Neye karar verildi?" diye sordu.

"Ne yapılacak?"

"Bourne on beş dakika sonra bizi aramakta ısrar etmiş. Fakat ona bir saat sonra araması söylendi."

Conklin, Delta neden döndün, diye düşünüyordu. Neden hainlik ettin? Herhalde sonunda çıldırdın ve geriye sadece yaşama içgüdün kaldı. Sen çok uzun süre çalıştın. Eninde sonunda seni bulup öldüreceklerini biliyorsun. Bu kaçınılmazdı. Onun için kalleşliğe kalktın. Ama ondan sonra dünya çapında bir araştırma başladı. Saklanabileceğin yer yoktu. Onun için Treadstone'dakileri temizledin. Sen kardeşini öldüren gerçek Kabil'sin...

Webb, Keşiş, Denizci ve karısı ölmüştü. Delta'nın aldığı emirleri inkâr edecek kimse kalmamıştı. Çünkü sadece o dördü. Delta'yla temas kurmuştu. Ona milyonlar verilmiş ve emredilen şekilde dağıtması istenmişti. Keşiş

böyle uygun bulmuştu. Delta bunu iddia edecekti. Zürih’teki paraları Keşiş'in emri üzerine çekip gizli kaynaklara dağıttığını iddia edecekti. Herkesin inanmasını sağlamak için kardeşini de öldürmüştü. Böylece Carlos'un Treadstone'a sızdığına ve oradakileri öldürdüğüne karar verilecekti.

Conklin telefondaki adama, “Doğru hareket etmişsiniz,” dedi.

“Biraz vakit kazanmalıyız. Bourne gerilim içinde. Kendisi uzun süre Ruslar tarafından Lubyanka'da tutuldu. Ruslar onun beynini yıkadılar ve şimdi Bourne'un kendi hesaplarına çalıştığını sanıyorlar. Biz de emin değiliz. Lubyanka'da tuhaf şeyler oluyor.”

Birinci kâtip hafifçe ıslık çaldı.

“Ciddi bir durum. Nasıl karar vereceksiniz?”

“Yardımınızla. Onu oyalamalısınız. Aradığı zaman onunla siz konuşun. Şifreleri bildirdiğinizi söyleyin. Washington'un askeri uçakla Treadstone'dan birini yolladığını açıklayın. Sonra korunmayı isteyip istemediğini sorun. Ama elçiliğe asla gelmemeli. Biz oraya erişene kadar bunu sağlamalısınız.”

“Peki, Mr. Conklin.” Konuşma sona ermişti. Conklin onun Bourne'la konuştuktan sonra tekrar arayacağını biliyordu. Yerinden kalkıp topallayarak köşedeki bir dosya dolabına gitti. Üst gözü anahtarla açtı. Buradaki dosyanın içinde ivedi durumlarda yararlanılacak erkek ve kadınların adları vardı. Bir zamanlar sadık ajan olan bu insanlar daha sonra türlü nedenler yüzünden gizli servislerden uzaklaştırılmışlardı ama yine de zaman zaman onlardan yararlanılıyordu. Conklin listeyi alarak masasına döndü. Paris’te işlerine yarayabilecek birini bulmuştu. Bir zamanlar Askeri Haberalma Örgütünde çalışmış ve albaylığa kadar yükselmiş biriydi o.

Üç dakika sonra o adamla telefonda konuşuyordu. Kabil'i yakalamak için ondan yararlanacaktı. Conklin ona yapacaklarını söyleyerek gerekli emirleri verdi. Telefonu kapatan Conklin kararlıydı. Delta'ya konuşması için iki dakika zaman tanıyacaktı. Her türlü yalanı kolaylıkla uydurabilen adamı dinleyecek, sonra tetiği çekecekti. Jason kalabalık kahvede Marie'nin yanında oturuyordu. Beş saat içinde elçiliği beş kez aramıştı.

“Bunu neden yapıyorlar? Neden hâlâ beni kaçmaya zorluyorlar? Bunu anlayamıyorum.”

Marie mırıldandı. “Kendini harap ediyorsun. Onlara odamızdan telefon edebilirdin.”

“Hayır, edemezdim. Nedense bulunduğum yeri bilmeyi pek istediklerini ima ediyorlar. Her seferinde elçilikteki herif nerede olduğumu soruyor, 'Güvenli bir yerde misiniz?' diyor. Ama bu arada bana başka bir şey söylüyor. Her seferinde ayrı yerden aramamı istiyor. Böylece elçilik içinde ya da dışında biri kullandığım tek telefon yüzünden adresimi bulup beni yakalayamayacakmış. Beni tutuklamayı istemiyorlar fakat uzaklaşmam da işlerine gelmiyor. Beni hem istiyorlar, hem de benden korkuyorlar. Bunun anlamı yok.”

“Belki de bunları hayal ediyorsun. Kimse sana böyle bir şey söylemedi.”

“Söylemelerine gerek yok. Bunlar söylemedikleri şeylerden anlaşılıyor. Neden hemen elçiliğe gitmemi istemediler? Bana emir verebilirlerdi. Orası Birleşik Devletler toprağı ve kimse elçilikte bana ilişemez. Ama bunu yapmadılar.”

“Sana elçiliğe giden bütün yolların gözlendiğini açıklamışlar ya.”

“Biliyorum. Budala gibi buna inandım ama otuz saniye önce aklıma geldi? Yolları gözetleyen kim?”

“Carlos tabii. O ve adamları.”

“Sen ve ben bunu düşünebiliriz. Fakat elçiliktekiler bu işi bilmiyorlar bile. Onların son yirmi dört saat içinde olanlardan haberleri bile yok.”

“Belki de arabalarda yabancı adamları fark ettiler. Elçilik civarında uzun süre bekleyen otomobilleri gördüler.”

“Carlos bunları yapmayacak kadar akıllıdır. Hem belirli bir taşıtın çabucak elçiliğe girebilmesi için türlü özel yol vardır. Deniz piyadeleri bu konuda iyi eğitilmiştir.”

Kadın, “Fakat Jason,” diye konuştu.

“Onlar altı aydır seni görmemişler. Onun için çok dikkatli davranıyorlar.”

“Ama neden böyle? Beni o kapıdan içeriye sokup istediklerini, yapabilirler. Benim için bir parti, verebilirler ya da beni bir hücreye kapatabilirler. Bana ilişmek istemiyorlar fakat benim kaybolmamı da arzu etmiyorlar.”

“Onlar Washington'dan gelecek adamı bekliyorlar.”

“Beklemek için elçilikten daha uygun bir yer olabilir mi?” Adam iskemlesini itti.

“Bir acayiplik var. Haydi, buradan gidelim.”

Alexander Conklin her şeyi gizli tutmuştu. Treadstone'un varisi, elçilik kâtibinin de kimseye bir şey söylememesini sağlamıştı. Bu işi bildiği gibi halledecekti. Atlantik'i altı saat on iki dakikada aşmıştı. Geri dönmek için de sabah Paris’ten kalkacak ilk Concorde uçağına binecekti. 7.30'da Dulles'da ve 9'da da Virginia'da olacaktı. Biri telefon edecek ya da gece arayacak olursa Pentagon’dan kendisine yardım eden bir binbaşı bir yalan uyduracaktı. Paris Elçiliğindeki birinci kâtibe de kendisiyle konuştuğundan söz edecek olursa, hemen Terra del Fuego gibi bir yere sürüleceğini söyleyecekti. Conklin bir kulübeye girerek elçiliği aradı. Birinci kâtip, “Her şey yolunda,” diye haber verdi “Bourne sinirlenmeye başladı. Neden kendisini çağırmadığımızı sorup duruyor.”

“Öyle mi?” Conklin önce şaşırdıysa da sonra durumu anladı. Delta Yetmiş Birinci sokakta olanları bilmeyen biri gibi davranıyordu.

“Tekrar ne zaman arayacak?”

“On beş dakika sonra.”

Conklin, “Ona Treadstone'dan birinin geldiğini haber verin,” dedi. Cebinden bir harita çıkardı; izleyeceği yol mavi kalemle işaretlenmişti.

“Randevunun gece bir buçukta Versailles'in yedi mil güneyindeki Cimetiere de Noblesse'de olacağını söyleyin. Chevreuse ve Ramboulilet yolları arasında. Kendisi orasını bilir. Taksiye binecekse malûm önlemleri alsın ve arabayı savsın.”

“Evet, efendim.”

Conklin, “Sizi yirmi dakika sonra ararım,” diyerek telefonu kapattı.

Jason'un gözlerinin önünde türlü şeyler belirmişti. Ramboulilet yolu... Oymalı demir bir kapı. Hafifçe eğimli tepedeki mermerler. Haçlar, mozoleler... Heykeller... Le Cimetiere de. Noblesse. Orası bir mezarlıktı ama ayrıca ajanların birbirleriyle buluştukları bir yerdi. Cenaze törenleri yapılırken koyu renk elbiseler giymiş adamlar yas tutanların arasında ilerleyip karşı karşıya geliyor ve birbirlerine gereken sözleri söylüyorlardı.

Gözlerinin önünde bir yüz vardı. Bunu iyi seçemiyordu. Ama gözler belirliydi. Bu yüzün bir de adı olacaktı. David... David Abbot, Keşiş. Bildiği fakat anımsayamadığı adam. Medusa ve Kabil'in yaratıcısı. Şimdi o da ölmüş ve bir yerde bir mezarlığın bir parçası haline gelmişti.

Bourne gözlerini kırparak kendisini topladı. Marie ilerde bekliyordu. Onun yanına gitti ve birlikte yürüdüler.

“Treadstone'un adamı gelmiş. Onunla Ramboillet'de, bir mezarlıkta buluşacağım.”

Marie onun koluna girdi.

“Seninle gitmek istiyorum,” Bunu aklından çıkar.”

“Bu tatsız bir şey. Neden bir mezarlık?”

“Orasının içime güven vereceğini sanıyorlar. Daha önce de oraya gittim. Orada... Bir erkekle buluştum. Beni oraya çağırmakla Treadstone'un adamı

bir sahtekâr olmadığını açıklıyor”

“Bana engel olamazsın!”

“Olmak zorundayım, çünkü orada neyle karşılaşacağımı bilmiyorum. Umduğum gibi bir durumla karşılaşmazsam beni destekleyecek biri olmalı.”

“Sevgilim, bu anlamsız. Polis beni arıyor. Beni bulurlarsa uçakla Zürih'e göndereceklerini sen söyledin. Sana Zürih'te ne yararım dokunabilir?”

“Sen değil Villiers. O bize güveniyor. Sana güveniyor. Şafak vaktine kadar geri dönmezsem, ona erişir ve her şeyi anlatırsın. General bir hayli gürültü yapabilir ve Tanrı biliyor ya, kıyameti koparmaya da hazır.”

Marie bu sözleri akla yakın buldu.

“Doğru. Rambouilet'ye nasıl gideceksin?”

“Bir arabamız olduğunu unuttun mu? Seni otele bırakacağım, sonra garaja gideceğim.”

Jason Bourne, Montmartre'daki garajın asansörüne girip dördüncü kat düğmesine bastı. Kafası Chevreuse'le Ramboillet arasında kalan bir

mezarlıktaydı. Bu yüzden randevudan önce oraya gitmeyi istiyordu. Kafasında beliren hayaller yanlış değilse orası ucu bucağı bulunmaz bir mezarlıktı. Bu dönümlerce mezar ve heykel olan yerin neresinde buluşacaklardı? Saat birde orada olacak ve yarım saat mezarlığın yollarında dolaşarak bir araba farı görmeyi bekleyecekti. Ya da ona başka bir işaret verilecekti. Asansörün kapısı gıcırdayarak açıldı. Dörtte üçü arabayla dolu olan bu katta kimsecikler yoktu. Bourne, Renault'u nerede bıraktığını anımsamaya çalıştı. Solda mıydı? Sonra sağda köşeye doğru bir yere park ettiği kanısına vardı. Onun için de sola gidecekken birden döndü. İşte bu hareket canını kurtarmasını sağladı. Sağda, ikinci sıradaki arabalardan birinin arkasında bir adam onu gözetliyordu ve birden çömelip gizlendi.

Tecrübeli biri olsaydı, elinde bir deste anahtarla doğrulur ve bunu yerden almak için eğilmiş gibi bir tavır takınırdı. Sonra yürüyüp giderdi.

Bourne sakin sakin adım atarken bu yeni gelişmeyi düşünüyordu. Bu adam kimdi? Kendisini nasıl bulmuştu? İki sorunun cevabı da çok basitti. Birden aptallık ettiğini anladı. Auberge bu Cöin'deki gece kâtibi. Carlos onu da sorguya çektirmiş, olacaktı. Bir tabanca ya da bıçak gösterilen otel kâtibi bülbül gibi şakımış olacaktı. Ondan sonra da Carlos bütün garajları aratmaya başlamıştı. Plakayı değiştirmeye gerek görmediği için arabayı bulmaları kolaylaşmıştı. Kim bilir kaç saatten beri garajı gözetliyorlardı. İçeride ve dışarıda kaç adam vardı? Diğerleri ne kadar süre sonra geleceklerdi? Carlos da gelecek miydi?

Bu sorular ikinci dereceydi. Önemli olan oradan çıkıp gitmesiydi. Arabasız da gidebilirdi fakat yeni önlemler düşünmek onu geciktirebilirdi. Otomobile ihtiyacı vardı. Hiçbir taksi şoförü gece birde bir müşteriyi Ramboullet'in eteklerindeki mezarlığa götürmezdi. Sokaktan araba çalacak vakti de yoktu. Durup bir sigara yakarken göz ucuyla baktı. Adam yine çömelmişti ve daha yakındaki bir arabanın arkasındaydı. Jason da eğilip iki arabanın arasından daldı. Âdeta sürünerek ilerledi. Böylece adamın arkasına geçmeyi başardı. Tıknaz erkeği iyice görüyordu artık. Şimdi ayağa kalkmış dimdik duruyordu. Şaşırdığı belliydi ve çekinerek Renault'a doğru gitti. Arka camdan içeriye baktı. İçinde kimse olmadığını anlayınca daha korktu. Dehşetle içini çekti. Koşmaya hazırlanıyordu. Kandırıldığını anlamış, sonucu beklemeden kaçacaktı. Bu durum Bourne'a başka bir şeyi daha açıkladı. Ona Renault'un sahibinden söz etmişler, tehlikeyi açıklamışlardı. Adam çıkış rampasına doğru koştu.

Jason da yerinden fırlayıp ikinci sıranın arkasındaki geçitte koştu. Kaçan adama erişti ve fırlayıp onu beton zemine devirerek kalın boynunu yakaladığı gibi kocaman kafasını yere çarptı. Sonra sol elinin parmaklarını da gözlerine soktu.

Fransızca, “Dışarıda kimin olduğunu söylemen için beş saniyen var,” diye homurdandı. “Hemen söyle!”

“Bir kişi... Sadece, bir kişi!”

Bourne parmaklarını gözlerine daha da bastırdı.

“Nerede?”

Adam, “Arabada,” dedi.

“Yolun karşısına park etti. B... beni boğuyorsun! Gözlerimi kör ediyorsun!”

Daha değil. Bunları yaptığım zaman anlarsın. Nasıl bir araba?”

“Yabancı, İtalyan arabası sanırım. Ya da Amerikan. Bilmiyorum. Yalvarırım... Gözlerim!” “Rengi?”

“Koyu. Koyu yeşil ya da lacivert. Oh, Tanrım!”

“Sen Carlos'un adamısın, değil mi?”

“Carlos adında birini tanımıyorum. Biz bir adama telefon ediyoruz. Bir numara var. Hepsi o kadar.”

“Onu aradın mı?” Adam cevap vermeyince Bourne parmaklarını daha da derine batırdı. “Söyle!”

“Evet, Dunu yapmak zorundaydım.”

“Ne zaman?”

“Bir kaç dakika önce. İkinci kattaki para atılan telefonu kullandım. Aman göremiyorum!”

“Yok görebiliyorsun. Ayağa kalk!”

Jason elini çekip adamı ayağa kaldırdı.

“Hemen arabaya bin.” Onu Renault'un bulunduğu tarafa doğru itti.

“Çabuk ol!”

“Ben sadece birkaç frank kazanıyorum.”

“Şimdi buna karşılık araba süreceksin.”

Adamı yine Renalut'ya doğru itti.

Birkaç saniye sonra küçük, siyah otomobil bir tek bekçiyle kasanın bulunduğu camlı kulübenin yanındaki çıkışa yaklaştı.

Bourne arkaya oturmuş, tabancasını da direksiyondaki adamın çürümüş boynuna dayamıştı. Makbuzla parayı camdan uzattı. Garaj bekçisi bunları aldı.

Bourne, “Sür!” dedi.

“Sana söylediklerimi yap!”

Adam gaz pedalına dayanınca Renault garaj çıkışından fırladı. Birden dönerek koyu yeşil bir Chevrolet'nin önünde durdu.

Arkada bir kapı açıldı. Bunu koşan birinin ayak sesleri izledi.

“Hey Jules, ne var? Ne oluyor?”

Açık camın önünde biri belirdi.

Bourne tabancayı kaldırıp namluyu onun yüzüne doğru çevirdi. Fransızca, “İki adım gerile,” diye emretti.

“Sadece iki adım. Sonra hareketsiz kal.”

Jules adlı adamın kafasına vurdu.

“Sen de ağır ağır dışarıya çık.”

Jules aşağıya indiyse de itiraza kalktı.

“Sadece seni izleyecektik. Gittiğin yeri haber verecektik.”

Bourne da Renault’tan inip Paris haritasını cebine soktu.

“Bundan daha iyisini yapacaksınız. Arabayı kullanacaksınız. İkiniz de Chevrolet'ye binin!”

Paris'in beş mil dışındaki Chevreuse Yolunda iki adama arabadan inmesini emretti. Burası karanlık, üçüncü sınıf bir şoseydi. Son üç mil boyunca Bourne ne bir dükkân, ne bir ev, ne de telefon görmüştü.

“Aramanızı söyledikleri numara neydi? Yalan atmaya kalkma. Başın iyice belâya girer.”

Jules numarayı söyledi. Bourne da kafasını sallayarak Chevrolet'nin direksiyonuna geçti.

Eski bir palto giymiş olan yaşlı adam, karanlık telefon kulübesinde çömelmiş oturuyordu. Sık sık duvardaki telefona bakarak ne zaman çalacağını düşünüyordu. Bu sadece bir zaman sorunuydu. Telefon çaldıktan sonra o da bir yeri arayacaktı.

Ondan sonra da rahat bir yaşam sürecek, iyi günlere kavuşacaktı. Paris'te Carlos'la temas kurabilen tek insan olacaktı. Diğer yaşlı adamlar bunu birbirlerine fısıldayacaklar ve ona yine saygı duyacaklardı.

Telefon tiz bir sesle çalınca adam ayağa fırladı. İşaret verilmişti. Dilencinin kalbi deli gibi çarpıyordu. Kabil köşeye sıkıştırılmıştı. Sabırla beklediği rahat yaşama kavuşacaktı. Telefonu açtı.

"Evet?"

Biri soluk soluğa, "Ben Jules!" diye bağırdı. İhtiyar adamın yüzü kül gibi oldu. Kalbi gürültüyle çarptığı için söylenen korkunç şeyleri güçlükle duyabiliyordu. Ama yeteri kadarını işitmişti.

Ölmüş sayılırdı artık. Vücudu sarsılırken yere çökerek korkunç haberi veren elindeki aygıta baktı. Ne yapabilirdi? Artık ne yapabilirdi?

Bourne mezarların arasındaki yolda ilerlerken, Doktor Washburn'ün bir ömür kadar uzun bir süre önce Pont Noir'da önerdiği şeyi yaptı. Düşüncelerini serbest bırakmaya çalıştı. Treadstone'dan gelen adam durumu anlamalıydı. Hiçbir kuralı çiğnememişti. Ne kalleşlik etmiş, ne de kaçmıştı... Sadece o ara sakatlanmıştı. Durum bu kadar basitti.

Treadstone'dan gelen adamı bulması gerekiyordu. Etrafı çitle çevrili bu dönümlerce yer tutan sessiz mezarlığın neresindeydi? Kendisini nerede bekliyordu? Buraya saat birden önce erişmişti. Chevrolet, eski Renault'tan daha hızlı bir arabaydı. Kapıdan geçip mezarlığın anayolunda birkaç yüz

metre kadar gitmişti. Sonra arabayı bir dönemece gizlemişti. Kapıya dönerken yağmur başlamıştı. Soğuk ve sessiz bir mart yağmuruydu.

Birden gözlerinin önünde bir mezarın çevresine toplanmış kimseler belirdi. Ansızın yağmur başlamıştı. Herkes şemsiyesini açıyordu. İki adamın şemsiyesi birbirine çarptı. Yaklaşıp hafif sesle karşılıklı özür dilediler. O sırada uzun, kahverengi bir zarf el değiştirdi. Yas tutanlar bu durumu fark etmediler bile. Başka bir şey daha vardı. Yağmur beyaz mermerden aşağıya akıyordu. O şiddetli sağanakta sıra sıra mermer sütunları olan, beyaz bir mozoleyi anımsıyordu. Tepenin öbür tarafındaydı. Beş dakika önce yanından geçmiş fakat buna aldırmamıştı. Bu Panteon'un bir minyatürüydü. Saatine baktı. Biri on dört geçiyordu. Geri dönerek koşmaya başladı. Hâlâ vakti vardı. Bir arabanın farlarını ya da yakılacak bir kibriti görebilirdi. Birden bir el fenerinin ışığını fark etti. Tepenin altındaydı; Feneri tutan adam birinin gelmesini bekler gibi ışığı mezarlık kapısına çevirmişti. Bourne neredeyse kontrol edemeyecek kadar güçlü bir koşma arzusu duydu. Avaz avaz bağırarak, “Ben buradayım,” demek istedi.

“Haberinizi anladım. Geri döndüm! ”

“Anlatacak o kadar çok şeyim var ki... Sizin de bana anlatacağınız epey şey olmalı.”

Fakat ne bağırdı, ne de koştu, iradesini kullanması gerekiyordu. Çünkü aklı başında biri gibi gözükmek zorundaydı. Tepeden aşağıya doğru inerken yanına bir elektrik feneri almayı düşünemediğine üzülüyordu.

O ışık... Yüz elli metre kadar ileride ve aşağıda kalan o elektrik fenerinin ışığında bir tuhaflık vardı. Biri bununla diklemesine, kısa çizgiler çiziyor... Sanki bir başkasına işaret veriyordu.

Bu düşüncesi doğruydu. Jason eğilip baktı. Işık karşısındaki bir cisme vurduğu zaman bir yansıma oluyordu. Âdeta sürünürcesine yürümeye devam etti. Birkaç saniye içinde otuz metre kadar ilerledi. Artık daha iyi görebiliyordu. Durup dikkatle baktı. Orada iki adam vardı. Biri elektrik fenerini, diğeri kısa namlulu bir tüfeği tutuyordu. Bu silâhı çok iyi anımsıyordu Bourne. Dokuz metre uzaktaki bir adama isabet eden mermi onun iki metre kadar havaya fırlamasına neden olurdu. Washington'dan gelen bir görevlinin böyle bir silâha ihtiyaç duyması garipti.

Işık mermer mozoleyi aydınlatırken silâhlı hemen geriledi. Diğerinden altı metre kadar uzaktaki bir sütunun arkasına girdi. Bourne'un düşünmesine

gerek yoktu. Ne yapması gerektiğini biliyordu. O korkunç silâhın bir açıklaması varsa sorun kalmazdı ama bunu kendisine karşı kullanmayacaklardı. Eğilip aradaki mesafeyi saptamaya çalıştı. Gizlenebileceği, korunabileceği yerleri araştırdı.

Mezar taşından mezar taşına, heykelden heykele giderek sağa doğru yol aldı. Sonra yavaş yavaş sola doğru döndü. Böylece hemen hemen bir yarım daire çizdi. Mozolenin dört buçuk metre kadar gerisindeydi. O korkunç silâhı tutan adam sol köşedeki sütunun arkasında duruyor ve dam onu yağmurdan koruyordu. Silâhı sanki sevgilisiymiş gibi okşuyordu; hareketlerinde bir müstehcenlik vardı.

Bourne birden mezar taşının arkasından çıkarak süzüldü. Adamla arasında iki metre kalınca bir panter gibi saldırdı. Bir eliyle silahın namlusunu yakalarken, öbürüyle adamın saçlarını tuttu. İkisini birden çekti. Başı geriye giden adamın boynu iyice gerildi ve sesi pek hafif çıktı. Bourne onun kafasını şiddetle mermere vurdu. Adamın vücudu gevşedi. Bourne onu bırakmadı ve vücudun ses çıkarmadan sütunların arasına serilmesini sağladı. Sonra üstünü aradı. Bir 357 Magnum otomatik buldu. Bunun deri kılıfı ceketin içine dikilmişti. Kemerinden ustura kadar keskin ve kılıflı bir bıçak çıkardı. Ayak bileğine takılı kılıfta da bir 22'lik tabanca buldu. Bu adamın kiralık bir katil, yürüyen bir cephanelik olduğu belliydi.

“Parmaklarını kır.” Bourne, Steppdeckstrasse'de altın çerçeveli gözlüklü adamın sözlerini anımsadı. Bu şiddetin gerisinde mantık vardı. Adamın sağ elini yakalayıp kemiklerin çatırtısını duyana kadar parmakları geri büktü. Aynı şeyi sol ele de yaptı. Bu sırada dirseğini de ağzına sokmuştu. Artık o serseri iki eliyle de silâh kullanamaz ya da silah olarak bu elleri kullanamazdı.

Jason doğrulup sütunun yanından baktı. Treadstone'un adamı bu kez ışığı doğrudan doğruya yere tutmuştu. Bu beklediği işaretti. Belki başka anlamı da vardı. Bunu birkaç dakika içinde anlayacaktı. Adam kapıya doğru dönerek bir adım attı. Bourne o zaman bastonu gördü ve onun topalladığını fark etti. Treadstone'dan gelen görevli bir sakattı... Kendisi gibi bir sakat. Jason Bourne koşarak yandaki mezar taşının arkasına girdi ve yanından baktı. Treadstone'un adamı hâlâ kapıyla ilgileniyordu. Bourne saatine bir göz attı. Biri yirmi yedi geçiyordu.

Daha vakti vardı. Usulca dönerek oradan uzaklaştı ve tepeye çıkıp durdu. Orada solukları düzgünleşene dek bekledi ve bir kibrit yaktı. Aşağıdan

duyulacak kadar yüksek sesle, “Treadstone?” dedi.

“Delta!”

“Kabil Delta için. Delta da Kabil.” Neden Treadstone'dan gelen adam Kabil yerine Delta adını kullanmıştı? Delta, Treadstone'la ilgili değildi. O Medusa'yla birlikte kaybolmuştu. Bourne soğuk yağmur yüzüne vururken tepeden indi. Elini farkına varmadan belindeki silaha atmıştı. İlerleyip mozolenin önündeki çimenliğe geldi. Treadstone'un adamı da topallayarak yaklaştı. Sonra durup elindeki feneri kaldırdı. Bourne'un gözlerini kısıp başını çevirmesine neden oldu.

Sakat adam, “Çok uzun süre oldu,” dedi.

“Adım Conklin. Belki unutmuşundur diye söylüyorum.”

“Teşekkür ederim. Unutmuştum. Bu onlardan sadece biri.”

“Nelerden biri?”

“Unuttuklarımdan.”

“Fakat burasını anımsadın. Böyle olacağını biliyordum. Abbot'un defterlerini okudum. Son burada buluşmuşsunuz. Bir bakanın cenaze töreni sırasındaymış galiba.”

“Bilmiyorum. Önce bundan söz etmeliyiz. Altı aydan uzun süredir benden haber alamadınız. Bunun bir açıklaması var.”

“Sahi mi? Şunu bir duyalım.”

“Yaralanmıştım. Vuruldum. Bu yüzden yönümü saptayamaz hale geldim diyelim.”

“Kulağa hoş gelen bir söz. Bu ne demek?”

“Belleğimi yitirdim. Hem de tümüyle. Beş ayımı Marsilya'nın güneyindeki küçük bir adada geçirdim. Kim olduğumu ve nereden geldiğimi bilmiyordum. Washburn adında bir İngiliz doktoru var. Bu süre içinde benimle ilgilendi ve hastalığın seyrini kaydetti. Sana anlattıklarımı doğrulayabilir.”

Conklin başını salladı. “Bundan eminim. Bir hayli not tutmuş olmalı. Çünkü ona yeterince para verdin!”

“Ne demek istiyorsun?”

“Bizim elimizde de bir kayıt var. Treadstone'un kendisini sınadığını sanan Zürihli bir bankacı Marsilya'da izi bulunamayan bir hesaba bir buçuk

milyon İsviçre Frankı transfer etmiş. Bize adamın adını verdiğin için teşekkürler.”

“Bunu anlaman gerekir. Bilmiyordum. O adam hayatımı kurtardı. Yaralarımı iyileştirdi. Ona götürüldüğüm zaman bir cesetten pek farkım yokmuş.”

“Demek bir milyon kusur doların uygun bir para olduğunu düşündün ha? Treadstone bütçesinden yararlandın.”

“Sana söyledim. Bilmiyorum. Benim için Treadstone diye bir yer yoktu. Hâlâ pek çok bakımdan da yok.”

“Unuttum, Belleğini yitirmiştin. Neydi... Yönünü bilememe galiba.”

“Evet, ama bu yeterli değil. Bu amneziydi.”

“Biz yine yön saptamamanla ilgilenelim. Çünkü sen hemen yönünü bulup Zürih'e Gemeinschaft'a gitmişsin.”

“Kalçamda bir yere, deri altında yerleştirilmiş bir negatif vardı.”

“Vardı tabii. Bunda ısrar ettin. Bunun nedenini sadece birkaçımız anlayabildik. Bu senin için en fevkalâde sigorta sayılırdı.”

“Neden söz ettiğini bilemiyorum. Bunu anlayamıyor musun?”

“Tabii. Sen üstünde sayılar olan negatifi buldun ve hemen Jason Bourne adını aldın.”

“Öyle olmadı! Her gün yeni bir şey öğrendim. Bir otel kâtibi bana 'Mr. Bourne' dedi. İlk adımın Jason olduğunu da ancak bankaya gittikten sonra öğrendim.”

Conklin onun sözünü kesti. “Bankada ne yapacağını biliyordun. Oraya girip çıktın ve dört milyon doları götürdüm”

“Washburn bana ne yapacağımı öğretti!”

“Sonra çok iyi bir maliyeci olan kadın geldi ve paranın kalanını nasıl yürüteceğini anlattı. Ondan daha önce Lovvenstrasse'de Chernak'ı temizledin. Bilmediğimiz ama seni tanıdığı anlaşılan iki kişiyi daha öldürdün. Paris’te de zırhlı banka arabasında birini vurdun. O da başka bir iş arkadaşın mıydı? İzlerini, bütün izlerini gizledin. Sonunda bir tek şey kaldı. Orospu çocuğu sen bunu da yaptın.”

“Beni dinler misin? O adamlar beni öldürmeye kalktılar. Marsilya'dan beri beni arıyorlardı. Bunun dışında, inan, neden söz ettiğini bilmiyorum.

Zaman zaman yüzleri, sokakları, binaları anımsıyorum. Sonra adlar var ama bunların yüzleri yok. Allah kahretsin, belleğimi yitirdim. Gerçek bu!"

"O adlardan biri Carlos olabilir mi?"

"Evet, bunu biliyorsun. Sorun da bu. Sen bu konuda benden çok fazlasını biliyorsun. Carlos'la ilgili belki bin şeyi sıralayabilirim. Ama bunun nedenini bilemiyorum. Şimdi Asya'nın yolunu tutan bir adam bana Treadstone'la bir anlaşmam olduğunu söyledi. Kendisi Carlos'un yanında çalışıyordu. Carlos'un anlaşmayı bildiğini belirtti. Carlos'un beni yakalamak üzere olduğunu ve sizin de kalleşlik ettiğimi etrafa yaydığınızı anlattı. Bu stratejiyi anlayamamıştı. Ben de açıklayamadım. Belki örgüte uzun süre haber vermediğim için döneklik ettiğimi sandılar. Fakat kimi arayacağımı bilmediğim için haber gönderemedim. Hâlâ senin kim olduğunu da bilmiyorum!"

"Keşiş'i de bilmiyorsun tabii."

"Evet.. Keşiş... Onun adı Abbot'du."

"Çok iyi. Ya denizci? Onu ve karısını anımsıyor musun?"

"İsimler. Kafamda adlar var ama yüzler yok."

"Elliot Stevens."

"Hayır."

"Ya da... Gordon Webb." Conklin hafif sesle konuşmuştu.

"Ne?" Bourne göğsünün sıkıştığını, korkunç bir sancının şakaklarından gözlerine saplandığını hissetti. Gözleri yanıyordu. Patlamalar ve karanlık, diye düşündü. Fırtına ve acı... Almanaktan Delta'ya... Kaçın, kaçın... Verilen emre uyacaksın. Kaçın! Bourne birden kendi sesini duydu.

"Gordon!" Ama çok uzaktan gelir gibiydi. Gözlerini kapatarak sislerin dağılmasını sağlamaya çalıştı. Gözlerini açınca Conklin'in tabancasını başına doğru çevirmiş olmasına hiç şaşmadı.

"Nasıl başardığını bilemiyorum ama bunu yaptın. Geriye kalan son şeydi bu. İşte bunu da yaptın. New York'a gelip hepsini temizledin. Onları parça parça ettin, kasap. Tanrım seni geri götürüp elektrikli sandalyeye oturduğunu görebilseydim. Fakat bunu yapamam. Onun için seni kendim öldüreceğim."

"Altı aydan uzun bir süre New York'a gitmedim. Ondan önce... Bilemiyorum... Fakat son altı ay içinde gitmedim."

“Yalancı! Neden bu numarayı gereken şekilde yapmadın. Böylece onların cenaze törenlerine de katılabilirdin. Keşiş'i daha geçen gün gömdüler. Yörende pek çok eski ahbabını görebilirdin. Ve kardeşini... Tanrım! Onun karısıyla kiliseye gelebilir ve belki son konuşmayı da yapardın. Hiç olmazsa öldürdüğün kardeşini överdin!”

“Kardeşim mi? Sus! Tanrı aşkına sus!”

“Neden susacakmışım? Kabil yaşıyor. Onu biz yarattık ve sonra canlandı!”

“Ben Kabil değilim. Hiçbir zamanda değildim!”

“Demek bunu biliyorsun? Yalancı! Katil!”

“O tabancayı kaldır. Tabancanı indirmeni söylüyorum!”

“Olamaz. Sana iki dakika süre vereceğime yemin ettim. Çünkü neler uyduracağını bilmek istiyordum. Bunları dinledim ve yalan oldukları da belli. İnsan bu işte başarılı olamadığı zaman ayrılır. Bu mümkün olamazsa, ortadan kaybolur. Ama sen geri geldin ve bizleri öldürdün!”

“Hayır, bu doğru değil!”

“Bunu kırılan bardağın parçalarından parmak izlerini çıkaran uzmanlara anlat. Orada beş kişiyi biçtin. İki silâh kullanarak onları öldürdün. Böylece Treadstone'a düşmanların sızdığı izlemini bıraktın ve rahatça kaçtın.”

“Yanılıyorsun! Bunu Carlos yaptı. Eğer söylediğim Yetmiş Birinci Sokakta 139 numaralı evde olduysa bunu Carlos yaptı. Onun adamları bu işi biliyorlar.”

Conklin başını sallarken gözlerinden tiksintisi okunuyordu.

“Mükemmel. Avlaman gereken adamla da anlaştın. Bizden dört milyon aldın Carlos sana ne verdi? Sana ilişmeyeceğini mi söyledi? Olağanüstü bir çiftsiniz.”

“Saçma!”

Treadstone'un adamı “Ve doğru,” diye cevap verdi.

“Geçen cuma saat yedi buçuktan önce sadece sekiz kişi o adresi biliyordu. Onlardan üçü öldü. Geriye beş kişi kaldık. Carlos orasını bulduysa bunu kendisine sen anlattın.” Conklin bastonuna dayandı. Ateş etmeye hazırlanıyordu. Bourne yararsız olduğunu bilmekle birlikte, “Yapma!” diye bağırırken sola dönerek sağ ayağıyla silâhı tutan ele tekme

attı. Conklin yere düşerken ateş etti. Kurşunlar havaya gidiyordu. Bourne bu kez dönüp sol ayağını salladı ve yerdeki adamın elindeki silâhı düşürdü.

Conklin yerde yuvarlanarak mozoleye doğru baktı. Oradaki silâhın kendisine saldıran adamı havaya uçurmasını bekliyordu. Ama bir şey olmadı. Conklin sağa doğru döndü ve dehşetle baktı. Orada başka biri vardı.

Bourne arka arkaya dört el ateş edilirken kendini yere attı ve belinden otomatiği çıkardı. Bir mezar taşının arkasında doğrulan adamı görmüştü. İki kurşun sıkarak onu devirdi. Mozolenin oradan acı dolu bir feryat yükseldi. Ses yükseldi yükseldi, sonra durdu.

Üç metre ötede Conklin ıslak otların üstüne yatmış, etrafı yoklayarak tabancasını bulmaya çalışıyordu. Bourne fırlayıp ona yaklaştı. Bir eliyle Treadstone'un üyesinin ıslak saçlarını çekerken, diğer elindeki tabancayı da onun şakağına dayadı. Bourne, Conklin'in başını geriye doğru çekerek,

"İşte kiraladığın tüfekli adam," dedi.

"Treadstone'un pek garip tipleri tuttuğu anlaşılıyor. Diğeri kimdi? Onu hangi idam hücresinden çıkarıp getirdin?"

Conklin güçlükle konuştu.

"O senden çok daha iyi bir insandı. Hepsi de öyle. Onlar da senin kadar kayba uğradılar ama hiçbiri kalleşliğe kalkmadı. Onlara güvenebiliriz."

"Ne söylersem söyleyeyim bana inanmayacaksın. İnanmayı istemiyorsun."

"Çünkü ne olduğunu ve ne yaptığını biliyorum. Her şeyi kanıtladın. Beni öldürebilirsin, ama bizimkiler seni yakalayacaklar. En korkunç tipsin sen. Daima çok özel biri olduğunu düşünürdün. Seni Phenom Penh'den sonra gördüm. Orada herkes yenildi ama senin bir şeye aldırdığın yoktu. Sen sadece kendini düşünüyordun! Sonra Medusa'da! Delta için hiç kural yoktu. O hayvan sadece öldürmek istiyordu! İşte böyle tipler dönektirler. Hainlik ederler. Ben de kaybettim ama hiç bir zaman kalleşlik etmedim. Haydi, beni öldür! Ondan sonra Carlos'un yanına dönebilirsin. Fakat ben geri gitmezsem durumu anlayacaklar. Senin peşinden gelecek ve seni avlayana kadar da durmayacaklar. Haydi. Ateş et!"

Conklin bağırıyor ama Bourne onu güçlükle duyuyordu. Yine şakakları zonklamaya başlamıştı. Phenom Penh! Gökyüzün den gelen ölüm. Genç olanın ve çok genç olanların ölümü. Bir nehir.

Treadstone'un adamı onun elinden kurtulup sürüne sürüne uzaklaştı. Eliyle ıslak otları yokluyordu. Sonra silâhını bularak kaldırdı. Fakat Bourne olanları görmekle birlikte tetiği çekemedi. Kendini sağa atarak mozolenin sütunlarının arkasına kaçtı. Conklin dengesini sağlayamadığı için kurşunlar sağa sola gidiyordu. Ateş kesilince Bourne doğruldu. Otomatiği kaldırdı. Bu adamı temizlemeliydi. Çünkü o Marie'yi de, kendisini de öldürecek ve ikisini de Carlos'a bağlayacaktı. Conklin acınacak şekilde topallayarak kapıya doğru gidiyordu. Bourne tabancayı kaldırdıysa da tetiği çekemedi. Conklin'in arabaya bindiğini gördü.

Paris'e dönmesi gerektiğini anımsadı. Bir yol vardı. O kadın oradaydı!

Marie kapıyı açarak, “Tanrım ne haldesin,” diye bağırdı.

“Ne oldu?

Bourne, “Vakit yok,” diyerek telefona koştu.

“Bu bir tuzaktı. Carlos'la anlaştığıma inanıyorlar.”

“Ne?”

Geçen cuma New York'a gidip aralarında kardeşim de bulunan beş kişiyi öldürdüğüme inanıyorlar.” Bir an gözlerini kapattı

“Kardeşim. Kardeşim varmış.”

“Paris’ten hiç ayrılmadın. Bunu kanıtlayabilirsin.”

“Nasıl? Benim sözlerimi kim doğrulayacak? Sen mi? Senin suç ortağım olduğunu sanıyorlar. Bütün her şeyi Carlos ayarladı. Bizi tek kurtaracak Villiers. Villier'in karısı.” Telefonu açıp numarayı çevirdi.

“General? Siz misiniz?” Ses tuhaf geldiği için bunu sormak zorunda kalmıştı.

“Evet, genç dostum. Yukarıda karımın yanındaydım.”

“Ben de bu yüzden aradım. Fransız Gizli servisine, İnterpol ve Amerikan Elçiliğine haber verin. Fakat karınızla konuşana kadar hiçbiri işe karışmasın.”

“Bunu yapamam, Mr. Bourne... Evet, adını biliyorum, dostum. Karımla konuşmam olanaksız, çünkü kendisini öldürdüm.”

Bourne donup kaldı. Hafif sesle, “Neden?” diyebildi.

“Durumu anladığınızı sanıyordum.”

Artık öfke ya da acı bile duyamayan yaşlı adam mırıldandı.

“Buna yapmaya gayret ettim, dostum. Tanrı biliyor ya denedim. Ama elimde değildi. Ona baktıkça ölen oğlumu görüyordum. Oğlumu ona emir veren canavar öldürmüştü. O gözlerimdeki korkunç nefreti gördü. Sadece bunu değil gerçeği de gördü. Her şeyi bildiğimi anladı. Ona söylediğim gibi fırsat verdim. Yatağına uzanmıştı. Goya'nın roja'sı gibi şahane ve küstahtı. Kibrit almak için karyolaların arasındaki komodinin çekmesini çektim. Tabancam oradaydı. Çekmeyi açık bıraktım. Sonra dayanamayarak konuştum. 'Bunu neden yaptın?' diye sordum. 'Sen oğlumu öldüren kaltaksın,' dedim. Tabancayı kaptı ve bana çevirdi. O zaman konuştu.”

“General ne oldu? Benim adımı söylemiş. Nasıl oldu? Anlatın lütfen.”

“Senin bir devin yerine geçmek isteyen önemsiz bir katil olduğunu, kendi adamlarına ihanet ederek Zürih’ten para çaldığını söyledi. Ama benden korkman için neden yok. Onun elinde silâh vardı fakat bir şey yapamadı. Gırtlağını sıktım. Onu boğdum. Her şey bitti.”

“General, vazgeçmemelisiniz. Carlos'u tuzağa düşünmeliyiz.”

“Onu rahat bırak. Beni de bırak. Her şey bitti!”

“Hayır, devam etmezseniz Carlos kazanacak! Onu tuzağa düşürmeliyiz.” Bourne umutsuzlukla konuşuyordu.

“Bunu kaç kez söylemeliyim. Siz onu istiyorsunuz. Ben de öyle! Onu ele geçirmezsek öleceğiz. Tanrı aşkına beni dinleyin!”

“Sana yardım etmeyi isterdim oma olanak yok.”

“Hayır, var.” Bourne birden yapacağı şeye karar verdi.

“Bu tuzağı tersine çevireceğiz. Her şey değişecek. Karınızı siz değil, ben öldürdüm. İlk kez ne yaptığımı biliyorum. Çok tuhaf ama biliyorum.”

Villiers evin arka kapısını açık bırakacağını söylemişti. Bourne usulca oradan içeriye girecekti, çünkü evin önünde Carlos'un adamlarının beklediğinden emindi. D'Anjou'nun anlattıklarına göre, generalin karısı Carlos için çok değerliydi. Katil sevgilisinin daima korunmasını sağlardı.

Pare Monceau'ya gelince yanılmadığını anladı. Gündüz Louvre'da kendisini kovalayan katillerin arabası kenara park etmişti ve içinde adamlar vardı. Bourne bunu görünce rahatladı. Çünkü planının başarılı olması için Carlos'un adamlarına ihtiyacı vardı.

Dönüp bir evin bahçesine girerek arka tarafa geçti. Duvardan duvara atlayarak generalin evine geldi. Açık servis kapısından içeriye girerek yukarıya çıktı. Altından ışık süzülen kapıyı açtı. İçeriye girince hareketsiz kaldı. Büyük oda gölgelerle doluydu. Sadece komodinin üstündeki gece lambası yanıyordu. Viilier büyük bir koltuğu karyolanın ayakucuna çekmiş oturuyor, yatağın üstüne serilip kalmış olan kadına bakıyordu. Angeligue Viiliers'in gözleri yuvalarından uğramış, boynu şişmişti. Gırtlağı ve boynu mosmordu. Geceliği yırtılmış, çıplak uzun bacakları ortaya çıkmıştı.

Yaşlı asker önemsiz bir şey yüzünden cezalandırılmış şaşkın bir çocuk gibi oturuyordu. Gözlerini kadından ayırarak Bourne'a baktı.

“İstediğin nedir?”

“Bir planım var fakat bu ara duygulara kapılmanın sırası değil.”

“Hiç duygum kalmadı. İstediğini söyleyebilirsin.”

“Karınız size Fransız olduğunu söylemişti, değil mi?”

“Evet. Ailesi güneyliydi. İspanya sınırına yakın Loures Baurouse'dan. Yıllar önce Paris'teki teyzesinin yanına gelmişti. Neden sordun?”

“Peki, onun ailesiyle ya da teyzesiyle tanıştınız mı?”

“Hayır, teyzesi ben Angelique'le tanışmadan önce ölmüştü. Evlendiğimizde aramızda büyük yaş farkı olduğu için ikimiz de aileyi nikâha çağırmayı istemedik. Aileden kimseyi görmedim. Bunların anlamı ne?”

“Karınız Fransız değildi. Venezuelalıydı. Carlos'la kardeş çocukları oluyorlardı ve on dört yaşından Deri Carlos'un sevgilisiydi. Yıllardır birlikte çalışıyorlardı. Bana Carlos'un dünyada tek önem verdiği kimsenin bu kadın olduğunu söylediler.”

“Bir kaltak.”

“Bir katilin kullandığı bir silah. Kim bilir onun yüzünden kaç değerli insan öldü.”

“Onu iki kez öldüremem.”

“Ama onu kullanabilirsiniz. Ölüsünden yararlanabilirsiniz”

“Nasıl bir çılgınlıktan söz ediyorsun?”

“Tek çılgınlık yaşamınızdan vazgeçmenizdir. O zaman her şeyi Carlos kazanır. Silâhını... Dinamit lokumlarını kullanmaya devam eder. Siz de kurbanlarından biri olursunuz.”

“Peki, sen aklı başında bir adam mısın? İşlemediğin bir cinayeti mi yükleneceksin? Bir kaltağı öldürmekle mi suçlanacaksın?”

“Bu işin bir kısmı. Önemli bir bölümü.”

“Bana çılgınca laflar etme. Lütfen git. Bana anlattıkların sayesinde yaptığım şeyde haklı olduğumu anlıyorum. Buna inandığıma Tanrı huzurunda yemin ederim.”

Jason Bourne adamın cebindeki kabarıklığı görerek silâhı olduğunu anladı.

“Demek intihara karar verdiniz.”

“Mahkeme huzuruna çıkmak niyetinde değilim.”

“Oh, ne harika! Carlos bile bundan mükemmel bir plan yapamazdı. Onun kendi silâhını kullanmasına bile gerek kalmayacak. Bana inandığınızı söylemiştiniz. Şimdi yine gözlerime bakın. Gerçeği göreceksiniz. Nanterre Yolunda size hayatınızı geri verdiğim için söyleyeceklerimi dinleyeceğinizi belirtmiştiniz. Şimdi yine size bunu vermeye çalışıyorum. Kimse size ilişemeyecek. Sizin için, oğlunuz için önemli olan şeyleri temsil etmeye devam edeceksiniz. Yanlış anlamayın. Soylu davranmıyorum. Sadece siz sağ kalır ve dediklerimi yapabilirsiniz, ben de yaşayabilir ve kurtulabilirim.”

Yaşlı asker başını kaldırdı.

“Neden?”

“Carlos'u istediğimi, çünkü benden bir şeyin alındığını söylemiştim. Bu gerçekti ama gerçeğin tamamı değildi. Bu işte başkaları da var. Bazıları dürüst, bazıları değil. Onlarla Carlos'a tuzağa düşürmek için anlaşmıştım. Onlar da sizin istediğinizi istiyorlar. Fakat şimdi anlatamayacağım bir şey var. O insanlar kendilerine kalleşlik ettiğimi sanıyorlar. Carlos'la anlaştığımı, onlara ait milyonları çaldığımı ve adamlarını öldürdüğümü düşünüyorlar. Her yerde ajanları var ve onlara beni gördükleri an öldürmeleri için emir verilmiş. Haklısınız. Sadece Carlos'dan kaçmıyorum. Bilemediğim, görmediğim kimseler beni avlamaya çalışıyorlar. Üstelik yanlış nedenler yüzünden. Söylenen şeyleri yapmadım. Carlos'la anlaşmadığımı da biliyorsunuz.”

“Sana inanıyorum. Seni kurtarmak için gerekli yerlere telefon edebilirim.”

“Onlara ne diyeceksiniz? 'Jason Bourne adıyla tanıdığım adamın Carlos'la ilgisi yok. Çünkü o karımın Carlos'un metresi olduğunu ortaya çıkardı. Ben de karımı boğdum ve Surete'yi arayıp durumu itiraf edeceğim,' mi diyeceksiniz? Söyleyeceğiniz bu mu, general?”

Yaşlı adam durumu anlayarak sessiz sedasız ona baktı.

“Öyleyse sana yardım edemeyeceğim.”

“İyi. Carlos kazanacak. Siz kaybedeceksiniz. Oğlunuz kaybedecek. Haydi, canınıza kıyın! Artık başka işe yaramazsınız. Kendisine acıyan ihtiyar bir adamsınız! Tanrı biliyor ya, Carlos'la başa çıkacak güçte değilsiniz. Rue du Bac'da beş dinamit lokumuyla oğlunuzu öldüren adam ayarında değilsiniz.”

Villier'in elleri titremeye başladı.

“Yapma. Böyle konuşma.”

Yaşlı askerin yüzü acıyla kırıştı. Tabancasını çıkardı. Hali acınacak gibiydi ama niyeti belliydi. Tehdit ediyordu.

“Zamanında çok adam öldürdüm. Benim mesleğimde bu kaçınılmaz fakat çoğu zaman üzücü bir işti. Seni öldürmeyi istemiyorum fakat isteklerime karşı gelirsen durum değişir. Beni rahat bırak. Evimden git.”

Bourne tehlikeyi göze almak zorunda olduğunu anladı. Villiers olmazsa hiçbir şeyi halledemezdi. Yaşlı adamın gerçeği anlaması gerekiyordu.

“Haydi, beni vurun! Emirlerinizi Carlos'dan alın! Siz askersiniz. Emir aldınız. Yerine getirin.”

Viiliers’in elleri daha da şiddetle titremeye başladı. Bourne onun fısıldadığını duydu. “Ben bir askerim. Çok kısa süre önce biri, sana çok yakın olan biri söyledi bunu.” Viiliers’in sesi hafifti.

“O eski bir savaşçıya kim olduğunu anımsattı. Savaşçının utanmasını sağladı. Bana cesur bir asker olduğumu söyledi ve buna inanıyordu. Ama yanılmıştı. Tanrım, yanılmıştı... Fakat elimden geleni yapacağım.”

Silâhını indirdi. Ama bu teslim oluşta bir vakar vardı. Bir askerin, bir savaşçının vakarı. “Ne yapmamı istiyorsun?”

Bourne rahat bir soluk aldı.

“Carlos'u peşimden gelmeye zorlayın. Ancak Paris’te değil.”

“Öyleyse nerede?”

“Fransa'dan çıkmama yardım edebilir misiniz? Beni aradıklarını söylemem gerekiyor. Avrupa'da her sınır kapısına, her havaalanına adım ve tipim bildirildi.”

“Yanlış nedenler yüzünden mi?”

“Öyle.”

“Sana inanıyorum. Çaresi var. Askeri Konseyin türlü olanakları vardır ve istediğimi de yaparlar. Bunun için bir sözüm yeterlidir.”

“Başka bir şey daha var. Yaverinize inanıyor musunuz? Ona gerçekten güveniyor musunuz?”

“Herkesten fazla.”

“Benim için değerli olan birini ona emanet edebilir misiniz?”

“Tabii. Neden? Yalnız mı gideceksin?”

“Öyle yapmak zorundayım. O beni asla bırakmaz.”

“Ona bir şey söylemen gerekecek.”

“Evet. Paris’te, Brüksel'de ya da Amsterdam'da gizleneceğimi söyleyeceğim. Fakat o uzaklaşmalı. Arabamızı Montmartre'da buldular. Carlos'un adamları her sokağı, her apartmanı her oteli arıyorlar. Yaveriniz onu kent dışına götürsün. Orada güvende olur.”

“Bir soru sormam gerekiyor. Ya geri dönmezseniz ne olacak?”

“Uçakta vaktim olacak. Bütün olanları... Anımsayabildiğim her şeyi yazacağım. Bunu size yollayacağım. Buna göre karar verirsiniz. Onunla birlikte. O sizin yürekli biri olduğunuzu söylemiş. Doğru kararları verin. Onu koruyun.”

“Sana söz veriyorum. Ona kimse ilişemeyecek.”

“Bütün istediğim bu.”

Villiers tabancasını yatağa attı. Kendisini toplamıştı.

“Şimdi yapacaklarımızı konuşalım. Planın nedir?”

“Siz burada şok geçireceksiniz. Anlayamadığınız sözlere itaat edermiş gibi davranacaksınız.”

Villiers onun sözünü kesti.

“Bu gerçekten pek farklı sayılmaz, değil mi? Fakat neden bu durumda gözükeceğim?”

“Bütün anımsadığınız evinize bir adamın gizlice girip tabancasıyla başınıza vurduğu... Kendinize geldiğinizde karınızın boğularak öldürülmüş olduğunu gördünüz. Onun cesedinin yanına da bir not bırakılmıştı. İşte bu deliye dönmenize neden oldu.”

Yaşlı asker ihtiyatla sordu.

“Nasıl bir not?”

Bourne, “Gerçeği açıklayan bir mektup,” diye cevap verdi.

“Kimsenin bilmesine izin veremeyeceğiniz gerçek. Karınızla Carlos'un ilişkisi. Bu mektubu yazan katil, bir de telefon numarası bıraktı. Yazdıklarının bu suretle kanıtlanacağını belirtti. Yazdıklarının doğru

olduğunu kanıtlayınca, bu notu yırtıp cinayeti istediğiniz şekilde açıklamakta serbesttiniz. Yalnız oğlunuzun ölümünde rol oynayan kadını öldürmesine karşılık katıl sizden bir mektubu vermenizi istedi.”

“Carlos'a mı?”

“Hayır. O bir adamını yollayacaktır.”

“Bunun için Tanrıya şükürler olsun. Karşımda Carlos olursa bu oyuna devam edemem. Peki, ne yazacaksın?”

“Mektubu okuduktan sonra onun yollayacağı adama verirsiniz. Şimdi siz beni Fransa’dan çıkartmak için yardım edecek kimseleri arayın. Zaman çok önemli. Carlos'un adamı buraya gelmeden ve siz polisi çağırmadan çok önce ben yola çıkmış olmalıyım.”

“Onları şafak vaktine kadar oyalayabilirim sanırım. Şok geçiren yaşlı bir adam rolünü yaparım. Nereye gideceksin?”

“New York'a. Cebimde George Washburn adında biri olduğumu kanıtlayan bir pasaport var.”

“Bu işimi daha kolaylaştıracak. Senin bir NATO görevlisi olarak dokunulmazlığın olacak. Askeri malzeme satışıyla ilgili bir İngiliz - Amerikan grubundansın. Tekrar direktif alman için hemen Birleşik Devletlere dönmeni uygun buluyoruz. Bu sık sık yaptığımız bir şeydir. Böylece göçmen bürosundakiler seni durduramazlar.”

“İyi. Sabah yedide bir Air France uçağının Kennedy Havaalanına gideceğini öğrendim.” “O uçağa bineceksin.” Yaşlı adam durdu.

“Neden New York? Carlos'un peşinden New York'a geleceğinden neden eminsin?”

“Bourne, “Onu dört erkekle bir kadını öldürmekle suçladığım yere çekmeliyim,” diye cevap verdi.

“Carlos'un tek değer verdiği insanı öldürdüm. Onun için peşimden gelecektir. Bir şey daha var. Carlos'un kaybedeceği bir şey yok. Kimse onun nasıl biri olduğunu bilmiyor fakat o beni tanıyor. Ancak ne durumda olduğumu bilemez. Çünkü benim yalnız kalmama, birlikte çalıştığım kimselerden uzaklaşmama, çok farklı bir insan olmama yol açtı. Belki bunda çok başarılı olduğunu da sanacak. Tanrı biliyor ya, onun sevgilisini öldürmem delilikti. Çılgın bir adam da paniğe kapılmış biri demektir. Onu avlamak kolaydır.”

“Seni avlayabilir mi?”

“Bilemiyorum. Sadece başka seçeneğim yok.”

Marie'ye telefon edip yalan söyleyeli on dakika olmuştu. Onun sakin bir sesle konuştuğunu ve duruma razı olduğunu duymuştu. Marie söylenenlere inanmamıştı. Fakat Bourne'a güveniyordu. Masadan kalkarak kalemi bıraktı. Ölen kadının özel mektup kâğıdına yazdıklarına baktı. Bitmiş, şaşırmış yaşlı bir adam telefonda bunları tanımadığı haberciye söyleyecekti. Sonra biri gelip, o kâğıdı isteyecek ve ilich Ramirez Sanches'e götürecekti.

“Kaltağını öldürdüm ve senin de icabına bakacağım. Ormandaki yetmiş bir yolsun. Tam Quan kadar sık ağaçlı bir orman ama orada farkına varamadığın bir yol vardı. Bodrumdaki kasayı bilmiyordun. Tıpkı on bir yıl önce idam edildiğim gün beni bilmediğin gibi. Sadece bir adam bunu biliyordu ve onu öldürdün. Önemi yok. Kasadaki belgeler beni kurtaracak. Kendimi korumadan Kabil olmayı kabul ettiğimi mi sanıyorsun? Washington bana el süremez. Bourne'un öldürüldüğü gün, Kabil'in kendisine çok uzun bir ömür sağlayacak belgeleri alması uygun sanırım. Sen Kabil'i avlamaya kalktın. Geri döneceğim ve kaltağına kavuşacaksın. Delta.”

Bu çılgınlıktı.

Güneş Paris'in kuzeybatısındaki Levallos Perret Kilisesinin kulesini henüz aydınlatırken, yüzünden korkusu okunan yaşlı dilenci sağdaki ilk günah çıkarma hücresine girdi.

“Angelus Domini... “

Fısıltı sertti.

“Getirdin mi?”

Perdenin arkasındaki rahip kılığındaki adam öfkeden titriyordu.

“Evet. General şaşkındı. Ağlayarak kâğıdı elime tutuşturup gitmemi söyledi. Kabil'in ona yazdığı notu yakmış ve bir tek kelime bile açıklanırsa bu işi inkâr edeceğini söyledi.”

Kâğıdı perdenin altından uzattı.

“Onun özel kâğıdını kullanmış...”

Katilin sesi titriyordu.

Perdenin arkasından boğuk bir feryat yükseldi. Dilenci, “Unutmaman için yalvarırım, Carlos,” dedi. “Elçiye zeval yoktur. Haberi dinlemeye yanaşmaz ve bunu sana getirmeyi reddedebilirdim.”

“Nasıl? Neden?”

“Lavier. Kabil, onu Pare Monceau'ya kadar izlemiş. Sonra ikisinin peşinden kiliseye gelmiş. Onu Neuilly - sur - Seine'de gördüm. Bunu anlatmıştım.”

“Biliyorum. Fakat neden? Onu benim aleyhime her türlü şekilde kullanabilirdi. Neden onu öldürdü?”

“Yazdıklarından belli. Kabil çıldırmış. Ona fazla baskı yapıldı Carlos. Bu olur. Olduğunu gördüm. İki taraf da onun cesedini istiyor. Ortada kaldı ve çıldıracak raddeye geldi. Belki de artık kim olduğunu bile bilmiyor.”

Fısıltı öfkeliydi.

“Biliyor. Delta imzasıyla bana bunu bildiğini gösteriyor. İkimiz de onun nereden geldiğini biliyoruz.”

Dilenci, “Yazdıkları doğruysa senin için hâlâ tehlikeli sayılır,” diye mırıldandı.

“Haklı. Washington ona dokunamaz. Onu tanımayı istemeyecek fakat kendisine ilişmeyeceklerdir. Elinde başkalarını suçlayan belgeler varsa öldürmeyeceklerdir. Hatta ona bazı haklar bile tanıyabilirler. Aynı şeyin Berlin, Prag, Viyana gibi yerlerde uygulandığını gördüm.”

“Ormandaki yetmiş bir yol. Tam Quan kadar sık ağaçlı bir orman.” Carlos durdu.

“Bu kez onu gününde idam edeceğim. Jason Bourne bu Tam Ouan'dan sağ çıkamayacak. Kabil ölecek. Delta yaptığı şey yüzünden temizlenecek. Angelique... Sana söz veriyorum.”

Katil birden kendisini topladı.

“Villiers, Bourne'un evden ne zaman ayrıldığını biliyor mu?”

“Hayır. Adam şok geçiriyor. Pek kendinde değil.”

“Önemi yok. Amerika'ya giden ilk uçak bir saat önce kalktı. Kabil uçakta olacak. New York’ta onu bulacağım ve bu kez elimden kaçamayacak. Ustura gibi bıçağımla onun yüzünün derisini soyacağım. Amerikalılar yüzü olmayan Kabil'i bulacaklar. Ondan sonra o Bourne'a, o Delta'ya istedikleri adı verebilirler.”

Alexander Conklin'in masasındaki mavi çizgili telefon çaldı. Bu telefon Conklin'i doğrudan doğruya bilgisayar odalarına bağlıyordu. ClA’in ileri gelen görevlisi topallayarak birden kapıdan içeriye girdi. Odası boştu neyse. Telefona yaklaştı. Gözleri uykusuzluktan iyice kanlanmıştı. Paris’teki elçiliğe gider gitmez Avrupa'daki bütün ajanlara Bourne'un tehlikeli olduğunu bildirmişti. Tüm havaalanları, istasyon ve sınır kapılarının gözetlenmesini istemişti. Onu bulup öldüreceklerdi.

Conklin masaya dayanıp telefona cevap verdi.

“Evet?”

Bir erkek sesi duydu.

“Bilgisayar 12. Bir şey bulduk sanırım. Bu bilgi başka bir yerde kayıtlı değil.”

“Söyle.”

“Dört saat önce bize verdiğiniz ad Washburn. Bu sabah George A. Washburn adında biri Air France uçağıyla Paris’ten ayrılmış. NATO görevlisi olduğu için dokunulmazlığı varmış. Araştırdık. NATO'da Fransız hükümetiyle görüşmelere girişmiş Washburn adında biri yok.”

“Öyleyse ona dokunulmazlık sağlayan kim?”

“Paris'e sorduk. Kolay olmadı. Anlaşılan Conseiller Militare bunu sağlamış. Askeri konseydekiler sessiz sedasız çalışan bir gruptur. Bu arada Washburn, Amerikalı da değil. Elindeki İngiliz pasaportuymuş.”

Kabil, Washburn adlı bir İngiliz doktorundan söz etmişti. Demek onun kimliğini kullanıyordu. Fakat neden New York'a geliyordu? Hem Delta'nın uçağa binmesini sağlayan Paris’teki çok önemli mevkideki adam kimdi? Delta ona ne anlatmıştı? Conklin, “Uçak ne zaman indi?” diye sordu.

“Bu sabah on otuz yedide. Yani bir saatten daha fazla süre önce.”

Conklin yerine oturdu. “Peki. Bu bilginin kayıtlardan silinmesini istiyorum. Verdiğin bütün bilgi silinecek. Anlaşıldı mı?”

“Evet efendim. Anlaşıldı ve silindi.”

Conklin telefonu kapatarak, New York, diye düşündü.

“Neden New York? Orada bir şey yok ki artık. Delta bunu biliyor. Treadstone'dan birinin... Benim peşimdeyse Dulles'a inen bir uçağa binebilirdi. New York’ta ne var? Hem Delta neden kasıtla Washburn adını kullandı? Bunun ortaya çıkacağını biliyordu... Demek Treadstone'dan geriye kalanlara güçlü olduğunu göstermek istiyor. Sadece Treadstone'un işlerini değil, daha neleri açıklayabileceğini ima ediyor. Allah kahretsin parası var. Kaybolabilir ortadan. Yok, aklı başında bir adam değil artık. Delta dengeli biri sayılamaz. Sonunda Delta kendi kişiliğinden çıkıp Kabil haline geldi.”

Conklin bir çekmeyi açarak bir dosya çıkardı. Üstünde T–71 X yazılıydı. Yani Treadstone Yetmiş Bir'in dosyasıydı bu. İçinde göreceği şeyden âdeta korkarak açtı dosyayı.

İdam tarihi: Tam Quan Bölgesi. 25 Mart... Conklin'in gözleri masasındaki takvime gitti. 24 Mart

“Aman Tanrım,” diye fısıldayarak telefona uzandı.

Doktor Morris Panov, Bethesda Deniz Hastanesinin üçüncü katındaki Psikiyatri Bölümüne girince danışmadaki hemşire başını kaldırdı.

“Sizi telefondan istiyorlar, doktor. Mr. Alexander Conklin.”

“Ya?”

Panov şaşırdı. Alex Conklin beş yıl içinde kendisine sık sık gelmişti. Sonunda onun yeni durumuna uyduğu kanısına varmışlardı. Şimdi Conklin'in hastaneye telefon etmesi için önemli bir neden olmalıydı.

“Nereden konuşabilirim, Annie”?

Hemşire eliyle işaret etti.

“Bir numaralı odadan. Orası boş. Mr. Conklin'i oraya bağlatırım.”

Panov tuhaf bir duyguya kapılarak kapıya doğru yürüdü.

“Bazı sorularıma hemen cevap vermen gerekiyor, Mo.” Conklin'in sesi endişeliydi.

“Öyle acele cevap vermekte usta değilim. Alex. Neden bugün öğleden sonra gelip beni görmüyorsun.”

“Bu benimle ilgili değil. Acil durum. Yardıma ihtiyacım var. Bana da, söz konusu kimseye de yardım edeceksin.”

“Yapabilirsem... Peki, söyle.”

“Bir adam çok uzun süre başka bir kişiliğe bürünerek gizlenir ve baskı altında kalırsa, avlamak istediği kimseyi tehdit ederek ortaya çıkarırsa... Anlıyor musun?”

Panov, “Şimdilik,” dedi.

“Yem olarak kullanılan bu adama devamlı baskı yapılmış... Peki, çevresi nasılmış?” “Son derece sert.”

“Ne kadar süre?”

“Üç yıl.”

Psikiyatri uzmanı, “Aman Tanrım!” diye bağırdı.

“Aralıksız mı?”

"Öyle. Günde yirmi dört saat, yılda üç yüz altmış beş gün. Üç yıl. Artık kendisine hiç benzemiyor."

"Siz Tanrının belâsı budalalar, aklınız ne zaman başınıza gelecek? En berbat kamplardaki tutsaklar bile kendilerini bilirler. Kendileri gibi ve kimlikleri belli diğer tutsaklarla konuşurlar..." Birden durdu. Conklin'in imasını anlamıştı.

"Sorun bu değil mi?"

ClA'in değerli adamlarından Conklin, "Emin değilim," diye cevap verdi.

"Anlaşılmaz, kafa karıştıran bir durum. Sormak istediğim şu: Kimliğini değiştiren bir adam bu koşullar altında üç yıl geçirince, kendisini yem olarak ortaya atılan kişi sanabilir mi? Yani kendisi için hazırlanmış olan dosyadaki yalanları benimser ve düş ürünü olan o kimse olduğuna inanır mı?"

"Bunun cevabı açık. Sormana şaştım. Tabii inanabilir. Hiç bitmeyen bir temsildeki oyuncu gibi, her gün, her gece aynı rolü yapıyor." Doktor durdu ve daha ihtiyatla konuştu.

"Ama aslında sorun bu da değil sanırım."

Conklin, "Öyle," diye mırıldandı.

"Biraz daha ileri gideceğim. Yani adamın kişiliğine geleceğim. Yani o hem yem..."

Panov sert sesle itiraz etti.

"Bir dakika. Orada dur. Ben hiç görmediğim birine teşhis koyamam. Hayır, bu sorumluluğu üstüme alamam. Bana çoğul kişiliğe neden olan şizofreniden söz etmek istiyorsun, Alex. Yani o adamın hem kendisi, hem yem, hem de av olduğunu söylemeye çalışıyorsun. Onu iyice muayene etmedikçe bir teşhis koyamam. Olamaz!"

"Teşhis koymanı istemiyorum. Sadece bunun mümkün olup olmadığını soruyorum. Tanrı aşkına, Mo. Korkunç bilgisi olan silahlı bir adam ortalıkta dolaşıyor ve üç yıldır birlikte çalıştığı fakat tanımadığını iddia ettiği kimseleri öldürüyor. Belirli bir günde, belirli bir yerde olduğunu inkâr ediyor. Oysa parmak izleri orada olduğunu kanıtlıyor. Gözlerinin önünde yüzler belirdiğini fakat bunları tanımadığını, isimler duyduğunu ama onları bilemediğini söylüyor. Bilmek istediğim bu. Sürekli gerilim ve baskı yüzünden bu hale gelebilir mi? üç ayrı kişiliğe sahip olabilir mi?"

Panov bir an soluğunu tuttu. Sonra, “Olabilir,” diye mırıldandı.

“Eğer söylediklerin doğru ve kesinse olabilir. Fakat başka olasılıklar da var.”

“Daha kesin konuşmalısın.”

“Peki. Dosyada o adamın kişiliğini aldığı kimsenin ölüm tarihi var. Kendisi bunu anımsayabilir mi?”

“Yem olarak anımsayamaz. Ancak av da aynı tarihi biliyorsa ya da öğrenmişse o zaman diğer kişiliklerinden biri bunu anımsayacaktır.”

“Yem'in yaratıldığı bir yer var. Eğer bu adam o yerin civarındaysa ve o ölüm tarihi de yakınsa, kendisi oraya gitme arzusunu duyar mı? Bunu anımsar ve oraya gitmesinin önemli olduğunu düşünebilir mi?”

“Yem orada yaratılmışsa ve orasının ölüm tarihiyle ilgisi varsa bunu yapabilir. Yalnız bu o anda hangi kişiliğe büründüğüne bağlı.”

“Ya o avlanacak adam kişiliğine bürünmüşse?”

“O zaman bilinçaltındaki şiddetli istek yüzünden o yere gidecektir. Çünkü yemi öldürmek isteyecektir. Görebildiği herkesi öldürecektir ama asıl amacı yem olacaktır. Yani kendisi.”

Alexander Conklin telefonu kapattı. Kafası karmakarışık olduğu için gözlerini yumarak kendisini toplamaya çalıştı. Paris’teki mezarlıkta yanıldım. Bir adamı hatalı nedenler yüzünden öldürmeye kalktım. Karşımda bir deli vardı. Şimdi çektiğin acılar, büyük kayıplar ve hiç sona ermeyen şiddet yüzünden bu hale geldiğini anlıyorum. Hiçbir şeyin anlamı yok aslında.

Bir Carlos'u bugün tuzağa düşürüp öldürürsek, yarın yerine başkası çıkacak. Neden bunu yaptın... David? David. Sonunda adını söyleyebiliyorum. Bir zamanlar dosttuk... Delta. Karını ve çocuklarını tanıyordum. Birlikte kaç kez içki içtik. Asya'nın ücra köşelerinde birlikte yemek yedik. Doğudaki en fevkalâde dışişleri görevlisi sendin. Bunu herkes biliyordu. Yeni politikanın uygulanmasında büyük rol oynayacaktın. Sonra olan oldu. Mekong'da gökten ölüm yağdı. Sen de değiştin, David. Hepimiz kaybettik ama içimizden pek azı insanlığını yitirdi ve sadece biri Delta oldu. Şimdi de ölmen gerekiyor. Hiçbirimiz sağ kalmana razı olamayız.”

General Villiers yaverine, “Lütfen bizi yalnız bırak,” diyerek Montmartre'daki kahvede Marie'nin karşısına oturdu. Yaver başını sallayıp bölmeden üç metre kadar uzaktaki masaya gitti. Ayrılmıştı ama yine de generali korumaya kararlıydı. Bitkin düşmüş yaşlı asker Marie'ye baktı.

“Neden buraya gelmemde ısrar ettiniz? O Paris’ten uzaklaşmanızı istiyordu. Kendisine söz verdim.”

Adamın bitkin yüzüne bakarak duygulanan kadın mırıldandı.

“Özür dilerim sizi rahatsız etmek istemedim. Radyonun verdiği haberi dinledim.”

Villiers yaverinin ısmarlamış olduğu konyağı aldı.

“Çılgınlık. Üç saat polislerle kaldım. Korkunç bir yalanı yaşayarak kendi yaptığım şey yüzünden başkasını suçladım.”

“Tarif inanılmayacak kadar doğruydu. Onu kim görse tanır.”

“Kendisini böyle tarif etmemi istedi. Tek yolun bu olduğunu, ancak polise gidip onu bulmaları için ısrar edersem Carlos'un inanabileceğini söyledi.”

Marie, “Hakkı da var,” dedi.

“Yalnız kendisi Paris, Brüksel ya da Amsterdam'da değil. Bana yalan söyledi. Onun ne zaman yalan, ne zaman doğruyu söylediğini çok iyi bilirim. Telefonda yalan söylüyordu. Başka bir şey daha var. Radyo bir haber verdi. Rambouillle yakınındaki mezarlıkta vurulmuş iki adam bulunmuş. Cesetlerden biri Saint-Gervais'den bir katilmiş. Diğeri bir zamanlar Amerikan ordusunda olan bir haber alma servisi subayıymış. Vietnam'da bir gazeteciyi öldürdüğü için ordudan atılmış. Jason dün gece o mezarlıktaydı. Amerikan Elçiliği Washington'dan gelen adamla orada buluşacağını söylemişti.” .

“Washington'dan mı?”

“Evet. Jason Amerikan Gizli Servisinde küçük bir grupla çalışıyordu. Dün gece onu öldürmeye kalktılar. Onu öldürmeleri gerektiğini düşünüyorlar.”

“Aman Tanrım, neden?”

“Çünkü Jason'a güvenemiyorlar. Uzun bir süre nerede olduğunu ve ne yaptığını bilmiyorlar. Jason da bunu anlatamıyor, çünkü kim olduğunu bilmiyor. Washington'dakilerin de kimler olduklarını bilmiyor. Ve Washington'dan gelen adam Jason'u öldürmek için başkalarını kiraladı. Konuştuğu adam onu dinlememiş. Kendilerini sattığını, milyonları çaldığını ve adım bile duymadığı kimseleri öldürdüğünü söylemiş. Jason Bourne belleğini yitirmiş bir insan. Sadece kırıntı sayılacak şeyleri anımsıyor. Şimdi örgüt onu görenlerin ateş edip öldürmesi için emir verdi. Nereye giderse gitsin kendisini bekliyorlar.”

Büyük bir suçluluğa kapılan Villiers bir süre konuşamadı. Sonunda, “Tanrım ben ne yaptım?” diye fısıldadı.

“Bana başına gelen ve anımsadığı her şeyi yazacağını söyledi. Bu sözler ona kim bilir ne kadar güç geldi. Ama o mektubu bekleyemem, matmazel. Bunu bekleyemeyiz. Bildiğiniz her şeyi hemen öğrenmek istiyorum.”

“Ne yapabilirsiniz ki?”

“Amerikan Elçiliğine gideceğim. Elçiye. Haydi, her şeyi anlatın.”

Arkasına yaslanan Marie St. Jacques'ın gözleri dolmuştu.

“Bana yaşamının Akdeniz'de İle de Port Noir adındaki bir adada başladığını söyledi.”

Dışişleri Bakanı öfkeyle Konsolosluk Operasyonları müdürünün bürosuna daldı. Bu bölüm gizli işlerle ilgiliydi. Adam kendisine şaşkın şaşkın bakan müdürün masasına yaklaştı. Onu gören müdür ayağa fırlayarak, “Sayın bakan,” diyebildi.

“Geleceğinizi haber vermediler. Çağırsaydınız ben hemen yukarıya çıkardım.”

Dışişleri Bakanı sarı bir kâğıdı masaya attı. Üstüne alt alta altı isim yazılmıştı:

BOURNE

DELTA

MEDUSA

KABİL

CARLOS

TREADSTONE

Bakan, “Bu nedir?” diye homurdandı.

“Allah kahretsin bu nedir?”

Konsolosluk Operasyonları müdürü masanın üstüne eğildi.

“Bilemiyorum efendim. Sadece hâlâ gizli sayılan Medusa'yı duydum. Carlos da o katil olmalı. Fakat diğerlerini bilemiyorum.”

“Öyleyse odama gel ve Paris'le yaptığım telefon konuşmasının bandını dinle. O zaman hepsini öğrenirsin! O bantta inanılmayacak şeyler var. Ottowa ve Paris’te öldürülen adamlar, ClA'den gelen biriyle elçilik birinci kâtibinin gizli anlaşması, çeşitli ülkelere ve gazetelere bakanlığımın haberi ve izni olmadan uydurulan yalanlar. Diplomatik pasaportla Paris’ten bir iktisatçı kadını buraya getiriyoruz. Bu çok gizli. Bu kadını cinayet suçuyla Zürih arıyor. Yasalara karşı gelerek bir suçluyu ülkemize sokup korumaya razı olduk. Çünkü bu kadının söyledikleri doğruysa başımız dertte demektir. Bütün işlerini iptal et. Günü ve gerekirse geceyi burada geçireceksin. Bu işle ilgili bir şeyler öğreneceksin. Kim olduğunu bilmeyen bir adam kafasında gizli servis bilgisayarlarındakinden daha fazla bilgiyle ortalıkta dolaşıyor!”

Yorgun düşen Konsolosluk Operasyonları müdürü gece yarısı durumu biraz anlar gibi oldu. Kovulmakla tehdit edilen Paris’teki birinci kâtip, Alexander Conklin'in adını vermişti. Fakat ClA'in adamı, Brüksel'den askeri bir jetle Washington'a dönmüş ve öğleden sonra 1.22'de Virginia'ya gitmişti. Ama daha sonra bir telefon numarası bile bırakmadan ortalıktan kaybolmuştu. Müdür, Dışişlerinin yetkisini kullanarak Conklin'in son beş gün içinde yaptıklarının açıklanmasını istemişti. CIA de çaresiz bunları bilgisayarla vermişti. Conklin pek çok kimseyle konuşmuştu o ara. Telefonla konuştuklarından biri de Ordu Haberalma Servisi bilgisayar bankalarının başındaki General İrwin Arthur Crawford'du. Bu general Saygon'da gizli bir harekât olan Medusa'yla ilgiliydi.

Müdür telefonu açarak generalin Fairfax'daki evini aradı. Kendisini tanıttı ve “Dışişlerine telefon ederek kimliğimi kanıtlamak ister misiniz?” diye sordu.

“Neden bunu yapacakmışım?”

“Çünkü Treadstone adlı bir şeyi soracağım.”

“Sizi ararım.”

General on sekiz saniye sonra aradı. Böylece Konsolosluk Operasyonları müdürü de iki dakika içinde gereken bilgiyi aldı.

Sonra, “Sizin Bourne, dün sabah uçakla New York'a geldi,” dedi.

“Kendisiyle konuştunuz mu?”

“Conklin beni bugün öğleden sonra birde aradı. Kayda geçmeyen bir konuşma oldu. Bunda ısrar etmişti. Sonra Virginia'dan ayrıldı. Onu

bulamazsınız. Bakana da saygılarımı sunarım ama bu işe karışmamasını söyleyin.”

“Karıştık bile, general. Diplomatik pasaportla Kanadalı kadını buraya getiriyoruz.”

“Tanrı aşkına neden?”

“Çünkü kadın bizi mecbur etti.”

“Öyleyse kadını bir yere kapatın. Bu işte sorumluluğu kabul ediyorum. Karşımızda bir deli var. Onda çoğul kişiliğe neden olan şizofreni olduğu anlaşıldı. Kendisi her an pek çok masum kimseyi öldürebilir. Bunun nedenini de bilemez.”

“Nereden biliyorsunuz?”

“Çünkü geçen hafta New York’ta Elliot Stevens, Abbot, Webb ve adını bilmediğiniz iki kişiyi öldürdü. Elimizde delil var. Parmak izleri. FBI da bunu doğruladı.”

“Geçen hafta ha? Hem adamınız parmak izi bıraktı demek? Bu olamaz.”

“Neden?”

“Hem şu çoğul kişiliğe neden olan şizofreniyi de nereden çıkardınız?”

“Conklin en iyi psikiyatri uzmanlarından biriyle konuşup Bourne'un durumunu anlatmış. Doktor da Conklin'in kuşkularının doğru olduğunu söylemiş.”

Konsolosluk Operasyonları müdürü, “Demek doktor doğrulamış,” dedi.

“Conklin'in sözlerine dayanarak mı yapmış bunu?”

“Bunun başka açıklaması yok. Onu bize bırakın. Bu bizim sorunumuz.”

“General sen budalanın birisin. Bilgisayar bankalarından ya da çok daha ilkel silahlardan ayrılmasaydın iyi ederdin.”

“Böyle konuşamazsınız. Beni sinirlendirmeyin. Buna gelemem.”

“İster gel, ister gelme. Eğer sandığım şeyleri yapmışsan, günlerin sadece sinirlenmekle geçecek.”

Crawford, “Bunu açıklayın,” diye söylendi.

“Karşında ne bir deli var, ne de çoğul kişiliği olan şizofrenik biri. Siz belleğini yitirmiş biriyle uğraşıyorsunuz. Adam altı aydan beri kim

olduğunu, nereden geldiğini anlamaya çalışıyor. Elimizde bir telefon konuşmasının bandı var. Bundan anladığımıza göre adam sana... Conklin'e durumu anlatmaya çalışmış. Fakat Conklin dinlememiş. Hiçbiriniz dinlemezdiniz zaten... Bir ajanı başka kişilikle üç yıl çalıştırın... Dile kolay üç yıl... Carlos'u yakalamasını isteyin ve bağlantı kesilince de hemen en kötü şeyi düşünün."

"Amnezi mi? Hayır, yanılıyorsunuz. Conklin'le konuştum. O dinlemiş. Fakat siz anlayamıyorsunuz. İkimiz de..."

Konsolosluk Operasyonları müdürü haykırdı.

"Onun adını duymak istemiyorum!"

General durakladı.

"İkimiz de Bourne'u yallar önce tanıdık. Tanıdığım en garip adamdı. Aklı başında birinin kabul etmeyeceği tehlikelere atılıyordu. İçi nefret doluydu."

"Bu yüzden on yıl sonra bir psikiyatri koğuşuna aday oldu ha?"

Crawford, "Yedi yıl," diye düzeltti.

"Onun Treadstone'a seçilmesine engel olmaya çalıştım. Ama Keşiş onun gibisi olmadığını söyledi. Ustalığı konusunda bir şey diyemezdim. Fakat bir manyaktı ve nedenini de biliyorum. Doğru düşündüğüm kanıtlandı. Buna dayanıyorum..."

"Bir yere dayandığın yok, general. Poponun üstüne düşeceksin. Çünkü Keşiş haklıydı. Adamınız belleğini yitirmiş ya da yitirmemiş olarak en yetenekli elemanınızdı. O, Carlos'u getiriyor. Katili sokak kapınıza teslim edecek. Ama siz önce Bourne'u öldürürseniz iş değişir tabii. Şimdi Conklin'e erişebilecek misin?"

"Demek o gizlendi. Kendi önlemlerini aldı. Paraları birbirini tanımayan üçüncü, dördüncü eller aracılığıyla yollattı. Şimdi Conklin'in tanımadığı kimselerin elinde Bourne'un resmi var. Bana idam mangalarından da söz etme. Sizinki yerine yerleşti bile ama siz asıl hedefin nerede olduğunu bilmiyorsunuz. Ancak idama mahkûm olan adam ortaya çıkar çıkmaz yarım düzine tüfek ateşe hazır olacak."

Crawford, "Buna cevap vermemi bekleyemezsiniz," diye konuştu.

"Buna gerek yok. Burası Konsolosluk Operasyonları. Bu senin sorunun. Bunun bize bulaşmasına izin vermeyeceğim. Bakana da bunu önereceğim. Dışişleri Bakanlığı sizi tanımıyor. Bu konuşmayı da yapılmamış varsay."

“Anlıyorum.”

Generalin sesindeki umutsuzluğu sezen adam, “üzgünüm,” dedi.

“İşler bazen böyle tatsız şekilde ortaya çıkıyor.”

“Evet. Bunu Medusa'da öğrendik. Kadını ne yapacaksınız?”

“Daha size ne yapacağımızı bile bilmiyorum.”

“O kolay. Yapacağınız bir şey yok. Kadının adının Zürih işinde temize çıkmasını sağlayabiliriz. Ona bol para vermeyi de öneririz. Yalnız emin misin?”

“Neden?”

“Bourne'un gerçekten belleğini yitirdiğinden?”

“O bandı belki yirmi kez dinledim. Kadının sesini duydum. Ömrümde hiçbir şeyden bu kadar emin olmadım. Ha, kadın da birkaç saat önce geldi zaten. Pierre Otelinde kalıyor. Muhafızlar onu koruyor. Ne yapacağımıza karar verdikten sonra sabah onu Washington'a getireceğiz.”

“Bir dakika!” Generalin sesi yükseldi.

“Yarın olmaz! Kadını görmem için izin alabilir misiniz?”

“Mezarını daha derin kazma, general. Kadın ne kadar az isim bilirse o denli iyi. Zaten birinci kâtiple Conklin'i biliyor. Sen dürüst bir insansın. Ben de öyle. Biz profesyoneliz.”

“Anlamıyorsunuz! Elimizdeki fotoğraflar işe yaramayabilir. Bunlar üç yıllık. Bourne çok değişmiş. Bu yüzden Conklin ortaya çıktı. Onu tek gören Conklin. Ama geceymiş ve yağmur yağıyormuş. Tek umudumuz o kadın. Kadın onu herkesten önce tanıyabilir.”

“Anlayamadım.”

“Bourne'un pek çok yeteneği arasında tipini değiştirmek de vardı. Ona Medusa'da Bukalemun adını takmışlardı.”

“O sizin Kabil, general.”

“O bizim Delta. Onun gibi bir adam daha yoktu. İşte onun için kadın yardım edebilir. Böylece belki de Bourne'un hayatını kurtarabiliriz! Kadın yanımda olursa birlikte onu bulur ve çıradan çıkarırız.”

“Nereden? Adamın gideceği yeri bildiğini mi söylüyorsun?”

“Evet. Çünkü başka yere gitmez.”

Konsolosluk Operasyonları müdürü şaşırdı.

“Ya zaman? Onun ne zaman orada olacağını biliyor musun?”

“Evet. Bugün. Onun idam tarihi bu.”

Taksi Doğu Yetmiş Birinci Sokağa saptığı sırada, Bourne arkada köşeye büzülmüş oturuyor, yüzüne doğru indirdiği şapkayla güneş gözlüğünün arkasından dışarıya bakıyordu. İki tarafı ağaçlıklı yolda daha önce yürüdüğünü anımsıyordu. Birden gözlerinin önünde bir merdiven belirdi. Kahverengi tuğla bir binaya ait olan merdivenin basamaklarında kabarık siyah çaprazlar vardı. Bu sayede buradan inen biri karlı havalarda kayıp düşmezdi. Ayrıca merdivenden çıkan kimsenin ağırlığı da hemen basamakların içine yerleştirilmiş elektronik aygıtları çalıştırırdı. O evin pencerelerine kurşun geçirmeyen, kalın camlar takılmıştı. Alt katta bahçeye kapısı açılan oda bir kütüphane olacaktı. Bourne o evi biliyor ve buna yaklaştığını hissediyordu. Neredeyse onu görecekti. Şimdi Pars Monceau'yu neden tanır gibi olduğunu da anlıyordu. Paris'in o semti tıpkı buraya benziyordu. İşte ev oradaydı! Güneş üstünde madeni süsleri olan kalın kapıya vurmuştu. Kurşunlu camların rengi mavimsiydi. Buraya daha önce gelmişti ve bilemediği nedenler yüzünden gözlerinin yaşardığını, boğazına bir şeyin takıldığını hissetti. Burası bir ev değildi. Doğu Yakasındaki bu kibar binada insan rahat huzur, bulamazdı. Ama orada bir şey vardı. Geri geldiğini hissediyordu. Başlangıca dönmüştü. O anda kapıyı, yumruklayarak, “Beni içeri alın!” diye haykırmak istedi.

“Ben geldim! Beni içeri almalısınız! Bunu anlamıyor musunuz?”

Alnından akan terler gözlerine kaçıyordu. Şakaklarına giren ağrıdan, kafasına dolan seslerden kurtulmak için Carlos’a, gizli belgeleri almak için buraya geleceğini yazmıştı. Bu sayede korunacağını belirtmişti. Şimdi ne demek istediğini daha iyi anlıyordu. Kimliği o evdeydi. Kim olduğunu anlayacaktı. Carlos arkasından gelse de, gelmese de, bunu anlamak zorundaydı.

Birden başını kaldırınca dikiz aynasından kendisine bakan uzun saçlı şoförü gördü. Sert bir sesle, “Migrenim tuttu,” dedi.

“Bu bloğun etrafında bir tur at. Randevuya erken gelmiştim. Sana nerede ineceğimi söylerim.”

“Cüzdan senin, ahbap.”

Kahverengi tuğla ev geride kalmıştı. Bourne dönerek arka camdan eve baktı. Neyse duyduğu heyecan hafiflemişti ve kafasındaki sesler de kayboluyordu. Sadece o acı kalmıştı. Bilmediği şeyi anlama isteği yüzünden bir an kontrolünü yitirmişti. Bir daha bunun olmasına izin vermeyecekti. Tuzağa düşmemesi gerekiyordu. O evi tekrar görmeli, incelemeliydi. Bütün gün çalışıp gece uygulayacağı planı, daha kusursuz hale getirebilirdi. Sonra içindeki bukalemun harekete, geçecekti.

On altı dakika sonra incelemek istediği şeyin artık önemi kalmadığını anladı. Birden her şey başkalaşmış, değişmişti. Kahverengi tuğla evin önünde, bir nakliyat kamyonu park etmişti.

Tulumlu adamlar durmuş, sigara ve kahve içiyorlar, işe başlama anını geciktirmeye çalışıyorlardı. Ağır kapı açılmıştı ve yeşil ceketinin sol cebinin üstünde bir nakliyat şirketinin amblemi olan bir adam elinde yazı tahtasına takılı kâğıtlarla antrede duruyordu. Treadstone'u dağıtıyorlardı! Birkaç saat içinde burası boşalacak, geriye sadece bir kabuk kalacaktı! Bu olamazdı! Durmaları gerekirdi!

Baş ağrısı geçen Bourne öne doğru eğilerek şoföre para uzattı, Washington'u arayıp Conklin'e erişmeliydi. Daha sonra, her satranç taşı yerli yerine konduğu zaman değil, hemen şimdi onu bulmalıydı! Conklin onlara durmalarını söylemeliydi! Onun plânı karanlığa bağlıydı. Gece bir katili karanlık bir eve çekmek kolaydı. Bu gece olmalıydı! Şimdi değil. Taksiden indi.

Şoför açık pencereden seslendi. “Hey! “ Jason eğildi.

“Ne var?” “Sadece teşekkür edecektim. Çok para...”

Omzunun üstünden hızla bir şey geçti. Hafif öksürüğü andıran bir ses duydu. Bourne şoföre bakakaldı. Adamın sol kulağının üstünden kanlar fışkırıyordu. O sokakta bir pencereden kendisine atılan kurşun şoförü öldürmüştü.

Bourne yere çömelip sola, köşeye doğru koştu. Arka arkaya iki kurşun daha atıldı. Birincisi taksinin yanına gömüldü.

Diğeri yere çarpıp sekti. İnanılacak gibi değildi. Daha oyun başlamadan kendisini işaretlemişlerdi. Carlos gelmiş ve yeri almıştı. O ya da bir adamı bütün sokağı gözetleyebileceği bir dama veya üst katta bir odaya çıkmıştı. Ama bir katilin rasgele adam vurması saçmaydı. Polis gelir, sokak kapatılır ve tuzak ortadan kalkardı. Oysa Carlos deli değildi. Bunun anlamı yoktu. Kendisinin düşünecek vakti de yoktu. O tuzaktan kurtulmalı, telefona erişmeliydi. Carlos orada, Treadstone'un kapısındaydı! Onu buraya getirmişti.

Ayağa kalkıp kaldırımdaki insanların arasından geçerek koştu. Köşeye gelince sağa döndü. Altı metre ötede bir telefon kulübesi gördü fakat orasını da gözetliyorlardı belki. Karşıda bir mezeci vardı. Arabaların arasından hızla geçti. Telefona cevap veren adam aşağı gören bir sesle koştu.

“CIA gerçekleri ortaya çıkarmakla görevli bir örgüttür. Sizin anlattığınız tür şeylere işimizde ender rastlanır. Bunları yanlış bilgi edinmiş yazarlar ve filmciler böyle abartırlar.”

Jason, “Allah kahretsin, beni dinle,” diye söylendi.

“Bana Conklin'in nerede olduğunu söyle. Çok acil bir durum var!”

“Bürosu size söylemiş efendim. Mr. Conklin dün öğleden sonra ayrıldı ve hafta sonunda geri dönecek. Mr. Conklin'i tanıdığınıza göre çalışma sırasında yaralandığını da anımsayacaksınız. Kendisi bu yüzden sık sık fizik tedavisine gider.”

“Lütfen susar mısın? Onu iki gece önce Paris dışında gördüm. Benimle buluşmak için Washington'dan geldi.”'

ClA'in adamı, “Kayıtlara baktırdık,” diye cevap verdi.

“Mr. Conklin bir yıldan beri ülkeden ayrılmamış.”

“Öyleyse kayıt gizlenmiş! Oradaydı.” Bourne umutsuzluğa kapılmıştı.

“Şifre soruyorsun. Bunları bilmiyorum. Fakat Conklin'in yanında çalışan biri bu kelimeleri tanıyacaktır. Medusa, Delta, Kabil, Treadstone. Birinin tanıması gerek!” “Kimse bunları bilmiyor. Size söyledim.”

“Telefonu kapatma!” Başka bir yol vardı. Bunu denemek istemiyordu fakat çaresiz kalmıştı.

“Beş ya da altı dakika önce Yetmiş Birinci Sokakta bir taksiden indim. Biri beni gördü ve avlamaya kalktı.”

“Avlamaya mı? Kalktı?”

“Evet. Şoför bir şey söyleyince dinlemek için eğildim. Bu hareket hayatımı kurtarmamı sağladı. Fakat şoför kafasına saplanan kurşun yüzünden öldü. Bu doğru ve olayı soruşturmanızın kolay olduğunu da biliyorum. Şimdiye dek olay yerine en az altı polis arabası gelmiştir sanırım. Araştırın.”

Washington'da kısa bir sessizlik oldu. Mr. Conklin adını kullandığınızdan bu olayla ilgileneceğim. Size nasıl erişebilirim?”

“Ben buradayım. Bu telefonun ücretini uluslararası bir kredi kartıyla ödüyorum. Kartta Chamford adı var.”

“Chamford mu? Fakat siz adınızın...”

“Tekrar arayacağım.”

Beklemek Bourne'a çok uzun geldi. Sonra telefona sarıldı. Bir dakika içinde ClA'deki adamın sesini duydu. Bu kez öfkeliydi.

“Bu konuşma sona erdi, Mr. Bourne, Chamford ya da her kimseniz! New York polisiyle temas ettik. Yetmiş Birinci Sokakta öyle bir olay olmamış. Haklısınız. Soruşturmamız kolaydır. Bizi böyle boş şeylerle oyalamak yasalara göre suçtur ve cezalarda ağırdır. İyi günler.”

Bourne telefona bakakaldı. Washington'daki adamlar altı ay onu aramış, anlayamadıkları sessizlik yüzünden onu öldürmeye kalkmışlardı. Şimdi onlara başvurmuş ve kendisini saymışlardı. Hâlâ da dinlemiyorlardı! Yalnız telefondaki adam kendisini dinlemiş ve daha sonra da birkaç dakika önceki cinayeti inkâr etmişti. Bu olamazdı... Bu çılgınlıktı... Fakat olmuştu. Bourne ağır ağır dükkândan çıkarken gözleriyle kaldırımdaki insanları araştırıyordu. Dışarıda paltosunu çıkarıp koluna aldı. Güneş gözlüğünün yerine bağa çerçevelisini taktı. Bunlar küçük değişikliklerdi. Ama gideceği

yerde tanınacak kadar uzun süre kalmayacaktı. Yetmiş Birinci Sokağa doğru yürüdü.

Köşeye gelince trafik ışığının değişmesini bekleyen bir grup yayanın arasına karıştı. Başını sola çevirip baktı. Trafik düzgündü ve taksi gitmişti. Arabayı çabucak oradan alıp götürmüşlerdi. Bu usta bir katilin dakik çalışmasını gösteriyordu.

Marie St. Jacques, Pierre Otelinde General İrvvin Arthur Crawford'un karşısında otururken çok öfkeliydi.

“Dinlemediniz!” diye suçladı, “Hiçbiriniz dinlemediniz. Ona ne yaptığınızın farkında mısınız?”

“Hem de nasıl!” Adam bu sözlerle özür diliyordu.

“Size sadece anlattıklarımı tekrarlayabilirim. Kimi dinleyeceğimizi şaşırmıştık. Görünüşle gerçek arasındaki farkı anlayamadık. Buraya onu kurtarabilmek için geldim. Birlikte onu kurtarabiliriz.”

“Tanrım, midemi bulandırıyorsunuz!” Marie susup başını salladı ve daha yumuşak sesle devam etti.

“Her istediğinizi yapacağımı biliyorsunuz. Conklin'e erişebilir misiniz?”

“Bundan eminim. Gidip o evin merdiveninde duracağım. Sonunda bana erişmekten başka çaresi kalmayacak. Fakat düşünmemiz gereken o değil.”

“Carlos mu?” Belki başkaları.”

“Ne demek istiyorsunuz?”

“Bunu yolda anlatırım. Tek düşüncemiz Delta'ya erişmek.”

“Jason'a mı?”

“Evet. Jason Bourne dediğiniz adama erişmeliyiz.”

Marie, “İşin başından beri o içinizden biriydi,” diye mırıldandı.

“Temizlemesi gereken bir hesap ya da bağışlanmak için yapması gereken bir iş yoktu.”

“Hayır. Zamanı gelince size her şeyi anlatacağız. Fakat şimdi zamanı değil. Evin karşı tarafında işaretsiz resmi bir arabada olmanız için önlem aldım. Size dürbün vereceğiz. Onu herkesten iyi tanıyorsunuz. Belki onu görürsünüz. Görmeniz için Tanrıya dua edeceğim”

Marie hemen gidip dolaptan paltosunu aldı.

“Bir gece bana bukalemun olduğunu söylemişti...”

Crawford, “Anımsadı demek...” diye onun sözünü kesti.

“Neyi?”

“Hiç. Kendisi güç koşullar altında türlü yere gözükmeden girip çıkmayı başarırdı. Gidelim mi?”

İlgisiz bir santral memuru, “Genel Hizmetler İşletmesi,” dedi.

“Mr. J. Petroçelli lütfen,” Alexander Conklin'in sesinde gerilim vardı. Elinde telefonla pencerenin yanında dururken alnından akan terleri siliyordu.

“Lütfen çabuk.”

Bir zil çaldı.

“Fatura Düzeltme Şubesi.”

CIA ajanı, “Siz neler yapıyorsunuz?” diye patladı.

“Şu anda bir delinin budalaca sorusunu dinliyorum.”

“Öyleyse dinlemeye devam et. Adım Conklin. CIA. Dört Sıfır. Bunun ne demek olduğunu biliyor musun?”

“On yıldır sizin söylediklerinizin hiçbirini anlamadım.”

“Bunu iyice anlamalısın. Bir saate yakın süre uğraştım New York’taki bir nakliyat şirketinin adamını ancak bulabildim. Adam Yetmiş Birinci Sokak 139 numaralı kahverengi tuğla evdeki bütün eşyayı taşımak için senin bir fiş imzaladığını söyledi.”

“Evet, onu anımsadım. Ne olacak yani?”

“Sana o emri kim verdi? Orası bizim bölgemiz. Biz eşyalarımızı geçen hafta aldırttık. Fakat biz başka bir şey yapılmasını... Tekrarlıyorum... Yapılmasını istemedik.”

Bürokrat, “Dur hele.” dedi.

“Ben o faturayı gördüm. Yani onu imzalamadan önce okudum. Merak etmeme neden oldun. O emir ClA’den geldi ve üstüne her şeyden önce bununla ilgilenmemizi bildiren bir not takılıydı.”

“Ama kimden?”

“Bir dakika beklersen söylerim. Dosyamdaki kopyaya bakayım. İşte burada. Artık kendi örgütündeki İşletme Bölümüyle tartışırsın.”

“Onlar ne yaptıklarını bilmiyorlardı. O emri iptal et Nakliyat şirketini ara ve adamlarını çekmesini söyle. Hemen şimdi!”

“Bugün saat üçten önce masama böyle bir emir gelirse dediğini yaparım.”

“O evdeki her şeyi ödünç almıştık... Bu bir CIA operasyonu değil.”

“Öyleyse neden beni arıyorsun? Bu işle ne ilgin var?”

“Açıklayacak vaktim yok. O adamları evden çıkar. New York'u ara ve onları çıkar! Bu emir Dört - Sıfır.”

“Yüz dört sıfır da olsa hava alırsın. Dinle Conklin, bana gerekeni verirsen istediğinin yapılacağını biliyorsun. Bu iş yasalara uygun olmalı.”

“Örgütü işe karıştırmam.”

“Beni de karıştıramazsın!”

“O adamların gitmesi gerekiyor! Sana söylüyorum...” Conklin karşıda kalan evin kapısına bakarken birden donup kaldı. Crawford'un orada ne işi vardı? Çıldırmış olacaktı. Orada sabit bir hedef gibi duruyordu. İşi altüst edecekti!”

Conklin yandaki pencerenin önünde duran tıknaz adama bir göz attı. Elinde dürbünlü bir tüfek tutuyordu. Adamın adını bilmiyor ve öğrenmek de istemiyordu. Yeterince derdi vardı zaten “Kapının önünde duran siyah paltolu erkeği görüyor musun?” diye sordu.

“Görüyorum. Aradığımız o değil. Çok yaşlı.”

“Oraya git ve o adama yolun karşısında bir sakatın kendisini görmek istediğini söyle.”

Bourne üçüncü Bulvardaki eskiciden çıktı. Pis vitrinin önünde durarak kendi görüntüsüne baktı ve her şeyin yolunda olduğu kanısına vardı. Siyah örgü başlık alnının ortasına kadar iniyordu. Yamalı, buruşuk asker ceketi iki numara büyüktü. Kırmızı kareli pazen gömlek, bol haki pantolon ve altı lastik kaba ayakkabılar da cekete uymuştu. Bu kılığa göre bir yürüyüş bulması yeterliydi. Kafası pek çalışmayan, güçlü kuvvetli biri rolüne girecekti. Ağır iş sayesinde yaşamını kazanan ve geceleri de bira içen orta yaşlı, bir adam.

Fakat daha önce telefon etmesi gerekiyordu. Ondan sonra yüzüne durgun bir ifade verecek ve ağır ağır, sallanarak yürüyecekti.

Bronx'da bir yerdeki santral memuru, “Belkins nakliyat,” dedi.

Bourne nazik bir sesle konuştu.

“Adım Johnson. Bir sorunum var. Bana yardım edeceğinizi umarım.”

“Gayret ederim efendim. Nedir?”

“Yetmiş Birinci Sokakta bir dostumun evine gidiyorum. Kendisi geçenlerde öldü. Üzgünüm ama ona ödünç verdiğim bir şeyi alacaktım. Çok müşkül bir durumdayım. Adamlarınızın eşyamı alıp gideceklerini sanıyorum. Orada konuşabileceğim kimse var mı?”

“Evet. Servis şefimiz Murray var. Murray Schumach. Sizi bağlayayım.”

Biri, “Schumach,” dedi.

Bourne kendisini utandıran hikâyeyi tekrarladı. Sonra ilâve etti.

“Avukatımdan "bir mektup alabilirim fakat o şeyin hemen hiç değeri yok... “

“Almak istediğiniz nedir?”

“Kamışlı bir olta. Pahalı türden değil. Eski tip. Yani her beş dakikada bir makaradaki misina düğümlenmiyor.”

“Tamam, ne demek istediğinizi anladım. Ben de balık avlarım. Artık oltaları eskisi gibi yapmıyorlar doğrusu. Neyse bu önemli sayılmaz... Sadece bir olta. Gidip orada Dugan'ı görün. Kendisine oltayı alabileceğinizi söylediğimi anlatın. Yalnız bunun için bir kâğıt imzalayacaksınız. Eğer itiraz ederse dışarıya çıkıp beni aramasını da söyleyin. O evdeki telefonları kestiler.”

“Teşekkürler, Mr. Schumach.”

Bourne telefonu kapatarak Yetmişinci Sokakla Lexington Bulvarının kesiştiği köşeye gitti. Üç blok ötede aradığı gibi bir dükkân buldu. Sekiz dakika sonra dört kahverengi battaniye ve madeni tokaları olan altı tane geniş brandayla dükkândan çıktı.

Cebinde de iki aydınlatma fişeği vardı.

Aldıklarını omzuna vurup Yetmiş Birinci Sokağa doğru gitti. Bukalemun anımsayamadığı Tam Quan kadar sık ağaçlı bir ormana gidiyordu.

Tam 10.48'de Treadstone'un bulunduğu bloğa geldi. Başlangıca dönüyor ve artık kendisine bir şey yapılmasından korkuyordu. Ama vücudu buna hazırdı. Dizleri, ayakları, elleri ve dirsekleri birer silâhtı artık. Gözleri her şeyi anında fark edip durumu bu silahlara bildirecekti. Doğduğu yere girmek üzereydi ve orada bulacağı... Anımsayacağı şeylerden korkuyordu.

Trafik hafiflemişti ve insanlar artık acele etmiyor, ağır ağır dolaşıyorlardı. Sırtına vurduğu battaniyeleri yoklayan bezgin, kafası pek çalışmayan hamal ağır ağır beton basamaklara yaklaştı. Orada biri zenci, öbürü beyaz iki adamın bir harpı kapıdan çıkardıklarını görerek seslendi.

"Hey! Doogan nerede?".

Beyaz adam başını çevirdi.

"Nerede olacak? İskemlesine oturmuş keyfine bakıyordun"

Zenci de ilâve etti.

"Elindeki tahtaya takılı kâğıtlardan daha ağır bir şey kaldırmaya niyeti yok onun."

Jason, "Beni Schumach gönderdi," diye açıkladı. "Burada birine daha ihtiyaç olduğunu düşündü. Bu battaniyeleri de yolladı."

"Öyleyse yukarıya çık. Dugan'ı gör."

Bourne merdiveni çıkıp içeriye girince önünde uzanan koridoru ve dibindeki kapıyı gördü. Sağda bir merdiven vardı. O merdivenden belki bin kez inip çıkmıştı. O koridordan da binlerce kez geçmişti. Geri dönmüştü ve büyük bir korku benliğini sardı. Karanlık, dar koridorda ilerledi. Karşıdaki bahçeye açılan kapıyı seçebiliyordu. Kabil'in doğduğu odaya gitmekteydi. O odaya. Omzundaki dengi tutarak titremesini durdurmaya çalıştı.

Marie zırhlı arabanın arkasında oturmuş dürbünle bakıyordu. Neyse Conklin bulunmuştu. Fakat generalin söyledikleri doğruysa, bu atılmış sadece küçük bir adım sayılırdı. Çünkü çevrede amirlerinin tanımadığı kiralık, katiller vardı. Hem bu silahlı adamlar da Conklin'i bilmiyorlardı. Marie dürbünü hafifçe çevirdi. Belkins Nakliyat Şirketinin hamallarından biri merdivene yaklaşıyordu. Omzuna denk yaptığı battaniyeleri yüklemişti. O durup iki işçiyle konuştu. Sonra basamakları çıkmaya başladı. Oh Jason neredesin, diye düşündü. Bana gel. Seni bulmamama izin ver seni benden almalarına razı olma... Ne vardı? Adamda bir tuhaflık olduğunu fark etmişti. Yüzünü göremiyordu fakat onun boynu, başın duruşu... Dikkatini çeken neydi? "Bu, daha gün yeni başlamışken bitkin düşmüş, pis, kaba tipli bir erkekti. Dürbünü gözlerinden çekti. Artık ortada olmayan, şeyleri görmeye çalışıyordu.

Conklin hâlâ ısrar ediyordu!

“O kadın yalan söylüyor! Başka ne yapabilir ki? Delta'nın sevgilisi. Onu kurtarmak için her şeyi göze alabilir.”

“Yanılıyorsun ve bunu da biliyorsun, Delta'nın burada olması senin yanıldığını kanıtlar. Sana inanmakla hata ettiğimi kanıtlar.”

Conklin titreyen eliyle bastonunu tuttu.

“Belki... Belki...” Sözünü tamamlayamayarak çaresizlikle arkadaşına baktı.

General, “Yorgunsun, Alex,” diye mırıldandı.

“Birkaç gündür uyumadın. Bu işi halledelim.” Gidip kapıyı açtı.

“Lütfen buraya gel.”

Tıknaz adam duvara dayamış olduğu tüfeğe bir göz atarak odaya girdi. Sonra değer biçer gibi iki adamı süzdü.

“Ne var?”

Crawford, “Egzersiz sona erdi,” dedi.

“Ne egzersizi? Onu korumak için tuttular beni.” Alex'e baktı.

“Artık korunmaya ihtiyacınız kalmadı mı, efendim?”

Conklin atıldı. “Ne demek istediğimizi anlıyorsun.”

“Bir şeyden haberim yok. Sadece sizi koruyorum.”

Crawford, “İyi,” diye başını salladı.

“Dışarıda da onu koruyanlar olup olmadığını öğrenmek istiyoruz.”

Adam gidip silâhını aldı.

“Korkarım beni yanlış anladınız, beyler. Beni tek başıma tuttular. Başkalarının tutulmasından hiç haberim yok.”

Conklin; “Onları biliyorsun?” diye haykırdı.

“Kim onlar? Neredeler?”

“Hiç fikrim yok... Efendim.” Kibar katil tüfeğinin namlusunu yere doğru çevirdi.

“Bana ihtiyacınız kalmadıysa gideyim.”

General, “Onlara erişebilir misin?” diye sordu.

“Bol para veririz.”

“Bana bol para verdiler zaten, efendim. Yapmayacağım bir iş için para almam doğru olmaz. Bu konuşmaya devam etmek de anlamsız.”

Conklin, “Orada bir adamın yaşamı tehlikede!” diye haykırdı.

Adam silâhı biraz kaldırarak kapıya doğru gitti.

“Benimki de öyle. Hoşça kalın, beyler.” Odadan çıktı.

Alex gürledi.

“Şimdi ne yapacağız?”

“Her şeyden önce o nakliyat şirketinin adamlarıyla kamyonunu uzaklaştırmalıyız. Senin planında onların ne gibi rolü olduğunu bilmiyorum ama şimdi o adamlar işi karıştırıyorlar.”

“Bunu denedim. O nakliyat şirketinin adamlarıyla ilgim yok. Bizden biri buradaki eşyaların götürülmesi için emir vermiş. Kapatılacak bir merkez buldukları için hemen harekete geçmişler.”

“Öyleyse ben de yolu kapattırırım. Polisi çağır. Bu yolu tutmalarını söyle.”

“Ne?”

“Duydun. Polis çağır yolun iki başını da tutsunlar. Burasını çevirsinler.”

“Örgüt kanalıyla mı? Bu ülke içi bir iş.” .

“Öyleyse ben yaparım. Pentagon aracılığıyla. Gereksiyorsa Güvenlik Kuruluna başvururum. Burada durmuş bahaneler uyduruyoruz. Sokağı boşalt. Evin etrafını kuşat. Hoparlörlü bir kamyonet getir. Kadını bir

mikrofonla kamyona koy. Bırak ne isterse söylesin. Kadın haklı. Delta onu görürse gelir.”

General başını salladı.

“Bunu biliyorum. Fakat başarısızlığa uğrarsak kadının bize neler yapabileceğini de biliyorum. Beki yine de bizimle uğraşacaktır ama yine de hoşlanmadığım uygun bulmadığım bir adamı kurtarmayı yeğlerim. Bir zamanlar ona saygım vardı ve kendisine şimdi daha fazla saygı duyacağımı sanıyorum.”

Conklin, “Ne söylediğini biliyor musun?” diye sordu.

“Sorular sorulacaktır. Gazeteciler, televizyoncular. Her şey ortaya çıkacaktır.”

“Ya öbür adam? Ya Carlos oradaysa? Ona kapıları açıyorsun demektir. Kaçmasını sağlayacaksın.”

“Biz Carlos'u yaratmadık. Bir Kabil'i yarattık ve kendisini kötüye kullandık. Onun aklını başından aldık. Belleğini yitirmesine neden olduk. Ona borcumuz var. Aşağı in. Kadınla konuş. Ben telefon edeceğim.”

Bourne camlı kapıdan süzülen güneş ışınlarının aydınlattığı büyük kütüphaneye girdi. Çevresine baktıkça acı duyduğu eşyalar vardı. Bunları hem biliyor, hem de bilmiyordu. Erkeklerin oturduğu rahat deri koltuklar. Kitaplarla dolu ve türlü şeyleri gizleyen raflar. O gizli şeyler düğmelere basınca ortaya çıkıyordu. Bu odada bir efsane doğmuştu. Bu efsane Güneydoğu Asya'da dolaşıp Avrupa'da birden yok olmuştu.

"Hey, sen kimsin?" Kapının yanına oturmuş kâğıtlar takılı tahtayı kucağına dayamış olan kırmızı suratlı, iriyarı adamdı seslenen.

Bourne, "Sen Dugan mısın?" diye sordu.

"Evet."

"Beni Schumach yolladı. Bir adama daha ihtiyacın olduğunu söyledi. Bunları da getirmemi, istedi."

Eşya sarmak için kullanılan battaniye ve brandaları yere attı.

"Buradan mı başlayayım?"

"Yok ulan! Senin gibi kafasızlar üst kattan başlarlar. Zaten üç serseri daha var. Duymadın mı? Buradan uzaklaş."

"Duydum." Bourne eğilip battaniyeleri alacak oldu.

"Onları da burada bırak. En üst kata çık. Tek parça tahta eşyaları indir. Kaldırabileceğin kadar ağırları seç. Bana da sendikadan filan söz etme."

Bourne ikinci katın sahanlığından geçip sanki bilemediği bir güç kendisini yukarıya çekiyormuş gibi üçüncü kata giden dar merdiveni tırmandı. Bu kahverengi tuğla evde, onu yukarıda başka bir oda bekliyordu. Sahanlığa gelince durdu. Burası karanlıktı. Hangi odaya girecekti. Orada üç

kapı vardı. Biri, koridorun sağında, ikisi solundaydı. Ağır ağır soldaki ikinci kapıya doğru gitti. Evet; ona acı veren düşüncelerin o odayla ilgisi vardı. Kafasında beliren şeyler bu odadan çıkmıştı. Tokmağı çevirerek kapıyı açtı. İçerisi karanlıktı. Yine de etrafını seçebiliyordu. Odanın karşı tarafındaki küçük pencerenin koyu renk storu kapatılmıştı fakat altından pek hafif bir ışık sızıyordu. Bu incecik ışığa doğru gitti.

Hafif bir sürtünme duydu! Karanlıkta duvara bir şey sürünmüştü. Kafasının oyun oynadığından korkarak birden döndü. Ama bu oyun değildi. Havada bir şey pırıldadı. Güneş bir çeliğe vurmuştu.

Bir bıçak yüzünü parçalamaya çalışıyordu.

Marie dik dik Conklin'e baktı.

“Yaptığınız şeyler yüzünden ölmenizi isterdim ve bu düşünce kendimden tiksinmeme neden oluyor.”

ClA’in adamı, “O zaman size söyleyebileceğim başka bir şey yok,” diyerek odada topallaya topallaya generalin yanına gitti.

“Siz ve o başka kararlar verebilirdiniz.”

“Verebilir miydik? Jason nereden başlayacaktı? O adam kendisini Marsilya'da öldürmeye kalktığı zaman mı? Rue Sarassin'de mi? Onu Zürih’te kovaladıkları vakit mi? Paris’te vurmaya kalktıklarında mı? Hem bu arada hiçbir şey bilmiyordu. Ne yapabilirdi?”

Ortaya çıkabilirdi! Allah kahretsin, ortaya çıkabilirdi!”

“Bunu yaptı ve siz onu öldürmeye kalktınız.”

“Siz onun yanındaydınız! Aklınız da başınızdaydı!”

“Kime gideceğimi bilmiş olsaydım acaba beni dinler miydiniz?”

Conklin onun bakışlarına karşılık verdi.

“Bilmiyorum.” Sonra Crawford'a döndü.

“Ne oluyor?”

“Bunu duymak isteyeceğini sanmıyorum. Federal Polisin işe karışması gerekecek. Bunun için de izinler alınması gerekiyor.”

“Washington on dakika sonra beni arayacak”

“Fakat ne oluyor?”

“Tanrım!”

“Bak!” General birden pencereden dışarıya eğildi.

“Kamyon gidiyor.”

Conklin, “Demek biri onlara erişti,” dedi.

“KİM?”

“Şimdi anlarım.” Conklin topallayarak masaya gidip kâğıtta yazılı numaralardan birine baktı ve telefonu açtı.

“Bana. Schurnach'ı verin. Schumach? Ben ClA'den Conklin. Adamlarını çekmen için kim emir verdi?”

Adamın bağrışını diğerleri de duydu.

“Hangi emir. Biz işi aldık ve bitirmeye de kararlıyız. Bence...”

Conklin telefonu vurup kapattı.

“Tanrım... Tanrım.” Başka bir numarayı aradı bu kez.

“Petroçelli?”

“Demin birden sesin kesildi. Ne oldu?”

“Vaktim yok. Benimle açık konuş. Yukarıdan gelen emri kim imzaladı?

“Ne demek istiyorsun? Bunu daima baştaki adam imzalar. McGivern.”

Conklin'in yüzü bembeyaz kesildi.

“Ben de bundan korkuyordum,” diyerek ahizeyi yerine bıraktı.

“Eşyaların taşınması için emri iki hafta önce emekliye ayrılan biri vermiş.”

“Carlos...”

Marie, “Oh Tanrım!” diye haykırdı.

“Battaniyeleri taşıyan adam! Boynunun biçimi, başını tutuşu... Başını sağa doğru çevirmişti. Oydu! Başına ağrı girince böyle yapar. O Jason'du ve içeriye girdi!”

Alexander Conklin dönerek karşıdaki siyah kapıya baktı.

Kapanmıştı.

O el! O cilt! Hafif ışıkta seçtiği koyu renk gözler. Carlos! Bourne ustura gibi bıçak yüzüne doğru gelirken, başını geriye çekti ama çenesinin altındaki deri yarıldı ve bıçağı tutan ele aktı kanlar. Birden sağ ayağını kaldırarak göremediği saldırganın dizine vurdu. Sonra atılıp sol topuğunu da hızla onun kasığına gömdü. Carlos topaç gibi döndü ve karanlıklarda beliren bıçağı Bourne'un karnına saplamaya çalıştı.

Bourne bileklerini çapraz getirip olanca gücüyle bıçağı tutan elin yukarısına indirdi. Bıçak o sırada asker ceketini çizdi ve Bourne düşmanının bileğini yakalayarak omzuyla onun vücuduna vurdu. Carlos dengesini kaybedip yana doğru düşerken de koluna asıldı. Kol omuzdan çıkacak gibi oldu. Bıçak elinden kayıp yere çarptı. Sesin geldiği tarafa doğru atılıp yuvarlanırken tabancasını çekmeye çalıştı Bourne. Fakat silâh kumaşa takılmıştı. Bir ayakkabının burnundaki çelik şakağına gelince korkunç bir acı duydu. Yine de hızla yuvarlanmaya devam etti ve duvara

çarparak doğruldu. Hafif ışıkta düşmanın elini seçer gibi oldu. Saldırırken kendi elleri birer pençe, kolları birer koçboynuzu halini almıştı. Eli yakaladığı gibi geriye bükerek bileği kırdı. Bir çığlık odada yankılandı.

Bir çığlık ve susturucu takılmış tabancadan çıkan kurşunun sesi. Bourne sol omzunda dondurucu bir acı duydu. Kurşun kürek kemiğinin yakınına saplanmıştı. Can acısıyla birden fırlayarak silâhlı katile vurmaya başladı. Carlos geriledi ve arka arkaya iki el ateş etti. Bourne kendini yere atıp tabancasını çekti. Karanlıklara doğru kurşun sıktı ama bu yararsızdı. Kapının çarparak kapandığını duydu. Katil koşarak koridora çıkmıştı.

Bourne soluk almaya çalışarak kapıya yaklaştı. İçinden gelen bir ses duvara dayanıp durmasını ve kapının altına yumruğuyla vurmasını söyledi. Bunu korkunç bir kâbus izledi. Bir makineli kapıyı taradı. Sesi kesildiği an Jason da silâhını kaldırarak dışarıya bir el ateş etti. Yine duvara yapışıp bekledi. Makineli tekrar çalıştı. Sonra birinin koşarak merdivenden indiğini duydu. Carlos aşağıya koşuyor, yardım istiyordu. Bourne boynundan yüzüne bulaşan kanları silerek kapının parçalanmamış olan kısmını açtı. Dar koridora çıktı. Silâhı elindeydi.

Birden aşağıdan gelen bağırmaları duydu. “Allah kahretsin ne yapıyorsun be adam? Pete! Pete!”

Arka arkaya iki el ateş edildi. İki adam gürültüyle yere yuvarlandı.

“Aman Tanrım!” Yine bir patlama oldu ve bunu bir ölüm çığlığı izledi. Üçüncü adam da temizlenmişti.

Bourne birden durumu anladı. Nakliyat şirketinin arabasının buraya gelmesini Carlos sağlamıştı. Dugan, “Üç serseri daha var,” demişti. Demek Carlos, iki adamıyla işçilerin arasına karışmıştı. Kendisi bir tabancayla evin üst katında kapana sıkışmıştı. Ama Carlos da içerideydi. Bu kapandan kurtulursa köşeye Carlos sıkışacaktı.

Koridorun ilerisinde perdesi kapalı bir pencere gördü. Sendeleye sendeleye yaklaştı. Buna da kalın ve mavimsi renkli cam takılmıştı. Yani bu camı kırmasına olanak yoktu. O sırada gözleri sokağa ilişti. Evin önündeki nakliyat kamyonu gitmişti. Biri bunu götürmüştü. Carlos'un adamlarından biri yapmıştı bunu! Geriye katilin iki yardımcısı kalıyordu ve kendisi yukarıdaydı. Ancak yüksekte olmanın daima belli avantajları vardı.

Can acısıyla yüzünü buruşturan Bourne eğilerek ilerledi. Soldaki ilk kapıyı açıp içeriye girdi. Görebildiği kadarıyla, burası ağır eşyalarla

döşenmiş bir yatak odasıydı. En yakındaki gece lambasını çekip fişini prizden çıkardı ve kapıyı aralayıp lambayı merdivenden aşağıya atarak geriledi. Bunu makinelinin sesi izledi. Bourne feryat etti ve sesi yavaş yavaş hafifleyerek uzun bir inilti halini aldı. Usul usul odadan çıkıp tırabzanın arkasına gelerek çömeldi. Beklemeye başladı. Umduğu olmuştu. Birinin ses çıkarmamaya çalışarak merdivenden çıktığını duydu. Demek katil ikinci kat sahanlığında durmuştu. Ayak sesleri daha yükseldi. Koyu duvarın önünde hafif bir gölge belirdi. Bourne birden atılıp onun üstüne arka arkaya dört kurşun sıktı. Katil öfke ve can acısıyla haykırarak döndü ve merdivenden aşağıya yuvarlanarak kaldı. Ölüm kusan makineli de hâlâ ellerindeydi.

Bourne tırabzanı tutarak hızla aşağıya indi. Bir anı bile ziyan edemezdi. Bu katil ölür ölmez ikinci kata inmek zorundaydı. Cesedin üstünden atlarken onun Carlos değil de yardımcısı olduğunu anladı. Adam açık renk tenli, Kuzey Avrupalı tipiydi. Bourne ikinci katın koridorunda koşarken duvara yaslanıyor, gölgelere sığınıyordu. Birden aşağıdan gelen hafif sesi işitti. Katil alt kattaydı. Hem sürtünmeye benzeyen sesi de kasıtla çıkarmamıştı. Carlos yaralıydı. Parçalanan bir diz kapağı ya da kırılan bir bilek onu sersemletmiş olabilirdi. Bu yüzden elindeki silâhla bir eşyaya çarpmış veya duvara sürünmüştü. Bir an dengesini kaybettiği için olmuştu bu.

Bourne eğilip usul usul yerdeki ölüye yaklaştı. Bir an durması gerekiyordu. Çok kan kaybediyordu ve gücü azalmaktaydı. Çenesinin altındaki yarayı sıkıp kapamaya çalıştı. Elini omzuna bastırdı. Kanı durdurmaya çalışıyordu ama yaptıkları yararsızdı. Sağ kalabilmek için bu evden, Kabil'in doğduğu yerden çıkması gerekiyordu. Ölüyordu ve hazırdı. Carlos'u bulacak, tuzağa düşürecek ve öldürecekti. Dışarıya çıkamayacağını biliyordu. Zaman ondan yana değildi. Dışarıya çıkmadan kan kaybından ölecekti. Kabil, Carlos için ve Delta da Kabil içindi. Sadece bir tek açı veren soru kalmıştı: Delta kimdi? Bunun önemi yoktu artık. Her şey geride kalmıştı. Kısa süre sonra karanlığa kavuşacaktı. Hem bu şiddet dolu değil huzur veren bir karanlık olacaktı.

Birkaç dakika içinde her şey bitecek, diye düşündü. Tanımadığım adamlara vermiş olduğum sözü tutacağım. Bunu yapmakla her şeyi kanıtlayacağım. Jason Bourne bugün ölmüştü. O yine aynı günde ölecek. Fakat Carlos'u da birlikte götürecek... Onun ölümüyle Marie de özgür

olacaktı. Sevgilisi özgürlüğüne kavuşacaktı. Yaşamı bir katilin orospusu yüzünden mahvolan, oğlu Rue du Bac'da öldürülen, Paris'teki dürüst, adam ve onun gibiler Marie'nin özgür kalmasına yardım edecekti Sonra yine eğilerek ses çıkarmadan merdiveni inmeye başladı. Yarısına gelince cebinden bir aydınlatma fişeği çıkardı. Dişleriyle fitilini koparıp kısalttı. Diğer cebinden de plastik bir çakmak aldı. Makineliyi sağ omzuna takarak tekrar inmeye başladı. Fakat ortalık zindan gibiydi. Bütün ışıklar söndürülmüştü. Sadece birkaç dakika önce gördüğü güneş ışıklarının süzüldüğü bahçe kapısı neredeydi? O kapı koridorun gerisindeki odaya aitti. Eğilip bakınca holdeki diğer kapının altından pek ince bir ışık süzüldüğünü fark etti. Carlos seçimi ona bırakmıştı. Ya koridorun dibindeki odaya girecek, ya ışık gelen odayı seçecekti. Hangisi? Yoksa katil daha ustaca bir plan mı yapmıştı? Carlos karanlık koridora mı gizlenmişti?

Bourne omzunda korkunç bir acı hissetti ve yine kanlar pazen gömleğini ıslattı. Bu da çok az vakti kaldığını belirtiyordu.

Duvara yaslanarak makineliyi altından ışık sızan kapıya çevirdi ve tetiği çekti. Kurşunlar aşağıda kalan duvarları ve kapıyı delik deşik etti. Durup çakmakla aydınlatma fişeğinin fitilini yaktı. Sonra makineliyle yine aşağıdaki kapıyı taradı. Bir yerde bir kristal avize şangırdayarak yere indi. Seken kurşunların vızıltısını duydu. Sonra ışık. Yanan fişek birden etrafını aydınlattı. Bourne arkasını duvara dayayarak sol elinde fişek, sağ elinde makineliyle koridorda koştu. Odaya daldı. Bu ses geçirmeyen, zarif odada kimse yoktu. Hemen dönerek hole çıkıp etrafı makineliyle taradı. Orada da kimse yoktu.

Dar koridorun dibindeki kapı. O kapının gerisindeki odada doğmuştu Kabil. Kabil orada ölecekti ama yalnız değil. Aydınlatma fişeğini sağ eline geçirip makinelinin altında tutarken cebinden ikincisini çıkardı. Bunun fitilini de ısırıp kopararak kısalttı. Kısacık fitili ilk fişekle yaktı. Bu da tutuşunca parlak ışık gözlerini aldı. Sendeleyerek dipteki kapıya yaklaştı.

Kapı hafifçe aralıktı. Katil kendisine yardım ediyordu ancak Bourne kapıya bakarken Carlos'un bilemeyeceği bir şeyi anımsadı. Bu, geçmişinde kalan bir şeydi. Makineliyi koltuk altına sıkıştırıp tokmağı tuttu. Kapıyı on beş santim kadar aralayıp işaret fişeklerini içeriye attı. Bir Sten'in takırtısı evde yankılandı. Fakat kurşunlar içindeki çelik yüzünden kapıya saplanıp kaldı.

Ateş kesildi. Bourne elini tetiğe atarak kapıyı omuzladı ve içeriye dalıp kendini yere atarken de etrafa kurşun yağdırdı. Karşıdan ona cevap verildiği sırada, Bourne perdelerin güneş ışınlarını önlemeleri için kapatılmış olduğunu anladı. Barın arkasına girip kendini koruyarak tekrar ateş etti: Son şarjör de boşaldı. Makineliyi kabzasından tutarak karşısındaki beyaz tulumlu, yüzündeki beyaz ipek mendili çenesine kaymış olan adamın üstüne doğru savurdu.

Bu yüz! Bu yüzü tanıyordu! Bunu daha önce görmüştü! Nerede... Nerede? Marsilya'da mı? Evet... Hayır! Zürih? Paris? Evet, ve hayır. O göz kamaştırıcı ışıkta karşıdaki yüze bakarken bir şeyi anladı. Bu yüzü tanıyan çok kimse vardı. Sadece onun adını bulamıyordu! Üstü bakırlı barın arkasında doğrulduğu sırada atılan kurşunlar sol kolunun etlerini paraladı. Bourne belinden otomatiği çekti. Sadece üç kurşunu kalmıştı. Bunlardan birinin hedefe. Carlos'a isabet etmesi gerekiyordu. Paris’te birine borcunu ödeyecekti ve yaptığı anlaşmanın kurallarını da yerine getirecekti. Sevgilisi de bu katil ölünce güvene kavuşacaktı. Barın üstünde duran toz bezini alarak çakmakla tutuşturdu ve bunu sağa atarken kendisi sola daldı. Carlos alev alev yanan beze ateş ederken Bourne da dizlerinin üstünde doğrulup tetiği iki kez çekti.

Karşısındaki adam sendelediyse de düşmedi. Tam tersine kollarını açarak yana doğru fırladı. Ne yapıyordu? Bourne birden anladı. Katil çok büyük olan gümüş paravanı yakalamıştı, kumaşını yırtarak tavandaki yerinden çıkarıyordu. Kumaş Bourne'un üstüne düşüp görmesini engelledi. Carlos'dan çok bu simli kumaştan korktuğunu anladı. Bu yüzden dehşete kapılmış ve çok da öfkelenmişti. Gözlerinin önünde hayaller beliriyor, kulaklarında öfkeli sesler yankılanıyordu. Tabancasını çevirerek ateş etti. Deli gibi simli kumaşı iterken birden durumu anladı. Son kurşunu sıkmıştı. Carlos dünyadaki her tür silahı biliyor, seslerinden bile tanıyordu. Kabil'in attığı kurşunları saymıştı.

Katil elindeki tabancayı Bourne'un başına çevirerek durdu.

“İdam edileceksin, Delta. Kararlaştırılan günde. Yaptıkların yüzünden idam edileceksin.”

Bourne vücudunu arkaya büküp hızla sağa doğru yuvarlandı. Hiç olmazsa hareket halindeyken ölecekti. Pırıl pırıl parlayan odada patlamalar yankılanıyordu. Kurşunlar boynunu sıyırıyor, bacaklarını deliyor, beline saplanıyordu.

Birden silâh sesleri durdu. Uzaktan gelen gürültüyü fark etti. Birileri tahtaya, çeliğe vuruyordu. Bu ses daha güçlendi. Sonra kulakları sağır edecek kadar güçlü bir sesle bir şey devrildi. Kütüphanenin dışındaki koridorda birileri koşarak bağırmaya başladılar.

Carlos da, “Buraya gelin!” diye haykırdı.

“O burada!” Bu çılgınlıktı! Katil içeriye dalanları yanına çağırıyordu! Artık mantığını kaybetmiş, hiçbir şeyi anlayamıyordu.

Kapı siyah paltolu bir adam tarafından hızla itilerek açıldı. Onun yanında biri daha vardı. Fakat Bourne göremiyordu Gözlerinin önünde sisler belirmişti. Her şey şeklini kaybediyordu. Boşlukta yuvarlanıyordu.

Fakat sonra istemediği tek şeyi gördü. Geniş omuzlu, ince belli adam odadan fırlayarak loş koridorda koştu. Carlos. Bağırarak tuzaktan kurtulmayı başarmıştı! O kargaşalıkta kendi dişini avlamaya gelen adamı tuzağa düşürmüştü. Carlos kaçıyordu!

“Carlos...” Bourne duyulamayacağını biliyordu. Kanayan boğazından yükselen sadece bir fısıltıydı. “O... O... Carlos!”

Bir karışıklık oldu. Boş yere çağrılarak emirler veriliyordu. Carlos!”

Sonra gözlerinin önünde biri belirdi. Bir adam topallayarak ona yaklaşıyordu. Kendisini Paris dışında öldürmeye kalkan sakat. Artık hiçbir şey kalmamıştı. Jason sürünerek gidip yanan, ışık çıkaran fişeği aldı. Buna bir silah gibi tutarak bastonlu katile nişan aldı.

“Gel! Haydi gel! Yaklaş namussuz! Gözlerini yakacağım! Beni öldüreceğini sanıyorsun ama yanılıyorsun! Bunu yapamayacaksın! Seni geberteceğim!”

Topallayan katil titreyen bir sesle, “Anlamıyorsun,” dedi.

“Ben Conklin, Delta. Ben yanılmışım.”

Fişek elini, gözlerini yakıyordu. Birden etrafında patlamalar başladı. Gözleri kör gibi olmuştu. Kulakları duymuyordu. Ormanda her patlamayla birlikte feryatlar yükseliyordu.

O orman! Tam Quan! Islak, sıcak, pis koku her yerdeydi ama oraya erişmişlerdi. Üssü ele geçirmişlerdi!

Solda bir patlama oldu. Yukarıda iki ağacın arasına bambudan bir kafes asılmıştı. Bunun içindeki insan kımıldıyordu. Demek ölmemişti! Ona erişmeliydi!

Sağdan bir haykırma geldi. Bir adam dumanların arasından öksürerek, topallayarak çıktı. Elinde tüfeği vardı. Sarı saçları ışıkta parladı. Paraşütle atladığında ayağı kırılmıştı. 'Namussuz! Onlarla birlikte eğitim görmüş, onlarla birlikte kuzeye uçmuş olan bu serseri... Aslında onları tuzağa düşürmek için çalışmıştı! Telsizi olan bu vatan haini düşmana balta girmemiş bir orman olan Tam Ouan'da nereye saldırmaları gerektiğini haber vermişti.

O Bourne'u. Jason Bourne! Vatan haini... Namussuz! Ona engel olmalıydı! Onun diğerlerine yetişmesine izin vermemeliydi. Onu öldürmeliydi! Jason Bourne'u öldürmeliydi Ateş!

Jason Bourne yere düşmemişti! Parçalanan kafası hâlâ oradaydı. Kendisine yaklaşıyordu. Ne oluyordu? Bu çılgınlıktı. Tam Quan. Topallayan adam ormandan çıkarak altüst olmuş zarif odaya girdi. O odaya. “Bizimle gel, “ dedi.

“Biz senin düşmanın değiliz. Bizimle gel.”

Bourne haykırdı.

“Bana yaklaşma!” Saldırmaya çalıştı.

“Siz düşmanımsınız! Hepinizi geberteceğim! Umurumda bile değil. Hiç önemi yok! Bunu anlamıyor musunuz? Ben Delta'yım. Kabil, Delta için. Delta da, Kabil için! Benden, daha ne isteyebilirsiniz? Oydum ve değildim! Oyum ve değilim! Namussuzlar, namussuzlar! Yaklaşın!”

Başka bir ses duyuldu. Bu daha kalın, sakin ve ısrar etmeyen bir sesti. “Kadını getirin.”

Bir yerde, uzaklarda bir yerde sirenler çalıyordu! Sonra bunlar sustu. Karanlıklar gelerek Jason Bourne'u sardı. Karanlık gecede dalgalar onu simsiyah bir uçuruma doğru savuruyordu. Bir patlama geceyi yardı. Sonra bulutlardan gelen sesi duydu.

“Jason, sevgilim. Biricik sevgilim. Elimi tut. Sıkı tut Jason. Sıkı tut, sevgilim.”Karanlıkla birlikte huzur geldi.

SONUÇ

General Crawford dosyayı yanına, kanepeye bırakarak karşısındaki dik arkalı koltukta oturan Marie St. Jacques’a, “Buna ihtiyacım yok,” dedi.

“Dosyayı tekrar tekrar inceledim. Anlayamadığımız şeyi bulmaya çalıştım.”

Ona otel dairesindeki diğer erkek cevap verdi. “Siz kimsenin cesaret edemeyeceği bir tahminde bulundunuz.” Doktor Morris Panov pencerenin önünde duruyor, ışık arkadan geldiği için psikiyatri uzmanının ifadesiz yüzü gölgede kalıyordu.

Marie sabırsızlıkla, “Neredeyse iki hafta olacak,” diye yakındı.

“Ben kesin bilgi istiyorum. Bunu da hak ettim sanırım.”

“Hak ettiniz tabii. Bu sadece güvenlik denilen bir çılgınlıktı.”

Panov kabul etti.

“Çılgınlık.”

Crawford, “Ayrıca korunma,” diye ekledi.

“Ben bundan yanayım. Bunun uzun süre devam etmesi gerekiyor.”

Marie kaşlarını çattı.

“Korunma mı?”

General, Panov'a baktı.

“Bunu da anlatacağız. Herkes onun son derece gerekli olduğuna inanıyor. Sanırım hepimiz bunu kabul ediyoruz.”

“Rica ederim! Jason... Jason aslında kim?”

General, “Asıl adı David Webb,” diye açıkladı. “Kendisi Dışişlerinde görevliydi. Uzak Doğu işlerinde uzmandı. Beş yıl önce ayrılana kadar böyleydi.”

“Ayrılmak mı?”

“İki tarafın da uygun bulmasıyla Webb işinden istifa etti. Delta, adı çıkmış biriydi. Pek çok kimse de onun Webb olduğunu biliyordu. Bu tür insanların siyasi toplantı masalarına pek çağrılmadığını bilirsiniz. Aslında da çağrılmamaları gerekir zaten. Onların karşısında yaralar çok çabuk deşilir.”

“Yani o Medusa'da anlattıkları gibi biri miydi?”

“Evet. Ben de oradaydım. O tam söyledikleri gibiydi”

Marie, “İnanılacak gibi değil,” diye mırıldandı.

“Kendisi için çok değerli olan bir şeyi yitirmişti. Onun için buna dayanamadı. Sadece saldırdı.”

“Kaybettiği neydi?”

“Ailesi. David Webb, Tailand'lı bir kadınla evliydi. İki de çocuğu vardı. Biri, kız, biri erkek. Onu Phenom Penh'e yollamışlardı. Evi kent dışında, Mekong Nehri yakınındaydı. Bir pazar günü öğleden sonra karısı ve çocukları rıhtıma inmişti. Bir uçak tepelerinde bir tur attıktan sonra pikeye geçti ve rıhtıma iki bomba attı. David nehre eriştiğinde rıhtım havaya uçmuştu. Karısı ve çocuklarının cesetleri delik deşik olmuş, suda yüzüyordu.”

Marie, “Aman Tanrım,” diye fısıldadı.

“Ne uçağıydı?”

“Bu hiç anlaşılamadı. Hanoi bunu inkâr etti. Saygon da uçağın bize ait olmadığını söyledi. Kamboçya tarafsızdı. Kimse sorumluluğu üstlenmek istemiyordu. Webb karşılık vermek istedi. Saygon'a gidip eğitim görerek MEDUSA'ya girdi. Son derece bilgili, kafalı bir adamdı. Bunu o acımasız işte kullandı. Ve Delta oldu.”

“D'Anjou'yla orada mı karşılaştı?”

“Daha sonra. Karşılaştıklarında Delta'nın adı çoktan duyulmuştu. Kuzey Vietnam Gizli Servisi Delta'nın başına inanılmayacak kadar büyük para koymuştu. Bizimkilerin arasında da onu öldürüp parayı almak isteyenler bulunduğu bir sır değildi. Sonra Hanoi, Webb'in erkek kardeşinin Saygon'da görev yapan bir subay olduğunu öğrendi. Onlar Delta'nın yaşamını incelemişlerdi. İki kardeşin birbirine düşkün olduğunu biliyorlardı. Onlar bir tuzak hazırladılar. Kaybedecekleri bir şey yoktu. Teğmen Gordon Webb'i kaçırıp Kuzeye götürdüler. Sonra Vietcong'lu bir muhbir yolladılar. O adam Webb'in kardeşinin Quan Tam Bölgesinde olduğunu haber verdi. Delta bu yemi yuttu. Aslında çift taraflı çalışan muhbirle... Yani ajanla birlikte Medusa'lılardan bir grup oluşturdu. O adamlar çevreyi biliyorlardı. Bir gece hiçbir uçağın havalanamayacağı kadar fırtınalı bir havada Kuzeye uçtular. D'Anjou da o gruptaydı. Yine aralarında Webb'in tanımadığı ve Hanoi'nin satın almış olduğu beyaz bir adam vardı; ulaştırma konusunda uzmandı, Karanlıkta yüksek frekanslı bir alıcı vericinin parçalarını kolaylıkla birbirine bağlayabiliyordu. Zaten bunu yaparak grubun yerini düşmana haber verdi. Webb bu tuzaktan kurtuldu. Arkadaşlarını da kurtardı. Kardeşini buldu. Çift taraflı ajanla, beyaz adamı da buldu. Vietnamlı ormana kaçarak canını kurtardı. Fakat beyaz adam kaçamadı. Delta onu oracıkta idam etti.”

Marie gözlerini Crawford’dan alamıyordu.

“Ve o adam?”

General, “Jason Bourne adında biriydi,” diye cevap verdi.

“Kendisi Avustralya'dan gelmiş bir Medusa'lıydı. Güneydoğu Asya'da silâh ve uyuşturucu madde kaçakçılığı, beyaz kadın ticareti yapıyordu. Sabıka kaydı olan şiddete düşkün bir insandı. Yalnız fiyat uygunsa çok da iyi çalışırdı. Medusa onun ne şekilde öldüğünü gizlemenin doğru olacağı kanısına vardı. Yıllar sonra Treadstone kurulunca Webb'i geri çağırdılar. Jason Bourne adını almayı da Webb kendisi istedi. Böylece yaşadığı sanılan, gerçek birinin kişiliğine büründü. Kendisini ele veren ve Tam Ouan'da öldürdüğü adamın adını aldı.”

Marie, “Peki, onu Treadstone'a çağırdığınız zaman neredeydi?” dedi.

“Ne yapıyordu?”

“New Hampshire’da küçük bir kolejde öğretmenlik ediyordu. Herkesten uzak yaşıyordu. Bazıları bu yaşamın ona zarar verdiğini söylüyordu.”

Crawford dosyayı aldı.

“Webb'in başından geçenleri size özetledim, Miss St. Jacques. Diğer bölümleri Doktor Panov anlatacak. Kendisi burada bulunmama gerek olmadığını açıkça söyledi. Bununla birlikte anlaşılması gereken bir tek ayrıntı kaldı. Bu doğrudan doğruya Beyaz Saraydan verilen bir emir.”

“Lütfen, bunu açıklayın.”

General Crawford, “Carlos'u görmüş olan tek insan Webb,” diye anlattı.

“Yani katili Carlos olarak gören bir o Webb onun kişiliğini biliyor ama bu anımsayamadığı geçmişte kalmış. Kafasının bir noktasına gizlenmiş. Webb'in anlattıklarından anladık. Kendisi bir hükümetin ileri gelen üyelerinden biri olabilir. Ya da basın yayın alanında tanınmış biri. Veya uluslararası bankacılık alanında... Sosyetenin ileri gelen bir siması da olabilir. Bu, yaygın bir varsayıma da uyuyor. Carlos'un pek çok kimse tarafından bilinen biri olduğu. Önemli olan nokta şu: Webb bir gün o adamın kim olduğunu anımsayabilir. Doktor Panov'la birkaç kez durumu konuştuğunuzu biliyoruz. Kendisi de sözlerimi doğrulayacaktır sanırım.”

Marie psikiyatri uzmanına döndü. “Bu doğru mu, Mo?”

Panov, “Olabilir,” diye cevap verdi.

Crawford ayrılınca Marie ikisi için fincanlara, kahve koydu. Panov da generalin oturmuş olduğu yere geçti.

“Hâlâ telaşlılar.” diye gülümsedi.

“Crawford şakır şakır terliyordu. Terlemesi de doğal sayılır tabii. Onların hepsi ter döküyor.”

“Şimdi ne olacak?”

Doktor Panov, “Hiç,” dedi.

“Ben onlara devam edebileceklerini söyleyene kadar hiçbir şey olmayacak. Bu da aylarını alabilir. Hatta bir, iki yıl bile sürebilir. O hazır olana dek bekleyeceğiz.”

“Ne için?”

Doktor, “Sorular için,” diye açıkladı.

“Ve fotoğraflar için. Ciltler dolusu resim var. Webb'in tarifine uyarak bir fotoğraf ansiklopedisi hazırlıyorlar. Beni yanlış anlamamalısınız: Bir gün Webb'in tekrar işe, başlaması gerekecek. Bunu isteyecektir. Hepimiz de

bunu yapmasını arzu edeceğiz. Carlos'un yakalanması gerekiyor. Onlara şantaj yaparak bu işten vazgeçmelerini sağlamak niyetinde değilim. Pek çok insan bu iş için çok şeyini verdi. Webb de öyle. Fakat şimdilik o daha önemli. En önemli olan onun kafası.”

“Ben de bunu söylemek istiyordum. Ona ne olacak?” Panov kahve fincanını bıraktı. “Henüz emin değilim. İnsan beynine büyük saygım olduğu için size uydurma psikolojiden söz edecek değilim. Bunu yapan pek çok uygunsuz kimse var. Bütün toplantılarda hazır bulundum. Bu konuda ısrar ettim, psikiyatrisiler ve sinir hekimleriyle de konuştum. Ameliyata başvurup endişelerini azaltabilir, ona bir tür huzur sağlayabiliriz. Hatta belki eski haline de getirebiliriz. Ama kendisi bu tür huzur istemiyor... Hem çok daha büyük bir tehlike var. Ameliyatla çok fazlasını silebilir ve onun bulduklarını elinden, alabiliriz. Bakımla ve zamanla kendisini bulmaya devam edecektir.”

“Zaman mı?”

“Buna inanıyorum. Çünkü bu işin yöntemi ortaya çıktı. Olgunlaşma, anlamanın verdiği acı ve bulmanın heyecanı. Bu size bir şey anlatıyor mu?”

Marie, Panov'un bezgin bakışlı koyu renk gözlerindeki pırıltıyı fark etti.

“Hepimizi anlatıyor.”

“Doğru. Bir bakıma David Webb de hepimizin çalışan bir mikrokozmu sayılabilir. Yani hepimiz kim olduğumuzu anlamaya çalışıyoruz, değil mi?”

Marie deniz kenarındaki evin ön penceresine gitti. Evin etrafı tellerle çevrilmişti. Ayrıca her tarafta muhafızlar vardı. Her on beş metrede bir tabancalı bir adam bekliyordu. Marie iki yüz metre kadar ilerideki erkeği gördü. Deniz kabuklarını suyun yüzünde sektiriyordu. Bu haftalar ona iyi gelmişti. Yara izleri kalmış ama vücudu iyileşmiş, eski gücüne kavuşmuştu. Hâlâ kâbus görüyor ve gündüzleri de zaman zaman azap dolu dakikalar geçiriyordu. Fakat nedense bunlar kendisini eskisi kadar korkutmuyordu. Yaşamla başa çıkmaya başlamıştı. Yine gülebiliyordu. Panov haklıydı Kafasındaki hayaller berraklaşıyor, anlam kazanıyordu.

O anda da bir şey oldu! Neydi bu? Kendisini suya atmış, debeleniyor, bağırıyordu. Birden ayağa fırlayıp dalgaların üstünden atlayarak kıyıya erişti. Uzaktaki dikenli telin önünde duran silâhlı muhafız dönerek elindeki telsizi ağzına götürdü. Islak kumlarda koşarak eve doğru geliyordu. Ne olmuştu? Marie dondu. Geleceğini bildikleri an için hazırlandı. Silâh sesini duymayı bekledi.

Adam soluk soluğa kapıdan içeriye girdi. Marie'ye bakarken gözleri berraktı. Hafif sesle, kadının güçlükle duyabileceği bir sesle konuştu.

“Adım David...” .

Marie ağır ağır ona yaklaştı.

“Merhaba, David.”

SON